

YANGSZE CHOO

Autoarea cărții „THE NIGHT TIGER”, bestseller *New York Times*

SERIAL ORIGINAL
NETFLIX

MIREASA FANTOMĂ

„O poveste fantastică, cu fanteime și crime, perfect credibilă în contextul bogatei culturi a emigranților chinezi, și istoria unei iubiri atât de pline de dor, încât chiar și paginile cărții par să ofteze.” (Oprah.com, Book of the Year)

corola

YANGSZE CHOO

MIREASA FANTOMĂ

Original: *The Ghost Bride* (2013)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRA ȚABĂRĂ

virtual-project.eu

— 2024 —

Această carte este pentru James

PARTEA ÎNTÂI

Malaya, 1893

CAPITOLUL 1

ÎNTR-O SEARĂ, TATĂL MEU m-a întrebat dacă aş vrea să devin o mireasă fantomă. Bine, poate că „întrebat” nu e tocmai cuvântul potrivit. Eram la el în birou. Eu răsfoiam un ziar, iar tata stătea pe divanul lui din ratan. Era foarte cald şi linişte. Lampa cu ulei era aprinsă şi fluturii de noapte fâlfâiau prin aerul umed în rotocoale leneşe.

— Ce-ai spus?

Tata fuma opiu. Era prima lui pipă din seara aceea, aşa că am presupus că e relativ lucid. Tatăl meu, cu ochii lui trişti şi cu pielea ciupită ca un sâmăbure de caisă, era un soi de cărturar. Familia noastră fusese destul de înstărită, dar în ultimii ani decăzuserăm atât de mult, încât abia ne mai păstram respectabilitatea de clasă de mijloc.

— O mireasă fantomă, Li Lan.

Am dat pagina mai departe, ținându-mi răsuflarea. Era greu să-mi dau seama când tatăl meu glumea. Uneori nu eram sigură nici dacă ştia. Făcea haz de chestiuni serioase, cum ar fi veniturile noastre tot mai mici, afirmând că nu-l deranjează să poarte o cămaşă uzată pe asemenea căldură. Dar în alte momente, când opiul îl învăluia în braţele lui tulburi, era tăcut şi distrat.

— Mi s-a propus azi, spuse el repede. M-am gândit că ai vrea să ştii.

— Cine ți-a propus?

— Familia Lim.

Lim se număra printre cele mai bogate familii din oraşul nostru, Malacca. Malacca era un port, una dintre cele mai vechi aşezări comerciale din Orient. În ultimele câteva sute de ani, a trecut de la stăpânirea portugheză la cea olandeză şi, în cele din urmă, la cea britanică. O adunătură lungă şi joasă de case cu țiglă roşie, oraşul se întindea de-a lungul golfului, mărginit de crânguri de cocotieri şi străjuit în partea interioară de jungla deasă care acoperea Malaya ca un ocean verde, unduitor. Oraşul Malacca era foarte liniştit, visând sub soarele tropical la gloria de odinioară, când era perla oraşelor portuare de-a lungul Strâmătorii¹. Însă odată cu apariţia vapoarelor cu aburi, a

¹ Este vorba despre Strâmtoarea Malacca, o strâmtoare care uneşte Marea Andaman cu Marea Chinei de Sud şi desparte insula Sumatra (arhipelagul Malaiez) de peninsula

cunoscut un fermecător declin.

Totuși, în comparație cu satele din junglă, Malacca rămăsese un adevărat model de civilizație. În ciuda distrugerii fortului portughez, aveam un oficiu poștal, primăria Stadthuys, două piețe și un spital. Eram, de fapt, sediul administrației britanice din acest stat. Însă atunci când îl comparam cu ceea ce citisem despre marile orașe, Shanghai, Calcutta sau Londra, eram sigură că era insignifiant. Londra, după cum auzise odată sora bucătarului nostru la Biroul Districtual, era centrul lumii. Inima unui imperiu măreț și strălucitor, care se întindea pe o distanță atât de mare de la est la vest, încât soarele nu apunea niciodată acolo. De pe acea insulă îndepărtată (foarte umedă și rece, din câte am auzit), eram conduși noi, în Malaya.

Dar, deși multe rase se stabiliseră aici de generații întregi (malaysiană, chineză și indiană, presărate ici și colo cu negustori arabi și evrei), noi ne-am păstrat propriile obiceiuri și veșminte. Și, cu toate că tatăl meu vorbea malaysiană și ceva engleză, prefera chineza pentru cărțile și documentele sale. Nu conta că bunicul meu a fost cel care și-a părăsit pământul natal pentru a face avere din comerț aici. Din păcate, banii se risipiseră în mâinile tatălui meu. Altfel, nu cred că ar fi luat în considerare oferta familiei Lim.

— Au avut un fiu care a murit acum câteva luni. Un tânăr pe nume Lim Tian Ching – ți-l amintești?

Pe Lim Tian Ching îl văzusem, poate, o dată sau de două ori pe la vreun festival. Dincolo de numele clanului său înstărit, nu-mi lăsase nicio impresie.

— Era foarte tânăr?

— Nu cu mult mai mare decât tine, cred.

— De ce a murit?

— De febră, se spune. În orice caz, el este mirele.

Tatăl meu vorbea cu mare atenție, ca și cum își regreta deja vorbele.

— Și ei vor să mă căsătoresc cu el?

Distrasă, am răsturnat piatra de cerneală² de pe birou, iar

Malacca. Strâmtoarea are o lungime de 1000 de km, lățimea minimă de cca. 40 de km, iar adâncimea de 25-113 m. Strâmtoarea Malacca are o mare importanță pentru transport, cel mai mare port fiind Singapore. Aici sunt amplasate orașele istorice Melaka și George Town (n. red.).

² În Antichitate, cerneala era rareori păstrată sub formă lichidă. În schimb, se vindea și era transportată în stare solidă având aspectul unor batoane de cerneală. Pentru a

conținutul s-a vărsat pe ziar, formând o pată neagră și sinistă. Obiceiul de a aranja căsătoria unei persoane moarte era rar, fiind practicat, în general, pentru a liniști un spirit. O concubină decedată care a dat naștere unui fiu putea fi cununată oficial pentru a i se ridica statutul la cel de soție. Iar doi îndrăgostiți care au avut un sfârșit tragic puteau fi și ei uniți după moarte. Atât știam. Dar căsătoria dintre cei vii și cei morți era un eveniment rar și cu adevărat îngrozitor.

Tata și-a trecut mâna peste față. Mi s-a spus că, pe vremuri, fusese un bărbat foarte chipeș, înainte să se îmbolnăvească de variolă. În două săptămâni, pielea i s-a îngroșat ca a unui crocodil, rămânând brăzdată de mii de cratere. Altădată sociabil, s-a retras din lume, a lăsat afacerea familiei să fie condusă de străini și s-a cufundat în cărți și poezie. Poate că lucrurile ar fi mers mai bine dacă mama nu ar fi murit în timpul aceleiași epidemii, lăsându-mă singură la frageda vârstă de patru ani. Pe mine variola m-a cruțat, cu excepția unei singure cicatrice rămase în spatele urechii stângi. La vremea respectivă, un ghicitor a prezis că voi avea noroc, dar poate că era pur și simplu optimist.

— Da, pe tine te vor.

— De ce pe mine?

— Tot ce știi e că m-au întrebat dacă am o fiică pe nume Li Lan și dacă ești deja măritată.

— Ei bine, nu cred că mi-ar conveni deloc.

Frecam cu îndârjire cerneala de pe masă, ca și cum aș fi putut șterge și subiectul conversației. Și de unde îmi știau numele?

Tocmai mă pregăteam să întreb, când tata îmi spuse:

— Ce, nu vrei să fii văduvă la aproape optsprezece ani? Să-ți petreci viața în conacul familiei Lim, îmbrăcată în mătase? Dar probabil că nu ai avea voie să porți culori aprinse.

Un zâmbet melancolic i se așternu pe chip.

— Bineînțeles că nu am acceptat. Cum aș fi îndrăznit așa ceva? Deși, dacă nu te-ar interesa dragostea sau copiii, poate că nu ar fi atât de rău. Ai avea o casă și haine pentru tot restul vieții.

— Suntem chiar atât de săraci? am întrebat. Sărăcia plana asupra casei noastre de ani de zile, ca un val care amenința să se spargă.

utiliza o cerneală-baton, scriitorul pur și simplu o măcina pe o piatră specială pentru cerneală și adăuga apă (n. red.).

— Ei bine, începând de astăzi nu mai putem cumpăra gheață.

Puteai cumpăra un cub mare de gheață de la magazinul britanic, împachetat bine în rumeguș și învelit în hârtie cafenie. Era o rămășiță dintr-o încărcătură, sosită cu vaporul tocmai din celălalt capăt al lumii, unde gheața curată era depozitată în cală pentru a păstra alimentele proaspete. Ulterior, cuburile erau vândute oricui dorea o bucătică din vestul înghețat. Amah a mea mi-a povestit cum, cu multă vreme în urmă, tatăl meu cumpăraseră câteva fructe exotice pentru mama. Câteva mere și pere crescute sub cerul temperat. Eu nu-mi aminteam nimic despre astfel de evenimente, deși îmi plăcea să ciobesc în gheața pe care o cumpăram ocazional, închipuindu-mi că și eu am călătorit în ținuturile friguroase.

L-am lăsat să își termine pipa cu opiu. Când eram mică, petreceam ore întregi în biroul lui, memorând poezii sau măcinând batoane de cerneală pentru ca el să-și exerseze caligrafia, dar nu mă pricepeam prea bine la brodat și nu prea știam cum să administrez o gospodărie, adică tocmai lucrurile care m-ar fi făcut o soție mai bună. Amah a mea a făcut tot ce a putut, dar cunoștințele ei erau limitate. Deseori îmi imaginam cum ar fi fost viața noastră dacă ar fi trăit mama.

Când am ieșit din cameră, amah s-a năpustit asupra mea. Așteptase afară, așa că am tras o sperietură zdravănă.

— Ce voia să te întrebe tatăl tău?

Amah a mea era tare micuță de statură și bătrână. Era atât de mică, încât părea aproape un copil – unul foarte încăpățânat și despot, dar care mă iubea din toată inima. A fost doica mamei mele înaintea mea și trebuia să se pensioneze de mult, dar ea continua să se învântească prin casă, în pantalonii ei negri și bluza albă, de parcă ar fi fost o jucărie cu cheiță.

— Nimic, i-am răspuns.

— A fost o cerere în căsătorie?

Pentru o persoană care pretindea că este bătrână și surdă, avea un auz surprinzător de ascuțit. Un gândac nu putea să se strecoare printr-o cameră întunecată fără ca ea să-l strivească.

— Nu chiar.

Cum nu părea convinsă, i-am spus:

— A fost mai mult o glumă.

— O glumă? De când măritișul tău este o glumă? Căsătoria este foarte importantă pentru o femeie. Ea determină întregul ei viitor,

viața ei, copiii ei...

— Dar asta nu era o căsnicie adevărată.

— Atunci concubinaj? Cineva vrea să-i fii concubină? Clătină din cap. Nu, nu, domnișoară. Tu trebuie să fii soție. Soția numărul unu, dacă se poate.

— Nu era vorba să fii concubină.

— Din partea cui a fost cererea?

— Din partea familiei Lim.

Făcu niște ochi atât de mari, că părea un lemur din junglă, cu ochii cât două farfurii.

— Familia Lim! Ah! Domnișorică, nu degeaba te-ai născut frumoasă ca un fluture și așa mai departe.

O ascultam cu un amestec de amuzament și iritare cum nu mai contenea să-mi enumere multitudinea de calități pe care nu se deranjase niciodată să mi le menționeze până atunci, când se opri brusc.

— Nu cumva fiul familiei Lim a murit? Au totuși un nepot. El va moșteni, presupun.

— Nu, propunerea a fost pentru fiu, am spus cu oarecare reticență, simțind că-mi trădam tatăl recunoscând că îi trecuse prin cap un gând atât de scandalos.

Reacția ei a fost exact cum mă așteptam. Cum a putut să-i treacă lui tata așa ceva prin cap? Cum îndrăznea neamul Lim să ne insulte familia?

— Nu-ți face griji, amah. Nu va accepta.

— Nu înțelegi! Aduce mult ghinion. Nu știi ce înseamnă asta?

Trupul ei micuț tremura.

— Tatăl tău nu ar fi trebuit să-ți pomenească niciodată de asta, nici măcar în glumă.

— Nu sunt supărată. Și mi-am pus mâinile în sân.

— *Aiya*³, ce bine ar fi fost să fie mama ta aici! Tatăl tău a mers prea departe de data asta.

În ciuda încercărilor mele de a o liniști pe amah, eram și eu tulburată când m-am dus la culcare, protejându-mi lampa de umbrele pâlpâitoare. Casa noastră era mare și veche și, odată cu declinul nostru

³ *Aiya* este o exclamație care poate însemna mai multe lucruri, în funcție de context: exuberanță, un strigăt de durere, un țipăt de frică, de uimire sau de bucurie (n. red.).

financiar, nu mai aveam nici măcar o zecime din servitorii necesari unei echipe întregi. Pe vremea bunicului meu, casa era plină de oameni. El avea o soție, două concubine și mai multe fiice. Singurul fiu care a supraviețuit însă a fost tatăl meu. Acum soțiile erau moarte de mult. Mătușile mele se căsătoriseră cu mult timp în urmă, iar verișoarele mele, cu care mă jucasem în copilărie, se mutaseră în Penang atunci când partea aceea a familiei și-a schimbat domiciliul. Pe măsură ce averea noastră se micșora, au fost închise din ce în ce mai multe camere. Uneori mi se părea că îmi amintesc de zarva oaspeților și a servitorilor, dar asta trebuie să fi fost înainte ca tata să se izoleze de lume și să se lase înșelat de partenerii săi de afaceri. Amah vorbea din când în când despre acele vremuri, dar întotdeauna sfârșea prin a blestema nebunia tatălui meu, pe prietenii lui ticăloși și, în cele din urmă, pe zeul variolei care a îngăduit ca toate acestea să se întâmple.

Eu nu știam dacă să cred într-un zeu al variolei. Nu mi se părea normal ca un zeu să se înjosească împrășcând variolă prin ferestrele și ușile oamenilor. Medicii străini de la spital vorbeau despre boală și despre carantinarea focarelor de infecție, o explicație care mi se părea mult mai rezonabilă. Uneori mă gândeam că voi deveni creștină, ca doamnele englezoaice care mergeau la biserica anglicană în fiecare duminică. Eu nu fusesem niciodată, dar părea atât de liniștită din exterior. Iar cimitirul lor, cu pajiștea verde și îngrijită și cu pietrele funerare frumos ordonate sub florile de plumeria, părea un loc mult mai confortabil decât sălbaticile cimitire chinezești, cocoțate pe coastele dealurilor.

Ne-am dus la cimitir de Qing Ming, de Ziua Morților, să măturăm mormintele, să ne onorăm strămoșii și să oferim mâncare și tămâie. Mormintele erau făcute ca niște case mici sau ca niște fotolii foarte mari, cu aripi de o parte și de alta pentru a încăpea tăblița centrală și un mic altar. Cărările în susul dealurilor erau năpădite de buruieni și de *lalang*, iarba elefantului ascuțită, care te taie dacă îți treci degetul peste ea. Peste tot erau morminte abandonate, pe care oamenii le uitaseră sau care nu mai aveau urmași care să le îngrijească. Gândul că ar trebui să-mi prezint omagiile unui străin în calitate de văduvă a lui mă cutremura. Și ce anume presupunea căsătoria cu o fantomă? Tatăl meu o tratase ca pe o glumă. Amah nu a vrut să-mi spună – ea era atât de superstițioasă, încât dacă numea un lucru era ca și cum îl transforma în realitate. În ceea ce mă privește, nu puteam decât să

sper că nu voi fi nevoită să aflu niciodată.

CAPITOLUL 2

M-AM STRĂDUIT să nu mă mai gândesc la tulburătoarea propunere a familiei Lim. La urma urmei, nu era chiar ceea ce ai putea spera de la o primă cerere în căsătorie. Știam că ar trebui să mă mărit într-o bună zi – o zi care se apropia cu pași repezi –, dar viața mea nu era încă prea restrictivă. În comparație cu modul în care se desfășoară lucrurile în China, în Malaya eram destul de relaxați. Chinezoaicele născute în zonă nu-și legau picioarele. Într-adevăr, celelalte rase priveau legarea picioarelor ca fiind ciudată și urâtă, schilodind femeia și făcând-o incapabilă pentru munca în gospodărie. Când portughezii au debarcat pentru prima dată în Malacca, acum mai bine de trei sute de ani, existau deja chinezi aici, deși primii care au venit să-și caute norocul nu au adus și femei. Unii și-au luat soții malaysiene, iar amestecul de culturi rezultat a fost cunoscut sub numele de Peranakan. Mai târziu, coloniștii au cerut să li se trimită femei de acasă, care erau adesea mai în vârstă, divorțate sau văduve, căci cine altcineva ar fi acceptat să întreprindă o călătorie atât de lungă și de periculoasă? Așa că aici eram mai puțin rigizi și chiar și o fată necăsătorită de familie bună putea să se plimbe pe străzi, bineînțeles în compania unei însoțitoare. În orice caz, în ciuda veșnicului interes al tatălui meu pentru toate aspectele culturale din China, realitatea era că britanicii erau clasa conducătoare aici. Ei au stabilit legile și precedentele, au înființat birouri guvernamentale și au deschis școli englezești pentru băștinași. Tinerii noștri scilpitori aspirau să devină funcționari guvernamentali în subordinea lor.

M-am întrebat ce i se întâmplase nefericitului de Lim Tian Ching și dacă sperase să devină și el un asemenea funcționar sau dacă astfel de lucruri erau sub nivelul lui, fiind fiul unui bogătaş. Tatăl său era bine cunoscut ca proprietar de concesiuni miniere de staniu, precum și de plantații de cafea și de arbori de cauciuc. M-am întrebat, de asemenea, de ce familia îl abordase pe tatăl meu, pentru că nu era ca și cum aș fi avut de-a face în vreun fel cu fiul lor.

În zilele următoare am încercat să-l conving pe tata să-mi spună mai multe despre conversația lor, dar a refuzat să răspundă, retrăgându-se în biroul lui și, sunt sigură, fumând mai mult opiu decât ar fi trebuit. Avea un aer ușor stânjenit, ca și cum i-ar fi părut rău că pomenise

vreodată de acest subiect. Amah îl enerva și ea. Neîndrăznind să-l certe pe față, se plimba de colo-colo cu un pământul pentru praf, adresându-le diferitelor obiecte neînsuflețite un val de plângeri mormăite. Incapabil să scape de atacurile ei, tata își puneă ziarul pe față și se prefăcea că doarme.

Așa că am considerat că problema s-a rezolvat. Cu toate acestea, câteva zile mai târziu, a sosit un mesaj de la familia Lim. Era o invitație din partea doamnei Lim în persoană la un joc de mahjong⁴.

— O, eu nu joc, am spus, înainte să-mi dau seama.

Servitorul care fusese trimis zâmbi și spuse că nu contează; ar trebui să vin oricum și să mă uit. Într-adevăr, eram foarte curioasă să văd cum arată conacul Lim pe dinăuntru și, în ciuda mamei sale acre, amah nu s-a putut abține să nu se ocupe temeinic de hainele și de părul meu. Dintotdeauna i-a stat în fire să-și vâre nasul peste tot și, cum fusesem în mare parte crescută de ea, mă tem că aceasta era și una dintre însușirile mele.

— Ei bine, dacă trebuie să te duci, cel puțin vor vedea că nu are nimeni de ce să se rușineze cu tine! spuse ea în timp ce îmi întindea a doua cea mai bună rochie a mea.

Aveam două rochii bune: una din mătase lila subțire, cu zorele brodate pe guler și pe mâneci, și alta de un verde pal, cu fluturi. Amândouă îi aparținuseră mamei mele, fiindcă eu nu mai aveam haine noi de mătase de ceva vreme. În cea mai mare parte a timpului, purtam un *cheong sam* din bumbac lejer, care este o rochie lungă, sau *sam foo*, bluza și pantalonii folosiți de fetele din clasa muncitoare. De altfel, atunci când aceste rochii se uzau, probabil că urma să descoasem gulerul și manșetele brodate pentru a le refolosi pe un alt articol vestimentar.

— Ce să-ți facem la păr? întrebă amah, uitând că dezaprobase această vizită cu doar câteva clipe în urmă.

De obicei, îmi țineam părul strâns în două codițe împletite, deși la

⁴ Mahjong se joacă cu un set de 144 de piese bazate pe caractere și simboluri chinezești. Jocul a fost conceput în secolul al XIX-lea în China. S-a răspândit, mai apoi, în întreaga lume de la începutul secolului al XX-lea. În mod obișnuit, este nevoie de 4 oameni pentru a juca. Cu toate acestea, există și versiuni ale mahjongului care se pot juca în 3. Acestea se găsesc în anumite părți din China, Japonia, Coreea de Sud și Asia de Sud-Est. În limba română, numele jocului s-ar traduce prin „vrăbiuțele ciripitoare” (n. red.).

ocazii speciale era prins sus cu agrafe lungi. Acestea îmi dădeau dureri de cap, mai ales când erau mânuite de amah, care era hotărâtă să nu lase nici măcar o şuviță să se desprindă. Făcu un pas în spate să-și examineze opera și înfipse câteva agrafe de aur cu fluturi de jad. Aceste agrafe de păr erau tot ale mamei. După aceea, îmi înfășură la gât nu mai puțin de cinci coliere: două de aur, unul cu granate, altul cu perle mici de apă dulce și ultimul cu un disc greu de jad. Mă simțeam destul de împovărată de această generozitate, dar era o nimica toată în comparație cu ceea ce purtau oamenii mai bogați. Femeile nu prea aveau alte mijloace de siguranță decât bijuteriile, așa că până și cele mai sărace dintre noi purtau lanțuri, cercei și inele de aur ca asigurare. Cât despre bogătași – ei bine, aveam să văd în curând cum era gătită doamna Lim.

Conacul Lim se afla mai departe de oraș, la distanță de cartierele strâmte de pe străzile Jonker și Heeren, unde negustori chinezi bogați preluaseră vechile prăvălii olandeze. Am auzit că și familia Lim avea astfel de proprietăți, dar își mutaseră reședința principală în zona în care bogații își construiau noi moșii în Klebang. Nu era prea departe de casa noastră, deși auzisem că nu semăna deloc cu vilele și bungalourile din cartierul european. Acelea erau realmente grandioase, cu mulți servitori, grajduri și mari întinderi de gazon. Conacul Lim era în stil chinezesc și se spunea că era și el destul de impunător. Amah chemase o ricșă care să ne ducă acolo, deși mi s-a părut o risipă, căci am fi putut merge pe jos. A ținut să sublinieze că era totuși o distanță destul de mare și că nu ar fi fost bine să ajungem pline de sudoare și praf.

Soarele după-amiezii începuse să se domolească atunci când am pornit la drum. Valuri de căldură se ridicau din pământ împreună cu nori de praf alb și fin. Omul care trăgea ricșa se deplasa într-un trap regulat, în timp ce de pe spate transpirația îi curgea șuvoaie. Îmi părea rău de culii care se angajau într-un astfel de serviciu. Era un mod greu de a-ți câștiga existența, deși era mai bine decât să lucrezi în minele de staniu, unde auzisem că rata mortalității era de aproape unu din doi. Trăgătorii de ricșă erau foarte slabi, cu cutiile toracice concave, pielea aspră și picioarele goale atât de bătătorite, încât semănau cu niște copite. Totuși, privirea sfredelitoare a acestor oameni ciudați mă neliniștea. Bineînțeles, nu aveam voie să ies neînsoțită și, atunci când o făceam, trebuia să-mi ascund fața în spatele unei umbrele din hârtie cerată. Însă, înainte să pot cugeta mai pe îndelete, am ajuns în fața

conacului Lim. În timp ce amah îi dădea instrucțiuni ferme omului care ne adusese să ne aștepte afară, am privit ușile grele din lemn de esență tare, care se deschiseră fără zgomot, dând la iveală un servitor la fel de tăcut.

Am trecut printr-o curte mărginită de ghivece mari de porțelan în care erau plantate bougainvillea. Numai ghivecele valorau o mică avere și fuseseră aduse din China, în cufere de frunze de ceai, ca să nu se spargă. Emailul alb-albastru avea acea transparență pe care o văzusem pe cele câteva porțelanuri mici pe care le mai păstrase tatăl meu. Să lași o ceramică atât de costisitoare afară, în soare și în ploaie, asta chiar m-a impresionat. Poate că acesta era scopul. Am așteptat într-un hol grandios, în timp ce servitorul s-a dus să ne vestească sosirea. Podeaua avea aspectul unei table de șah, cu pătrățele albe și negre, iar scara de tec avea balustrade sculptate. Și peste tot în jur erau ceasuri.

Atâtea ceasuri! Pereții erau acoperiți cu zeci de ceasuri în toate stilurile posibile. Cele mari erau așezate pe podea, iar cele mai mici erau aranjate pe mesele laterale. Erau ceasuri cu cuc, ceasuri de porțelan, ceasuri delicate din bronz aurit și un ceas micuț, cât un ou de prepeliță. Cadranele de sticlă străluceau și ornamentele de alamă sclipeau. În jurul nostru se auzea tot un zumzet, semn că își făceau treaba. Părea că timpului îi era greu să treacă neobservat în această casă.

Pe când admiram această priveliște, reapăru servitorul și ne conduse printr-un nou șir de camere. Casa, la fel ca multe conace chinezești, era alcătuită dintr-o serie de curți și coridoare de legătură. Am trecut prin grădini de piatră amenajate ca niște peisaje miniaturale și prin saloane înțesate cu mobilier antic, până când am auzit voci ridicate de femei și pocnetul ascuțit al plăcilor de mahjong. Fuseseră aranjate cinci mese și mi s-a părut că zăresc niște doamne bine îmbrăcate care îmi puneau în umbră propria ținută. Dar ochii mei erau fixați pe masa principală, unde servitorul îi murmură ceva unei femei care nu putea fi decât doamna Lim.

La prima vedere, am fost dezamăgită. Pătrunsesem atât de adânc în acest tărâm, încât mă așteptam, poate cu naivitate, la nici mai mult, nici mai puțin decât la Regina Cerurilor. În schimb, era o femeie de vârstă mijlocie, cu o siluetă care se împlinise ceva mai mult în talie. Era îmbrăcată frumos, dar sever, într-un *baju panjang* de culoarea cernelii,

pentru a marca doliul. Fiul ei murise cu nouă luni în urmă, dar ea urma să țină doliu cel puțin un an. Era aproape eclipsată de femeia așezată lângă ea. Și ea purta culorile de doliu, albastru și alb, dar *kebaya* ei elegantă avea o croială de viespe, iar agrafele de păr cu bijuterii îi dădeau o strălucire de insectă. Aș fi crezut că ea era doamna casei, cu excepția faptului că, la fel ca celelalte femei de la masă, nu se putea abține să nu privească înspre doamna Lim, ca și cum ar fi vrut să ia exemplul de la ea. Am aflat mai târziu că ea era a Treia Soție.

— Mă bucur că ai putut veni, spuse doamna Lim.

Avea o voce blândă, neobișnuit de tinerească și foarte asemănătoare cu gurluitul unui porumbel. A trebuit să-mi ciulesc urechile ca să o aud din cauza pălăvrăgelii din jur.

— Mulțumesc, tanti, i-am răspuns, căci așa ne adresam femeilor mai în vârstă, în semn de respect.

Nu știam dacă să dau din cap sau să mă înclin. Cât de mult mi-aș fi dorit să le fi acordat mai multă atenție acestor subtilități!

— Am cunoscut-o pe mama ta înainte să se căsătorească, când eram copii, spuse ea. Nu a pomenit niciodată de asta?

Văzându-mi uimirea, doamna Lim zâmbi, afișându-și fugitiv dinții.

— Mama ta și cu mine suntem rude îndepărtate.

Nici de asta nu auzisem vreodată.

— Ar fi trebuit să întreb mai devreme de tine, a spus doamna Lim. A fost o neglijență din partea mea.

În jurul ei, jocul de mahjong se reluă cu un zgomot vioi. Făcu semn către un servitor, care trase lângă ea un taburet cu șezutul de marmură.

— Vino, Li Lan. Am auzit că nu joci, dar poate ai vrea să privești.

Așa că m-am așezat lângă ea, uitându-mă la piesele ei în timp ce paria și ronțâind dulciuri care ieșeau într-un flux interminabil din bucătărie. Aveau toate felurile mele preferate de *kuih* – prăjituri *nyonya* moi în baie de aburi, făcute din făină de orez cleioasă umplută cu zahăr de palmier sau fulgi de cocos. Erau și biscuiți delicați numiți „scrisori de dragoste” și tarte cu ananas din foitaj. S-au împărțit boluri cu semințe de pepene verde prăjite, împreună cu felii de mango și papaya tăiate în evantai. Trecuse mult timp de când nu mai avusesem acasă o asemenea selecție de bunătăți și nu m-am putut abține să nu îmi fac poftele ca un copil. Cu coada ochiului am văzut-o pe amah clătinând din cap, dar aici nu avea puterea să mă oprească. În cele din

urmă, amah dispăru în bucătărie să dea o mână de ajutor, iar eu, la adăpost de privirea ei dezaprobatoare, am continuat să mănânc.

Din când în când, doamna Lim îmi mai spunea câte ceva în șoaptă. Vocea ei era însă atât de suavă, încât abia dacă o înțelegeam. Zâmbeam și dădeam din cap, în timp ce priveam în jur cu o curiozitate neprefăcută. Rareori aveam ocazia să ies în societate. Dacă mama ar fi trăit, poate că aș fi stat lângă ea exact așa, aruncând o privire peste umărul ei la piesele de fildeș și sorbind toate bârfele. Aceste femei își presărau conversațiile cu referințe șirete la oameni și locuri importante. Cu nonșalanță, ele menționau ceea ce mie îmi păreau a fi datorii uluitoare la jocurile de noroc.

Probabil că doamna Lim mă credea o persoană simplă sau cel puțin nesofisticată. Am surprins-o din când în când cum mă cerceta pe furis cu ochii ei ageri. În mod ciudat, acest lucru părea să îmi dea o senzație de ușurare. Abia mult mai târziu am înțeles de ce era atât de încântată de stângăcia mea. În jurul nostru, doamnele pălăvrăgeau și făceau pariuri, iar brățărilor de jad răsunau în timp ce piesele se ciocneau. Cea de-a Treia Soție se mutase la o altă masă și mi-a părut rău, pentru că mi-ar fi plăcut să o studiez mai îndeaproape. Era cu siguranță frumoasă, deși avea reputația de a fi dificilă, după cum aflase amah mai devreme din discuțiile servitorilor. Nu am văzut nici urmă de a Doua Soție, deși mi s-a spus că Lim ținea și alte concubine minore, cu care nu se obosise să se căsătorească, acesta fiind apanajul bogătaşilor. Avea patru fiice de la diferitele lui soții, dar niciun fiu supraviețuitor. Doi dintre ei muriseră în copilărie, iar ultimul, Lim Tian Ching, fusese înmormântat cu mai puțin de un an în urmă. Am vrut să o întreb pe amah cum a murit, dar ea nu a vrut să discute despre asta, susținând că nu avea rost să mă interesez de el, deoarece nu aveam să mă căsătoresc niciodată cu el. În aceste condiții, singurul moștenitor era nepotul lui Lim.

— De fapt, el este moștenitorul de drept, spusese amah pe drum.

— Ce vrei să spui?

— Este fiul fratelui mai mare al lui Lim. Lim este al doilea fiu. A preluat moșia când fratele său mai mare a murit, dar a promis că își va crește nepotul ca moștenitor. Însă, cu timpul, oamenii au spus că poate nu ar trebui să își treacă cu vederea propriii copii. Oricum, astfel de discuții nu-și mai au rostul. Lim nu mai are acum niciun fiu.

În timp ce mă gândeam la această încrengătură de relații, nu m-am putut abține să nu simt un fior de emoție. Era o lume a bogăției și a

intrigii, asemănătoare cu romanele de dragoste tipărite grosolan, pe care tatăl meu le respingea cu dispreț. Bineînțeles că amah nu era de acord. Știam, totuși, că și ea era captivată în sinea ei. Totul era atât de diferit de casa noastră sărăcăcioasă! Cât de deprimant era să te gândești cum ne zbăteam noi an de an, încercând mereu să tragem de lucruri cât mai mult timp, fără să cumpărăm vreodată ceva frumos sau nou! Cel mai rău era că tata nu făcea niciodată nimic. Nu se mai ducea să încheie contracte sau să-și dirijeze afacerea. Renunțase la toate acestea și se ferecase în biroul lui, copiindu-și la nesfârșit poeziile preferate și scriind tratate obscure. În ultima vreme, aveam impresia că noi toți eram încuiați acolo cu el.

— Pari tristă. Vocea doamnei Lim îmi întrerupse șirul gândurilor.

Nimic nu părea să îi scape din privire. Ochii ei erau deschiși la culoare pentru o chinezoaică, iar pupilele mici și rotunde, ca ochii unei păsări.

Am roșit.

— Casa asta este atât de plină de viață în comparație cu a mea.

— Îți place aici? a întrebat ea.

Am dat din cap că da.

— Spune-mi, a zis ea, ai un iubit?

— Nu.

Mi-am ațintit privirea asupra mâinilor mele.

— Ei bine, spuse ea, o fată tânără nu ar trebui să fie prea versată.

Îmi aruncă unul dintre zâmbetele ei scurte:

— Draga mea, sper că nu te simți jignită că îți pun atâtea întrebări. Îmi amintești atât de mult de mama ta, precum și de mine când eram mai tânără.

M-am abținut să o întreb despre propriile ei fiice. Erau câteva femei tinere la celelalte mese, dar toate îmi fuseseră prezentate atât de fugitiv, încât mi-a fost greu să rețin care dintre ele îi era verișoară, prietenă sau fiică.

Jocul de mahjong a continuat, dar cum eu nu mă număram printre jucătoare, am început să îmi pierd răbdarea după o vreme. Când m-am scuzat să merg la toaletă, doamna Lim i-a făcut semn unei servitoare să mă însoțească. Ea era în toiul unei partide incitante și am sperat că va rămâne așa o vreme. Servitoarea m-a condus de-a lungul mai multor coridoare până la o ușă grea din lemn de chengal. Când am terminat, am deschis-o ușor. Călăuza mea încă aștepta răbdătoare afară. Dar a

auzit că o strigă cineva în josul holului și, aruncând o privire rapidă spre ușă, a ieșit să răspundă.

Cu un fior de emoție, m-am strecurat afară. Casa era împărțită într-o serie de curți cu mai multe camere care dădeau înspre ele. Am trecut pe lângă un mic salon, apoi pe lângă altul, unde se afla o masă de marmură, pe jumătate pregătită pentru servirea mesei. Auzind voci, m-am întors în grabă pe un alt coridor, într-o curte cu un mic iaz, unde florile de lotus își înclinau capetele catifelate printre tulpinile verzi. O liniște sufocantă, de vis, domnea pretutindeni. Știam că trebuia să mă întorc înapoi să mi se simtă lipsa, dar am mai zăbovit.

În timp ce examinam capsulele de semințe de lotus, care semănau cu capetele unor stropitori, am auzit un ușor clinchet metalic. Poate că, până la urmă, mă aflu în apropierea camerei cu ceasuri. M-am apropiat și am aruncat o privire în ceea ce părea să fie un birou. O ușă era deschisă spre curte, dar interiorul era întunecat și răcoros. Orbită momentan de diferența de lumină, m-am împiedicat de cineva care lucra la o masă joasă. Era un bărbat tânăr, îmbrăcat în veșminte ponosite din bumbac indigo. Pe masă și pe podea erau împrăștiate roțițe și angrenaje, care s-au rostogolit în colțuri.

— Îmi pare rău, domnișoară... ridică privirea către mine cu regret.

— Am auzit clinchetul, am spus stânjenită, ajutându-l să adune piesele cât de bine am putut.

— Îți plac ceasurile?

— Nu știu prea multe despre ele.

— Ei bine, fără acest angrenaj și fără acesta, ceasul se oprește complet, spuse el, adunând măruntaiele strălucitoare ale unui ceas de buzunar din alamă.

Cu o pensetă, luă două roțițe mici și le asamblă.

— Poți să-l repari?

Chiar nu trebuia să port această conversație cu un tânăr, fie el și servitor, dar el s-a aplecat spre masa lui de lucru și asta m-a făcut să mă liniștesc.

— Nu sunt vreun expert, dar pot să îl reasamblez. Bunicul meu m-a învățat.

— Este o aptitudine utilă, am spus eu. Ar trebui să-ți deschizi propriul magazin.

În momentul acela s-a uitat ciudat la mine, apoi a zâmbit. Când zâmbea, sprâncenele lui groase se împreunau și colțurile ochilor se

Încrețeau. Am simțit cum mi se încing obrajii.

— Cureți toate ceasurile?

— Câteodată. De asemenea, mă ocup puțin de contabilitate și fac diverse treburi.

S-a uitat țintă la mine.

— Te-am văzut mai devreme lângă iaz.

— Oh!

Ca să-mi ascund stânjeneala, am întrebat:

— De ce sunt atât de multe ceasuri în casa asta?

— Unii spun că era un hobby, poate chiar o obsesie a bătrânului stăpân. El a fost cel care le-a colecționat pe toate. Nu își găsea liniștea niciodată până nu achiziționa un nou tip.

— De ce era atât de interesat de ele?

— Ei bine, ceasurile mecanice sunt mult mai precise decât ceasurile cu apă, care arată ora prin picurarea apei, sau lumânările în care arzi seu pentru a marca orele. Aceste ceasuri occidentale sunt atât de precise, încât le poți folosi pentru a naviga ținând cont și de longitudine, nu doar de latitudine. Știi ce înseamnă asta?

De fapt, chiar știam. Tatăl meu îmi explicase odată că hărțile maritime erau marcate atât pe orizontală, cât și pe verticală.

— Înainte nu puteam naviga în baza longitudinii?

— Nu, în trecut, marile rute maritime se bazau doar pe latitudine. Asta pentru că este cel mai simplu mod de a trasa o direcție. Dar imaginează-ți că ești departe pe mare. Nu ai decât un sextant și o busolă. Trebuie să știi exact cât este ceasul pentru a putea calcula poziția relativă a soarelui. De aceea, aceste ceasuri sunt atât de minunate. Cu ajutorul lor, portughezii au navigat până la celălalt capăt al lumii.

— De ce nu am făcut și noi asta? am întrebat. Ar fi trebuit să-i cucerim înainte să ajungă în Malaya.

— A, Malaya este doar o văgăună. Dar China ar fi putut s-o facă. Comandanții de nave din epoca Ming au navigat până în Africa folosind doar latitudinea și cârmaci care cunoșteau apele din partea locului.

— Da, am spus eu cu înflăcărare. Am citit că au adus o girafă pentru împărat. Dar el nu era interesat de ținuturile barbare.

— Iar acum China este în declin, iar Malaya este doar o altă colonie europeană.

Cuvintele lui aveau o undă de amărăciune, ceea ce m-a făcut

curioasă, pentru că avea părul tuns scurt, fără chelie în creștetul capului sau coadă lungă care să-i atârne pe spate, împletitură pe care mulți bărbați o mai păstrau chiar și după ce părăseau China. Acesta era fie semnul unei clase sociale inferioare, fie unul de revoltă împotriva practicilor tradiționale. Dar el zâmbi.

— Totuși, avem multe de învățat de la britanici.

Erau multe alte întrebări pe care aș fi vrut să i le pun, dar dintr-odată mi-am dat seama că lipseam de prea mult timp. Și oricât de politicoș părea, nu era totuși cuviincios să vorbesc cu un tânăr străin, chiar dacă era doar un servitor.

— Trebuie să plec.

— Așteaptă, domnișoară. Știi cum să te întorci?

— Am venit de la jocul de mahjong.

— Să te conduc înapoi?

Se ridică pe jumătate de la birou și nu am putut să nu remarc ușurința cu care își mișca picioarele zvelte.

— Nu, nu.

Cu cât mă gândeam mai mult la comportamentul meu, cu atât mă simțeam mai jenată și cu atât eram mai sigură că îmi fusese remarcată absența. Practic, am ieșit în fugă din cameră. Repezindu-mă prin mai multe coridoare, m-am trezit într-o altă parte a casei. Norocul a fost însă de partea mea. În timp ce rămăsesem pe loc nehotărâtă, reapăru aceeași servitoare care mă însoțise până la toaletă.

— O, domnișoară, spuse ea. Doar ce am plecat și când m-am întors nu mai erați aici.

— Îmi pare rău, am spus, netezindu-mi rochia. M-am rătăcit.

Când ne-am întors în camera unde se juca mahjong, jocul era încă în toi. M-am strecurat la locul meu, dar doamna Lim n-a părut să observe. După numărul de jetoane adunate în fața ei, obținuse un șir de victorii consecutive. După un timp, mi-am luat rămas bun politicoș, dar, spre surprinderea mea, doamna Lim s-a ridicat să mă conducă la ieșire.

În drumul nostru spre ușa din față, am trecut pe lângă un servitor care aranja obiecte funerare pentru a fi arse într-una din curți. Acestea erau efigii în miniatură din sârmă și hârtie în culori aprinse, care erau arse pentru ca mortul să le primească în lumea de dincolo: cai de hârtie pe care să îi călărească, vile grandioase de hârtie, servitori,

mâncare, teancuri de bani ai iadului⁵, trăsuri și chiar mobilier de hârtie. Era puțin neobișnuit să vezi aceste obiecte expuse acum, deoarece de obicei erau pregătite doar pentru înmormântări și Qing Ming, Ziua Morților. Cu toate acestea, cei evlavioși puteau să le ardă în orice moment în folosul strămoșilor lor, deoarece, fără astfel de ofrande, morții erau niște sărăntoci în lumea de dincolo și, fără urmași sau o înmormântare adecvată, rățăceau neîncetat ca niște fantome înfometate și nu puteau renaște. Doar la Qing Ming, când se ardeau ofrande generale pentru alungarea răului, acești nefericiți primeau puțină hrană. Întotdeauna mi s-a părut o idee înspăimântătoare și m-am uitat chiorâș la obiectele funerare, în ciuda hârtiei viu colorate și a modelelor frumoase lucrate cu atâta migală.

Pe drumul spre ieșire, am studiat-o pe doamna Lim pe furiș. Lumina din curte îi scotea la iveală cearcănele de sub ochi și pielea lăsată a obrazilor. Părea nespus de obosită, deși postura ei nega o asemenea slăbiciune.

— Și ce mai face tatăl tău? Întrebă ea.

— Este bine, mulțumesc.

— Și-a făcut vreun plan pentru tine?

Mi-am plecat capul.

— Nu, din câte știu eu.

— Dar ești la vârsta măritişului. O fată ca tine trebuie să aibă deja multe oferte.

— Nu, tanti. Tatăl meu duce o viață destul de retrasă.

Și nici nu mai suntem bogați, am adăugat eu în sinea mea.

Ea scoase un oftat.

— Aș vrea să-ți cer o favoare.

Mi-am ciulit urechile, dar a fost o rugămintă ciudat de inofensivă.

— Crezi că ai putea să îmi lași panglica din părul tău? Mă gândeam să îmi fac un nou *baju* asortat.

— Bineînțeles.

Am dezlegat panglica. Nu era nimic special. Culoarea era un roz obișnuit, dar cine eram eu să o contrazic? A apucat-o cu o mână

⁵ Conform tradiției chineze, de Qing Ming, respectiv în cea de-a 12-a zi a lunii aprilie, sunt puse pe foc bancnote de hârtie („bani ai iadului”), pentru a duce un omagiu memoriei strămoșilor. Cu această ocazie se vizitează și se curăță mormintele rudelor, iar celor săraci li se împarte mâncare în numele persoanei dispărute (n. red.).

tremurândă.

— Ești bine, tanti? am îndrăznit să o întreb.

— Am tot avut probleme cu somnul, spuse cu glasul ei firav, ca un fulg. Dar cred că vor trece curând.

De îndată ce ne-am instalat în ricșă, amah începu să mă dojenească.

— Cum ai putut să te comporți așa? Să mănânci atât de mult și să te holbezi de jur-împrejur! Nici nu aș putea spune dacă îți erau mai mari ochii sau gura! Probabil că te-au luat drept o găsculiță. De ce n-ai încercat și tu să o vrăjești cumva, să-i spui niște povesti istețe sau să o flatezi? *Cheh*⁶, te-ai comportat ca o fată dintr-un *kampung*⁷, nu ca fiica familiei Pan!

— Nu mi-ai spus niciodată că aș fi fermecătoare! am spus, iritată de remarcile ei, deși eram ușurată în sinea mea că ajutase la bucătărie când eu mi-am făcut plimbarea prelungită.

— Fermecătoare? Bineînțeles că ești fermecătoare. Puteai să faci fluturi de hârtie și să reciti poezii mai bine decât orice copil de pe strada noastră. Nu ți-am mai spus-o pentru că nu am vrut să devii o răsfățată.

Aceasta era logica tipică a lui amah. Dar ea deborda de bârfe de la bucătărie, iar atenția îi zbură rapid în alte părți, mai ales când i-am spus despre faptul că doamna Lim mi-a cerut panglica.

— Ei bine, este ciudat că ți-a cerut așa ceva. Nu i s-au mai făcut haine noi de luni de zile. Poate că, atunci când se va termina perioada de doliu, vor aranja o căsătorie pentru nepotul ei.

— Nu este căsătorit deja?

— Nici măcar logodit. Au spus că stăpânul ar fi trebuit să aranjeze o căsătorie pentru el mai devreme, dar s-a abținut pentru că a vrut să obțină o partidă mai avantajoasă pentru propriul fiu.

— Ce nedrept.

— *Aiya*, așa e pe lumea asta! Acum că fiul este mort, se simt vinovați că nu au procedat așa. În plus, probabil că vor să obțină rapid un alt moștenitor. Dacă nepotul moare, nu va mai rămâne nimeni care să

⁶ *Cheh* este un cuvânt de proveniență arabă, chineză sau coreeană, care exprimă acordul, ridiculizarea sau disprețul (n. red.).

⁷ *Kampung* este denumirea pentru sat în Malaysia, Brunei, Indonezia și Singapore (n. red.).

moștenească.

Eram oarecum interesată de această poveste, dar gândurile mi se abătura din nou asupra celor petrecute în cursul amiezii.

— Amah, cine are grijă de ceasurele din casa aceea?

— Ceasurele? Unul dintre servitori, cred. De ce vrei să știi?

— Eram doar curioasă.

— Știi, servitorii spun că doamna Lim este foarte interesată de tine, zise ea. În ultima vreme a pus multe întrebări despre tine și despre gospodăria noastră.

— Ar putea fi vorba despre căsătoria fantomă?

Dintr-un motiv sau altul, îmi venira în minte mormanele de efigii funerare și mă trecu un fior.

— N-a auzit nimeni de așa ceva! Amah era indignată. A fost o conversație privată cu tatăl tău. Poate că o fi înțeles greșit. Cu tot opiul ăla pe care îl fumează!

Oricât de mult fuma tata, mă îndoiam să-i fi fost afectat discernământul în ziua aceea, dar nu am spus decât:

— Doamna Lim mi-a pus și ea niște întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Dacă am un iubit, dacă sunt logodită.

Amah părea la fel de mulțumită ca o pisică ce a prins o șopârlă.

— Ei bine! Familia Lim are atât de mulți bani, încât poate că o educație bună contează mai mult decât averea familiei.

Am încercat să subliniez că mi se părea puțin probabil ca ei să renunțe la oportunitatea de a dobândi o noră bogată în favoarea mea. Totodată, asta nu explica nici neliniștea pe care o simțeam în preajma doamnei Lim. Dar amah visa fericită cu ochii deschiși.

— Ar trebui să te punem mai mult în lumină. Dacă oamenii ar ști că familia Lim este interesată de tine, s-ar putea să primești alte cereri în căsătorie.

Amah era tare șireată în unele privințe. Ar fi fost un excelent negustor de păsări.

— Măine vom cumpăra niște pânzeturi, ca să-ți facem haine noi.

CAPITOLUL 3

ÎN SEARA ACEEA, m-am dus devreme la culcare, obosită și surescitată. Era cald și am tras obloanele de lemn. Lui amah nu-i plăcea să deschid ferestrele prea larg noaptea. Ceva legat de faptul că aerul de noapte e nesănătos, dar când nu sufla musonul putea fi înăbușitor.

Când lampa cu ulei se stinse, lumina lunii se făcu din ce în ce mai mare, până când camera se umplu de o strălucire palidă și rece. Chinezii considerau că luna era *yin*, feminină și plină de energie negativă, spre deosebire de soare, care era *yang* și exemplifica masculinitatea. Îmi plăcea luna, cu razele ei blânde și argintii. Era în același timp evazivă și plină de șiretlicuri, astfel că rareori erau găsite obiectele pierdute care se rostogoleau în crăpăturile unei încăperi, iar cărțile citite la lumina ei păreau să conțină tot felul de povești fantastice, care nu mai erau acolo în dimineața următoare. Amah îmi spusese că nu trebuie să cos la lumina lunii; puteam să-mi stric vederea, punând astfel în pericol șansa unei căsătorii reușite.

Dacă aș fi măritată, nu m-ar deranja ca soțul meu să fie ca tânărul pe care l-am întâlnit în ziua aceea. Am derulat la nesfârșit scurta noastră conversație, amintindu-mi intonațiile vocii, siguranța sprintenă a remarcilor lui. Îmi plăcea cât de serios îmi vorbise, fără condescendența serviabilă a puținilor prieteni ai tatălui meu. Gândul că ar putea să-mi împărtășească interesele sau chiar să-mi înțeleagă preocupările mi-a provocat un freamăt ciudat în piept. Dacă aș fi fost bărbat și aș fi găsit o servitoare care să-mi placă, nimeni nu m-ar fi împiedicat să o cumpăr, dacă era sub contract de servitute. Bărbații făceau asta în fiecare zi. Era mult mai dificil pentru femei. Existau povești despre concubine necredincioase care fuseseră strangulate sau căroră li se tăiaseră urechile și nasurile și fuseseră lăsate să hoinărească pe străzi ca cerșetoare. Nu cunoșteam personal pe nimeni căreia să i se fi întâmplat asemenea atrocități, dar nu puteam să mă înlănesc cu acest tânăr sau, și mai rău, să mă îndrăgostesc de el. Nici măcar tatăl meu, oricât de permisiv ar fi fost, nu mi-ar fi îngăduit să mă căsătoresc cu un servitor.

Am oftat. Abia îl cunoșteam, totul se rezuma la speranțe și presupuneri. Deși, dacă m-aș fi căsătorit, soțul meu ar fi fost probabil și el un străin pentru mine. Nu se întâmpla neapărat așa cu toate fetele

de familie bună. Unele familii încheiau o logodnă timpurie, altele organizau frecvent petreceri, pentru ca tinerii să se întâlnească și chiar să se îndrăgostească. Nu și în casa noastră însă. Izolarea tatălui meu de lume însemna că el nu-și căutase prieteni care să aibă fii și nu-mi aranjase nicio partidă. Pentru prima dată am început să înțeleg pe deplin de ce amah era în permanență supărată pe el pe această temă. Contrastul dintre constatarea neglijenței lui și afecțiunea pe care i-o purtam era dureros. Aveam puține perspective de căsătorie și urma să fiu condamnată la o viață de fată bătrână. Fără un soț, m-aș fi adâncit și mai mult în sărăcia nobiliară, lipsită până și de confortul și respectul de a fi mamă. În fața acestor gânduri deprimante, mi-am îngropat fața în perna mea subțire de bumbac și am plâns până am adormit.

În noaptea aceea, am avut un vis straniu. Mă plimbam prin conacul Lim, deși totul era liniștit și tăcut. Era o zi luminoasă, dar fără soare, ca albul unei amiezi cețoase. Și tot ca o ceață, unele părți ale casei păreau să dispară pe măsură ce treceam prin ele, astfel încât drumul din spatele meu era învăluit într-o peliculă albă și subțire. La fel ca în cursul zilei, am trecut prin curți amenajate cu dibăcie, coridoare întunecate și săli de recepție cu ecou, deși de data aceasta nu se auzea niciun murmur îndepărtat de voci, nici servitori care să se miște de colo-colo. În curând, mi-am dat seama că nu eram singură. Cineva mă urmărea, privindu-mă din spatele unei uși sau trăgând cu ochiul prin balustradele de la etajul de sus. Am început să grăbesc pasul, străbătând coridor după coridor, pe măsură ce toate începeau să semene între ele cu o similitudine terifiantă.

În sfârșit, am ajuns într-o curte cu un iaz cu lotuși, asemănător celui pe care îl vizitasem în ziua aceea, deși florile de aici aveau un aer artificial, de parcă ar fi fost înfipte în noroi ca niște bețișoare de tămâie. Cum stăteam așa întrebându-mă ce să fac, cineva s-a apropiat de mine. Când m-am întors, am văzut un tânăr ciudat. Era îmbrăcat fastuos în veșminte formale, de modă veche, care îi ajungeau până la glezne. În picioare, care erau curios de scurte și late, purta pantofi negri, eleganți, cu vârful ascuțit. Hainele îi erau vopsite în nuanțe stridente, dar chipul îi era mai degrabă banal, rotund, cu o bărbie flască și o sumedenie de cicatrici provocate de acnee. Mă privea cu un zâmbet rugător.

— Li Lan, spuse el, ce mult mi-am dorit să te revăd!

— Cine ești tu? am întrebat.

— Nu-ți amintești de mine, nu-i așa? A trecut prea mult timp de atunci. Dar eu îmi amintesc de tine. Cum aș putea să uit? spuse el teatral. Sprâncenele tale frumoase ca niște fluturi. Buzele tale ca petalele de hibiscus.

În timp ce el radia de bucurie, pe mine mă năpădi o senzație de greață.

— Vreau să mă duc acasă.

— O, nu, Li Lan, spuse el. Te rog, ia loc. Nici nu știi de câtă vreme aștept acest moment.

La un semn făcut de el, apărură o masă încărcată cu tot felul de bucate. Pui fierți, pepeni, nuci de cocos confiate, prăjituri de toate soiurile posibile. Asemenea hainelor de pe el, erau intens și neapetisant de pigmentate. Portocalele arătau ca niște pete de vopsea, în timp ce un platou cu prăjituri *pandan* aveau nuanța bolnăvicioasă a mării înainte de taifun. Stivuit în piramide rigide, belșugul acesta semăna neliniștitor de tare cu niște ofrande funerare. A insistat să bea o ceașcă de ceai.

— Nu mi-e sete, am spus.

— Știu că ești timidă, zise această creatură exasperantă, dar eu îmi voi turna o ceașcă. Vezi? Nu-i așa că e delicios?

Îl dădu peste cap, dovedindu-mi cât de mult îi plăcea.

— Li Lan, draga mea. Nu știi cine sunt eu? Eu sunt Lim Tian Ching! zise el. Moștenitorul familiei Lim. Am venit să îți fac curte.

Senzația de greață s-a accentuat, până când m-a luat cu amețeală.

— Dar nu ești mort?

De îndată ce am spus asta, lumea s-a contractat de parcă s-ar fi zbârcit. Culorile s-au stins, conturul scaunelor s-a estompat. Apoi, ca pocnitura unei corzi de gutapercă⁸, totul a redevenit așa cum fusese mai înainte. Lumina albă strălucea și mâncarea de pe masă radia. Lim Tian Ching închise ochii de parcă ar fi fost îndurerat.

— Dragă mea, a spus el, știu că este un șoc pentru tine, dar hai să nu insistăm asupra acestui lucru.

Am clătinat din cap cu încăpățănare.

⁸ Gutaperca este o substanță plastică izolantă extrasă din latexul natural rigid produs din seva arborilor *Palaquium gutta*. Cuvântul „gutapercă” provine de la numele plantei în limba malaeză, *getah perca*, care înseamnă „latex lichid” (n. red.).

— Știu că ești o făptură delicată, a zis. Nu vreau să te necăjesc. Vom încerca din nou altă dată.

Încerca să zâmbescă în timp ce dispărea. M-am forțat din răsuferință să mă trezesc. Era ca și cum m-aș fi zbatut printr-o mlaștină de mangrove, dar, încet, culorile s-au stins până când, gâfâind, am observat lumina lunii care se revărsa pe perna mea și o amorțeală în mâini de la cât îmi apăsasem fruntea.

Abia am putut dormi restul nopții. Aveam corpul acoperit de sudoare, iar inima îmi bătea cu putere. Ceea ce voiam cu adevărat era să ies în hol și să mă strecur, ca un copil, în patul lui amah. Obişnuiam să dorm lângă ea când eram mică, iar mirosul înțepător al uleiului de flori albe cu care se ungea la tâmplă împotriva durerilor de cap mă liniștea. Dacă m-aș fi dus acum, însă, amah ar fi fost îngrijorată. M-ar fi certat și m-ar fi bombardat cu tot felul de leacuri. Totuși, singurătatea și teroarea pe care le resimțeam erau cât pe ce să mă silească să o deranjez, însă mi-am amintit că era o femeie incorigibil de superstițioasă și că orice referire la Lim Tian Ching ar fi supărat-o zile întregi. Abia spre zori, am picat într-o toropeală agitată.

Am vrut să-i povestesc lui amah despre vis, dar temerile mele păreau mai puțin importante în lumina strălucitoare a soarelui. Fuseseră provocate de faptul că mă gândisem îndelung la familia Lim, mi-am zis. Sau că mâncasem prea multă mâncare consistentă. De asemenea, nu am vrut să recunosc în fața lui amah că mă gândisem la soți înainte să mă culc. Întâlnirea cu tânărul care repara ceasuri mă făcea să mă simt vinovată.

În seara următoare, m-am dus la culcare cu teamă, dar nu am visat nimic, așa că, după ce au mai trecut câteva nopți fără incidente, am dat totul uitării. În orice caz, gândurile mele erau mai degrabă preocupate de altcineva. Oricât de mult aș fi încercat, ele se întorceau mereu la conversația cu băiatul care curăța ceasuri. M-am gândit la cât de bine informat părea să fie și ce păcat că un astfel de om trebuia să fie un servitor. M-am întrebat cum ar fi fost să-mi trec mâinile prin părul lui tuns scurt. Când aveam un moment liber, îmi studiam trăsăturile în oglinjoara lăcuită a mamei. În copilărie, tata nu prea dăduse importanță înfățișării mele. Era mai interesat de opiniile mele despre picturi și de vivacitatea caligrafiei mele cu pensula. Din când în când, menționa că semăn cu mama, dar observația aceasta părea să îi

provoace mai multă durere decât plăcere, după care se retrăgea în sine. Amah rareori mă lăuda și deseori îmi găsea cusururi, dar știam că s-ar fi aruncat sub un car cu boi pentru mine.

— Amah, am întrebat-o câteva zile mai târziu, ce legătură de rudenie exista între mama și doamna Lim?

Mergeam spre casă după ce cumpăraserăm material pentru o rochie nouă. Cumva, amah găsisese bani pentru ea. Rușinată, nu mă încumetam să o întreb în ce magazin privat își cheltuisese agoniseliile pe acest lux inutil. Toate femeile amah își puneau deoparte salariul pentru pensie. Ele constituiau o clasă specială de servitoare cunoscute uneori sub denumirea de „alb-negre” din cauza hainelor pe care le purtau: o bluză chinezească albă peste pantaloni negri de bumbac. Unele erau femei singure care refuzau să se căsătorească, altele văduve fără copii și fără alte mijloace de întreținere. Când deveneau amah, își tăiau părul scurt și se înscriau într-o organizație specială de femei. Își plăteau cotizațiile și își depozitau banii acolo, iar apoi, după o viață întreagă de muncă în slujba altora, își petreceau bătrânețea în Casa Asociației, unde primeau hrană și îmbrăcăminte până la sfârșitul vieții. Era una dintre puținele opțiuni pentru o femeie fără familie și fără copii care să aibă grijă de ea la bătrânețe.

Bănuiam că amah dăduse iama în propriile economii pentru mine. Era rușinos. Dacă familia noastră chiar rămăsese fără bani, atunci ar fi trebuit să își caute un alt post. Sau putea pur și simplu să se pensioneze. Era îndeajuns de bătrână pentru asta. Dacă mă căsătoream cu un bărbat dintr-o familie înstărită, putea veni cu mine în calitate de menajeră personală, așa cum făcuse și cu mama când s-a măritat. Acum, uitându-mă la silueta ei micuță care mergea rapid cu pași mărunți alături de mine, m-a năpădit un val de afecțiune. În ciuda rigorilor ei exasperante, care mă făceau deseori să-mi doresc să scap de sub controlul ei, era de o loialitate feroce.

— Mama ta și doamna Lim erau verișoare de gradul doi sau trei, cred, a spus ea.

— Dar doamna Lim vorbea de parcă ar fi cunoscut-o pe mama.

— Poate că da. Dar nu cred că erau apropiate. Mi-aș fi amintit, mi-a zis. Doamna Lim era una dintre fiicele familiei Ong. Au făcut avere construind drumuri pentru britanici.

— A spus că se jucau împreună când erau mici.

— Așa a zis? Poate de câteva ori, dar nu a fost una dintre prietenele

apropiate ale mamei tale. Asta e sigur.

— Atunci, de ce ar fi spus așa ceva?

— Cine știe ce gândește o *tai tai*⁹ bogată? zâmbi amah brusc și fața i se încreți ca o broască țestoasă. Sunt sigură că are motivele ei, totuși. Servitorii spun că nu este o gospodărie rea. Desigur, sunt încă în doliu pentru fiul lor. A fost o mare pierdere pentru ei când a murit anul trecut.

— Mai are și alți copii?

— A avut încă doi fii care au murit în copilărie. Totuși, există fiice de la a doua și a treia soție.

— Am văzut-o pe cea de-a treia soție, dar nu și pe a doua.

— A murit acum patru ani de malarie.

Malaria era un flagel pentru noi în Malaya, o febră constantă în venele oamenilor. Malaysienii aprindeau focuri, pentru ca fumul să țină boala la distanță, iar hindușii își împodobeau numeroșii zei cu ghirlande de iasomie și crăițe pentru a-i proteja. Însă britanicii spuneau că boala e transmisă de țânțari. Gândindu-mă la insecte, mi-am amintit de cea de-a Treia Soție și de broșele ei strălucitoare cu pietre prețioase.

— A Treia Soție pare dificilă, am spus.

— Femeia aia! Era un nimeni când stăpânul s-a căsătorit cu ea. Nimeni nu știe nici măcar de unde a venit. Din vreun oraș din sudul îndepărtat, poate din Johore sau chiar din Singapore.

— Soțiile se înțeleg bine?

Doar bărbații bogați își puteau permite mai multe soții, iar obiceiul devenea din ce în ce mai rar. Britanicii nu-l priveau cu ochi buni. Din câte am auzit, femeile, *mem*-ele, erau cele care se opuneau cel mai tare. Bineînțeles că nu erau de acord ca bărbații lor să își ia amante și să devină băștinași. Nu aş putea spune că le învinovățesc. Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu a doua soție. Sau a treia, sau a patra. Dacă s-ar întâmpla asta, aş prefera să fug și să-mi încredințez viața Asociației Amah.

— Cât de bine se poate în condițiile date. Și apoi mai este și toată concurența asta pentru producerea unui moștenitor. Din fericire pentru doamna Lim, se pare că ea a fost singura.

— Și fiul, Lim Tian Ching, cum era? M-a apucat tremuratul în ciuda

⁹ Termen colocvial care descrie soțiile înstărite din China și alte regiuni vorbitoare de limbă chineză (n. trad.).

căldurii zilei, amintindu-mi de visul meu. Amah evita de obicei să vorbească despre el, dar am vrut să văd ce pot scoate de la ea astăzi.

— Un răsfățat, așa am auzit.

— Așa cred și eu. Am rostit asta fără să mă gândesc, dar nu a observat.

— Au spus că nu era la fel de capabil ca nepotul. *Aiya*, nu are rost să discutăm despre el. Nu e bine să îi vorbim de rău pe morți.

CAPITOLUL 4

S-A DOVEDIT CĂ AMAH a avut dreptate să fie prevăzătoare și să îmi pregătească o rochie nouă, deoarece, câteva zile mai târziu, am primit o altă invitație la conacul Lim. De data aceasta a fost invitat și tata. În cinstea apropiatului Festival al Dublului Șapte, urma să fie o sindrofie muzicală cu un spectacol privat pentru familie și prieteni. Nu existau multe locuri publice de divertisment unde să poată merge femeile de familie bună, așa că, din când în când, se organizau serate acasă. Amah îmi povestise deseori despre cum era curățată curtea principală a casei noastre și cum bunicul meu angaja oameni pentru a construi o estradă. Este de prisos să spun că astfel de ocazii fuseseră inexistente în ultimii ani, așa că am fost foarte încântată de perspectiva aceasta. Tatăl meu acceptase să meargă. Stăpânul Lim făcuse parte din cercul său anterior de cunoștințe de afaceri; iar relația lor, deși nu prea strânsă, era în continuare cordială. Sincer, nu eram foarte sigură cu cine mai ținea tatăl meu legătura. Uneori mă surprindea.

A șaptea zi a lunii a șaptea era un festival pentru sărbătorirea a doi iubiți celești: văcarul și țesătoarea. Amah mi-a spus această poveste când eram mică. Cu mult timp în urmă, a fost un văcar care nu avea decât un bou bătrân care să-i țină companie. Într-o zi, boul a vorbit pe neașteptate și i-a spus că ar putea să-și găsească o nevastă dacă se ascunde lângă o baltă și așteaptă fecioarele țesătoare celești. În timp ce acestea se scăldau, văcarul a ascuns un rând de haine și, când una dintre fecioare a rămas în urmă să-și caute veșmintele, a abordat-o și a cerut-o de soție. În cele din urmă, boul magic a murit. În punctul acesta, eu mereu săream cu întrebările. Amah îmi ignora protestele, continuându-și istorisirea bine-cunoscută. Era o povestitoare pedantă, care își repeta poveștile cu exact aceleași cuvinte de fiecare dată.

Când boul magic a murit, acesta i-a spus văcarului să-i păstreze pielea pentru cazul în care se va afla la mare ananghie. În scurtă vreme, Regina Cerului s-a înfuriat că una dintre cele mai bune țesătoare ale sale se căsătorise cu un muritor și a poruncit ca aceasta să fie adusă înapoi în ceruri. Disperat, văcarul și-a urmat soția pe pielea magică a boului, cărându-și cei doi copii în coșuri atârinate de capetele unui par. Ca să-l împiedice să o ajungă din urmă, Regina Cerului și-a scos agra de păr și a trasat un râu între ei și ceruri: Calea

Lactee. Însă, în fiecare an, exista o zi în care coțofenelor de pe pământ li se făcea milă de îndrăgostiți și construiau o punte pe care să se întâlnească cei doi. Aceasta era împreunarea celor două stele, Altair și Vega, în a șaptea zi a celei de-a șaptea luni.

Când amah mi-a spus această poveste, nu am înțeles de ce o asemenea tragedie era considerată o sărbătoare a îndrăgostiților. Nu exista un final fericit, ci doar o așteptare nesfârșită pe fiecare mal al râului. Părea un mod nenorocit de a-ți petrece eternitatea. În schimb, cel mai mult mă interesa boul. De unde știa boul că aveau să vină fecioarele celeste? Cum de putea vorbi? Și, mai ales, de ce trebuia să moară? Amah nu mi-a dat niciodată răspunsuri foarte satisfăcătoare la aceste întrebări. „Îndrăgostiții sunt rostul poveștii, copil prostuț”, spunea ea, și, într-adevăr, festivalul le era destinat cu precădere fetelor tinere, care participau la concursuri de pus ața în ac la lumina lunii, se spălau pe față cu apă de flori și cântau cântece pentru a sărbători lucrul de mână. Cu toate acestea, eu nu avusesem niciodată ocazia să iau parte la aceste activități pentru fecioare, pentru că celălalt lucru care se sărbătorea în cadrul Festivalului Dublului Șapte era scoaterea cărților la soare.

A șaptea zi a celei de-a șaptea luni era considerată un moment deosebit de prielnic pentru a scoate la aer cărți și pergamente vechi; și cum tatăl meu avea cantități uriașe din ambele, aceasta era principala noastră activitate în timpul festivalului. Mesele erau amplasate în curte și colecția lui era așezată la soare, unde hârtiile erau întoarse pentru a li se asigura o uscare uniformă. Era necesară o supraveghere atentă, ca să fim siguri că nu se decolora cerneala. Încă îmi aminteam senzația hârtiei calde și catifelate din palmele mele și strălucirea culorilor intensificate de soare. Clima noastră era caldă și umedă, un mediu nefavorabil pentru biblioteci. De multe ori descopeream că insectele argintii sau moliile de bibliotecă începuseră să roadă hârtia, iar eu mă apucam să urmăresc cariile pentru a alunga dăunătorii. Acesta era motivul pentru care amintirile mele de la Festivalul Dublului Șapte erau strâns legate de mirosul de hârtie mucegăită. Totuși, anul acesta avea să fie diferit. Bănuiam că familia Lim avea să sărbătorească într-o manieră mult mai grandioasă.

Spectacolul avea loc după-amiaza și era urmat de un supeu. Mi-am petrecut dimineața aranjând puținele bijuterii bune pe care le aveam.

Amah mi-a călcat rochia nouă cu un fier de călcat greu, până când a devenit netedă și materialul s-a întărit. Rareori purtam o *kebaya*, dar îmi doream să o fac mai des, pentru că ședea foarte bine pe corp. *Baju*, sau cămașa, era strânsă pe talie și era confecționată din bumbac alb transparent cu broderii decupate în față și pe margini. Partea din față a *baju*-ului era prinsă cu trei broșe de aur în formă de flori, legate una de alta cu lanțuri fine de aur, în timp ce sarongul până la glezne era confecționat din batic fin, cu un model de frunze verzi încolăcite cu flori roz și galbene. După ce m-am îmbăiat și m-am îmbrăcat, iar amah mi-a aranjat părul, abia mă recunoșteam. Dar, în timp ce mă uitam în oglindă, mi s-a părut că mă privește cineva dintr-un colț al camerei. Am aruncat o privire în jur, nu am văzut nimic ieșit din comun. Totuși, în oglindă mi s-a părut că văd o siluetă care stătea lângă șifonierul mare. Neliniștită, am continuat să mă uit cu mare atenție. Amah a intrat chiar în momentul acela și mi-a surprins privirea îngrijorată.

— De ce ești atât de încruntată? Nimeni nu se va căsători cu tine dacă faci fața asta!

Nu am avut curajul să-i spun că mi s-a părut că văd pe cineva în oglindă, așa că m-am mulțumit să zâmbesc, deși încântarea pe care mi-o provocase înfățișarea mea se diminuase simțitor.

În holul de la intrarea în conacul Lim, l-am zărit pentru prima dată pe stăpânul casei. Lim Teck Kiong era scund și înclinat spre o oarecare corpolență porcină, dar avea o personalitate impunătoare. L-a salutat călduros pe tata, iar pe mine m-a studiat cu interes.

— Așadar, aceasta este fiica ta! Unde ai ținut-o ascunsă?

Tatăl meu zâmbi și bâigui ceva neutru, aruncând o privire prin sala de recepție cu un aer de familiaritate. Trebuie să fi fost aici de multe ori în trecut, pe când mama era în viață, mi-am dat eu seama.

Însă nu am avut prea mult timp să stau să observ, deoarece am fost trimisă la gustări cu doamnele. Conform islamului, malaysienii din clasa superioară își țineau doamnele în *purdah* și niciun bărbat, în afară de membrii apropiați ai familiei, nu avea voie să le vadă fără voal. Chinezii din zonă nu practica o segregare atât de strictă a sexelor, însă era descurajată intimitatea excesivă între tineri.

Casa era plină de oameni. Copiii fugeau printre picioarele lor cu un aer de entuziasm, amintindu-mi de propria copilărie, când eu și verișoarele mele alergam prin curțile casei noastre. Dar verișoarele mele plecaseră de mult în Penang, împreună cu cele două mătuși ale

mele, când soții lor se mutaseră. Primeam doar rareori scrisori de la ele, mai ales că trei dintre ele se măritaseră deja. Servitorii treceau iute cărând tăvi. M-am uitat în jur să văd dacă recunosc pe cineva, dar cel pe care îl căutam nu era acolo. În curtea principală fusese montată o estradă.

— Am auzit că o celebră cântăreață de operă va susține astăzi un recital privat, mi-a spus o tânără matroană.

Avea o față ca de gălușcă dată prin făină, dar cu o expresie blândă. Îmi fusese prezentată înainte, dar nu-mi aminteam numele ei.

— Tu ești Pan Li Lan, nu-i așa? a întrebat ea. Eu sunt Yan Hong, fiica cea mare a casei.

În timp ce eu bâlbâiam niște scuze pentru că i-am uitat numele, ea mi-a zâmbit.

— Acum că sunt măritată, nu mai locuiesc aici, dar mă întorc din când în când ca să dau o mână de ajutor și să mă mândresc cu copiii.

— Câți copii ai? am întrebat.

— Trei, spus ea, frecându-și partea de jos a spatelui. Cel mai mare are deja șapte ani, dar cei doi mai mici abia merg.

Tocmai atunci trecu pe lângă noi doamna Lim.

— Mai durează puțin până începe spectacolul, a spus ea. Ce-ar fi să vă serviți cu niște gustări?

Încă îmi părea bolnavă, deși își dăduse cu puțin fard de obraz pe tenul pământiu.

— Mama ta e bine? am întrebat-o pe Yan Hong.

Yan Hong a izbucnit în râs:

— Nu e mama mea. Mama mea a fost a Doua Soție.

— Mi-e greu să mă obișnuiesc cu o casă cu atât de mulți oameni.

— Tatăl tău are doar o soție? a întrebat ea.

— Da, nu s-a recăsătorit niciodată.

— Ești o norocoasă.

Presupun că ar fi fost ciudat să am o mamă vitregă sau două. Dar Yan Hong nu-l cunoștea pe tatăl meu și nu știa că zeul variolei îi luase aproape tot ce avea.

— Tatăl meu și-a pierdut interesul pentru viață după ce a murit mama, am spus eu. Niciodată n-am putea avea atâția oameni la noi ca aici.

Yan Hong făcu o grimasă.

— Este un spectacol reușit, nu-i așa? Dar nu aș vrea niciodată să fiu

a doua soție. Dacă soțul meu s-ar gândi să se căsătorească iar, l-aș părăsi.

— Serios? În sinea mea, m-am minunat de încrederea ei. Dar ea provenea dintr-o familie bogată și puternică. Probabil că asta îi dădea o anumită putere în relația cu soțul ei.

— Ah, te-am speriat. Căsătoria nu este atât de rea, iar soțul meu este un om bun. Dacă îți vine să crezi, m-am îndrăgostit nebunește de el.

Râse.

— Nu au vrut să mă căsătoresc cu el pentru că era prea sărac, dar eu știam că este inteligent. A primit o bursă de la Asociația Clanului său și a plecat la Hong Kong să studieze cu vărul meu.

Am privit-o cu și mai mult interes. Știam că unii dintre fiii oamenilor bogați plecau în străinătate, la Hong Kong și chiar în Anglia pentru a studia și se întorceau ca medici sau avocați. Dacă aș fi fost băiat, și mie mi-ar fi plăcut să fac asta și i-am spus-o și ei.

— O, nu știu, zise. Călătoria poate fi periculoasă din cauza taifunurilor. Iar odată ajuns acolo, viața poate fi dificilă.

Părea că mai vrea să spună ceva, dar strânse din buze. Auzisem despre tensiunile din Hong Kong, în ciuda dominației britanice, și eram curioasă la ce se referea, dar ea s-a rezumat să povestească că soțul ei studiasse la noul Colegiu de Medicină din Hong Kong, fondat de Societatea Misionară din Londra.

— Vino cu mine, a spus Yan Hong. Hai să găsim ceva de mâncare.

Ne-am îndreptat spre o încăpere interioară mare din care se auzeau muzicanți care cântau la diverse instrumente. Eram fascinată de muzică. *Er hu* era o vioară chinezească cu două corzi la care se cânta cu un arcuș din păr de cal. Corzile erau din oțel, iar capacul cavității rezonante era din piele de piton. Sunetul era deosebit și pătrunzător, ca o voce care cântă. Micul ansamblu prezent acolo cânta muzică populară, iar melodiile erau tradiționale și ritmate.

— Ți place muzica la *er hu*? a întrebat Yan Hong.

— Da, îmi place.

Un muzician orb obișnuia să cânte pe strada de lângă casa noastră, iar sunetul melancolic al instrumentului său întruchipase întotdeauna pentru mine amurgul și dorul. Artiștii de astăzi erau doi interpreți la *er hu* și unul la *yang qin*, care îi acompania la țambalul cu ciocănele. Spre surprinderea mea, unul dintre interpreții la *er hu* nu era nimeni altul decât tânărul care reparase ceasuri. Așezat pe un taburet jos, cu

instrumentul ținut vertical în fața lui, degetele îi zburau pe gâtul acestuia, în timp ce celălalt braț mănua arcușul din păr de cal. În ciuda hainei largi din bumbac, îi vedeam umerii lați și drepți, cum stătea aplecat asupra instrumentului, și felul în care i se subția trunchiul până spre șoldurile înguste. Cred că mă holbam de ceva vreme când mi-am dat seama că Yan Hong îmi pusese o întrebare.

— Îmi pare rău, am spus. Ascultam muzica.

Ea părea amuzată.

— Ascultai sau te uitai?

M-am înroșit toată.

— Sunt chiar buni, nu crezi?

— Da, pentru niște amatori. Tatălui meu îi place muzica și își încurajează familia să cânte.

— Ei cine sunt?

— Cântărețul la *er hu* mai în vârstă este unchiul meu de-al treilea, iar cel la *yang qin* este fiul său. Celălalt instrumentist este vărul meu.

Vărul! Mi-am plecat ochii pentru a-mi ascunde confuzia. Inima îmi bătea ca o tobă. Muzica s-a încheiat, dar încă îmi auzeam sângele trecându-mi prin urechi. Stânjenită, am ales un *kuih angku* mare și lipicios, o prăjitură roșie la aburi umplută cu pastă de fasole galbenă, și am început să mănânc. Când mi-am ridicat din nou privirea, el stătea lângă Yan Hong.

— Li Lan, el este vărul meu, Tian Bai.

Nu am dat mâna, așa cum auzisem că făceau britanicii, dar sub privirea lui, am simțit cum îmi trece un fior prin vene.

— Pe lângă curățarea ceasurilor, mai și cânt puțin, a spus el.

Yan Hong s-a uitat la el amuzată.

— Despre ce vorbești?

Apoi, s-a întors:

— Li Lan este fiica familiei Pan.

Am încercat să-mi înghit *kuih*-ul, dar era lipicios și mi s-a prins de gât.

— Te simți bine? a întrebat el.

— Sunt în regulă, am spus cu toată demnitatea de care eram capabilă.

— O să-ți aduc niște apă, a spus Yan Hong, dând fuga după un servitor aflat în trecere.

Avea o mică încrețitură la colțurile ochilor, exact ca pliul unui

cearșaf proaspăt spălat.

— Mi-a fost greu să aflu cine ești, a spus el. Ai zbughit-o zilele trecute.

— Lipseam de prea mult timp.

Mi-era prea rușine să recunosc că eu crezusem că era vreun servitor, dar aveam îngrozitoarea senzație că știa deja.

— Nu-ți place jocul de mahjong?

— Nu am învățat niciodată să joc bine. Mi se pare o pierdere de timp.

— Este. Nici nu ai idee câți bani irolesc la pariuri unele dintre femeile astea.

— Tu cum ai prefera să își petreacă timpul?

— Nu știu. Cu cărți, hărți, poate ceasuri?

Abia îndrăzneam să îl privesc în ochi, dar eram atrasă de privirea lui ca o molie de lumină. Nu voiam să par prostuță și fără minte. Un om care călătorise peste ocean trebuie să fie cu siguranță plictisit de discuții mărunte. Totuși, nu a dat niciun semn în acest sens, întrebându-mă ce cărți citisem și cum de aveam cunoștințe despre hărțile marine.

— Aproape toată lumea este cartografiată, a spus el. Există câteva locuri încă necunoscute: adâncurile continentului african, polii. Dar marile întinderi terestre sunt cartografiate.

— Vorbești mai degrabă ca un explorator decât ca un doctor.

A râs.

— Yan Hong ți-a spus asta? Mă tem că eu nu mi-am încheiat studiile la facultatea de medicină, spre deosebire de soțul ei. Unchiul meu m-a chemat înapoi înainte să termin. Dar este adevărat că aș fi preferat să fiu explorator.

— Asta nu este un sentiment specific chinezesc.

În trecut, China a evitat călătoriile pe mare, disprețuind contactul cu popoarele barbare și fiind interesată doar de propriile afaceri. China era centrul universului, după cum am fost învățați chiar și noi, chinezii de peste hotare. Britanicii erau uimiți de viteza cu care știrile despre evenimentele din China ajungeau la noi, în această colonie îndepărtată. Asociațiile de clanuri aveau curieri pe jonci rapide și făceau regulat schimb de informații înainte ca britanicii, cu spionii și coloniile lor din Canton și Pekin, să poată proceda la fel.

— Poate că nu sunt îndeajuns de filial, a spus el surâzând. Oamenii

s-au plâns adesea de asta.

— De ce anume s-au plâns?

Yan Hong a reapărut cu un pahar de apă pentru mine.

— De nesupunerea mea, a răspuns el.

Ea și-a încruntat sprâncenele în semn de supărare prefăcută.

— Vorbești cu domnișoara Pan de prea mult timp. Spectacolul stă să înceapă și tata te caută. Grăbește-te, altfel nu va mai putea aranja cum trebuie locurile spectatorilor.

Mi-aș dori să-mi amintesc mai multe despre spectacolul de operă. Mi s-a spus că a fost destul de bun. O trupă bine-cunoscută se afla în oraș și fusese angajată să dea o reprezentație privată. Au interpretat câteva scene din opera despre Văcar și Țesătoare, dar nu prea am fost atentă. Din locul în care stăteam printre femei, am încercat pe furiș să îl întrezăresc pe Tian Bai. Îl vedeam pe unchiul său, Lim Teck Kiong, așezat în față cu mai mulți domni care păreau importanți, dar el nu era cu ei. În cele din urmă l-am zărit în spate, punând niște scaune în plus pentru câțiva invitați întârziați. Nu e de mirare că era considerat util în gospodărie. Oare viața lui se schimbase de când Lim Tian Ching, fiul casei, murise anul trecut?

Gândul la mortul acela îmi dădea o senzație apăsătoare, de parcă aerul mi se închea în plămâni. Tatăl meu era foarte indiferent vizavi de lucruri precum fantomele și visele. Îl cita adesea pe Confucius, care spusese că e mai bine să nu știm despre fantome și zei, ci să ne concentrăm asupra lumii în care trăim. Oricum, gândul la Lim Tian Ching a pus în umbră toată reprezentația. Abia îi vedeam pe actori în timp ce săreau și se poziționau în fața mea, cu fețele pictate minuțios și costumele brodate cu pene tremurânde. Când am ridicat din nou capul, ochii mei s-au încrucișat cu ai lui Tian Bai, aflat în cealaltă parte a curții. Mi-a aruncat o privire indescifrabilă.

Supeul care a urmat după spectacol a fost de prima clasă. Chiar și orezul era din noua recoltă a anului, cu boabe moi și fragede. Acasă cumpăram doar orez vechi, pentru că era mai uscat și puteai pune mai mult pe fiecare *kati*. M-aș fi mulțumit să mănânc doar orezul alb, dar au fost multe alte delicatese de degustat. Peste pomfret¹⁰ la aburi,

¹⁰ Peștele pomfret este un pește perciform și un membru al familiei Bramidae, care include 20 de specii din șase genuri; este o specie de pește foarte comună, întâlnită

părțile argintii ale peștelui învelite în sos de soia și ulei de hașmă. Porumbei prăjiți. Fâșii fragede de meduză fremătau sub un strat de semințe de susan; și am fost încântată să văd *kerabu*, preferatul meu, un fel de mâncare din muguri de ferigă asezonați cu hașme, ardei iute și creveți mici și uscați în lapte de cocos.

După cină, s-au organizat jocuri pentru domnișoare în curte. Fiicele casei, împreună cu nenumăratele lor verișoare, și-au etalat cusăturile de mână, care erau superbe, și au fost complimentate pentru tenul lor frumos. Eu stăteam sfioasă pe margine. Nimeni nu-mi spusese nimic despre asta, așa că nu adusesem nimic de expus. În orice caz, lucrul meu de mână lăsa de dorit, iar în ultima vreme se limita mai ales la cârpit. Erau atât de mulți oameni, încât eram sigură că nimănui nu-i va păsa dacă nu particip, dar curând am auzit-o pe Yan Hong strigându-mă.

— Li Lan, vino! Participă și tu la concursul de pus ață în ac!

Lămpile au fost stinse și lumina argintie a lunii a învăluit curtea, scăldându-i pe toți în strălucirea ei palidă. Pe o masă s-au pus din loc în loc ace și ață. Fetele necăsătorite urmau să se întreacă pentru a se vedea care putea pune cel mai repede ață în ac. În timp ce îmi ocupam locul, am fost împinsă de vecina mea, o fată osoasă, de o frumusețe cabalină. Mi-a aruncat o privire rece, ochii ei lunecând peste mine disprețuitori.

— Gata? strigă Yan Hong. Doamnelor, începeți!

În fața mea se aflau cinci ace de diferite grosimi, de la unele groase la unele foarte subțiri. Am trecut repede ața prin primele trei, dar ultimele două au fost mai dificile. Fetele suspinau și se plângeau cochet. În lumina schimbătoare a lunii, cu cât strângeam mai tare din ochi, cu atât vedeam mai puțin; așa că am pipăit găurile cu vârful degetelor, așa cum urmărisem traiectoriile insectelor și ale viermilor de bibliotecă prin manuscrisele tatălui meu. Firul s-a strecurat și am fluturat din mâini entuziasmată.

— Am terminat!

Celelalte fete m-au felicitat. Vecina mea cu față de cal a scos un oftat și a ridicat din umeri. M-am întrebat ce făcusem ca să o jignesc, dar am uitat repede sub imperiul emoției. Au mai fost și alte jocuri, decorarea

peste tot în Oceanele Indian, Atlantic și Pacific. Din acest motiv, populația exactă a acestor pești este greu de estimat (n. red.).

felinarelor și cântece, iar la sfârșitul serii nu-mi aminteam când mă mai distrasem atât de bine în ultima vreme. Pe când păraseam conacul Lim, tata și-a aruncat privirea spre chipul meu luminos.

— Te-ai distrat?

— Da, tată. Chiar m-am distrat.

Zâmbi cu tristețe.

— Am uitat cât de repede ai crescut. În mintea mea ești încă o fetiță. Ar fi trebuit să am grijă să socializezi mai mult după ce verișoarele tale au plecat în Penang.

Nu mi-a plăcut să văd că o umbră i se așterne din nou pe chip. În seara asta se arătase destul de vesel și părea să se fi bucurat de spectacol. Odată am auzit-o pe amah spunându-i bucătăresei că, atunci când mama a murit, a murit și o parte din tatăl meu. Cu siguranță se exprimase într-o manieră ușor teatrală, dar când eram mai mică i-am luat cuvintele în serios. Nu era de mirare că uneori tata plutea în derivă, ca și cum firul subțire care îl ancorase de prezent s-ar fi destrămat. Când eram mai mică, mă simțeam adesea vinovată când părea tulburat. Desigur, fiii erau mai buni. Toată lumea spunea asta. Dar bănuiam că, și băiat de-aș fi fost, nu aș fi fost de ajuns pentru a-l consola pentru pierderea mamei mele.

CAPITOLUL 5

GÂNDUL LA PĂRINȚII MEI mi-a dat o stare melancolică înainte să merg la culcare. Amah spunea mereu că statul prea mult pe gânduri mă face palidă și îmi subțiază fața. Bineînțeles, era perfect capabilă ca, în clipa următoare, să mă certe că ieșeam la soare și îmi distrugeam tenul. Nu părea niciodată deranjată de capacitatea ei de a adopta concomitent două viziuni opuse. Uneori îmi doream să am și eu acea siguranță de sine atât de senină. Tatăl meu a remarcat sec că amah nu întâmpina nicio dificultate în a-și armoniza punctele de vedere, pentru că învățase totul așa cum dictau obiceiurile, iar asta era atât robia, cât și consolarea ei. Mi s-a părut puțin cam dură această afirmație. Amah se gândea și ea la anumite lucruri – doar că nu la aceleași ca tata. Mintea ei ricoșa între pragmatism și superstiție. Cumva, reușisem să exist între lumea lui amah și cea a tatei, dar ce gândeam eu cu adevărat? Aceste gânduri îmi umblară prin minte până când am căzut într-un somn neliniștit.

Mă aflu într-o livada de piersici. Frunzele erau uluitor de verzi, iar fructele roz și albe atârnavă de crengi, sclipind ca alabastrul. Copacii înșiși erau monoton de asemănători, de parcă ar fi fost copiați dintr-un tablou. Era un fapt surprinzător, deoarece în Malaya nu există piersici, cu toate că îi văzusem desenați în pergamente chinezești. Cuprinsă de o senzație de groază din ce în ce mai accentuată, am văzut cum se întindeau în toate direcțiile, fiecare privesc vastă arătând exact la fel. Din spatele copacilor se auzea sunetul tremurător al unei arii de operă, aceeași care fusese interpretată în seara aceea de actorii prezenți la conacul familiei Lim. Sunetul era în surdina și iritant, de parcă se auzea de la mare depărtare. Era lipsit de adâncime și însuflețire. De îndată ce muzica i-a anunțat prezența, Liam Tian Ching s-a ivit din spatele copacilor, ținând în mână o crenguță cu flori de piersic.

— Li Lan, draga mea! a spus el. Pot să-ți ofer acest cadou floral?

Mi-a întins crenguța, dar m-a cuprins brusc o senzație de sufocare, ca și cum aerul s-ar fi coagulat.

— Cum așa? Niciun cuvânt de salut? a întrebat el. Nu știi cu câtă nerăbdare am așteptat să te revăd. La urma urmei, Festivalul Dublului Șapte le este dedicat îndrăgostiților.

Fără să vreau, m-am trezit plimbându-mă cu el pe sub copaci. Plutea lângă mine cu un mers curios de inuman și doar printr-un mare efort de voință am reușit să mă opresc.

— De unde mă cunoști? l-am întrebat.

— Te-am văzut anul trecut la Festivalul Bărcii Dragonului. Erai pe chei și aruncai găluște de orez în apă. Cât de elegantă, cât de grațioasă erai!

Surprinsă, mi-am amintit că, într-adevăr, mersesem cu tatăl meu la acel festival care comemora sinuciderea unui poet. Îndurerăți, oamenii de rând aruncau găluște în apă pentru a convinge peștii să nu-i mănânce trupul.

Lim Tian Ching vorbea mai departe:

— O, draga mea, nu te încrunta așa. Îți urâtește trăsăturile. Serios, am fost foarte impresionat de tine. Bineînțeles, văzusem destule fete drăguțe la viața mea, chicoti el, dar tu aveai ceva diferit. Un rafinament aparte. Probabil l-ai moștenit de la tatăl tău. Am auzit că era un bărbat arătos înainte de variolă.

Luând tăcerea mea drept consimțământ, și-a continuat flirtul grotesc.

— Am întrebat pe toată lumea cine ești. Au spus că ești fiica familiei Pan. Dacă circumstanțele nu mi-ar fi fost potrivnice – și aici afișă o expresie melancolică pe măsură – te-aș fi curtat cu multă vreme în urmă. Dar nu dispera, acum avem tot timpul din lume.

Am scuturat din cap.

— Li Lan, sunt un om care vorbește scurt și la obiect, a spus el. Nu vrei să fii mireasa mea?

— Nu!

A trebuit să îmi adun toate puterile pentru a rosti cuvântul. El părea că suferă.

— Ușor, zise. Nu te grăbi. Știu că ar fi trebuit să te abordez prin intermediul tatălui tău. De fapt, am rugat-o pe mama să îmi vorbească în numele meu și să facă rost de un articol vestimentar de-al tău ca să ne putem întâlni în felul acesta.

Gândul mi-a zburat la panglica pe care mi-o ceruse doamna Lim. Îmi venea să vomit și îmi simțeam gâtul atât de uscat, de parcă ar fi fost plin cu *kapok*, cojile de semințe fibroase și mătăsoase care se folosesc pentru a umple pernele și saltelele.

— Nu pot să mă mărit cu tine.

Se încruntă.

— Știu, este puțin cam dificil, având în vedere că eu sunt...

Dădu din mâini ca și cum nu ar fi vrut să o spună, apoi a continuat:

— Dar nu este o problemă. Mulți îndrăgostiți au reușit să depășească acest obstacol.

— Nu!

— Cum adică, nu?

Părea iritat.

— Vom avea o nuntă grandioasă. Și după aceea vom fi împreună.

Se opri și zâmbi. Era un zâmbet îngrozitor, cretin. Simțeam că rămân fără aer. Piersicii se involburau în fața mea într-o ceață verde cu roz. L-am auzit pe Lim Tian Ching strigându-mă ca prin ceață, dar m-am forțat să mă trezesc din toate puterile mele, până când m-am ridicat în pat, tremurând și plină de sudoare.

Îmi venea să vomit, să scuip amarul acelei întâlniri nefaste. Eu, care fusesem atât de bine instruită de tatăl meu să nu cred în spirite, mi-am mărturisit în miez de noapte că amah avea dreptate. Fantoma lui Lim Tian Ching ajunsese în visele mele. Prezența lui nedorită pătrunsese violent în adâncurile sufletului meu. Eram atât de îngrozită, că m-am ghemuit în pat și m-am înfășurat în pătură, în ciuda căldurii sufocante, și am rămas așa până s-au ivit zorii.

În dimineața aceea, am zăcut mult timp în pat, întrebându-mă dacă nu cumva o luasem razna. Era un nebun care se plimba uneori pe strada noastră, cu trupul sfrijit, abia acoperit de zdrențe. Mormăia întruna de unul singur; pupilele ochilor i se contractau până când semăna cu o pasăre dementă. Îi dădusem câteva monede de-a lungul vremii. Uneori le băga în buzunar, alteori le lungea sau le arunca. Amah spunea că vorbește cu morții. Oare îmi era sortit să ajung ca el? Totuși, nu auzisem niciodată de nebunie în familia noastră, doar șușoteli despre trista decădere a casei noastre. E drept, amah și Moș Wong, bucătarul nostru, aveau niște aversiuni ciudate, cum ar fi față de scara principală a casei. Dar eu crescusem cu superstițiile lor și mă obișnuisem cu ele. Nu auzisem încă niciodată vorbindu-se despre nebunie. Și totuși, mă simțeam împresurată de umbre. Mi se părea că morții erau peste tot în jurul nostru. Bineînțeles că era o prostie. Dacă era să le dăm crezare budiștilor, viața era urmată de moarte în ciclul nesfârșit al renașterii. Cu toții eram oficial budiști, presupun, deși tatăl

meu, fiind un confucianist strict, manifesta un oarecare dispreț față de ei. Mi-am spus că a fost un vis, nimic mai mult.

La parter, amah m-a cicălit întruna, dar părea să creadă că lânchezeala mea se datora emoțiilor prea mari din seara precedentă. M-am silit să fiu veselă când m-a interogat cu privire la festivități. În cele din urmă, am întrebat-o despre Yan Hong.

— Fiica celei de-a Doua Soții? a spus amah. Ea este cea care s-a căsătorit din dragoste, deși a fost un mare scandal. Am auzit asta de la servitori. Din fericire, tânărul provenea dintr-o familie bună, deși nu aveau bani, firește.

— Cum a reușit să se mărite cu el?

— *Aiya!* Prin metoda cea mai veche, bineînțeles. A rămas însărcinată. Nu știu cum au reușit, dar vina a căzut asupra mamei ei. Cică de aceea a murit a Doua Soție.

— Credeam că din cauza malariei.

— Păi, asta au zis ei. Dar dacă mă întrebi pe mine, cred că s-a simțit atât de rușinată, încât și-a pierdut dorința de a trăi. Iar după ce a murit, ei s-au simțit vinovați, așa că mariajul s-a înfăptuit. Băiatul a plecat la Hong Kong după căsătorie să studieze, iar ea a născut primul copil acasă. După întoarcerea lui, i-a făcut pe ceilalți doi.

Așadar, mama lui Yan Hong cumpărase fericirea fiicei sale cu prețul vieții. Era o poveste tristă, dar explica și diferența de vârstă dintre copiii ei. M-am gândit la seara trecută. Yan Hong păruse veselă, ocupată și împlinită. Cât de mult îi invidiasem căsnicia norocoasă. Până la urmă, nimic nu era așa cum părea.

După-amiază mi-am petrecut-o întinsă pe un divan de ratan de la parter. Podeaua de gresie din birou rămânea răcoroasă chiar și pe timpul arșiței de peste zi. Nu-mi puteam imagina cum reușeau culii să lucreze în minele de staniu. Rata de mortalitate era foarte ridicată, dar ei veneau cu bărcile ticsite din China, împreună cu indienii care debarcau din Madras și Chennai, pentru a lucra pe plantațiile de cauciuc și cafea. M-am întrebat adesea cum ar fi fost să navighez și eu spre alte meleaguri. Tian Bai făcuse acest lucru, iar mie mi-ar fi plăcut să călătoresc spre răsărit pentru a vedea Insulele Moluce și apoi mai departe, spre Hong Kong și chiar spre Japonia. Dar astfel de călătorii nu erau de mine.

Mă gândeam la asta când sosi un colet de la familia Lim.

— Ce este? am întrebat-o pe amah când l-a adus. Era învelit în hârtie maro și legat cu sfoară. L-am apucat cu ambele mâini și m-am încruntat. După visul meu înspăimântător din noaptea precedentă, eram suspicioasă față de tot ce venea din partea acelei familii. Dar s-a dovedit a fi o bucată de batic, frumos imprimată cu motive florale de culoare indigo și roz-pal. Înăuntru era și un bilet de la Yan Hong.

Ai uitat să-ți ridici premiul pentru câștigarea concursului de pus ață în ac. Sper să ne revedem. Toate urările de bine etc., etc.

— Foarte drăguț, a spus amah aprobator.

Pentru ea, cea mai bună parte a serii fusese faptul că am câștigat concursul. De dragul ei, fusesem nevoită să povestesc întâmplarea de mai multe ori și chiar o auzisem laudându-se către bucătarul nostru, Moș Wong. Nu avusesem niciodată îndemânare în meșteșugurile femeiești și bănuiam că amah se simțea prost din cauza asta. „Nu te mai sature de citit!” mârâia ea și îmi smulgea din mână orice carte. „O să-ți strici ochii, ascultă la mine!” Odată i-am atras atenția că și cusutul ar fi avut același efect, dar nu m-a ascultat niciodată. Această bucată de pânză a fost cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut aduce acasă, în afară de o cerere în căsătorie.

Deși nu voiam să recunosc, și eu eram mulțumită. Am scuturat stofa și ceva strălucitor a căzut din faldurile ei.

— Ce e ăsta? a întrebat amah. Privirii ei ascuțite nu-i scăpa nimic.

— Este un ceas de buzunar.

— Făcea parte din premiul tău?

Era un ceas bărbătesc din alamă, cu un cadran rotund și ace delicate.

— E foarte ciudat. Nici măcar nu pare nou. Și de ce ți-ar da Yan Hong un ceas? Aduce mult ghinion.

Părea neliniștită. Nouă, chinezilor, nu ne plăcea să dăm sau să primim anumite cadouri din motive superstițioase: cuțite, pentru că puteau rupe o relație, batiste, pentru că prevesteau plânsul, și ceasuri, deoarece se credea că îți măsoară zilele vieții. În cazul în care primea vreunul dintre aceste lucruri, destinatarul plătea, de obicei, o sumă simbolică, în semn că era o achiziție, și nu un cadou. Inima îmi bătea însă atât de tare, încât mă temeam că amah o va auzi. Eram aproape

sigură că mai văzusem acest ceas.

— Se poate să se fi strecurat din greșeală, am spus.

— Câtă neglijență! spuse ea. Dacă nu îți aparține, nu ar trebui să îl păstrezi.

— O voi întreba pe Yan Hong dacă o mai văd.

Am lăsat-o pe amah să dea dezaprobat din cap și am fugit în camera mea, unde mi-am examinat descoperirea. Amah avea dreptate, nu era un ceas nou. Carcasa de alamă era zgâriată, iar lanțul lipsea. Cu cât mă uitam mai mult la el însă, cu atât eram mai convinsă că era același ceas pe care Tian Bai îl repara când ne-am întâlnit prima dată.

În romanele pe care le citeam, eroinele își exprimau entuziasmul pentru orice semn de iubire primit, fie că era o agrafă de păr, o piatră de cerneală sau, mai îndrăzneț, un pantof micuț de la o fată cu picioarele legate. Întotdeauna le desconsiderasem ca fiind ridicole. Dar acum, când țineam ceasul în căușul palmei, ticăitul lui ușor era ca bătăile inimii unei păsări mici. L-am strecurat în buzunarul rochiei. Acest cadou neașteptat m-a umplut de o bucurie tainică pentru tot restul zilei, iar moralul a început să-mi scadă abia când s-a lăsat seara și mi-am amintit de visele mele. După cină, am zăbovit atât de mult în bucătărie, încât Moș Wong m-a gonit cu fărâșul.

Eram pe punctul să mă duc în camera lui amah, pentru un pic de mângâiere și o bârfă, când mi-am amintit că era seara ei liberă. Din când în când, ieșea să își viziteze prietenele și să joace mahjong. Când eram foarte mică, uneori mă lua cu ea în această fascinantă lume paralelă a femeilor amah, unde se împărtășeau o sumedenie de bârfe și informații. Ne strecuram pe ușile din spate ale camerelor servitorilor și ascultam până când, liniștită de murmurul conversațiilor, adormeam și amah mă căra acasă în spate. Sunt sigură că tata nu a știut niciodată despre aceste ieșiri. Acum, în timp ce urcam scările, îmi doream să pot dormi din nou ca un copil, în siguranță, într-un cerc cald de prieteni. În schimb, am deschis ferestrele. Noaptea era răcoroasă și aerul mirosea a ploaie. Posomorâtă, m-am urcat în pat. Îmi era frică.

CAPITOLUL 6

TEMERILE MELE AU FOST întemeiate, pentru că așa a început un lung șir de nopți în care aveam impresia că nu fac altceva decât să visez. Cu toată împotrivirea mea, nu reușeam să rămân trează. Să-mi înțep degetele cu ace, să-mi mușc limba sau chiar să mă ridic în picioare și să mă plimb prin cameră nu mi-au fost de niciun folos. Noapte de noapte, mă regăseam în acea lume ciudată pe care ajunseseam să o asociez cu Lim Tian Ching. Odată, am participat la un mare ospăț la care eram singura invitată la o masă lungă încărcată cu grămezi de portocale, boluri de orez, pui fierți tăiați în patru și piramide de mango. Expuse ca niște ofrande funerare, bucatele aveau ceva dezagreabil, în ciuda splendorii lor.

Altă dată m-am trezit într-un grajd plin de cai. Unii erau pestriți, alții albi, maro sau negri. În ciuda coloritului lor variat, toți erau exact de aceeași mărime și aveau urechile și cozile identice. Fiecare stătea în staulul său, cu urechile ciulite și ochii fixați docil în față. Când se mișcau, nu se auzea niciun sunet în afară de foșnetul puternic al unei hârtii. Pe măsură ce înaintam în clădirea umbrită, se vedeau trăsuri, faetoane și lectici, toate lăcuite și lucioase. Dar cea mai înfricoșătoare priveliște era o ricșă echipată cu un bărbat care stătea în tăcere între oiști, cu mâinile înțepenite pe tije în timp ce privea absent în față. Deși mi-am trecut mâna prin fața ochilor lui, nici nu a clipit. M-am dat înapoi, cuprinsă de teama subită că mă va înșfăca de încheietură. După atitudinea lui disponibilă, bănuiam că răspunde la comenzi. Poate că și caii erau la fel, dacă cineva ar fi vrut să-i călărească, dar nu îndrăzneam să încerc. Această lume obscură mă umplea de neliniște; pielea mă furnica, mintea îmi era înțesată de închipuiri morbide, iar moralul îmi scădea atât de tare, încât abia aveam energie să mă mișc.

Cea mai mare bucurie era că Lim Tian Ching nu apărea în aceste vise. Rătăceam singură prin sălile vaste, curțile cu ecou și grădinile frumos amenajate. Se afla acolo o bucătărie enormă, plină de oale și tigăi și mormane de mâncare îngrămadite pe mese, ba chiar și un birou de cărturar, cu teancuri de hârtii și seturi de pensule de scris din păr de lup. Totuși, când examinam cărțile și pergamentele, descopeream că erau goale. Totul era aranjat ca pentru un spectacol grandios și, deși părea că nu se întâmplă nimic, simțeam în permanență un nod în

stomac.

Din când în când, întâlneam servitori asemenea celui care trăgea rișă. Uneori se mișcau involuntar, scoțând un foșnet ascuțit, ceea ce mă alarma. Casele și peisajele erau mohorâte, în ciuda măreției lor, iar servitorii-marionete mi se păreau grotești și înfricoșători. Eram recunoscătoare că nu îl întâlneam pe Lim Tian Ching, deși bănuiam că se află undeva prin preajmă. Uneori îi simțeam prezența în camera alăturată sau în spatele vreunui crâng. Atunci mă grăbeam, inima îmi bătea mai tare și o voce lăuntrică striga la mine să mă trezesc.

Nu am povestit nimănui despre visele mele, deși de multe ori am fost pe punctul să intru la tatăl meu în birou și să mă destăinui. Mi-am dat seama însă că era puțin probabil să mă creadă. Mi-ar fi alinat așazisele temeri copilărești și mi-ar fi spus să nu-mi fac griji pentru astfel de lucruri. La urma urmei, dacă el, care tânjise atât de mult după mama, nu reușise să o vadă sau să perceapă vreo esență a spiritului ei, atunci cu siguranță viața de apoi nu avea cum să existe. Era doar un depozit de credințe populare. El era un confucianist devotat, iar Confucius se pronunțase explicit împotriva acestor lucruri. Îl cunoșteam prea bine ca să mă aștept să-și schimbe părerea în baza câtorva vise. În schimb, s-ar fi învinovățit pentru că mi-a pomenit de acea nefericită cerere în căsătorie.

Dacă i-aș fi spus lui amah, aș fi avut problema opusă. Ea ar fi mult prea dispusă să mă creadă. Ar chema un exorcist, ar arde pene de pui, m-ar pune să beau sângele vreunui câine sau mi-ar sugera să stropesc cu el prin cameră pentru a demasca fantomele. M-ar târî pe la vreun medium. Și cu siguranță ar fi cuprinsă de o frică superstițioasă împinsă la paroxism.

Uneori, mă întrebam dacă nu cumva această cufundare în lumea morții nu era începutul smintelii. Îmi testam memoria și îmi verificam pupilele pentru a mă asigura că nu sunt nebună, dar nu-mi plăcea să mă uit prea mult timp în oglindă. Erau prea multe umbre. Singurul lucru care mă liniștea era ceasul lui Tian Bai. Îl țineam tot timpul cu mine, pipăind cu degetul carcasa de alamă din buzunar. De fiecare dată când mă smulgeam din visare, mă liniștea ticăitul lui suav. De fapt, persoana cu care voiam cu adevărat să vorbesc era Tian Bai, dar nu aveam cum să iau legătura cu el. I-am trimis un mesaj lui Yan Hong, mulțumindu-i pentru pânză și m-am întrebat dacă ea știe de ceas. Cumva mă îndoiam de asta. Totuși, dacă îi trimiteam o scrisoare, era

posibil ca el să o vadă.

În cele din urmă, am scris un bilet simplu.

Îți mulțumesc pentru frumosul cadou. A fost cu totul neașteptat, dar cu siguranță îl voi prețui și mă voi gândi la o bună utilizare a lui pentru a-mi ocupa timpul.

Un pic ciudat, dar atât m-am priceput. Sau poate că cineva scăpase din greșeală ceasul în bucata de pânză. Poate vreun copil. Din cauza coșmarurilor nocturne și a grijilor diurne, am slăbit, petrecându-mi zilele retrasă și apatică. Amah a observat, bineînțeles.

— Ce ai pățit? a întrebat ea. Ești bolnavă?

Când i-am mărturisit că nu mă simt bine, mi-a administrat o serie de infuzii. Supă de ridiche fiartă cu oase de porc pentru a elimina otrăvurile. Fasole mung¹¹ și zahăr galben pentru purificare. Supă de pui și *cordyceps*¹² pentru vitalitate. În trecut, supele ei m-au ajutat să mă recuperez în urma multor boli ale copilăriei. De data aceasta însă au avut un efect limitat. Într-o după-amiază, când stăteam întinsă pe divanul din ratan de la parter, am spus în glumă că mă simt ca Lin Daiyu, eroina tragică din clasicul *Visul din Pavilionul Roșu*¹³. Ea era bolnavă de tuberculoză și își petrecea mult timp în paginile cărții tușind sânge, cu o înfățișare palidă și interesantă.

— Nu pomeni de astfel de lucruri!

Răspunsul tăios al lui amah mă surprinse.

— Glumeam, amah.

— Boala nu este un subiect de glumă.

Întotdeauna era nespus de beligerantă când își făcea griji. Era adevărat că visele mă oboseau, dar încă mai speram că sunt un lucru pe care îl pot depăși dacă am suficientă voință. Nu dovedeam asta noapte de noapte când mă trezeam? În curând avea să mi se demonstreze cât de iluzoriu era acest gând.

¹¹ Aliment din familia leguminoaselor care se cultivă în anumite părți ale Asiei (n. trad.).

¹² Tip de ciupercă medicinală cu diverse efecte terapeutice, care parazitează anumite specii de omizi din regiunile montane înalte din China (n. trad.).

¹³ Carte scrisă de Cao Xueqin la mijlocul secolului al XVIII-lea și considerată unul dintre cele mai mari romane ale literaturii chineze (n. trad.).

Nu-l mai văzusem prea mult pe tata de la Festivalul Dublului Șapte de la conacul Lim. Petrecea surprinzător de mult timp în afara casei și, când se întorcea, se refugia în cărțile lui. Când ieșea să ia masa, părea tras la față, cu pupilele dilatate. În mod normal, aș fi fost mai atentă la starea lui, dar fusem prea preocupată de Tian Bai și de visele care mă chinuiau noaptea. Ca urmare, am rămas surprinsă când, într-o după-amiază, m-a chemat la el în birou.

— Ce este, tată? l-am întrebat.

Era foarte cald. Jaluzelele de bambus erau trase ca protecție împotriva soarelui și umezite pentru a răcori aerul, însă biroul era tot sufocant.

Își trecu o mână peste față.

— Li Lan, îmi dau seama că nu mi-am făcut datoria față de tine.

— De ce spui asta?

— Ai aproape 18 ani. Majoritatea fetelor de vârsta ta sunt deja măritate sau cel puțin logodite.

Am tăcut. Când eram mai mică, îl tachinam uneori pe tata, întrebându-l despre măritișul meu. El îmi răspundea că nu trebuie să-mi fac griji în privința asta și că e sigur că voi fi fericită. Ajunsesem cumva să presupun că intenționa să mă lase pe mine să aleg. La urma urmei, căsnicia părinților mei fusese foarte fericită, din toate punctele de vedere. Poate prea fericită, dacă privim retrospectiv.

— După cum știi, nu prea am dus-o bine din punct de vedere financiar, a spus el. Dar m-am gândit că am avea un venit suficient cât să trăiești modest, chiar dacă mi s-ar întâmpla ceva. Mi-e teamă însă că acum suntem într-o situație și mai proastă. În plus, o uniune matrimonială pe care o aveam în minte pentru tine încă de când erai copil a picat.

— Ce uniune? De ce nu mi-ai spus despre asta până acum?

— Nu am vrut să îți faci griji pentru astfel de lucruri. M-am gândit totodată, și poate că asta a fost o idee romantică a mea, că te-ai potrivi bine cu tânărul și ați putea fi atrași unul de celălalt în mod firesc, fără povara așteptărilor. La urma urmei, așa s-a întâmplat cu mama ta și cu mine.

Scoase un oftat.

— Numai eu sunt de vină. Am fost prea neștiutor în privința acestor lucruri. Eu mă așteptam...

— Ce uniune? am întrebat din nou.

— Nu a fost niciodată ceva formal, dar am avut o înțelegere cu un vechi prieten. Desigur, nu făceam o alianță ca de la egal la egal cu familia lui, deoarece discrepanța economică era prea mare.

Râse cu amărăciune.

— Prietenul meu însă avea un nepot, un tânăr strălucit, fără familie. Cu ani în urmă, când erai mică, el a propus căsătoria familiei noastre, deoarece aveam încă un nume de seamă și un venit modest. Îl văzusem pe tânăr și am simțit că ați face o pereche bună. O pereche mai bună, poate, decât cu un membru al familiei principale, deoarece ar fi existat mai puțină presiune familială asupra ta.

Mă cuprinse febra curiozității și agitația. Mi se părea ceva îngrozitor de familiar.

— Ce s-a întâmplat?

— Fiul prietenului meu a murit, iar nepotul său a devenit moștenitor. Pentru o vreme, am crezut că înțelegerea noastră a rămas în picioare. De fapt, până foarte de curând...

Vocea i se stinse.

— Despre ce familie e vorba?

Îmi venea să-l scutur.

— Familia Lim.

Sângele îmi zvâcnea în urechi. Mă simțeam amețită și nu aveam aer. Tatăl meu vorbea mai departe.

— Până nu demult, credeam că este încă un lucru stabilit. La urma urmei, te invitaseră în casă și îți dăduseră semne că ești în gratiile lor. Dar mai exista cererea aceea ciudată din partea doamnei Lim.

— Căsătoria fantomă.

Mi se strânse inima.

— M-a abordat într-o zi pe tema asta. Nu eram sigur dacă vorbea serios sau dacă nu cumva încurcase aranjamentele de logodnă ale nepotului cu ale fiului ei.

Toate se legau acum, chiar și faptul că Lim Tian Ching menționase, în visul meu, că se folosisese de mama lui pentru a-l întreba pe tata despre căsătorie.

— Și acum ce o să se întâmple?

— Lim Teck Kiong, presupusul meu prieten, mi-a vorbit acum o săptămână. Mi-a spus că, având în vedere noul statut al nepotului său, de moștenitor al familiei, e imposibil să se însoare cu o fată fără bani. Cu toate acestea, a adus din nou în discuție ideea ca tu să devii soția

spiritului fiului său.

— Și ce i-ai spus?

— Am spus că mă voi gândi și voi vorbi cu tine.

Tata m-a întrerupt:

— Așteaptă! Știu că este un lucru dezagreabil, dar ar trebui să știi măcar că asta ar însemna să ai parte de un trai bun în casa lor, ceea ce nu pot spune acum despre a noastră. Am pierdut o mare parte din capital și, din păcate, titularul creanțelor mele este nimeni altul decât Lim. El s-a oferit să le achite și am crezut că vrea să-mi facă o favoare.

— Nu vreau! Nu mă voi căsători niciodată cu fiul lui mort!

— Liniștește-te, spuse tatăl meu. Nu te agita așa. Am făcut multe greșeli, dar nu te voi forța să faci acest mariaj fantomă. M-am gândit că cel mai bine ar fi să te logodesc cu altcineva. Astfel, toată lumea ar ieși basma curată. Am întrebat în jur discret, dar nu am avut noroc. E vina mea. Nu am cultivat prietenii noi sau utile de când a murit mama ta. Vechii prieteni cărora m-am adresat aveau impresia, fără îndoială din cauza lui Lim, că ai fost logodită dintotdeauna cu fiul lui. Dar vom găsi noi o soluție.

Ochii mi se umplură de lacrimi. Dacă începeam să plâng, nu mă mai puteam opri. Tata privea fix la biroul lui, cu rușinea și vinovăția întipărite pe chip. Apoi se uită involuntar la pipa lui de opiu. Am simțit cum mi se ridică pe buze o mustrare usturătoare. Nu era de mirare că amah îl dojenea atât de des. Eu îl apăsasem întotdeauna, simțind că tata mă adoră și că e de o candoare înduioșătoare. Dar acum începeam să înțeleg adevăratul cost al neglijenței lui. Mi-am mușcat buzele până mi-a dat sângele. Orele, zilele și anii care se scurseseră învălușiți în beția opiuului său se cereau plătiți cu viitorul meu. Prin apatia lui, îmi irosise șansele la fericire. M-au podidit lacrimile și am fugit din cameră.

CAPITOLUL 7

ȘOȚIA LUI TIAN BAI! Nu mă mai puteam gândi la altceva.

În tot acest timp îi fusesem promisă lui. M-am închis în camera mea plângând. Era o tragedie, cu siguranță, dar avea și câteva elemente îngrozitor de comice. Am auzit-o pe amah zdrăgănind neliniștită ușa, iar apoi vocea tatălui meu. Îmi doream să nu-l fi văzut niciodată pe Tian Bai. Apoi îmi doream ca tata să mă fi măritat cu el mai devreme, înainte ca Lim Tian Ching să moară. Oricât de supărată eram, trebuia să recunosc că tata avea gusturi bune. Avea dreptate, mi-ar fi plăcut – chiar îmi plăcea – Tian Bai. Foarte mult.

Știa Tian Bai despre acest aranjament? De aceea îmi trimisese ceasul de buzunar? Dacă da, atunci probabil că nu fusese informat că a fost anulat. M-am întrebat dacă nu cumva fusese pur și simplu politicoș cu mine, pentru că așa cerea obiceiul. Dar ochii lui zăboviseră mult prea mult asupra mea. Amintindu-mi privirea lui neclintită, simțeam cum mă înmoi toată. Oare era dragoste? Era ca o flacără mistuitoare, care îmi devora încet orice capacitate de apărare.

Cel de-al doilea instinct al tatălui meu, de a mă logodi cu altcineva, era de asemenea abil. Așa era tatăl meu: inteligent, dar fără voință, fără impulsul de a merge până la capăt, așa că planurile sale aveau puține șanse de a se îndeplini. La urma urmei, nu era nimeni în cercul său restrâns care să poată sau să vrea să facă în grabă un asemenea aranjament matrimonial și, sincer, nu prea aveam cum să-i învinovățesc. Dar probabil că nu se uitase decât la familii bune. Dacă voiam cu adevărat să mă căsătoresc, probabil că exista vreun om sărac care să mă accepte ca mireasă. Însă nu credeam că aș putea să mă mărit cu altcineva. Mi-am înăbușit un fior când m-am gândit la Lim Tian Ching. Totul fusese opera lui, eram sigură de asta. Ei bine, nu aveam să mă supun voinței lui. Preferam să fug. Să-mi tai părul, să mă fac călugăriță sau amah. Orice, numai să nu devin mireasa umbrei lui.

Mi s-au înroșit ochii și mă dureau. În timp ce mă uitam în străfundurile apoase ale oglinzii mamei, am zărit o formă întunecată care stătea în spatele meu. Într-un acces de furie, am înșfăcat cel mai apropiat obiect și l-am aruncat spre umbră. Prea târziu, după ce îmi scăpase deja din mână, mi-am dat seama că era ceasul lui Tian Bai. Ei bine, ce mai conta? Am izbucnit din nou în lacrimi și, complet istovită,

am adormit.

Dar somnul nu îmi era de niciun ajutor. Ar fi trebuit să știu asta până acum. O parte din mine încerca să se întoarcă la starea de veghe, însă simțeam cum mă afund în ceață, de parcă aș fi fost trasă pe o panglică sau o sfoară. Ceața s-a despicat și a dezvăluit o strălucire orbitoare. Mă aflam într-o sală magnifică, luminată cu sute de lumânări roșii. Pe mese erau așezate traverse din satin roșu, iar din tavan atârnav ghirlande mari de panglici stacojii. M-am uitat în jur cu neliniste. Întunericul din afara sălii luminate era opresiv de monoton. Celălalt lucru care îmi provoca neplăcere erau pregătirile evidente pentru un ospăț. Roșul este culoarea festivă pentru ocazii fericite, cum ar fi Anul Nou. Și nunțile.

Așa cum se întâmpla întotdeauna în lumea aceea, sala era mare și goală. Ar fi putut găzdui zeci de invitați, dar nu existau decât rânduri de scaune libere. Nu se simțea nici măcar o adiere. Era la fel de tăcută ca un mormânt. Simțeam furnicături pe piele la gândul că cineva sau ceva ar putea privi din spatele acelor ferestre goale și întunecate. De îndată ce îmi trecu prin minte acest gând, panglicile roșii viu colorate începură să fluture. Se apropia cineva. Am încercat cu disperare să mă trezesc. Să fac această lume să se dizolve, așa cum reușisem de atâtea ori până atunci. Dar în timp ce îmi încordam forțele, Lim Tian Ching a pășit din spatele unui paravan. Intrarea lui tăcută, ca și cum ar fi așteptat acolo de la bun început, m-a umplut de groază.

— Așadar, ai venit, Li Lan.

Fără să vreau, am făcut un pas în spate.

— Draga mea, spuse, trebuie să recunosc că sunt dezamăgit de tine. Suspină și răsuci un evantai de hârtie.

— M-am gândit să am răbdare, să-ți arăt câteva dintre lucrurile pe care le vom împărți. Ți-au plăcut, nu-i așa?

Văzând că nu spun nimic, un zâmbet i se furișă pe față.

— Am atâtea lucruri minunate. Case, cai, servitori. Serios, nu văd cum o fată ar putea fi nefericită aici. Dar ce mi-e dat să descopăr?

Ochii lui deveniră opaci.

— Te găsesc pe tine tânjind după un alt bărbat! Și cine este acest bărbat?

Am încercat să-mi adun puterile, dar el continua să înainteze.

— Propriul meu văr, iată cine! Oh, de parcă nu era destul că m-a

eclipsat în viață, trebuia și după moarte...

Când Lim Tian Ching a rostit cuvântul „moarte”, am observat ceva ciudat. Silueta lui s-a încetățat pentru o clipă, dar a fost mai degrabă un tremur, căci a continuat să vorbească:

— Tian Bai trebuie neapărat să concureze cu mine. Să nu crezi că nu am știut că i-ai fost promisă! Acesta a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am descoperit după ce te-am văzut la Festivalul Bărcii Dragonului. Imaginează-ți cum m-am simțit când am aflat că exista un fel de aranjament prealabil cu el.

O expresie de dezgust îi trecu pe față.

— De ce tocmai el, dintre toți oamenii? Mama mi-a spus că aranjamentul s-a făcut pentru că familia ta era săracă și nu voiau ca mariajul lui să îl eclipseze pe al meu. Ei bine, i-am spus, de ce a trebuit să alegi o fată ca ea pentru el, iar ea a spus că habar n-avea cum arăți; nimeni nu te văzuse vreodată.

Fața i se înroși așa de tare, de parcă era un școlar gras care se plângea că i se furaseră dulciurile.

— Ar trebui să uiți de mine, am spus. Nu sunt demnă de familia ta.

— Asta e decizia mea. Dar îți apreciez modestia.

Mă mai învrednici cu un zâmbet.

— Draga mea, sunt dispus să trec cu vederea slăbiciunea ta trecătoare. La urma urmei, l-ai aruncat.

— Ce să arunc?

— Orologiul ăla, ceasul ăla. Urăsc chestiile alea, mormăi el. Când am văzut ce ai făcut, am știut că nu aveai cum să fii interesată de el. Și acum, Li Lan, să bem în cinstea uniunii noastre!

Lim Tian Ching întinse o cupă de vin într-o parodie grotescă a unui toast nupțial.

— Cum ar fi posibil? La urma urmei, ești mort.

Băiatul avu o tresărire.

— Te rog, nu mai spune asta. Dar presupun că ai dreptul să știi. Va avea loc o ceremonie. L-am instruit deja pe tatăl meu despre cum trebuie să se desfășoare. Vei avea o nuntă magnifică, tot ce-și poate dori o fată. Vor fi cadouri pentru mireasă și bijuterii, chiar și o coroană din pene de pescăruș albastru, dacă vrei. Vom trimite o lectică și o trupă de muzicanți la tine acasă, deși în locul meu te va însoți un cocoș.

M-am cutremurat în fața acestei imagini, dar el a continuat, mulțumit de sine.

— Pentru ceremonia propriu-zisă, vei ciocni cupa nupțială cu tăblița sufletului meu¹⁴ în fața altarului. Apoi, după căsătoria oficială, vei intra în casa Lim ca soția mea. Vei avea toate lucrurile materiale de care ai nevoie. Mama mea va avea grijă de asta. Și în fiecare noapte vom fi împreună.

Se opri și-mi zâmbi obraznic.

În ciuda spaimei mele, am simțit cum îmi ia foc stomacul. De ce să mă mărit cu acest bufon autocrat, fie el viu sau mort?

— Nu prea cred.

— Ce?

— Am spus că nu prea cred. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine!

Lim Tian Ching făcu ochii mici. În ciuda cuvintelor mele îndrăznețe, îmi tremura inima în piept.

— Nu ai de ales. Îl voi ruina pe tatăl tău.

— Atunci mă voi călugări.

— Nu știi cât de mare este influența mea! Te voi bântui pe tine, îl voi bântui pe taică-tău, o voi bântui pe amah aia băgăcioasă a ta.

Acum era furios.

— Vameșii sunt de partea mea și au spus că am drept asupra ta!

— Ei bine, tu ești mort! Mort, mort, mort! am țipat.

La fiecare rostire a cuvântului, silueta lui începea să tremure și să se zgâlțâie. Sala opulentă, cu sutele ei de lumânări roșii, se clătină și începu să dispară. Ultimul lucru pe care l-am întrezărit a fost fața lui Lim Tian Ching care se dizolva, forma lui mângîindu-se de parcă era ștearsă de o mână uriașă.

M-am îmbolnăvit foarte tare după această experiență. Amah m-a găsit întinsă pe podea, ghemuită ca o langustă fără carapace. Doctorul mi-a cercetat limba, mi-a verificat pulsul și a clătinat solemn din cap. Mi-a spus că rareori a întâlnit un asemenea caz, o persoană atât de tânără cu atât de puțin *qi*¹⁵ sau forță a vieții. Era ca și cum cineva mă

¹⁴ Plăcuță memorială inscripționată care simbolizează spiritul strămoșilor decedați (n. trad.).

¹⁵ În cultura tradițională chineză, *qi* sau *ch'i* (cunoscut și sub numele de *kh'i* în cultura vietnameză, *gi* în cultura coreeană, *ki* în cultura japoneză) este un principiu activ existent în orice lucru viu. *Qi* se traduce literal prin „sufflare”, „aer” sau „gaz”, și figurativ prin „energie materială”, „forță vitală” sau „flux de energie”. *Qi* este principiul de bază în medicina tradițională chineză și în artele marțiale din sfera de

secase pe jumătate de energia mea vitală. Așa că mi-a prescris o cură de alimente cu efect de încălzire a sângelui. Ginseng, vin, longan¹⁶ și ghimbir. În a treia zi, când mi-am revenit suficient cât să mă ridic în capul oaselor, amah mi-a adus un bol de supă de pui îmbibată în ulei de susan pentru a-mi întări inima și nervii. În lumina zorilor, părea că intrase la apă, și ar fi putut s-o spulbere și o adiere de vânt.

Am schițat un zâmbet.

— Sunt bine, amah.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu tine. Doctorul a crezut că a fost o encefalită. Tatăl tău se învinuiește.

— El unde e?

— A stat la căpătâiul tău în ultimele zile. L-am pus să se odihnească. Nu are rost să se îmbolnăvească toată lumea din casă.

Am sorbit din supa care frigea. Amah avea un arsenal de infuzii în dotare, dar a spus că vom începe cu o supă de pui, pentru că eram foarte slăbită. Mai târziu urma să bea ginseng.

— Țla e scump, am spus.

— Ce rost are să mai faci economii când lucrurile au ajuns atât de departe? Nu-ți face griji în privința banilor.

Și-a luat o mină furioasă și a făcut stânga împrejur. Eram prea obosită ca să mă cert cu ea. Doctorul a venit din nou și mi-a prescris terapie moxa¹⁷ precum și mai multe ierburi pentru a-mi încălzi sângele. Părea plăcut surprins de evoluția mea, dar eu știam adevăratul motiv. În ultima săptămână nu avusesem niciun vis.

Totuși, nu-mi făceam iluzii că situația avea să continue. Dacă

influență a culturii chinezești. *Qi* este o energie vitală a cărei curgere trebuie să fie echilibrată pentru a menține sănătatea. *Qi* nu a fost niciodată observat în mod direct și nu are nicio legătură cu conceptul de energie din știință (n. red.).

¹⁶ Fruct exotic asemănător cu litchi (n. trad.).

¹⁷ Terapia moxa (moxibustia) este o formă de acupunctură care își are originile în medicina tradițională chineză. Este o metodă externă de tratament care utilizează materiale vegetale combustibile aplicate la suprafața corpului, în punctele de acupunctură sau de-a lungul meridianelor energetice cu scopul de a ceda căldura și proprietățile terapeutice ale acestor plante organismului uman. Căldura terapeutică pătrunde în interiorul organismului prin intermediul traseelor energetice și încălzesc *qi*-ul și sângele, susțin *qi*-ul defensiv și elimină agenții patogeni. Moxa este fabricată dintr-o plantă numită *arthemisa vulgaris*, cunoscută sub numele de pelin, care, conform teoriei medicinei chineze are proprietatea de a încălzi meridianele energetice (n. red.).

sufeream de nebunie, lucrurile păreau fără speranță. Dar dacă spiritul lui Lim Tian Ching chiar mă bântuia, era posibil să pot face ceva în privința asta. Probabil că trebuia să fiu de acord cu căsătoria, având în vedere insistența lui pentru ceremonie. Însă vorbele lui nebunești despre vameși, cine or fi fost ei, și afirmația că avea un drept asupra mea erau tulburătoare, chiar terifiante. Mi-aș fi dorit să mai am ceasul de buzunar de la Tian Bai. Când l-am aruncat, căzuse în spatele *almirah*-ului, un dulap greoi, și, cum eram slăbită și la pat, nu aveam cum să mut mobila și să-l recuperez. Am rugat-o pe amah să mi-l caute, dar a refuzat. Ea nu fusese de acord să primesc un ceas cadou de la bun început, considerând că aduce ghinion, și mi-am dat seama repede că e mai bine să nu mai pomenesc nimic despre asta, ca nu cumva să se hotărască să îl arunce.

Câteva zile mai târziu, a fost agitație în casă. Zgomotele ajungeau până sus – glasuri de oameni și uși trântite în curtea de jos. Am ieșit din camera mea și am întrebat-o pe menajera noastră, Ah Chun, ce se petrece. În afară de amah, ea și bucătarul, Moș Wong, erau singurii servitori din casa noastră mare și goală.

— O, domnișoară! spuse ea. Tatăl dumneavoastră are un oaspete.

Tatăl meu avea ocazional musafiri, dar erau prieteni vechi, oameni blânzi, retrași ca el, care veneau și plecau fără prea mult tam-tam.

— Cine e? am întrebat.

— E un tânăr chipeș!

Acesta era în mod cert cel mai interesant eveniment care se petrecuse de multă vreme și mi-o imaginam deja pe Ah Chun stând lipită de peretele curții și bârfind cu servitoarea de alături înainte de căderea nopții. Dar inima îmi bătea cu putere. Speranța care mi se urcase până în gât aproape că mă sufoca.

Am coborât încet pe scări. Scările principale din casa noastră erau fin sculptate din lemn de *chengal* de pe vremea bunicului meu. Oaspeții se minunau de fiecare dată de manopera desăvârșită, dar, dintr-un motiv sau altul, nici lui amah, nici lui Moș Wong nu le plăceau scările acestea. Nu au spus niciodată de ce, dar preferau să intre și să iasă pe scara îngustă din spate. Când am ajuns jos, m-a prins amah.

— Ce faci? a strigat ea, scuturând cârpa de praf spre mine. Întoarce-te imediat în camera ta!

— Cine este, amah?

— Nu știu, dar nu mai sta aici. O să răcești.

Nu contează că era o după-amiază caldă. Amah bombănea mereu despre curenți de aer și elemente de răcire. Am dat să mă întorc încet pe scări când ușa de la biroul tatălui meu s-a deschis și a ieșit Tian Bai. Stătea în curte luându-și rămas bun de la tata, în timp ce eu mă agățam de balustradă. Mi-aș fi dorit să nu fi fost atât de ciufulită, dar speram cu disperare să mă vadă. În timp ce eu șovăiam asupra necuviinței de a-l striga, el a mai schimbat câteva cuvinte cu tata, apoi a plecat.

Când amah m-a crezut în siguranță la etaj, m-am îndreptat în grabă spre ușa din față. Voiam să-l văd măcar îndepărtându-se. Pe vremuri, exista un portar care păzea ușile mari ale casei noastre și anunța musafirii, dar acum postul său era abandonat. Nu m-a văzut nimeni când am deschis ușa grea de lemn. Spre surprinderea mea, Tian Bai era încă acolo, stând șovăitor sub streășina porții mari. A tresărit când a auzit balamalele trosnind.

— Li Lan! exclamă el.

M-a năpădit un val de fericire. Pentru o clipă, nu am putut scoate un cuvânt.

— Am adus niște medicamente de la Yan Hong. A auzit că ești bolnavă.

Căldura privirii lui părea să-mi pătrundă în piele.

— Mulțumesc, am spus eu. Nevoia de a-l atinge, de a-mi pune mâinile pe pieptul lui și de a mă sprijini de el era copleșitoare, dar nu puteam face asta în veci.

După o pauză, zise:

— Ai primit ceasul pe care ți l-am trimis?

— Da.

— Bănuiesc că nu a fost un cadou tocmai potrivit.

— Amah a mea nu a fost de acord. A spus că aduce ghinion să dăruiești un ceas.

— Ar trebui să-i spui că eu nu cred în astfel de tradiții.

Când a zâmbit, o gropiță i s-a ivit pentru scurt timp pe obrazul stâng.

— De ce nu?

— Nu ți-a spus Yan Hong? Eu sunt catolic.

— Credeam că englezii sunt anglicani, am spus, gândindu-mă la studiile lui în cadrul colegiului medical misionar din Hong Kong.

— Da, sunt. Dar când eram copil am avut ca tutore un preot portughez.

Aș fi vrut să spun o sută de lucruri, să îl întreb încă o sută. Dar timpul nostru se scursese deja. Tian Bai a ridicat o mână spre fața mea. Nu am cutezat să respir în timp ce el îmi trecea ușor un deget pe obraz. Privirea lui era serioasă, aproape intensă. Fața îmi ardea. Am fost cuprinsă de dorința de a-mi lipi buzele de dosul mâinii lui, de a-i mușca vârfurile degetelor, dar nu am putut decât să-mi plec ochii, confuză.

Tian Bai zâmbi ușor.

— Probabil că nu este cel mai bun moment pentru a discuta despre convingeri religioase. De fapt, am venit să-mi cer scuze.

— Pentru ce?

Dădu să vorbească, dar tocmai atunci am auzit voci din spate.

— Vine amah a mea! am spus.

Am început să trag ușa ca să o închid, când m-a străfulgerat un gând. Cu repeziciune, mi-am smuls o podoabă din păr. Era un pieptene simplu din corn de bou, dar i l-am îndesat în mână.

— Ia-l! Consideră că e plata pentru ceas.

De îndată ce am putut, l-am încolțit pe tata pentru a-l întreba despre vizita lui Tian Bai. Din ziua în care îmi spulberase speranțele de căsnicie, părea să fi îmbătrânit. Problemele noastre financiare și boala mea îl împovăraseră, astfel că riduri noi îi încrețiseră fața ca niște brazde proaspăt trase. Într-adevăr, părea să se simtă atât de vinovat, că nu mă înduram să îl dojenesc.

— Care a fost scopul vizitei? l-am întrebat.

— Ți-a adus niște medicamente de la familia Lim.

Tata era neliniștit, neștiind dacă să menționeze numele lui Tian Bai.

— Știu cine este, tată. L-am întâlnit la conacul Lim. Mi-a transmis vreun mesaj?

Tata își lăsa capul în jos.

— Mi-a spus că a auzit de la unchiul său că aranjamentul cu privire la voi doi a fost anulat. Mi-a spus că îi pare rău, dar că este posibil ca unchiul său să se răzgândească.

— Oh! Inima îmi tresări.

— Nu-ți face mari speranțe, Li Lan. Nu Tian Bai ia aceste decizii. Familia va avea un cuvânt de spus și, din câte știu de la Lim Teck Kiong, el este cât se poate de hotărât.

Am încuviințat din cap, dar abia dacă am auzit vreun cuvânt din tot ce mi-a spus. Nu puteam decât să-mi amintesc apăsarea ușoară a

degetului lui Tian Bai în timp ce îmi contura ușor rotunjimea obrazului.

CAPITOLUL 8

DUPĂ CE M-AM ÎMBOLNĂVIT, amah a început să doarmă în camera mea, pe o saltea subțire, pe podea. M-am împotrivit, deoarece era bătrână și scândurile de lemn erau dure, dar ea a insistat. În realitate, mă făcea să mă simt mult mai bine.

În fiecare noapte, amah închidea bine obloanele de lemn, indiferent cât de cald și de liniștit era aerul.

— Nu trebuie să răcești, spunea ea. Asta te-ar doborî iar.

Am bănuț că amah ținea ferestrele închise din alte motive. Când eram mică, auzisem multe povești de groază nu numai de la amah, ci și de la prietenele ei. Malaya era plină de fantome și superstiții ale numeroaselor rase care o populau. Existau povești despre spirite, cum ar fi *pelesit*-ul micuț de mărimea unei frunze care era ținut de un vrăjitor într-o sticlă și hrănit cu sânge printr-o gaură în picior. Sau *pontianak*, fantomele femeilor care mureau la naștere. Acestea erau deosebit de înfiorătoare, deoarece zburau în noapte, târând placentele în spatele capetelor lor fără trup. Când tatăl meu a descoperit spaimele mele din copilărie, i-a interzis lui amah să-mi mai vorbească despre spirite sau despre morți. Superstițiile erau un subiect supărător pentru el, iar amah a consimțit cu părere de rău. Dar acum mi-a trecut prin cap că trebuie să mai încerc o dată.

— Amah, unde se duc oamenii când mor?

Așa cum era de așteptat, plescăi, mormăind că nu ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri, apoi se contrazise spunându-mi că știu deja tot. Dar în cele din urmă, cedă.

— Când cineva moare, spiritul părăsește trupul și, după ce se termină cele o sută de zile de doliu, trece prin cele zece Curți ale Iadului. Prima Curte este poarta de sosire. Acolo sunt sortate sufletele. Cele bune merg direct spre renaștere sau, dacă sunt cu adevărat sfinte, scapă de Roata Vieții și ajung în paradis.

— Dar cele mai puțin bune? am întrebat.

— Ei bine, dacă ai fost cât de cât bun, s-ar putea să poți sări peste unele dintre Curțile Iadului, trecând podurile de aur sau de argint. Dar dacă ai comis vreun păcat, trebuie să treci prin curți. La Curtea a Doua se află judecătorii, care îți citesc faptele bune și rele. În funcție de ele, poți fi trimis să ispășești diferite pedepse.

Văzusem unele dintre pergamentele pictate ale iadului care înfățișau destinele cumplite care îi așteptau pe păcătoși. Unii oameni erau fierți în ulei sau tăiați în două de demoni cu capete de cal și de bou. Alții erau forțați să escaladeze munți de cuțite sau erau fărâmițați cu ciocane enorme. Bârfitorilor li se smulgea limba, iar ipocriții și profanatorii de morminte erau spintecați. Copiii neascultători erau congelați în gheață. Cel mai rău era lacul de sânge în care erau trimiși sinucigașii și femeile care muriseră la naștere sau care își avortaseră pruncii.

— Dar cum rămâne cu fantomele? am întrebat.

— Cele mai multe sunt fantome înfometate. Dacă mor fără copii sau dacă oasele lor sunt împrăștiate, nu pot nici măcar să călătorească până la Prima Curte. De aceea lăsăm ofrandele acelea la Qing Ming.

Dar Lim Tian Ching nu era o fantomă înfometată. Cel puțin, nu din câte îmi puteam da seama după grămada de ofrande funerare pe care mama lui le arsesese pentru el. Atunci de ce mă bântuia?

— Amah, trebuie să-ți spun ceva, am rostit în cele din urmă.

Se întoarce spre mine. Chipul ei afișa o expresie încordată, aproape temătoare.

— Ești însărcinată?

— Ce?

Surpriza de pe fața mea păru să o liniștească.

— Te-ai comportat atât de ciudat în ultima vreme! spuse ea. Te-am văzut la poartă cu tânărul acela zilele trecute. Te-a atins pe față. Și apoi mi-a părut rău că ți-am spus povestea aceea despre cum a reușit Yan Hong să se mărite.

— Oh, amah! Îmi venea să râd isteric. Măcar de-ar fi atât de simplu. Atunci am fi siliți să ne căsătorim.

— Nu fi atât de sigură! spuse amah tăios. Yan Hong era fiica unui om bogat. Mama ei a murit pentru a-i asigura căsătoria. Tu nu ai o asemenea influență.

— Parcă ai spus că mama ei a murit de rușine.

— Nu, nu ți-am spus povestea adevărată.

Își prinse între degete partea de sus a nasului.

— Bineînțeles, nu au vrut să știe nimeni că s-a întâmplat o asemenea nenorocire. Servitorii mi-au spus că mama lui Yan Hong s-a spânzurat, lăsând o scrisoare în care spunea că, dacă fiicei sale nu îi va fi îngăduit să se mărite cu iubitul ei, se va întoarce să bântuie familia.

De aceea s-a oficiat căsătoria. Altminteri, doamna Lim ar fi putut să o dea afară pe fată sau să o forțeze să scape de copil.

Cu cât auzeam mai multe despre familia Lim, cu atât eram mai puțin surprinsă că fantoma fiului lor se comportă în felul acela.

— Ei bine, eu nu sunt însărcinată. Dar, în unele privințe, e ceva mai rău. Lim Tian Ching mă bântuie.

Amah era din ce în ce mai supărată pe măsură ce îi povesteam visele mele, întrerupându-mă cu strigăte de consternare.

— E rău, foarte rău! zise ea. De ce nu mi-ai spus mai devreme? Aș fi putut să-ți fac rost de o amuletă, am fi putut să te binecuvântăm la templu sau să aducem un exorcist.

Deși tremuram în fața muștrărilor ei, am simțit o ușurare de nedescris că mi-am împărtășit povara. Nu eram nebună, ci doar blestemată. Această distincție nu mă bucura prea tare.

— Dar nu înțeleg de ce mă poate bântui. A spus ceva despre niște vameși.

— Vameșii de la porțile iadului? *Dai gut lai see!* exclamă amah, ca să alunge ghinionul.

— Avem nevoie de un exorcist?

— Dacă vine un exorcist în casă, oamenii vor bănuî că avem probleme cu fantomele, amah se încruntă tulburată.

Aveam deja probleme cu fantomele, m-am gândit eu, simțind cum stă să-mi izbucnească în gât un hohot de râs isteric. Dar dacă se răspândește vestea că familia noastră e năpăstuită, atunci puteam să îmi iau gândul de la primirea unei alte cereri în căsătorie. Moș Wong, bucătarul nostru, era un tip taciturn. Menajera noastră, Ah Chun, pe de altă parte, era cu totul altă mâncare de pește. Abia putea să-și țină gura cu privire la ce mâncam la cină.

— Nu avem de ales, spuse amah. Trebuie să mergem la un medium.

Era un medium renumit care locuia lângă templul Sam Poh Kong de la poalele Bukit China. Bukit China înseamnă Dealul Chinei în malaeză, iar în 1460, când sultanul Mansur Shah s-a căsătorit cu prințesa chineză Hang Li Poh, pentru a consolida legăturile comerciale cu China, dealul i-a fost oferit ei ca reședință. Grație feng shuiului excelent, mai târziu a devenit locația unui cimitir imens. Unii spuneau că este cel mai mare cimitir chinezesc din afara Chinei. Nu știam câți oameni fuseseră înmormântați pe versanții săi, acoperiți acum de *lalang*, iarba

elefantului sălbatică, și vițe împletite de zorele, dar se zvonea că acolo se găsesc aproape 12.000 de morminte. Era un adevărat oraș al morților.

Ne-am dus cu ricșa și, cum stăteam eu lipită de amah, m-am cutremurat când mi-am amintit de grajdurile lui Lim Tian Ching și de trăgătorul de ricșă ca o marionetă pe care îl văzusem acolo.

— Ce este? Amah se temea de o reapariție a febrei, dar i-am spus că nu am nimic.

— Spune-mi, eu am mai fost în acest templu? am întrebat.

— Cu mult timp în urmă, mama ta și cu mine te-am dus într-o zi de sărbătoare. Erai doar o fetiță pe atunci, abia aveai trei ani.

— A venit și tata?

— El? Doar îl cunoști pe tatăl tău! El evită tot ce nu este confucianist.

— Confucius îi venera pe strămoși. Nu cred că taoiștii ar avea ceva de obiectat în privința asta.

— Da, dar taoiștii cred și în spiritele copacilor, spiritele munților și în fantome. *Aiya!* Nu ai învățat asta din toate cărțile tatălui tău?

— El mă punea să-i citesc pe clasici.

Îmi aminteam că am copiat un pasaj din visul fluturului al lui Zhuang-Zi. Zhuang-Zi, un înțelept taoist, s-a trezit din somn și a spus că nu știe dacă e un om care visează că e fluture sau un fluture care visează că e om. Tata avea o interpretare elevată a lui Zhuang-Zi, preferând să se concentreze pe ideile sale filosofice despre locul omului în univers decât pe credințele taoiste propriu-zise despre nemurire, preschimbarea în alte forme și poțiuni magice. El se plângea de faptul că oamenii de rând au denaturat aceste reflecții existențiale în tot felul de religii populare și bazaconii supranaturale. Drept urmare, nu am acordat niciodată prea multă atenție credințelor lor. Poate că ar fi trebuit să o fac.

Templul Sam Poh Kong era celebru în Malacca. Chiar dacă nu-mi aminteam că îl vizitasem, știam câte ceva despre istoria lui. Templul Sam Poh Kong era dedicat celebrului amiral Ming Zheng He. El a fost cel care, între 1405 și 1433, a navigat din China în jurul Cornului Africii aproape până în Spania. Îmi plăcea să aud despre isprăvile lui Zheng He când eram copil, fapte cu atât mai interesante, cu cât Malacca fusese unul dintre porturile în care a făcut escală. Relatările despre uriașele sale corăbii cu comori și despre numărul mare de nave de război și de

marinari care l-au însoțit în misiunea sa erau uimitoare. În timpul vieții, amiralul fusese un eunuc care ajunsese în poziția să prin pură iscusință. După moarte, devenise zeu.

Am urcat treptele templului și am trecut pe sub țiglele lucioase ale acoperișului, care fuseseră aduse din cuptoare chinezești. La streășina adâncă erau atârinate felinare din mătase roșie, iar în jurul ușii deschise era legată o pânză roșie. Mulțimile de oameni se mișcau prin ceața de fum a sutelor de bețișoare de tămâie care ardeau. Amah a cumpărat un pachet și le-a aprins la altarul principal, murmurând rugăciuni. Am stat în tăcere în timp ce ea se închina. Deși ar fi trebuit să fac și eu la fel, mă simțeam incapabilă. Anii întregi de opoziție ai tatălui meu mă împiedicau. În schimb, m-am holbat prosteste la statuile de zei și demoni care erau înfricoșător și minuțios sculptate în jurul imensului altar. Murmurul credincioșilor umplea întregul spațiu, întrerupt din când în când de zăngănitul ascuțit al scuturării bețelor de bambus prezicătoare. Asta era consultarea oracolului. Un tub de bețișoare, fiecare inscripționat cu câteva cuvinte enigmatice, era scuturat cu putere până când unul sau două bețișoare cădeau. În schimbul unei taxe, preoții îi confereau o semnificație.

Mă întrebam dacă amah voia să mi se ghicească norocul în felul acela, dar după ce și-a terminat plecăciunile, m-a prins de mânecă și am ieșit din nou din templu în lumina orbitoare a soarelui. În fața porții unde se afla fântâna lui Hang Li Po, otrăvită de două ori, dar despre care se spunea că nu seacă niciodată, ea a luat-o la stânga pe lângă perete, până când am dat de un stand improvizat sprijinit de el. Nu era nimic mai mult decât un adăpost de soare și ploaie din frunze de *attap*¹⁸. Pe jos era așezată o rogojină pe care stătea o femeie de vârstă mijlocie extrem de grasă. Se sprijinea de o cutie de lemn cu mai multe sertare mici, cum sunt cele pe care le poartă negustorii ambulanți, și flutura un evantai din frunze de palmier pentru a se apăra de căldură.

— Ea este mediumul? am șoptit.

Amah a încuviințat din cap. Cumva, nu era așa cum mă așteptasem. Mă gândeam că poate avea o casă lângă templu sau un alt fel de loc, aranjament mai profesional. Femeia asta arăta ca o cerșetoare. Amah mă avertizase mai devreme că modalitatea de plată preferată de ea nu

¹⁸ Un tip de palmier din Asia de Sud (n. trad.).

era în dolarii din strâmtoare bătuți de britanici, ci în vechea monedă de staniu, formată din lingouri mici cu forme fanteziste de pești, greieri sau crocodili. Acestea erau din ce în ce mai rare și, cum nu aveam de unde să facem rost de ele într-un timp atât de scurt, nu puteam decât să sper că monedele de cupru de jumătate de cent din poșeta mea aveau să fie de ajuns.

Era însoțită de un tânăr pe care îl consilia. El purta o pălărie de bambus cu boruri largi care îi ascundea complet fața, dar nu și silueta subțire. Tivul veșmântului său de modă veche, deși acoperit de praful de pe drum, era brodat în mod curios cu fir de argint. Eu și amah stăteam mai în spate, așteptându-ne rândul. Ea ținea o umbrelă din hârtie cerată pentru a ne proteja de soarele nemilos. Sub guler mi se prelingeau firicele de sudoare, iar pudra de orez presărată pe față devenise umedă și lipicioasă. Mă uitam fix la hainele bărbatului, întrebându-mă de ce îi ia atât de mult timp și de ce se obosește să-și ascundă fața când îmbrăcămintea lui e atât de deosebită. Broderia era lucrată cu motiv de nori și ceață și m-am gândit că, dacă l-aș mai vedea vreodată, cu siguranță mi l-aș aminti.

În cele din urmă, bărbatul a terminat. Am observat că îi dăduse femeii un mic lingou de staniu, care avea încântătoarea formă a unei broaște țestoase. Unii spuneau că banii de staniu în formă de animale erau folosiți în timpul unor ceremonii religioase, că se făceau vrăji cu ei și că modelele de animale însemnau înputerniciri sacrificiale, dar eu am văzut doar că străluceau de parcă abia fuseseră bătuți, în ciuda faptului că majoritatea banilor de staniu în formă de animale aveau o vechime de cel puțin câteva veacuri.

După ce i-a înmănat banii, bărbatul a mai zăbovit un pic, punând încă o întrebare. Mi-am înăbușit un oftat de nerăbdare. Poate că avea și el probleme cu fantomele. Cu ochi critici, i-am comparat silueta cu a lui Tian Bai. Acest străin era subțire și avea o grație sinuoasă. Deși nu-i puteam vedea chipul, m-am întrebat cum arăta. Ar fi fost păcat să fie urât, deși nu mă puteam gândi la niciun alt motiv pentru care să-și ascundă fața, doar dacă nu cumva avea cicatrici hidoase, ca ale tatălui meu. Mi-am plecat ochii, jenată de cât de repede învățasem să cercetez bărbații cu privirea. Nu puteam da vina decât pe scurta mea asociere cu Tian Bai, care mă făcuse sensibilă la sunetul vocii unui bărbat, la atingerea mâinii lui. Când străinul a plecat în cele din urmă, a încercat intenționat să se uite pe sub umbrela mea în timp ce trecea pe lângă

noi. Însă amah i-a dejucat planurile, coborând-o astfel încât să nu-mi zărească fața, dar el a ridicat din umeri și și-a continuat drumul cu insolență, zornăind monedele de cupru pe care le avea la brâu.

Mediumul se întoarse spre noi. Avea un ochi umbrat de o vagă roșeață, în timp ce celălalt ne fixa cu o privire arzătoare și dușmănoasă.

— Te cam grăbești, nu-i așa? a spus ea.

Avea o voce groasă pentru o femeie, cu un șuierat la sfârșitul propozițiilor. Amah se grăbi să-și ceară scuze, dar mediumul a întrerupt-o:

— Nu mă deranjează, a spus ea. Soarta mea este să ghicesc viitorul și să văd fantome.

— Să vezi fantome! am exclamat eu.

Deși soarele ardea cu putere, m-a străbătut un fior de parcă cineva mi-a afundat inima în apă rece.

— Da, văd fantome, a zis mediumul. Nu e o plăcere pentru mine, dar m-am obișnuit cu ele acum. Spre deosebire de tine... nu-i așa, domniță?

Amah a întrebat:

— Ce vezi?

— Luați loc, ne-a invitat ea, scoțând două scăunele de bambus subrede.

Odată așezată, am avut senzația că am coborât în lume la propriu și la nivel social. Doar culii și alți bătăranii se ghemuiau sau se așezau așa pe stradă.

— Cât costă? a întrebat amah, pururi pragmatică, dar mediumul nu a luat-o în seamă.

Se holba la mine, cutreierând cu ochiul ei drept tulpine dincolo de contururile corpului meu, spre locuri nevăzute. În cele din urmă, închise ochii și scoase un șuierat prelung. Amah și cu mine ne uitam una la alta. Sceptică, m-am întrebat dacă nu cumva era doar o manevră de intimidare a clienților, când căscă iar ochii și începu să mormăie niște descântece. Apoi scoase un vârful de pulbere cenușie, și-l puse în palmă și suflă spre mine.

Am tușit violent. Pudra era grunjoasă și semăna cu cenușa. Mi s-a lipit de față și s-a prins pernicios de partea din față a rochiei. Am bâjbâit după batista mea, dar amah mi-a curățat deja fața cu a ei. Când am deschis ochii, mediumul a chicotit. Am sărit în picioare.

— Te dai bătută prea ușor, zise ea. Dacă pleci acum, tânărul acela te

va urmări pentru totdeauna.

— Care tânăr?

— A, domnișoară. Crezi că nu l-am văzut? l-am dat să guste o doctorie. Nu se va mai întoarce o vreme.

M-am așezat din nou.

— Mă urmărește?

— Sunt sigură că se va întoarce. Dar cel puțin putem vorbi fără să te spioneze, nu?

— Cum arată?

Își înclină capul într-o parte, menajându-și ochiul încețoșat.

— Un tip bine hrănit. A murit de curând, nu-i așa?

— De mai puțin de un an, am șoptit. Credeam că poate apărea doar în visele mele.

— În visele tale, da. Vorbește cu tine?

— Spune că vrea să se însoare cu mine.

— Și ai fost logodiți?

— Nu!

— Se pare că are un fel de control asupra ta. De obicei, morții nu fac asta cu străinii.

M-am înroșit.

— Păi, a spus... A spus că m-a văzut la un festival înainte să moară.

— E posibil. Unii dintre cei care mor din dragoste pot deveni strigoi.

Nu m-am putut abține să nu pufnesc.

— El? Să moară din dragoste? Nu prea cred.

— Atunci te-ai plimbat noaptea printr-un cimitir? Ai făcut un jurământ cuiva, chiar și unui zeu, unui copac sau unui râu? Ai făcut farmece cuiva? Ai vreun vrăjmaș neștiut?

Am scuturat din cap.

— Nu e mort? De ce nu a plecat în altă parte? Spre Curțile Iadului sau oriunde o fi următoarea trecere?

Ea zâmbi.

— Cu toții ne-am dori să știm asta! Unii rămân din cauza atașamentului față de această lume. Alții nu au pe nimeni care să-i îngroape, așa că devin fantome înfometate. Dar acesta pare să fie bine îngrijit.

M-am cutremurat, amintindu-mi de imensele săli goale și de coridoarele nesfârșite ale conacului lui Lim Tian Ching.

— Vrea ceva de la tine.

— Nu pot să mă căsătoresc cu el. Poți să mă ajuți să scap de el?

Mediumul începu să se legene încoace și încolo.

— Depinde, depinde.

— Am câțiva bani, am spus eu înțepată.

— Bani? Ah, banii tăi nu valorează atât de mult aici.

Zâmbetul ei înțepător dezgoli un singur canin.

— Nu că i-aș refuza.

— Dar tocmai l-ai alungat!

— Într-adevăr. Dar numai pentru o vreme. Pot să-ți dau ceva care îl va ține departe. Dar nu va dura o veșnicie. Dacă vrei să te eliberezi complet de el, s-ar putea să fie nevoie să faci mai mult de atât.

— Cum ar fi?

— Nu-ți pot spune acum.

Eram indignată, ceea ce, privind retrospectiv, bănuiesc că era destul de prostesc, pentru că venisem până aici neîncrezătoare și, la cel mai mic semn de ajutor din partea acestei femei, mi-am pus toate speranțele în ea.

— Ia praful ăsta.

Scoase altă punguță și turnă un praf negru grunjos într-un cornet de hârtie.

— Amestecă-l în trei părți de apă și bea-l în fiecare seară înainte de culcare. Dacă nu funcționează, poți scădea cantitatea de apă la două părți. Dar este foarte puternic, așa că ai grijă. Și poartă această amuletă.

Era o chestie soioasă cusută cu pânză și umplută cu ierburi înțepătoare. În cele din urmă, scoase un pumn de hârtii galbene ștanțate cu litere stacojii.

— Lipește astea pe ușile și ferestrele tale. Costă cinci cenți.

Asta era tot? Îi vorbise mult mai mult tânărului de dinainte.

— Nu-mi spune că nu mai pot face și altceva! am izbucnit. Să mă duc la un templu, să dau de pomană, să mă rog unui zeu? Să-mi tai părul și să depun un jurământ?

Ea mă privi aproape cu milă.

— Bineînțeles, dacă vrei. Nu are ce rău să-ți faci. Cât despre a-ți tăia părul ăla frumos și a face jurăminte... Ei bine, de ce nu mai aștepți? Nu face nimic pripit.

Tăcută, i-am înmănat zece monede de cupru de o jumătate de cent, întrebându-mă dacă aș fi primit niște sfaturi mai bune în cazul în care

i-am fi oferit bani de staniu în formă de animale. Când m-am întins spre ea, mă apucă brusc de mână.

— Ascultă, șopti ea cu o voce aspră. O să-ți mai spun un lucru, deși s-ar putea să-mi creeze probleme. Arde pentru tine bancnote ale iadului!

Luată prin surprindere de strânsoarea mâinii ei, am întrebat:

— Bani pentru morți?

— Dacă nu poți tu, roagă pe altcineva să o facă în locul tău.

Întorcându-se, spuse mai tare:

— Vrei promisiuni de izbândă, asigurări că totul va fi bine? Eu nu fac așa ceva. Întreab-o pe amah a ta aici de față. Tocmai de aceea nu sunt o farsoare.

Și chicoti din nou.

— Nu este un dar, scumpa mea domniță. Nu, nu este. Maeștrii ăia feng shui, vânătorii de fantome și cititorii de chipuri. Lor le place să le spună oamenilor că pot face ceea ce fac pentru că sunt talentați și binecuvântați de ceruri.

— Și nu sunt?

Se aplecă spre mine. Respirația ei era înțepătoare, cu un iz de drojdie.

— Spune-mi, crezi că este o binecuvântare să vezi morți?

Când am plecat, ea încă râdea.

Drumul de întoarcere a fost liniștit. Îmi dădeam seama că amah voia să mă întrebe ce îmi șoptise mediumul, dar era prea mândră să vorbească despre problemele noastre private în fața omului care trăgea ricșa. În schimb, m-am gândit la cuvintele mediumului. Arde bani pentru tine, îmi spusese ea. Se referea oare la ofrande funerare? Îmi era sortit să mor? Mi-am ridicat mâinile și le-am apăsat pe ochi. În lumina strălucitoare a soarelui, îmi vedeam sângele pulsând prin ei. Să mor părea imposibil, de necrezut.

Cu coada ochiului am surprins-o pe amah privindu-mă neliniștită și m-am hotărât să nu-i pomenesc despre ultimele instrucțiuni ale mediumului, chiar dacă erau tulburătoare. Am privit afară, cuprinsă de senzația certă a depresiei. Coboram panta Bukit China, trecând pe lângă imensul cimitir cu șirurile sale de morminte chinezești. Unele mai purtau încă urme de flori ofilite și de bețe de tămâie arse, dar în general erau neglijate.

Majoritatea oamenilor erau îngroziți de fantome și nu se apropiau de morminte decât dacă era Qing Ming. Într-adevăr, unele dintre ele erau atât de năpădite de vegetație, încât abia puteai distinge literele gravate care proclamau numele ocupanților lor. Cele mai vechi se afundaseră în pământ, astfel încât panta era presărată ici și colo cu găuri mari, ca niște cavități dentare goale ale unei creaturi gigantice. Cât de diferit era față de cimitirele liniștite malaysiene, unde pietrele funerare islamice în formă de pion stau la umbra arbuștilor de plumeria, ale căror flori sunt numite florile cimitirului de către malaysieni. Amah nu mă lăsa niciodată să culeg florile parfumate și catifelate când eram mică. Mi se părea că, în această confluență de culturi, ne-am preluat unii altora superstițiile, dar niciuna dintre atât de necesarele mijloace de sprijin.

CAPITOLUL 9

LEACUL AVEA GUST DE CENUȘĂ. De ierburi amare și de vise arse. În seara aceea am urmărit-o pe amah cum îl pregătește, turnând apă fierbinte dintr-un mic ceainic pe care îl ținea pentru infuzii de plante. În opinia lui amah, toate medicamentele trebuie luate fierbinți. Lipisem cu grijă hârtiile galbene cu descântece pe interiorul fiecărui geam de la ușa din față. Când am terminat, parcă o mulțime de stegulețe fâlfâiau din fiecare deschizătură. Tulburată, am observat cum păreau să fluture chiar și atunci când nu se făcea deloc curent. Am ezitat, totuși, în privința instrucțiunilor mediumului de a arde bani funerari pentru mine, deoarece nu voiam să-i pomenesc nimic de asta lui amah. În schimb, i-am întins un pachetel de mușama.

— Poți să mă ajuți să vând astea?

Scutură pachetul și scoase câteva agrafe de păr din aur. Erau de modă veche și decorate, iar eu uitasem cine mi le lăsase moștenire.

— De ce faci asta?

— Pentru că avem nevoie de mai mulți bani, iar tu nu poți continua să îți cheltui economiile.

Se apucă să obiecteze, dar în cele din urmă promise că le va întreba pe surorile ei amah dacă vreo doamnă dorește să cumpere bijuterii. Așa se făcea întotdeauna. Întrebări discrete, apoi obiecte de aur sau pandantive de jad la schimb pentru a primi bani rapid. Nu e de mirare că fiecare concubină și amantă cerea ca favorurile ei să fie răsplătite cu metal turnat la rece și pietre prețioase strălucitoare. Cu siguranță, dacă aș fi fost curtezană, aș fi cerut același lucru. Însă în condițiile de față, gândul că ajunsesem să vând bijuterii îmi zgâria conștiința ca o gheară mică.

M-am dus direct la culcare după ce am înghițit băutura mediumului. În timp ce învârteam pulberea negricioasă și grunjoasă în bol, îmi trecu prin gând că aș putea fi otrăvită. În cele din urmă însă am înghițit-o și, surprinsă, m-am trezit aproape zece ore mai târziu în lumina strălucitoare a dimineții. Amah se învârtea neliniștită în jurul meu și, când m-am ridicat, a reușit să schițeze un zâmbet stins.

— Cât e ceasul?

— Aproape ora Șarpelui¹⁹, mi-a zis. Ai dormit bine?

Fusese un somn adânc, aproape sufocant, dar, din fericire, neîntrerupt de niciun vis. Mă întrebam dacă nu cumva ingredientul secret al mediumului nu era decât un praf pentru somn. Totuși, uitându-mă la expresia nerăbdătoare de pe fața lui amah, nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc la rândul meu.

Am coborât în biroul tatălui meu, simțind o nevoie stringentă de a vorbi cu el despre situația noastră financiară, despre negocierile pentru căsătorie și despre tot felul de lucruri pe care nu avusesem ocazia să le discutăm de ceva vreme. Îmi doream chiar să copiez din nou poezii sub privirea lui critică. Dar ușa biroului era închisă, iar când m-am forțat s-o deschid, încăperea era goală. Nu rămăsese decât izul de mucegai al cărților și mirosul greoi și dulceag de opiu.

— Unde s-a dus tata? am întrebat-o pe Ah Chun.

— A ieșit devreme.

— A spus unde se duce?

— Nu, domnișoară.

Nemulțumită, am închis ușa biroului și m-am rezemat de ea. Oare ce se întâmpla în lumea bărbaților? Oare Tian Bai vorbise din nou cu unchiul său? Ce aveam să facem cu datoriile noastre? Cât de mult mi-aș fi dorit să pot ieși ca să mă interesez singură. Măcar dacă aș fi avut un frate sau un văr pe care să mă pot baza. În ciuda faptului că nu aveam picioarele legate, eram obligată să rămân acasă, de parcă o frânghie îmi lega glezna de ușa din față. Chiar și amah, cu surorile ei aflate în slujba mai multor familii, avea mai multe resorturi decât mine. Nu mai primisem nicio veste de la Yan Hong. Poate că și ea mă uitase. Mă întrebam ce face Tian Bai și dacă se mai gândește la mine. Deznădăjduită, mi-am luat coșul de cusut și am încercat să termin de cusut două fâșii de pânză menite să servească ca tiv pentru mânecile unei rochii noi. Munca îmi ținea mâinile ocupate, în timp ce gândurile mele se zvârcoleau neîncetat.

Nu l-am văzut pe tata nici a doua zi, ceea ce era îngrijorător. Tatăl meu nu era genul de persoană căreia să îi placă să iasă în oraș, în parte și din cauza cicatricilor provocate de variolă. Eu eram obișnuită cu înfățișarea lui, iar pe cei câțiva prieteni vechi care ne mai frecventau casa nu părea să îi deranjeze, dar străinii deseori se zgâiau la el. Când

¹⁹ Interval orar cuprins între orele 9:00 și 11:00 (n. trad.).

eram mai mică, mă întrebam uneori dacă tata avea să se recăsătorească. Însă o iubise pe mama și poate că o a doua soție, aleasă din rândul devotatelelor fete bătrâne sărace, nu s-ar fi putut compara cu ea. Mama, îmi spusese el odată, într-un moment vulnerabil, arăta ca o nimfă din paradis. Casa noastră era un altar pentru mama mea moartă. Tata încă o mai venera în biroul său, iar amah nu se putea abține să nu-și amintească de copilăria ei, chiar în timp ce mă creștea pe mine. Am suspinat, întrebându-mă dacă Tian Bai s-ar gândi cu atâta drag la mine dacă am fi căsătoriți. În ciuda absenței viselor, mă simțeam obosită. Simțeam o apăsare nefastă, ca aerul tulbure de dinaintea furtunii.

Două zile mai târziu, ușa de la intrare s-a deschis cu zgomot. Era dimineața devreme, iar sunetul a reverberat prin casă ca un tunet. Am coborât scările cât de repede am putut. În holul de la intrare, Ah Chun era albă la față, cu mâinile lipite de gură. O pată mare se scurgea de pe ușă, prefăcându-se într-o baltă întunecată. Arăta de parcă o vietate ar fi fost măcelărită în fața casei noastre. M-am uitat afară, dar strada era pustie. M-a cuprins groaza, de parcă aș fi înghițit o broască rece și grea, pentru că nu încăpea îndoială că era un semn rău, foarte rău.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe Ah Chun. Ai văzut pe cineva?

— Nu... nu era nimeni.

— Dar de ce ai deschis ușa?

Izbucni în plâns.

— S-a deschis singură.

— Dar ai văzut pe cineva fugind, nu-i așa?

N-a trecut destul timp, m-am gândit, pentru ca făptașul să dispară.

— Nu era nimeni, repetă. Ușa era încuiată.

— Poate că ai uitat să încui ușa aseară. Amah s-a ivit neliniștită în spatele ei.

Ah Chun clătină din cap cu înverșunare.

— Zăvoarele nici nu fuseseră încă trase. Începu să plângă din nou și spuse că vrea să plece.

— Ce vrei să spui, prostuț? zise Amah.

— Fantomele au fost. Fantomele au făcut asta.

Restul zilei a trecut într-o atmosferă mohorâtă. Ah Chun a plâns și a repetat că vrea să plece acasă. A spus că a mai auzit de astfel de întâmplări în satul ei și că întotdeauna se încheiau dezastruos pentru

gospodăria în cauză. M-am uitat din nou la pragul ușii după ce Moș Wong l-a spălat. Era un bătrân subțirel, cu părul rar încărunțit, dar niciodată nu fusesem mai recunoscătoare pentru prezența lui taciturnă.

— Ce crezi că a fost? am întrebat.

— Sânge, a răspuns el laconic.

— Dar ce fel de sânge?

— De porc, poate. Curge mult sânge când sacrifici un porc.

— Nu crezi că era de om?

S-a încruntat.

— Domnișoară, te cunosc de când îmi ajungeai până la genunchi. De câte ori ți-am făcut budincă de sânge la aburi? Miroase a porc, deci zic că e de porc.

Mi-am lăsat privirea în jos.

— Ah Chun spune că fantomele au făcut asta. Tu o crezi?

Bărbatul pufni.

— Ah Chun mai spune și că spiritele au mâncat găluștele de orez rămase în cămară.

Și se îndepărtă cu un semn scurt din cap.

— Se poate ca niște huligani să fi confundat casa noastră cu a altuia? s-a întrebat amah deznădăjduită. Cuvintele ei mi-au strecurat noi temeri în inimă. Cămătari. Ce tot făcuse tata în ultima vreme? În mod surprinzător, era acasă. Fusesse acasă toată dimineața, de fapt, și dormise în timpul incidentului. Când a deschis ușa de la birou, încăperea duhnea a opiu.

— Tată! Apariția lui îmi provocă un amestec de ușurare și teamă. Avea ochii împăienjeniți, fața nebărbierită, iar hainele mototolite îi atârnavau pe trupul uscățiv. Când i-am povestit despre incidentul de dimineață, părea că abia pricepe ce-i spun.

— Mai este acolo? întrebă el.

— Moș Wong l-a curățat.

— Bine, bine...

— Tată. Ai împrumutat bani de la cineva?

Își frecă ochii roșii.

— Singurul om căruia îi sunt dator este stăpânul familiei Lim, Lim Teck Kiong, zise încet. Și nu cred că el ar recurge la astfel de tactici. De ce ar face-o? Când el nu vrea decât...

Vocea i se stinse și părea rușinat.

— Vrea să mă căsătoresc cu fiul lui. Ai acceptat?
Pentru o clipă, o bănuială înfricoșătoare mi se strecură în inimă.
— Nu, nu. Am spus că o să mă mai gândesc.
— Ai vorbit iar cu el?
— Ieri. Sau poate alaltăieri.
Se răsuci și se întoarse în biroul lui.

Mai târziu, i-am povestit lui amah ce spusese tata și am întrebat-o dacă ea crede că familia Lim ar face așa ceva. Ea a dat din cap că nu.

— Nu m-aș fi gândit la așa ceva din partea lor. Dar cine știe?

Între noi se întindea o spaimă nerostită. Amah nu voia să-i dea glas, ca nu cumva să dea vigoare vreunui spirit rău, dar mă întrebam dacă nu cumva fantoma lui Lim Tian Ching devenise mai puternică. Sau poate că familia Lim, vie sau moartă, voia să îmi pierd mințile.

Am luat mâna subțirică a lui amah în mâna mea. Această mână mi-a șters lacrimile și m-a plesnit când eram copil. M-a pieptănat și m-a hrănit cu lingurița. Acum era acoperită cu pete hepatice, iar încheieturile și articulațiile erau umflate. Nu știam sigur câți ani avea, dar m-a copleșit un val de afecțiune melancolică. Mai devreme sau mai târziu, avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. M-am întrebat dacă domnișoarele bogate și norocoase se gândeau vreodată la astfel de lucruri. Într-o gospodărie precum cea a familiei Lim, văzusem atâta abundență, încât până și servitorii cu vechime aveau subalterni care aduceau și cărau lucruri pentru ei. Dacă m-aș căsători cu fantoma lui Lim Tian Ching, aproape toată lumea ar fi mulțumită, mi-a trecut prin cap. Amah ar avea o bătrânețe mai ușoară, datoriile tatălui meu ar fi anulate. Dar să trăiesc în casa aceea ca văduvă și să fiu despărțită pentru totdeauna de Tian Bai! Să-l văd cum se însoară cu altcineva în timp ce eu aș fi vizitată în fiecare noapte de o stafie. Nu puteam să suport așa ceva.

— Aș prefera să mor, am spus.

— Ce?

Vorbisem cu voce tare, fără să îmi dau seama. Amah s-a uitat la mine îngrijorată.

— Nu-ți face atâtea griji pentru ce s-a întâmplat astăzi, mi-a zis, gândindu-se probabil că eram speriată.

— Nu îmi fac griji, am mințit. Știu ce am de făcut. Am scos o poșetă și am numărat banii din ea. Amah reușise să vândă agrafele de păr din

aur și, pentru prima dată, poșetuța era plină cu bani.

— Amah, vrei să faci ceva pentru mine? Poți să cumperi niște ofrande funerare?

Se uită la mine surprinsă.

— Ce fel de ofrande?

— Bani lichizi. Bancnote ale iadului.

— Cât?

— Cât crezi tu de cuviință.

— Dar familia lui a ars o mulțime de bani pentru el, nu? a întrebat. Mi-am dat seama că ea crede că urmează să-l mituim pe Lim Tian Ching ca să ne lase în pace.

— Mediumul a spus să ardem câțiva, i-am răspuns evaziv. Amah părea nehotărâtă, dar în cele din urmă a acceptat. Între timp, aveam și eu niște pregătiri de făcut.

Când s-a întors, amah mi-a arătat un pachet de hârtie care conținea teancuri de bancnote ale iadului tipărite în culori stridente, cu sigiliul lui Yama, zeul infernului. Pe lângă acestea, a cumpărat și hârtie aurită pentru a fi pliată în formă de lingouri, o altă monedă preferată a lumii de dincolo. Valorile bancnotelor erau de ordinul zecilor și sutelor de dolari malaysieni. Iadul trebuie să fi avut și el parte de inflație, având în vedere sumele nespuse de mari care erau arse cu regularitate. Oare cum rămânea cu bietele fantome care muriseră cu mult înaintea de a fi tipărite bancnote cu valori atât de mari?

Mai târziu, în aceeași după-amiază, după ce amah s-a retras să se odihnească, am adus bunurile funerare în curte, unde ardeam ofrande familiale pentru strămoși. Am împăturit lingourile de hârtie în forma potrivită și le-am aranjat frumos, ca pe niște bărcuțe, pe o tavă mare. Am vrut să fac arderea singură, fără amah, pentru că era mai bine ca ea să creadă în continuare că ofrandele erau pentru Lim Tian Ching, și nu pentru mine.

În trecut, o urmărisem pe amah la festivalurile specifice. Ea era cea care aranja totul la Anul Nou sau la Qing Ming, punând ofrandele funerare din hârtie într-o parte și aducând o tavă cu mâncare pentru strămoși. Pregătirea tăvii era o treabă elaborată, căci pe ea se punea un pui fiert cu tot cu cap și picioare, cupe de vin de orez, o căpățână de salată verde legată cu hârtie roșie și piramide de fructe. După ce se făcea ofranda, familia consuma mâncarea. Aparent, strămoșii trebuiau

să ia parte doar la componenta spirituală a ofrandei. Întotdeauna mi s-a părut o abordare practică a lucrurilor, deși nu părea să implice prea multe sacrificii pentru cei vii. Articolele funerare de hârtie și banii erau arși după aceea. Aceasta era partea pe care am hotărât că trebuie să o fac eu.

Amah ardea tămâie în fața tăblițelor strămoșilor pe care erau scrise numele celor decedați. Nu știam ce să fac în privința faptului că eu nu aveam o astfel de tăbliță, dar, în timp ce ea era plecată, am pregătit una, o improvizație din lemn și hârtie. Mâna îmi tremura când mi-am imprimat numele pe ea, pigmentul scufundându-se în hârtie ca o pată dezolantă, dar ajunsesem atât de departe, că nu strica să încerc totul.

Cu mult timp în urmă, l-am văzut pe tata arzând poezii scrise de mână. Era seara târziu și un amurg albastru inunda aerul. Când l-am întrebat de ce-și distruge caligrafiile, s-a mulțumit să scuture din cap.

— Le-am trimis, mi-a răspuns el.

— Unde? Probabil că eram foarte mică la vremea aceea, pentru că a trebuit să privesc în sus, ca să-i văd fața.

— Mamei tale. Dacă le ard, poate că va citi aceste poezii în lumea spiritelor.

Respirația lui era impregnată de mirosul dulceag al vinului de orez.

— Acum fugi. Ar fi trebuit să fii în pat deja.

Am urcat scările încet, privindu-l cum stătea în curtea întunecată. Părea să fi uitat de prezența mea, aprinzând încă un poem și uitându-se cum hârtia lua foc și apoi se mistuia. După acel incident, am întrebat-o pe amah dacă și eu puteam arde lucruri pentru mama mea, cum ar fi desenele mele sau primele mele încercări de broderie. Ea păruse peste măsură de supărată și se răstise la mine, spunându-mi că astfel de lucruri se făceau doar la momentul potrivit și întrebându-mă de unde îmi veneau astfel de idei. Amah a fost întotdeauna foarte exigentă în privința respectării zilelor pentru ritualuri și sărbători.

Acum mă întrebam dacă tata își mai făcea încă plăcerea de a-i scrie scrisori mamei și de a le arde. Cumva, mă îndoiam de asta. Era greu să mi-l imaginez având încă energia necesară pentru a întreprinde astfel de lucruri. Dar mama? Mai era încă în lumea spiritelor? Amah a spus întotdeauna că mama cu siguranță se renăscuse deja în altă parte. Speram să fie așa. Altfel, ar fi trebuit să mă rog să i se facă milă de fiica pe care o lăsase în urmă. Nu fusesem învățată să mă rog direct mamei mele, chiar dacă moartea ei rămăsese o parte centrală și neglăsuată a

vieții noastre. Amah se agăța de convingerea că mama fusese cruțată de chinurile iadului și că ajunsese de mult la renaștere. În afară de acel incident ciudat din copilăria mea, nici tata nu aborda subiectul. M-am gândit la Tian Bai: dacă aș fi murit, mi-ar fi scris scrisori?

Am tras adânc aer în piept și am început să aranjez un teanc de bancnote în formă de evantai. Mormăind o scurtă rugăciune către Zheng He, amiralul care navigase atât de departe în jurul lumii, am sperat că va fi de ajuns, deși inima mea era plină de îndoieli. Apoi m-am uitat la propriul meu nume și am făcut o plecăciune, spunând: „Fie ca acești bani să-mi fie de folos cumva”. A sunat șovăitor și destul de patetic, dar am vârat bancnotele în mangal și au luat foc instantaneu. Tocmai mă pregăteam să aranjez un alt evantai de bani când amah a intrat în curte.

— Ai început deja? Întrebă ea, cu ochii ațintiți asupra bancnotelor iadului din mâna mea.

În grabă, le-am aruncat în mangal și am încercat să ascund tăblița sufletului improvizată, cu numele meu pe ea, dar era prea târziu.

— Ce faci? Tu nu ai murit încă!

Cu o rapiditate surprinzătoare, smulse plăcuța de hârtie și o rupse în bucăți.

— Amah! am strigat eu, dar ea plângea și mă certa.

— Ghinion! Aduce atât de mult ghinion! Cum ai putut să faci așa ceva?

— Mediumul mi-a spus să o fac.

— Așa ți-a spus? Amah m-a săgetat cu privirea. Atunci e o mincinoasă. Nu vei muri. Ești prea tânără ca să mori!

În timp ce plângea, tulburată, am strâns-o în brațe ca atunci când eram copil, simțindu-i trupul firav și oasele fragile.

— N-am vrut, îmi pare rău.

De câte ori mă ținuse astfel în brațe când eram mică? După o vreme, și-a șters fața cu dosul mâinilor.

— Să nu mai faci asta niciodată!

— De ce?

— Pentru că nimeni nu arde ofrande pentru un om viu!

— Dar acesta ar putea fi un caz special.

Deși nu voiam să o supăr, nu m-am putut abține să nu-mi argumentez punctul de vedere. Toată pregătirea aceea ar fi fost în zadar dacă nu puteam arde banii!

— Ești sigură că nu ți-a spus să-i arzi pentru el?

— Nu. A spus să o fac pentru mine.

Amah s-a așezat anevoie pe jos.

— E ca și cum ai spune că ai murit deja. Ea nu știe despre ce vorbește.

— Dar, amah, tu mi-ai zis să mă întâlnesc cu ea!

— Are ea un talent, cu siguranță, dar nu e vreo zeităte. De unde să știe ea ce ți-a rezervat soarta?

Două pete ușoare de culoare apărură pe fața lui amah. Cunoșteam privirea aceea. Însemna că nu avea să mai existe nicio discuție pe această temă, oricât de logice ar fi fost argumentele mele. M-am gândit să insist. La urma urmei, eu eram stăpâna casei acum. Probabil că eram de ani de zile, de fapt, deși nu privisem niciodată lucrurile astfel. Însă amah își coborî privirea, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Li Lan, eu sunt doar o femeie bătrână acum. Poți să faci ce vrei. Dar, te rog, nu face asta. Aduce foarte mult ghinion.

Spre disperarea mea, a început să plângă iar. M-am așezat pe vine să mă uit la ea.

— Nu o s-o fac.

Lacrimile i se prelingeau printre ridurile de pe chip.

— Tu nu înțelegi. Eu am crescut-o pe mama ta. Am purtat-o în brațe când era un prunc și am ținut-o de mână când a învățat să meargă. Și apoi a murit atât de brusc, sărmana făptură. La înmormântarea ei, te-ai agățat de mine, cu brațele tale dulci de copilăș strânse în jurul gâtului meu. I-am jurat că nu te voi părăsi niciodată. Nu aș suporta să mori și tu de tânără!

Am fost uimită de această izbucnire. De obicei, amah nu se lăsa deloc în voia sentimentalismului și nu era dispusă să vorbească despre trecut.

— Era foarte tânără? Întotdeauna mi-o imaginasem pe mama ca fiind mult mai în vârstă decât mine, arătând ca mamele altor persoane sau ca mătușile mele.

— Nu cu mult mai mare decât ești tu acum. Era ca propriul meu copil.

Fără să conștientizeze, mâna lui amah îmi netezea părul, revenind la vechile ritmuri ale copilăriei, de parcă tot până la genunchi îi ajungeam și venisem să caut alinare în poala ei.

— Și acum tu. Și tu ești fetița mea.

Ne-am strâns puternic în brațe, ca două supraviețuitoare ale unui naufragiu.

CAPITOLUL 10

ÎN NOAPTEA ACEEA am avut vise îngrozitoare, în ciuda leacului dat de medium. Aveam ochii umflați din cauza plânsului și moralul la pământ. Frica lui amah mă molipsise. Moartea îi răpise deja o ființă dragă și credea că i se poate întâmpla din nou foarte ușor, fie că era vorba despre zeul variolei, fie despre o năpastă fantomatică. Întrucât nu voiam să mă gândesc la asta, m-am dus devreme la culcare. Visele au început aproape imediat, de parcă fuseseră reprimite de zile întregi. În somnul meu sub efectul medicamentului, forme întunecate se clătinau, împingând mâini și fețe obscure în fața unei bariere invizibile. Totul era încețoșat și lent. Îi zăream chipul lui Lim Tian Ching, care apărea și dispărea. Gura i se mișca și ochii i se roteau alarmant. Nu am vrut să ascult, dar în cele din urmă imaginea i se arătă limpede.

— Li Lan, draga mea, spuse el. Distorsiunile îi strâmbau gura într-un rictus ciudat. Ai fost atât de neprietenoasă în ultima vreme. Nu așa trebuie să te porți cu logodnicul tău.

— Pleacă de aici! am strigat, deși rosteam cuvintele cu un efort cumplit. Nu sunt logodnica ta! Nu am nicio legătură cu tine.

— Am venit să îți dau un avertisment. Un pic de îndărătnicie din partea unei soții nu este ceva de speriat, dar nesupunerea fățișă... Ei bine, Li Lan, ca logodnic al tău, simt că este de datoria mea să te corectez, nu crezi?

— Tu ai pus sânge pe ușa noastră?

Chicoti.

— A fost impresionant, nu-i așa? Chiar și eu am fost surprins.

— Ai făcut-o tu cu mâna ta?

— Stai așa, nu pot să-mi dezvălui toate secretele. Dar e de ajuns să spun că am alte persoane la ordinele mele. Sunt un om cu un oarecare prestigiu, lucru pe care e posibil să ajungi să-l apreciezi în curând.

— Cum se face că le poți ordona spiritelor?

Izbucni în râs.

— Nu a fost mare lucru. Le-am spus doar să te sperie. Personal, nu m-aș fi gândit niciodată la sânge, dar trebuie să recunosc că a dat bine. Servitoarea ta nu se putea opri din țipăt. Serios, nu m-am mai distrat atât de mult de când... de când... Se încruntă și tăcu.

Știam că nu trebuia să îndrept discuția spre subiectul morții lui.

— Iar ei au făcut asta pentru tine? Cine sunt ei?

— Vameșii. O, da, ei mă ascultă. Au fost delegați în subordinea mea.

— De către cine?

— De unul dintre cei Nouă Judecători ai Iadului, bineînțeles. Rânji de-a dreptul de data asta, iar umerii i se încovoiază, făcând să tremure pernuța groasă de grăsime din locul în care gâtul se împreunează cu spatele. Păcat că moartea nu îi îmbunătățise deloc fizicul.

— Toată lumea primește demoni în stăpânire? am întrebat.

— Bineînțeles că nu! Fiind un caz special, mi s-au alocat resurse pentru sarcina mea. Doar nu crezi că ar lăsa lumea să facă ce vrea! Există anumite proceduri, trebuie să cunoști oamenii potriviți.

Își mângâie bărbia, pipăindu-și ciocul mic.

— Dar gata cu subiectul ăsta. Am venit să văd dacă te-ai răzgândit. Nu prea mi-ai înlesnit vizitele în ultima vreme. Ai consultat-o pe vrăjitoarea aia bătrână.

— Deci pulberea a funcționat.

Prea târziu mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia. Mânia îi brăzdă chipul; privirea îi deveni periculos de inexpressivă. Tocmai acesta era lucrul înfricoșător la Lim Tian Ching. Trăind în casa noastră liniștită și ușor mohorâtă, nu cunoscusem niciodată astfel de accese de furie.

— Nicio pulbere nu mă poate ține în frâu! A fost un inconvenient minor. Dar am venit în seara asta pentru a afla răspunsul.

— Dar de ce vrei să te căsătorești cu mine?

— Li Lan, Li Lan, pui prea multe întrebări. Doar nu vrei să-ți obosești deja mirele.

Însă el zâmbea mai departe, ca și cum jocul îi făcea plăcere într-un fel.

— Vom avea destul timp la dispoziție pentru ca dragostea noastră să devină intimă.

— Dragostea? Abia mă cunoști.

— O, dar eu te cunosc foarte bine, Li Lan. M-am tras înapoi când s-a apropiat. Și s-a convenit că tu vei fi parte din răsplata mea.

— Pentru ce?

— Presupun că pot să-ți spun, din moment ce oricum ne vom căsători. O persoană importantă mi-a acordat o despăgubire specială pentru crima comisă împotriva mea. Trebuie doar să îndeplinesc

câteva sarcini neînsemnate pentru ea. Și în schimb, făptașul va fi al meu.

— Ce crimă? am întrebat, deși simțeam cum mă furnica pielea.

— Doar nu crezi că un tânăr puternic ca mine ar putea muri brusc de febră, nu-i așa? spuse el. Am fost ucis.

Am clipit agitată.

— Și încerci să descoperi cine a făcut-o?

— Știi deja. A fost vărul meu drag, Tian Bai.

Amah a fost cea care m-a trezit, căci plângeam și țipam întruna, zvârcolindu-mă. Mult timp după aceea, m-a ținut în brațe, dându-mi părul îmbibat de sudoare de pe față, în timp ce rosteam incoerent numele lui Lim Tian Ching printre suspine. În cele din urmă, am căzut într-un somn agitat. Când m-am deșteptat, era aproape amiază și amah bătea la ușa.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Eram încă preocupată de dezvăluirile lui Lim Tian Ching. Aveam părul vâlvoi și pleoapele umflate. Arătam ca o nebună.

— Tatăl tău vrea să te vadă.

Amah părea mai mică decât oricând, o jucărie cu cheiță care începuse să se strice. La parter, în biroul lui.

M-am uitat la amah, dar ea a ridicat din umeri.

— Cine știe ce o fi vrând? Dar tu! Tu ești prea bolnavă ca să te ridici din pat. Îi voi spune să aștepte până mai târziu.

— Mă duc.

Dintr-un motiv sau altul, această chemare îmi provoca o adâncă neliniște și bănuiam că și amah simțea la fel, chiar dacă încerca să mă rețină prin obiecții și muștrări. După ce m-am spălat pe față și mi-am împletit părul, am coborât la parter. Pentru prima dată după mai multe zile, ușa de la biroul tatălui meu era întredeschisă. Am bătut încetșor, deși nu obișnuisem să fac asta niciodată.

— Intră, a spus tata.

Stătea la biroul lui și ținea în mână un pergament pictat. Oasele îi ieșeau în relief pe obrajii descărnați și m-a fulgerat gândul că fantoma lui Lim Tian Ching ne mânca familia de vie. M-am întrebat la ce tensiuni supusese conacul Lim și, pentru prima dată, am simțit un strop de milă pentru părinții lui.

— Un tablou frumos, nu crezi? Acesta a fost întotdeauna unul dintre

preferatele mele.

Era un crochiu alb-negru al unui peisaj montan, cu tușe aprige, de parcă artistul abia își putea controla nerăbdarea de a da viață priveliștii.

— Am încercat să îl feresc de lumină și de căldură, a spus tata. Aceasta este opera unui pictor foarte renumit. Poți ghici despre cine e vorba?

Nu credeam că tata m-a chemat jos doar pentru a-mi continua educația clasică neglijată. Sau chiar își pierduse mințile până la urmă? Își strâmbă gura într-o grimasă.

— Voi lua un preț bun, spuse el. Și mai sunt și altele. Lucrurile astea vechi pe care le-am adunat, poate că, până la urmă, ar putea fi de folos.

— În ce măsură? am întrebat.

— Nu suficient. Dar am de gând să declar faliment. Acestea sunt pentru tine. Le vom schimba în aur și în numerar, ca să ai din ce trăi.

— Și tu? Cu tine cum rămâne? am întrebat cuprinsă brusc de teamă.

Prin minte mi se perindară mai multe imagini. Tatăl meu în închisoarea datornicilor sau zăcând falit pe stradă.

— Nu-ți face griji pentru mine.

Văzând că devenisem agitată, vorbi mai departe:

— Li Lan, de fapt, voiam să-ți dau o veste. M-am gândit că ar fi mai bine să afli de la mine, și nu de la vreun servitor bârfitor.

Mi se strânse inima în piept.

— Despre ce e vorba?

— Tian Bai urmează să se căsătorească. Logodna este oficială, contractele au fost semnate și se va însura cu fiica familiei Quah.

Am rămas mută; cuvintele lui îmi răsunau în urechi ca zgomotul unor valuri îndepărtate.

— Familia Quah? am rostit cu buzele înțepenite și greoaie.

— S-ar putea să o fi văzut în noaptea aceea, la Festivalul Văcarului și al Țesătoarei. A stat lângă tine la concursul de pus ață în ac.

Bineînțeles că mi-o aminteam. Fata aceea înaltă, cu față de cal, care fusese atât de neprietenoasă cu mine. Simțeam cum mă prăbușesc, cum mă înec în ape întunecate. Abia îl mai auzeam pe tata. Amorțită, l-am văzut cum îmi apucă mâinile reci.

— Li Lan! Îmi pare atât de rău. În ziua aceea, când a venit să discute cu mine, mi-a fost teamă că îți va da speranțe deșarte.

M-am răsucit și am plecat de acolo. Vag, mi-am dat seama că tata mă striga, că amah alerga să mă prindă de mânecă, dar toate erau în surdină. Un vuiet mi-a înfundat urechile și vederea mi s-a încețoșat. Tian Bai! Acaparată de chinurile mele cu Lim Tian Ching, considerasem de la sine înțeles că și el, în lumea lui, se lupta cu unchiul său pentru a se asigura că încă mai putem fi împreună. Iar acum mă dezamăgise. Mă dezamăgea de multă vreme, din moment ce contractele de căsătorie fuseseră deja semnate. Ce proastă am fost! Am fost cucerită de un zâmbet fermecător și de un ceas vechi de alamă. Mă lăsasem pradă iluziilor deșarte în timp ce tânăra Quah își cosea probabil trusoul. Poate că și ea primise o bucată de pânză ca premiu de la Yan Hong. Mi s-a făcut rău.

M-am întins în pat cu privirea ațintită în gol. Eram epuizată, dar nu mă puteam odihni. Acuzațiile lui Lim Tian Ching. Căsătoria lui Tian Bai. Toate se învălmășeau în mintea mea ca într-o mocirlă grețoasă. Dacă Tian Bai era un ucigaș, atunci bine că scăpasem de el. Cu toate acestea, nu mă puteam încrede în Lim Tian Ching și nici în propriile mele vise. Aceea era calea spre nebunie. Nu știu cât timp am zăcut așa, dar soarele se tot muta de la o fereastră la alta pe măsură ce ziua se scurgea. Amah a intrat și a aprins lămpile. Mi-a adus supă, dar eu mi-am întors fața. Plângea în hohote și îl blestema pe Tian Bai, spunând toate lucrurile pe care aș fi vrut să le rostesc și eu. Pe măsură ce afară se întuneca, hârtiile galbene vrăjite de deasupra ferestrelor tremurau în bătaia unui vânt nevăzut. Știam ce însemna asta. Pretendentul meu nedorit avea să revină în noaptea aceea.

După ce a plecat amah, m-am ridicat și am căutat punga cu pulbere pe care mi-o dăduse mediumul. Cu degetele tremurânde, am turnat o cantitate generoasă într-o cană și am amestecat-o cu puțină apă. Ea îmi spusese că pot mări doza dacă nu funcționează. Ei bine, cu siguranță nu funcționase noaptea trecută. Mi-am spus că nu vreau decât să îmi iau gândul de la tot, să dorm și să uit. Mi-am spus asta chiar și în timp ce înghițeam licoarea, sufocată de gustul ei amar. Acum, privind retrospectiv, mă întrebam: oare de ce am făcut asta? De ce nu am așteptat ca amah să se întoarcă, să mi-o prepare cu grijă, așa cum sigur ar fi făcut-o? Eram furioasă, disperată și nehibzuită. Dar, sincer, nu cred că îmi dorisem să mor.

PARTEA A DOUA

Lumea de dincolo

CAPITOLUL 11

CINEVA PLÂNGEA ȘI suspinele grele semănau cu icnetele unui animal îndurerat. Am deschis ochii într-un dormitor cu obloanele trase pe jumătate pentru a bloca lumina puternică a soarelui. Deși trebuie să fi fost cândva de bună calitate, mobilierul avea o uzură greu de definit, în ciuda pardoselii lustruite și a lenjeriei îngrijite. Toate aceste lucruri le vedeam cu o acuitate de șoim pe care nu o mai cunoscusem până atunci. Fiecare spirală de pe grinzile de lemn ieșea în relief. Fiecare fir de praf atârna în aer ca o stea.

O bătrână stătea cuibărită lângă pat, dar îmi era greu să mă concentrez asupra ei. Mintea mea părea că rătăcește, ca și cum ar fi fost permanent distrasă. Patul era o cutie cu trei margini, iar pe el se afla o saltea de bumbac săracăcioasă, uzată și concavă. Am petrecut mult timp examinând cusăturile care o țineau întreagă. În tot acest timp, plânsul a continuat până când, aproape iritată, mi-am îndreptat din nou atenția spre bătrână. Acum era ghemuită pe podea, cu fața îngropată în partea laterală a saltelei. Legănându-se înainte și înapoi, lăsa la vedere tălpile subțiri ale încălțărilor de pânză.

În timp ce o cercetam cu privirea, am observat o față întinsă în pat. Stătea nefiresc de țeapănă, cu pleoapele strânse ca niște muguri de floare. Paloarea accentuată a obrazului ei făcea ca sprâncenele ușor arcuite și genele groase să iasă în evidență într-un contrast puternic, ca și cum ar fi fost pictate de o mână fermă. M-am întrebat cum arăta când deschidea ochii. Dacă îi mai deschidea vreodată, pentru că era evident chiar și de la distanță că ceva nu era în regulă cu ea.

Ușa s-a deschis și a intrat o servitoare. Când a văzut-o pe față întinsă în pat, a început să țipe. Strigătele ei atraseră un bărbat mai în vârstă, cu pielea plină de cicatrici. După veșmântul lui lung am ghicit că era stăpânul casei, deși părea plătând și vai de capul lui. Apucă mâinile fetei și îi strigă numele. Distrată, eram gata să mă îndrept spre ferestre, dar auzul numelui ei mă opri din drum și mă ținui pe loc, privind aproape dezinteresată cum încercau să o readucă la viață. În tot acest timp, oamenii din cameră continuau să strige „Li Lan! Li Lan!”, ca și cum asta ar fi putut să o readucă la viață.

În cele din urmă, sosi un medic. După ce o alungă pe menajera isterică, verifică pulsul fetei, îi deschise gura și îi examinează limba. Îi

pipăi palmele și tălpile, oprindu-se să îi ridice pleoapele.

— Nu e moartă, spuse el.

Bătrâna, care încă veghea lângă pat, izbucni iar în lacrimi.

— Ce a luat?

Cu durere, femeia se ridică și îi aduse doctorului un pachetel de hârtie cu o pulbere, împreună cu resturile de pe fundul unei cești de lut. Bărbatul mirosi amestecul, băgă degetul în el și îl atinse cu vârful limbii.

— Opiu! Împreună cu o mulțime de alte lucruri, dintre care unele nu îmi sunt cunoscute. Cine i-a dat asta?

Bătrâna începu să dea niște explicații încurcate despre un medium și alte pățanii, însă nu i-am dat mare atenție. În schimb, fascinată de faptul că fata era încă în viață, m-am apropiat.

Dacă aș fi stat să mă gândesc, poate că mi s-ar fi părut ciudat că nimeni nu părea să mă observe, dar atunci nu mi-a trecut prin minte.

Medicul și-a prezentat diagnosticul.

— Aveți grijă să îi fie cald și dați-i să mănânce supă simplă de pui dacă puteți. E posibil să-și vină în simțiri, dar trebuie să vă pregătiți și pentru ce e mai rău.

— Vreți să spuneți că ar putea să moară? a întrebat stăpânul casei.

Ca răspuns, doctorul și-a șters migălos degetele pe mânecă, apoi, cu arătătorul și mijlociul mâinii drepte, a apăsat tare pe buza de sus a fetei, sub nas. În mod surprinzător, pleoapele ei zvâcniră ușor. În aceeași clipă, am simțit o smucitură în adâncul ființei mele. Dacă aș fi fost un zmeu care plutea în bătaia unui vânt rătăcitor, acea senzație ar fi fost tragerea bruscă a sforii care mă ajungea din urmă.

— Vedeți? spuse doctorul. În acupunctură, acesta este punctul pentru vindecarea stărilor de leșin și a sângerărilor nazale. A luat o supradoză care i-a încetinit drastic forța vitală, dar încă mai circulă ceva *qi* prin corpul ei.

— Își va reveni?

— E tânără și corpul ei ar putea să dizolve otrava, așa că țineți-o la căldură și masați-o. Încercați să vedeți dacă poate înghiți puțin lichid.

— Vă rog, domnule doctor. Spuneți-mi cinstit, ce șanse are?

Bărbatul mai în vârstă părea vlăguit, cu ochii măriți și sticloși. Am văzut că avea pupilele dilatate, ca și cum ar fi luat, la rândul lui, substanțe stimulante. Doctorul trebuie să fi observat și el, pentru că s-a oprit și l-a privit cu o ușoară expresie de dezgust.

— Lăsați-o să se odihnească și mâine mă voi întoarce cu ace pentru acupunctură. Nu vreau să stimulez *qi*-ul până când starea ei nu se stabilizează. Dar s-ar putea să rămână așa o vreme.

Pe când se pregătea să plece, doctorul o trase deoparte pe bătrână și murmură:

— Fumează prea mult opiu.

Ea dădu din cap, deși am văzut că nu îi stătea mintea la asta. Privirea ei continua să se întoarcă asupra fetei din pat și, după ce plecă doctorul, începu imediat să îi maseze membrele. La început, fata zăcea nemișcată ca o păpușă frumoasă, dar, după aproximativ 20 de minute, am început să întrevăd o umbră de culoare pe fața ei. Era atât de vagă, încât m-am întrebat dacă bătrâna a sesizat-o, însă o expresie de ușurare îi străbătu chipul. Apoi, îi netezi părul fetei cu blândețe.

— O să-ți fac niște supă, micuța mea, spuse. Nu-ți face griji, amah se va întoarce curând.

De îndată ce ușa s-a închis în urma ei, m-am dus la fată. Eram extrem de curioasă în privința ei. Când mă uitam la fața ei, aveam sentimentul sâcâitor că nu îmi amintesc ceva important. De aproape, puteam să detectez pulsul abia perceptibil de la baza gâtului, șerpuirea leneșă a sângelui prin corp și ușoară ridicare a cutiei toracice. Împinsă de o fascinație necunoscută, mi-am pus mâna pe pieptul ei. Un fulger mi-a străbătut trupul, mistuindu-mă într-o avalanșă de amintiri, imagini și sentimente. Într-o fracțiune de secundă, mi-am amintit cine sunt, cine sunt toți acei oameni. Trupul meu era cel întins pe pat.

Preț de câteva clipe am rămas acolo, încremenită de teamă și uimire. Eram oare un duh acum? Am înconjurat agitată corpul. Corpul meu, mi-am amintit. Se spunea că, atunci când sufletul este despărțit de trup, poate fi atras înapoi. M-am învârtit în jurul lui, privindu-l și întrebându-mă dacă aş putea intra printr-o nară sau o ureche, dar nu părea să am această abilitate. Frustrată, m-am întins pe el, iar forma mea fantomatică s-a cufundat încet, până când a fost înghițită complet de sinele meu inconștient. Mă potriveam perfect, însă exista o separare care nu putea fi remediată. Însă, în ciuda angoasei mele, nu mă mai simțeam la fel de distrasă. Spiritul meu trebuie să-și fi amintit de cuibul cărnii mele, de murmurul moale al sângelui din venele mele, și s-a liniștit ca un cal agitat într-un grajd familiar.

Când am deschis iar ochii, chipul familiar al lui amah plutea

neliniștit deasupra mea. Pentru o clipă am crezut că sunt din nou copil, bolnavă la pat, dar apoi mi-am amintit. Și-a trecut o mână peste fruntea mea, dar nu am simțit nimic. A fost o dezamăgire zdrobitoare. Am strigat-o pe amah, dar ea continua să mă privească mâhnită.

— Li Lan, a spus. Mă auzi? Ți-am adus niște supă.

— Sunt aici! am strigat, dar în ochii ei nu s-a produs nicio schimbare.

Când m-a așezat în capul oaselor, m-am așezat și eu în propriul trup. Amah îmi duse lingura la buze.

— Doar un pic, spuse ea. Aroma era delicioasă și ispititoare, dar corpul mi se aplecă în față și supa se scurse pe lângă. Ochii lui amah se umplură de lacrimi, dar continuă să încerce. Disperată, mi-am ocupat locul în interiorul trupului și m-am prefăcut că înghit ori de câte ori ea îmi băga în gură lingura cu supă. La început părea să nu schimbe cu nimic situația, dar în cele din urmă corpul meu înghiți anevoios. Amah era nespus de încântată, ca mine. Îmi curăță fața cu un prosop cald și umed, mă îmbracă cu haine curate și mă băgă în pat. Toate acestea le-am observat în timp ce stăteam în picioare lângă umărul ei, deși ea nu dădea nicio atenție rugămintelor mele vrednice de milă.

Când a plecat din nou, m-am dus după ea. Contrar așteptărilor mele legate de lumea spiritelor, mișcarea nu era dificilă. Singura schimbare era că părea să am mai puțină substanță. Lucrurile moi și vapoase, precum perdelele, nu erau o barieră în calea mea, dar obiectele mai dense necesitau un efort. Nici măcar nu am încercat pereții, nedorind să mă blochez undeva. Ceilalți oameni erau impermeabili pentru mine. Când Ah Chun trecu pe lângă mine, umărul ei mă împinse cu spatele la perete. Numai trupul meu părea să accepte cu ușurință trecerea mea.

Se spunea că fantomele întâmpinau cele mai mari dificultăți când era nevoie să cotească și puteau fi derutate cu ușurință de unghiurile ciudate și de oglinzi. Dar puteau, de asemenea, să se strecoare prin crăpături și să se stingă precum flăcările unei lumânări. Niciuna dintre aceste reguli nu părea să se aplice în cazul meu și m-am întrebat dacă faptul că nu eram chiar moartă avea vreo legătură cu asta. Sau, mai rău, poate că, în curând, îmi voi pierde capacitatea de a mă mișca în voie și voi dispărea, devenind doar o stafie purtată de vânt.

În capătul scării, am sărit din impuls și am plutit ca o pană până la parter. Eram atât de încântată de această descoperire, încât eram pe punctul de a fugi la etaj pentru a repeta experiența, când am auzit niște

glasuri în curte. Aerul începea să se răcească și se simțea mirosul de cărbuni arși, pe măsură ce se aprindeau sobele pentru masa de seară. Aproape că puteam să simt gustul mâncării care se pregătea, la fel cum gustasem supa pe care amah mi-o dăduse cu lingura. Însă, în vreme ce aceea mă întărise, aceste arome nu făceau decât să mă ademenească, fără să mă satisfacă.

M-am îndreptat încet spre curte, unde Moș Wong vorbea cu Ah Chun. După nasul roșu și ochii ei umflați, fie tocmai se oprise din plâns, fie era pe cale să înceapă din nou.

— Micuța stăpână moartă, spuse ea. Și era atât de tânără! Sunt sigură că locuința asta e blestemată!

Moș Wong scoase un sunet ascuțit de enervare.

— Nu e moartă. Nu l-ai auzit pe doctor?

— Intenționez să îmi dau demisia mâine, zise Ah Chun. Nu voi mai lucra aici.

— N-ai decât! Încearcă să vezi dacă poți găsi imediat o altă slujbă. Cel puțin aici încă ai hrană și adăpost.

— Dar dumneata? întrebă ea. Pleci la sfârșitul lunii?

— Nu știu. Au nevoie de ajutor.

— Am auzit că stăpânul este falit.

Ah Chun își suflă nasul.

— Încă ne plătește, nu?

I-am ascultat cu îngrijorare, întrebându-mă ce s-ar fi ales de gospodăria noastră dacă Ah Chun și Moș Wong ne-ar fi părăsit. În acel moment, Moș Wong își întoarse capul și se uită direct la mine. Un spasm de emoție îi străbătu chipul, ca o șopârlă care alunecă pe pietre fierbinți. Am rămas uluită. Nimeni altcineva nu mă observase câtuși de puțin. L-am strigat pe nume, dar el se întorsese deja.

— Pleacă de aici! spuse. Întoarce-te unde ți-e locul.

Ascultătoare, Ah Chun și-a luat tigaia cu coji de legume și s-a îndreptat spre casă. Eu am zăbovit, gândindu-mă la cuvintele pe care le folosisese. Mai să pară că îmi fuseseră adresate mie, dar nu mă băgă deloc în seamă, nici măcar atunci când m-am așezat în fața lui, strigându-l cu glas tânguitor. În schimb, s-a dus înapoi în bucătărie, lăsându-mă să mă îndoiesc de clipa aceea de recunoaștere.

În următoarele câteva zile am stat aproape de trupul meu, deseori întinsă în el, în speranța că aş putea reactiva vreo conexiune. În

comparație cu momentul în care îl văzusem prima oară, corpul meu părea acum că doarme. Aspectul ca de ceară, neînsuflăit, dispăruse, iar acum putea să mănânce puțin și să înghită involuntar. Când era ajutat cu oala de noapte, se ușura ascultător. La acest ultim lucru m-am chinuit amarnic, căci nu voiam să o împovărez pe amah de parcă aș fi fost iar un copil. La început, m-a îmbătat această reușită, dar, când progresul a sistat la acest nivel de bază, am început să deznădăjduiesc.

Doctorul venea în fiecare zi. Mă cutremuram când mă gândeam că trebuia să îl plătim, dar, din fericire, mai existau ceva bani din bijuteriile pe care le vândusem. Speram ca amah să fie prevăzătoare și să vândă mai multe, dacă era nevoie. A făcut acupunctură și s-a declarat plăcut surprins de semnele de evoluție, pe care le-a atribuit în întregime propriilor sale artificii.

— Rareori am văzut o îmbunătățire atât de accentuată la un pacient, îi mărturisi tatălui meu.

— Dar cum rămâne cu mintea ei? Tot nu reacționează la nimic.

— Este un caz neobișnuit, cu siguranță. De obicei, spiritul se întoarce primul, impulsionând recuperarea fizică.

— Dumneata ce crezi? interveni tata. Avea pete pe halatul albastru, pe care nu-l schimbase de câteva zile.

— Trebuie să îi chemi spiritul înapoi. Cine știe pe unde o fi rătăcind acum?

Întrucât stăteam chiar lângă el, am simțit ironia cumplită a remarcilor sale. Rătăcește, ce să zic!

— Și dacă spiritul ei reușește să se întoarcă?

— Atunci ar trebui să se contopească în mod firesc cu trupul. Există o atracție puternică între cele două.

Această conversație m-a făcut să fiu mai sigură ca niciodată că trebuie să fac ceva. Orice. Dezastrul desprinderii mele de trup eclipsase toate celelalte probleme, dar acum mă temeam că, în forma mea actuală, aș putea fi o pradă mai ușoară pentru Lim Tian Ching și uneltirile lui. Și cum rămânea cu celelalte acuzații ale sale? Îmi venea greu să cred că Tian Bai era un criminal, dar mi-am smuls gândul de la el. Chiar dacă era nevinovat, se căsătorea cu alta. Aveam deja destule necazuri.

Nu îndrăznisem încă să trec dincolo de bariera hârtiilor galbene descântate pe care amah și cu mine le lipiserăm pe ferestre și la intrări. Ori de câte ori mă apropiam, începeau să fluture nebunește, deși nu

era nicio briză. Mă temeam că m-ar putea prinde într-o capcană, căci scopul lor era să blocheze spiritele. Observasem că forma mea spirituală purta aceleași haine ca trupul meu fizic, iar mâncarea pe care amah i-o dădea corpului meu părea s-o revigoreze. Acesta părea un semn bun; cumva, inexplicabil, spiritul meu era încă legat de corpul meu. Dar nu știam sigur ce s-ar fi ales de această legătură dacă părăseam casa.

În timp ce-mi priveam trupul, dorindu-mi să-l fi apreciat mai mult, am observat un fir subțire atârând în aer. La început am crezut că e un fir de păianjen, dar strălucea în lumina soarelui și, spre deosebire de celelalte obiecte, care deveniseră atât de solide în noua mea stare, acesta părea ciudat de translucid. Am întins degetul și am simțit un freamăt pișcător, ca și cum ar fi fost coarda vibrantă a unui instrument.

Speriată, mi-am tras mâna. Firul ieșea dintr-un colț al camerei și, îngenunchind pe podea, am zărit sclipirea de alamă a ceasului lui Tian Bai în spatele *almirah*-ului greu. Nu reușisem să-l recuperez de când îl aruncasem înspre umbra lui Lim Tian Ching în seara aceea, care îmi părea acum atât de îndepărtată. Filamentul subțire pornea de la ceas, plutind în sus și cuprinzând toată încăperea, după care se pierdea în lumina orbitoare a soarelui de afară. Nu înțelegeam cum de nu-l văzusem înainte și mă întrebam cu groază dacă nu cumva ajunsesem mai aproape de lumea spiritelor.

Și totuși, firul mă ademenea. Exercita o atracție ciudată, așa că nu m-am putut abține să nu-mi trec mâna de-a lungul lui, urmându-i traseul spre fereastră. Dintr-un impuls, m-am urcat pe pervaz. Firul zumzăia ca o albină prinsă în palma mea. M-am uitat înapoi la fata de pe pat, cu ochii închiși și respirația regulată. Știam că amah va avea mare grijă de corpul meu. Apoi am sărit.

CAPITOLUL 12

ÎN CIUDA TEMERILOR MELE, hârtiile vrăjite de la fereastră nu mă împiedicară să ies. Așa că am coborât încet până când m-am oprit pe aleea laterală, privind în spate la casa noastră, strângând în continuare firul strălucitor în pumn. Când am mai eliberat strânsoarea, acesta pluti, înălțându-se puțin, fluturând în vânt ca firul de păianjen și întinzându-se până nu se mai vedea. Fără el, aș fi putut să-mi pierd curajul și să mă întorc acasă, pentru că niciodată în viața mea nu fusesem singură afară ca acum.

Am luat-o la pas, trecând pe lângă casele cunoscute din cartier. Nu era aproape nimeni prin preajmă; era prea cald pentru a merge în vizită și prea târziu pentru negustorii ambulanți care mergeau din ușă în ușă, vânzând tofu proaspăt în găleți cu apă și pui vii. Acum, că puteam să mă plimb în voie, mă cuprinse o mare curiozitate de a explora casele altor oameni și de a vedea cum trăiesc, dar firul din mână îmi amintea că am alte lucruri de făcut. Nu știam unde mă duce, dar numai pe el mă puteam baza.

M-am plimbat mult timp, urmărind firul care se îndrepta spre un cartier mai comercial. Erau șiruri de case cu prăvălii luminate de panouri și pancarte, construite atât de aproape unele de altele, în cât fiecare avea pereți comuni cu vecinii săi; în față era un *kaki lima*, adică un culoar de cinci picioare – pasarela răcoroasă și umbrită creată de etajul al doilea al fiecărei case cu prăvălie. Aici, pietonii se târguiau, bătrânii așteptau în scaune de ratan, iar câinii vagabonzi se întindeau pe o parte, cu trupurile zvâcnind în căldură. Existau multe prăvălii diverse: o fierărie, un *kopi tiam*²⁰, un cămătar indian cu capul înfășurat în *puggree*-ul său de bumbac alb, cu cele trei linii unduitoare ale castei pictate pe frunte. Când eram copil, amah mă aducea aici în timpul Festivalului Lunii pentru a alege din rândurile de felinare de hârtie și sârmă din celuloid, îndoite cu iscusință în forme de fluturi și peștișori aurii. După aceea, așteptam în timp ce ea cerceta cu atenție diferite pachete de ace și saboți de lemn.

În timp ce stăteam acolo, înconjurată de oameni care se grăbeau să-

²⁰ Tip de cafea tradițională care se găsește, în principal, în Asia de Sud-Est și este gestionată de comunitățile chineze din aceste țări (n. trad.).

și vadă de treburile lor, aproape că mă puteam prefăce că sunt o simplă trecătoare. Că sunt încă în siguranță în corpul meu. Mi-au dat lacrimile. Mă simțeam complet dezolată, departe de casa noastră și de toți cei care mă cunoșteau și țineau la mine.

Plângeam de ceva timp când, încet-încet, mi-am dat seama că un cerșetor se apropia de mine. Cerșetorii erau o apariție obișnuită, dar acesta avea un aer nefiresc. Se târa pe jos, atât de zdrobit, încât coastele îi ieșeau prin pielea tăbăcită. Chiar în timp ce îl priveam, un bărbat a trecut prin el fără să-l vadă, de parcă nu ar fi fost decât o umbră. M-am dat în spate cu groază, dar cerșetorul era acum atât de aproape, că nu îl puteam evita. Când și-a ridicat fața de sub o pălărie zdrențuită, nu am văzut aproape nimic altceva decât piele uscată și oase ieșite în evidență, ochii săi fiind ca niște fructe veștejite în orbitele adânci.

— Cine ești tu?

Vocea îi era subțire și firavă, de parcă nu avea suficient aer să pompeze în pieptul sfărâmat.

Părea atât de fragil, încât mi-am făcut curaj:

— Mă vezi?

Capul îi atârna pe gâtul zbârcit.

— Doar din anumite unghiuri.

Privirea îi rătăcea de colo-colo.

— Nu miroși a moarte. Ești din ceruri?

— Te înșeli, am spus. Nu sunt o zeităte.

— Dă-mi de mâncare, atunci.

Gura i s-a căscat ca groapa de mormânt.

— Mor de foame!

— Ce ești tu? am șoptit, dar cred că știam deja.

Acum se târa, apucând ușor de tivul hainelor mele.

— Nu-mi amintesc. Nu m-a îngropat nimeni. Nimeni nu-mi știe numele. Acum dă-mi! gemu creatura nenorocită. Dă-mi doar un șirag de bani ca să-mi cumpăr ceva de mâncare.

Cuprinsă de milă și de groază, m-am scotocit orbește prin buzunare și m-am trezit că strângeam în mâini câteva șiraguri de monede antice de cupru legate între ele prin găurile din centrul lor. Trebuie să fi fost o parte din banii de înmormântare pe care îi arsesem pentru mine, dar nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că el se năpusti asupra banilor cu o rapiditate surprinzătoare. Strângându-i cu mâini

scheletice, a început să se îndepărteze abătut. Spre disperarea mea, am văzut cum alte forme obscure începură să se adune în jurul lui cu interes. În timp ce mă uitam, alte două fantome înfometate se iviră în spatele meu. Una dintre ele era chiar mai zdrențuită și mai dementă decât cerșetorul cu care vorbisem. Se mișca în spasme și smucituri lente și m-am întrebat dacă nu cumva, în timp, astfel de creaturi pur și simplu se dizolvau în neant. Celălalt însă trebuie să fi murit mai de curând, pentru că se împinse în față.

— O fată a fost aici și a dat bani!

M-am ferit de privirea lui furioasă și oarbă. În viață trebuie să fi fost un om corpulent, căci abia începea să dea semne de înfometare. Dar când m-am mișcat, a scos un țipăt.

— Iat-o!

Am luat-o la goană pe străduțe nesfârșite, năpustindu-mă prin hățișul de prăvălii. Fantome flămânde păreau să apară din toate direcțiile, desprinzându-se de pereți și ieșind în zbor din pasaje. Prea târziu, mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să fug. Dacă morții nu mă puteau vedea decât din anumite unghiuri, atunci ar fi fost mai bine să stau pe loc. Drept urmare, m-am trezit departe de locul din care plecasem. Soarele era sus pe cer când am constatat un lucru cumplit. În fuga mea, dădusem drumul firului subțire care mă ghidase la ieșirea din casă.

Pentru a doua oară în ziua aceea, stăteam în drum cu lacrimi în ochi. De data aceasta însă nu am îndrăznit să scot niciun sunet, de teamă să nu atrag atenția asupra mea. Sarea îmi înțepa obrajii și pleoapele umflate îmi zvâcneau. Extenuată, m-am așezat pe o piatră și mi-am șters fața cu mâneca. Mă dureau picioarele și m-am uitat să văd dacă nu făcusem bășici. Mi se părea complet nedrept ca un duh să sufere chinurile trupului fără să îl aibă. Dar poate că acesta era sensul vieții de apoi.

Ei bine, nu avea rost să plâng. După o vreme, am început să mă uit în jur și am remarcat că drumul îmi părea cunoscut. Mai trecusem pe aici o dată cu ricșa, când purtasem cele mai bune haine pentru a merge în vizită la conacul Lim. Și tot de aici puteam găsi drumul spre casă. Timp de mai multe clipe, am fost tentată. Ar fi fost atât de ușor să mă întorc, să mă strecor înapoi în casa noastră. Dar mai exista o opțiune, chiar și fără firul ciudat care mă călăuzise. Din moment ce Lim Tian Ching venise neinvitat la mine acasă, puteam la fel de bine să-i întorc

favoarea. Poate că aş putea descoperi ceva în avantajul meu; orice era mai bine decât să aştept cuminte să vină el după mine.

Deşi eram obosită, paşii mei erau uşori şi am descoperit că pot merge mai repede decât în corpul meu fizic. Forma mea spirituală avea câteva avantaje, deşi îmi era teamă să mă întreb ce preţ plătesc. Oare îmi grăbeam înfometarea ca o fantomă flămândă? N-am îndrăznit să mă gândesc prea mult la asta.

Marile porţi ale conacului Lim erau închise, însă puteam să văd aleea şerpuitoare pentru trăsură prin ornamentele feroneriei. Am făcut o încercare şi am fost uşurată să descopăr că pot trece prin ea cu un oarecare efort. Un portar aţipise în căldura amiezii, iar florile de hibiscus de lângă poartă abia fremătară când am trecut, ca şi cum aş fi fost doar o briză răătăitoare. Pe măsură ce mă apropiam de casă, am fost din nou frapată de aerul ei de modă veche. Mulţi bogătaşi îşi construiau acum vile în stil colonial britanic, cu verande largi şi săli de bal deschise, precum conacele grandioase din India şi Ceylon. Dar reşedinţa Lim era categoric chinezească, iar zidurile sale ascundeau o mulţime de camere şi curţi. M-am întrebat dacă noua mireasă a lui Tian Bai va impune renovări, dar mi-am alungat aceste gânduri.

Din fericire, uşa grea din lemn masiv era întredeschisă, fără îndoială pentru a lăsa să pătrundă o briză răcoroasă. Am intrat cu o oarecare teamă, deoarece nu mai eram un oaspete, ci o intrusă şi, chiar mai rău, un spirit. Ferindu-mi privirea de altarul familiei din camera din faţă, împodobit cu ofrande şi cu tămâie, m-am îndreptat în grabă spre curţile interioare. Acolo, printre plăcile reci de marmură şi frunzele lucioase ale plantelor din ghiveci, am dat peste două servitoare. Una dintre ele era femeia care mă însoţise la toaletă. Ea şi o fată tânără erau ocupate să ude plantele şi să le şteargă praful de pe frunze. Am vrut să trec pe lângă ele, dar când m-am apropiat, fata a tresărit şi a scăpat ulciorul.

— Uite ce ai făcut! spuse femeia.

Fata avea doar 10 sau 11 ani şi îşi muşca buza consternată. Instinctiv, am dat să o ajut cu cioburile, uitând că nu am o prezenţă fizică.

— Am simţit ceva, zise ea. Ca şi cum ar fi trecut cineva pe lângă mine!

Femeia mai în vârstă o privi cu asprime.

— Ştii că doamnei Lim nu-i place să vorbim despre fantome.

Micuța menajeră se aplecă asupra cioburilor.

— Dar ea arde mereu obiecte funerare, nu-i așa? Poate că este spiritul fiului ei care s-a întors.

— Îh! Cine ar vrea ca el să se întoarcă?

Intrigată, m-am apropiat mai tare.

— Ești aici doar de trei luni. Nu l-ai cunoscut pe tânărul stăpân.

— Era drăguț, ca Stăpânul Tian Bai?

Femeia nu se putu abține să nu bârfească.

— O, nu! Erau momente în care nu îl mulțumea nimic din ce făceam. Dar stăpâna îl adora. Nu a putut accepta moartea lui.

— A murit subit?

Fata făcu o pauză, bucurându-se că poate face o pauză de la muncă.

— Avea febră, dar era la fel de mofturos ca întotdeauna. Și apoi, dimineața, a murit. Doctorului nu-i venea să creadă. A vrut chiar să afle ce mâncase în noaptea precedentă, dar nu fusese nimic în neregulă. A mâncat din aceleași bucate ca toți cei de la masă, ceea ce era un lucru bun.

— Pentru cine?

— Pentru noi toți, găsculițo. Am fi putut fi învinuiți pentru asta. Doamna a fost foarte supărată. A vrut să știe dacă cineva îi servise ceai tânărului stăpân înainte de culcare, dar nimeni nu o făcuse. Și toate astea pentru că ceașca lui de ceai lipsea. Avea o ceașcă din celadon²¹, o moștenire de familie, dar nu am găsit-o nicăieri. Stăpâna a avut tot felul de idei bizare după moartea lui.

— Ce ciudat!

Mi-am dat seama că această poveste morbidă îi stimula imaginația fetei.

— Ce este ciudat?

Ambele servitoare tresăriră vinovate. Era Yan Hong. Se încruntă la femeia mai în vârstă.

— Fratele meu vitreg a murit de febră. Nu-mi place să te aud repetând astfel de bârfe.

Niciodată nu o văzusem pe Yan Hong cu o privire așa aprigă, atât de

²¹ Celadonul este o ceramică a cărei culoare caracteristică este aceea de jad; își are originea în China de acum 2.000 de ani. Procesul de glazură a fost perfecționat prin amestecarea precisă a argilei și glazurii de cenușă de lemn și arderea dublă într-un cuptor special sigilat. Ceramica celadon valoroasă din Coreea antică, China, Japonia și Thailanda se păstrează în multe muzee și centre culturale (n. red.).

diferită de gazda grațioasă și zâmbitoare pe care mi-o aminteam. Când s-a răsucit pe călcâie, m-am repezit după ea.

În restul zilei, am urmărit-o pe Yan Hong în timp ce se deplasa hotărâtă prin casă, la fel de comodă atât în marile saloane, cât și în bucătăria cavernoasă. Deși nu era decât fiica celei de-a doua soții, părea să impună un mare respect, luând adesea decizii care ar fi trebuit să-i revină doamnei Lim. Îmi spusese că era doar în vizită pentru o vreme, dar părea atât de în largul ei, încât nu-mi puteam imagina cum s-ar fi descurcat toți fără ea. Pe doamna Lim am văzut-o foarte puțin. Arăta mai bolnavă decât înainte, vocea ei plătândă abia dacă se auzea, iar comportamentul ei apatic era foarte diferit față de cel afișat cu doar câteva săptămâni în urmă.

Nu am îndrăznit să mă apropii prea mult de ea, de teamă că Lim Tian Ching ar putea să-mi simtă prezența. De fapt, eram îngrozită la gândul că s-ar putea întoarce în orice moment. În ciuda hotărârii mele de mai devreme, nu mă mai simțeam în stare să îl înfrunt. Camerele, cu podelele lor cu gresie și mobilierul rigid din lemn de trandafir, coridoarele lungi și întunecate și servitorii grăbiți îmi aminteau la fiecare pas că eram o intrusă. Și totuși, nu mă puteam îndepărta cu totul, căci am observat că, spre deosebire de propria mea casă, prezența mea aici părea să exercite o anumită influență. Amintindu-mi de atmosfera apăsătoare din timpul vizitelor mele anterioare, m-am întrebat dacă nu cumva gospodăria Lim fusese, de fapt, sensibilizată de stafia lui Lim Tian Ching, căci mai multe persoane tresăreau dacă mă apropiam prea tare, iar conversația se îndrepta de fiecare dată spre spirite. Aceasta nu era o constatare tocmai fericită pentru mine, dar nu încape îndoială că mi-a oferit câteva informații utile.

O urmărisem pe Yan Hong din simplul motiv că era cea mai familiară persoană pentru mine. Și fusese amabilă în trecut. Părea să își ia în serios îndatoririle de fiică mai mare a casei, în ciuda faptului că era căsătorită, și era fermă cu servitorii, prietenoasă cu celelalte femei și grijulie cu mama ei vitregă. Mi-am amintit povestea lui amah despre cum murise mama lui Yan Hong pentru a asigura căsătoria fiicei sale și am fost surprinsă că putea fi atât de cordială cu doamna Lim. Nu era nici urmă de Tian Bai. Trebuia să recunosc că sperasem oarecum să îl revăd. Indiferent de câte ori îmi spuneam că nu-i pasă prea mult de mine și că e posibil să fie chiar un criminal, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la el. Priveliștea iazului cu lotus unde ne întâlnisem prima

dată mi-a provocat o senzație dureroasă, iar bătaia bruscă a unui ceas mi-a făcut inima să tresalte.

Cu cât o observam mai mult pe Yan Hong, cu atât începeam să simt că e oarecum tensionată. Avea grijă să-și păstreze calmul în fața celorlalți, dar când era singură, își rodea buzele și o expresie de neliniște i se furișa pe chip. Abia dacă stătea o clipă, sărind mereu de colo-colo, de la o treabă la alta. M-am întrebat dacă Yan Hong fusese mereu așa sau dacă ceva se schimbase de curând.

După-amiaza se scurse, iar umbrele se întinseră în culoarele lungi, intrând în camere și întunecând modelele vesele ale gresiei olandeze de pe podele. Moralul meu părea să scadă odată cu lumina asfințitului și mă gândeam ce ar trebui să fac în seara aceea, când portarul intră și îi murmură ceva lui Yan Hong.

— Un bărbat în fața casei? Întrebă. Ce vrea?

Portarul își plecă capul.

— Nu s-a apropiat, dar stă acolo de ceva vreme.

— De ce nu l-ai întrebat?

— M-am gândit că ar putea pleca dacă mă apropii de el. Dar ați spus să vă anunț dacă se întâmplă ceva neobișnuit.

Yan Hong se încruntă.

— Ia să văd.

În timp ce își croia drum pe aleea șerpuitoare, *kebaya* ei deschisă la culoare flutura în fața mea ca un fluture în lumina difuză.

— A plecat, spuse portarul când ajunseră la poartă. Yan Hong se uită afară și ridică din umeri exasperată. Dar, cu noua mea vedere ascuțită, am întrezărit o siluetă bine pitită la umbra unui copac. Am putut distinge o pălărie de bambus și strălucirea broderiei argintii de pe tivul veșmântului său. Tresărind, mi-am amintit de străinul care avusese o consultație atât de lungă cu mediumul în timp ce amah și cu mine așteptam. Chiar în timp ce mă gândeam la asta, bărbatul se întoarse brusc și dispăru în amurg.

În timp ce ne întorceam spre casă, mi se strânse inima. Nu voiam să mă întâlnesc cu Lim Tian Ching aici, când mă simțeam atât de slabă și lipsită de apărare. Cum șovăiam eu așa, Yan Hong intră în casă, care acum era plină de lămpi aprinse. Doamna Lim se afla în holul de la intrare.

— Unde ai fost? o întreabă pe un ton plângăreț.

Yan Hong o mângâie pe braț.

— Nimic important, îi răspunse. Te voi însoți la cină într-o clipă.

Doamna Lim dădu din cap absent, dar imediat ce întoarse capul, Yan Hong îi aruncă o privire încărcată de o ură pură și neprefăcută. Surprinsă, am urmat-o la etaj, într-un dormitor, în ciuda îngrijorării mele legate de plecare. După ce încuie ușa, ridică capacul greu al unui cufăr de lemn. Era plin cu haine, pe care le puse în grabă pe podea. Chiar pe fundul cufărului se afla un pachet înfășurat în pânză. Yan Hong ezită o clipă, apoi desfăcu nodurile ca și cum ar fi fost silită să verifice ceva. Desfăcu un colț și se opri, oftând ușurată. Îl înfășură din nou cu repeziciune, dar nu înainte să apuc să zăresc marginea decolorată a unei cești de ceai din celadon.

CAPITOLUL 13

AM FOST ATÂT DE SURPRINSĂ, încât abia mi-am putut aduna gândurile. De ce avea Yan Hong ceea ce părea suspect de asemănător cu ceașca lipsă a lui Lim Tian Ching? Ar putea exista o explicație nevinovată, m-am gândit, căci de bună seamă doar un prost ar păstra așa ceva, iar Yan Hong nu îmi părea proastă. Dar servitoarea spusese că era o moștenire de familie și poate că nu se îndura să o arunce. M-a frapat, de asemenea, decolorarea marginii. Celadonul era prețuit pentru transparența sa și, din câte am întrezărit, cupa în sine avea un smalț subțire și cristalin.

Totuși, chiar în timp ce făceam speculații, m-a cuprins un sentiment de apăsare din ce în ce mai puternic, ca o ceață amenințătoare care se rostogolea în cameră. Era pe cale să se întâmple ceva; eram convinsă. Speriată, m-am gândit la Lim Tian Ching sau chiar la vameșii despre care vorbise. Aerul deveni greoi, iar pieptul mă strângea. Era aceeași senzație de sufocare pe care o simțeam ori de câte ori Lim Tian Ching zăbovea prea mult timp în visele mele. Aveam gura uscată; abia puteam să respir, simțind că însăși casa era profund deranjată de invazia mea. Din ce în ce mai neliniștită, m-am dus la fereastră. În amurgul tot mai adânc, am văzut o înșiruire ciudată de lumini verzi slabe. Se legănau straniu când trecură pe lângă paznicul de la poartă, deși acesta nu părea să le vadă. Atunci mi-am dat seama că erau lumini ale spiritelor.

Am coborât în fugă scările, ocolind prin camerele servitorilor, și am ieșit pe o poartă laterală. Mă durea într-o parte, mă ardeau plămânii, dar am continuat să alerg, încercând cu disperare să măresc distanța dintre mine și luminile acelea spectrale. Îngrozită, am cotit de nenumărate ori printr-un labirint de străduțe până când, în sfârșit, senzația de sufocare dispăru și am putut gândi din nou limpede. Inima îmi bubuia și-mi simțeam mintea vraiste. Yan Hong avea un motiv la fel de întemeiat pentru a-l ucide pe Lim Tian Ching, dacă asta însemna să o priveze pe doamna Lim de fiul ei, pentru a răzbuna moartea propriei mame. Iar soțul ei era doctor. Ar fi fost destul de ușor pentru ea să procure medicamente sau otravă. Însă în timp ce mă gândeam la asta, mi-am amintit cu un gol în stomac că și Tian Bai studiase medicina. Menționase că studiile lui fuseseră întrerupte, dar nu aflasem niciodată

de ce.

S-a iscat o briză cu iz de mare care nu era niciodată departe de Malacca. Vizavi, lămpile erau aprinse în micul șir de case cu prăvălii. Atrasă de clinchetul reconfortant al oalelor, am aruncat o privire deznădăjduită spre curțile închise ale acestor case, alegând în cele din urmă o poartă de lemn care părea mai puțin solidă. M-am chinuit să trec prin fibra strâmtă a lemnului, pătrunzând în cele din urmă într-o curte de piatră. Borcane mari, smălțuite, în care se afla apă de băut, iar o față de vârstă mea turna din ea într-un ulcior. Sprijinindu-l de șold, îl cără înăuntru.

Am urmat-o printr-o bucătărie ponosită până într-o sufragerie mică. Era spațiul de locuit al unei case cu prăvălie tipice, acestea fiind extrem de lungi și de înguste, astfel încât să stea una lângă alta ca țiparii într-un cuib. O familie stătea în jurul unei mese de marmură. Tatăl, mama, un bunic bătrân, doi băieței și fata pe care o urmărisem. Însă pe mine mă atrăsese aroma mâncării care se ridica de la masă ca o ceață. Era un meniu simplu: supă și murături, tofu și un platou cu pește prăjit, *ikan kembong*, care nu sunt mai mari decât mâna unui copil. Totuși, îmi era atât de foame, că mi se părea un festin. Dar, în ciuda încercărilor mele, mireasma mâncării nu îmi potoli foamea deloc. Se pare că aveam să mor de foame dacă cineva nu-mi aducea o ofrandă funerară. Nefericită, m-am ghemuit într-un colț al camerei în timp ce ei mâncau, invidiindu-le pălăvrăgeala și fiecare îmbucătură pe care o înghițeau. Îmi mai fusese foame înainte, dar niciodată așa. Moș Wong avea întotdeauna câteva alune sau semințe de pepene galben pentru mine. Mi se făcu un dor așa de mare de el și de bucătăria noastră familiară, că mă cuprinse frica. După o vreme, bătrânul îi făcu semn fetei.

— Ai făcut astăzi ofranda strămoșului?

Ea se bosumflă.

— Bineînțeles că da, bunicule.

El se întoarce și privi cu coada ochiului spre altarul familiei.

— Dar pentru fantomele înfometate?

— Creaturile acelea! Nici măcar nu este Qing Ming.

Bătrânul scutură din cap dintr-o parte în alta ca și cum ar fi avut ceva în urechi.

— Pune puțin orez pentru ele.

Oftând, fata se ridică și puse niște orez într-un castron, apoi îl așază pe altar cu un mormăit scurt. De cum termină, am alergat la altar,

inspirând puternic, până când aroma îmi umplu nările și, din fericire, stomacul. Mi-am împreunat mâinile pentru a-i mulțumi bătrânului, deși acesta era absorbit de propria lui masă. În cele din urmă, amețită de conversația lor și de evenimentele zilei, am închis ochii. Cât de ciudat era că spiritul putea să doarmă, să mănânce și să se odihnească, dar cum altfel se explicau cantitățile de alimente și mobilier funerar de hârtie care erau arse pentru a însoți casele și trăsurile morților?

M-am deșteptat brusc într-un întuneric tăcut. Familia se dusesse la culcare, dar un zgomot mă trezi brusc. Ciulind urechile, am auzit din nou un foșnet. Întunericul fu străpuns treptat de o lumină slabă și verzuie de pe coridor, asemănătoare cu cele pe care le văzusem apropiindu-se de conacul Lim. Veni din ce în ce mai aproape, până când am simțit cum mă furnică firele de păr de pe gât. Înlemnită de frică, m-am împins pe jumătate într-o comodă mare, sperând la semivizibilitatea care mă ajutase să scap de stafiile flămânde.

Lumina slabă intră în cameră și se opri. La început, nu vedeam decât spatele unei siluete îmbrăcate în veșminte demodate, cu părul împodobit sofisticat cu podoabe atârinate. Era o femeie tânără, nu la fel de slabă ca biata fantomă înfometată care vorbise cu mine. Când s-a întors însă am văzut că trăsăturile i se zbârciseră ușor, de parcă ar fi intrat într-un proces lent de mumificare. Începu să se plimbe prin sufrageria goală, zăbovind pentru o clipă la scaunul bătrânului. În dreptul bolului de orez pus ca ofrandă, se opri.

— Cine a mâncat de aici?

Lumina cadaverică ce o învăluia se unduia agitată.

— Cum îndrăznești să intri aici?

Ochii ei ascuțiți scrutară camera ca niște ace. Mi-am ridicat mâna în fața ochilor și am fost îngrozită să văd că și ea emana un licăr slab. Nu verdele sinistru care o scălda pe femeie, ci un licăr palid ca lumina lunii. Furioasă, cercetă întreaga cameră, ajungând să mă zărească la a doua încercare.

Ochii i se făcură mari în timp ce mă examina.

— Am crezut că ești o fantomă înfometată, dar acum văd că nu ești dintre cei morți. Ai venit aici ca să mă chemi înapoi?

Poate că era firesc, am cugetat, ca gândurile fiecărei fantome să zboare instantaneu la propria situație. La urma urmei, și mie îmi era greu să uit de desprinderea mea de trup.

— Ce ești tu, demon sau zână? Întrebă ea.

Neștiind cum să-i răspund, am spus:

— Îmi pare rău că ți-am luat orezul. Bătrânul a spus că e o ofrandă.

— Era pe altar. Dar de ani de zile îl iau eu.

În ciuda ostilității ei inițiale, părea dornică să vorbească. Poate că trecuse mult timp de când nu mai avusese cu cine să stea de vorbă. Nu îmi dădeam seama când murise, deoarece moda vesmintelor funerare a rămas veche și neschimbată. Totuși, puteam învăța ceva de la ea.

— Așteptai un mesager? am întrebat.

Privindu-mă cu îndoială, a spus:

— Deci chiar mă cauți! Dar nu sunt încă pregătită să plec.

— Nu sunt sigură, am început eu, dar ea m-a întrerupt.

— Numele meu este Fan, din familia Liew. Pot să-ți explic de ce sunt încă aici.

— Nu ești o fantomă înfometată.

— Bineînțeles că nu! La vremea asta, ar fi trebui să fiu deja la curțile de judecată. Te-au trimis vameșii?

— Nu am treabă cu tine. Am simțit că trebuia să o lămuresc înainte să intru în belele mai mari.

Fantoma oftă.

— Presupun că e o prostie să mă aștept ca ei să trimită pe cineva ca tine. Ești o zână, atunci? Întotdeauna mi-am dorit să întâlnesc una. Știu că uneori vin din paradis. Și totuși...

Se întrerupse, observându-mi pijamaua.

— M-am rătăcit.

— Ți-ai pierdut și armăsarul?

— Armăsarul?

— Nu ai o trăsură sau un cal? Sau poate că ești de rang inferior, spuse ea nepăsătoare. Doar că hainele tale... Adică, ești foarte drăguță, desigur. După asta mi-am dat seama că ești o zână.

Ca să mai trag de timp, am spus:

— Nu sunt decât o umilă servitoare însărcinată cu o misiune.

— Oh! spuse ea. Este vorba despre o poveste de dragoste? Pentru că de asta sunt și eu aici!

Odată ce a început, parcă nu se mai putea opri din vorbit.

— Am murit din dragoste, știai asta?

— Da, spuse fantoma, lăsându-se pe unul dintre scaunele de la

masă. Spre deosebire de mine, ea avea mult mai puțină masă, căci mânecele ei se prelingeau prin lemnul scaunului și era atât de ușoară, încât o gură de aer ar fi smuls-o de pe locul pe care se așezase.

— A fost într-adevăr foarte romantic. Încă îmi amintesc când l-am văzut prima oară. El era deja căsătorit, desigur, dar ea era mult mai în vârstă decât el. Oricum, nu m-a deranjat.

— Nu te-a deranjat să fii a doua soție?

Dădu din mână neglijent.

— Pe mine mă iubea. Tatăl meu a refuzat, bineînțeles. Era doar un negustor mărunț, nu era suficient de bun pentru mine, în timp ce familia mea deținea o pensiune lângă Strada Jonker. Așa că atunci când m-am închis în camera mea și am refuzat să mănânc, tatăl meu a spus că mă va trimite înapoi la rudele din China. Mi-a cumpărat un bilet pe un vas de croazieră prin Strâmtoarea Malacca. Cred că intenționa cu adevărat să mă mărite cu o cunoștință de afaceri din Singapore, dar s-a produs un taifun teribil și vasul nostru s-a răsturnat. Cum nu învățasem niciodată să înot, m-am înecat repede.

Fan suspină, scuturându-și mânecele lungi.

— Dacă aș fi știut cât de ușor este să-ți pierzi viața, aș fi prețuit-o mai mult pe a mea.

De-ar fi știut ea cât de tare o aprobam. Dar eram disperată să descopăr cât mai multe despre viața de apoi și despre cum funcționau lucrurile.

— Dacă te-ai înecat, de ce te afli aici, în casa asta?

Se întoarce spre mine uluită.

— Nu ți-am spus? Asta e casa iubitului meu.

— Bătrânul?

— A rămas cu soția lui și a avut mai mulți copii. Totuși, mă visează în fiecare noapte. Tatăl meu, desigur, mi-a organizat o înmormântare și a ars ofrande, dar iubitului meu nu i s-a spus niciodată despre asta. Din câte știa el, fusesem dezmoștenită și devenisem o stafie înfometată. De aceea pune orez în fiecare seară. Mi-l lasă mie.

Cuprinsă brusc de neliniște, m-am întrebat dacă eu mi-aș fi dat seama dacă propriul meu corp fizic ar fi încetat să mai respire.

— Cum a fost când ai murit?

— Am văzut alte suflete care se îndreptau spre poarta Curților de Judecată. Trebuia să merg și eu, doar că voiam să-mi revăd iubitul. O, soția lui a fost ușurată când am murit, îți zic! Dar eu m-am asigurat că

încă mă iubește în visele lui. Râsul ei era un clinchet firav. Însă întotdeauna mi-a fost teamă că vor trimite pe cineva să mă ia. Dar, oricum, aproape că a sosit timpul.

— Ce timp?

— Păi, am așteptat ca el să moară, bineînțeles! Era cât pe ce să se ducă de câteva ori. Odată, a căzut de pe o scară și altă dată s-a îmbolnăvit de tifos. Dar acum cred că sfârșitul este aproape.

— Îi dorești moartea, atunci?

Dezgustată de veselie ei, mi-am amintit de influența negativă pe care se spune că o au fantomele asupra celor vii.

— Nu, nu, spuse ea alarmată. O, nu mă denunța autorităților! M-am gândit că, dacă el moare, îl voi aștepta să mergem împreună. La urma urmei, suntem legați prin asta.

Îmi întinse un obiect invizibil prins între degete. Cu toate acestea, oricât am încercat, nu puteam să disting nimic.

— Ce ciudat, spuse ea. Eu îl văd cât se poate de clar. Este un fir strălucitor.

Mai să-mi sară inima din piept.

— Și eu căutam ceva de felul acesta. Ce este?

— Arată intensitatea sentimentelor tale, răspunse ea. Când eram în viață, am făcut schimb de suveniruri. Eu i-am dat o agrafă de păr, iar el mi-a dat un inel de jad pentru degetul mare, inel care aparținuse tatălui său. După ce am murit, am descoperit că, dacă urmăream acest fir, mă ducea direct la el. El încă mai are agrafa mea de păr într-un cufăr de lemn de la etaj.

M-am gândit la ceasul lui Tian Bai și la pieptenele pe care i-l oferisem pe furiș în ziua în care venise la noi acasă. Dar cum s-a făcut că firul meu nu se îndreptase spre conacul Lim?

— Poate că sarcina ta este dificilă pentru că numai îndrăgostiții își pot găsi propriul fir, zise Fan.

— Firul tău plutește în aer?

Ea se încruntă.

— Celălalt capăt este probabil pe fundul mării, împreună cu inelul pe care mi l-a dat. Dar mă descurc destul de bine cu acest capăt. Dacă ies din casă, mă țin de el. E atât de greu să te deplasezi ca fantomă, să știi! Colțuri, oglinzi. Lucrurile astea mă fac să mă rătăcesc. Și sunt atât de ușoară acum, încât m-ar lua vântul pe stradă dacă n-aș avea acest fir de care să mă țin.

Cuvintele ei îmi confirmară bănuiala că eram, într-adevăr, diferită de morți, prin faptul că mă puteam deplasa cu ușurință dintr-un loc în altul. Chiar și fantomele înfometate care mă urmăriseră se agitaseră frenetic și se împrăștiaseră.

— Oricum, nu prea ies afară, continuă Fan. Este un chin prea mare. Nu știu ce fac fantomele obișnuite fără un fir ca al meu.

Apoi, mă privi din nou cu atenție.

— Nu pari să știi prea multe despre nimic.

— Duceam o viață retrasă, am spus, dându-mi seama că trebuia să inventez ceva pentru a-i satisface curiozitatea. Treaba mea era să culeg fructe în Livada de Piersici Binecuvântată.

Deși mă simțeam vinovată că o mințeam, ea era fascinată.

— Ce plictisitor! Cred că Raiul este supraestimat.

— Erau niște fructe minunate, am spus eu prudentă.

— Atunci nu începe îndoială că trebuie să fi fost fructul longevității. Dacă aș avea și eu măcar unul, sunt sigură că i-aș putea mitui pe vameși să fie îngăduitori cu mine!

Și Lim Tian Ching pomenise de vameși.

— Unde îi pot găsi? am întrebat.

— La poartă, bineînțeles. O văd imediat ce ies afară.

— De ce nu se duc acolo fantomele înfometate?

— Ele nu o găsesc, spuse ea cu dispreț. La ce te așteptai? Ele nu au avut parte de o înmormântare corespunzătoare, nici de rugăciuni sau ofrande. Nu au nicio scăpare.

Am ascultat-o cu inima strânsă.

În cele din urmă, am convins-o pe Fan să-mi arate poarta. La început a fost reticentă, invocând mai multe scuze. Într-un final, am reușit să o fac să mărturisească că nu ieșise din casă de aproape trei ani.

— I-am ținut lui companie, zise cu o privire șireată.

Mi-am amintit brusc de un lucru pe care ea îl pomenise mai devreme.

— Visele! am spus, gândindu-mă la accesul lui Lim Tian Ching în propriile mele vise. Ea tresări vinovată. Ai spus că nu avea cum să te uite în visele lui. Cum ai reușit să faci asta?

Fan începu din nou să își suflece mânecele:

— Dacă îți spun, trebuie să pui o vorbă bună pentru mine.

— Nu pot să-ți promit asta. Dar voi încerca.

Neliniștită, m-am gândit că, dacă ar fi știut cât de disperată bâjbâiam

după informații, că abia știam cine sau ce sunt vameșii, nu s-ar mai fi obosit să-și piardă vremea cu mine. Dar Fan părea mulțumită.

— Ei bine, am descoperit că, dacă apăs acest fir în trupul lui în timp ce doarme, uneori pot intra în visele lui. Acolo este din nou tânăr și suntem împreună. În ultima vreme însă visele lui au devenit mai puternice decât realitatea și de aceea cred că va muri în curând.

M-am cutremurat. Cam asta li se întâmpla cărturarilor rătăcitori în romanele pe care le citisem. O fantomă frumoasă îi atrăgea într-o lume a viselor până când se prăpădeau în căutarea unor plăceri fantomatice. Nu prea înțelegeam regulile lumii de dincolo, dar eram sigură că ele existau, după conversațiile mele cu Lim Tian Ching. Nu era de mirare că Fan părea să se teamă de autorități. Însă acum mă conducea deja prin casa lungă cu prăvălie, trecând prin ușa din față fără nicio greutate. Cum aveam o masă mai mare, mi-a luat mai mult timp să o ajung din urmă. Când am ieșit pe stradă, m-am oprit uimită. Noaptea întunecată era împânzită de luminile spiritelor.

Unele erau verzi, ca lumina cadaverică a lui Fan; altele erau de culori diferite, ca niște flori stranii care înfloreau în nopți. Printre mulțimile de stafii înfometate și de alte fantome omenești, se aflau trăsură și lectici luminate cu felinare unduitoare și trase de cai și de alte creaturi solzoase, pe care nu le mai văzusem până atunci. Erau oameni cu cap de tigru și păsări minuscule cu chipuri femeiești. Femei cu picioarele îndreptate spre spate se amestecau cu șopârle îmbrăcate în halate imperiale. Copacii umblători și florile uriașe care străluceau erau probabil spiritele plantelor și zeitățile minore pe care le pomenise Fan. Cu stupoare, m-am holbat la această paradă de ființe din altă lume. Auzeam în surdină sunetele unei străzi aglomerate, dar zgomotul era înăbușit, ca și cum ar fi parcurs o distanță mare. Și, în același timp, mă năpădi aceeași senzație sufocantă pe care o resimțisem la conacul Lim. Îmi venea să vomit și mă chinuiam să respir.

— Ce este asta? am întrebat.

— Nu știi? Sunt spiritele. Asta nu e nimic, ar trebui să vezi câți ies în zilele de sărbătoare.

— Dar abia pot să respir.

Se uită la mine.

— Este o presiune spirituală, cauzată de aglomerarea de yin venită

de la fantome. Nu știu cum este raiul, dar cu cât petreci mai mult timp în mijlocul morților, cu atât te va deranja mai puțin.

Cu oroare, mi-am dat seama că avea dreptate. La urma urmei, când Lim Tian Ching începuse să mă bântuie, suferisem de această senzație de sufocare în visele mele. Mai devreme în ziua aceea, când văzusem pentru prima dată aceste lumini la conacul Lim, fusesem atât de copleșită, încât am fost silită să plec. Dar acum puteam să vorbesc cu Fan fără vreun efect deosebit, deși poate că spiritul ei mort de atâta vreme avea mai puțină substanță. M-am sprijinit de un perete până când intensitatea a început să scadă. Lucrul acesta în sine era probabil un semn rău, dar nu puteam face nimic în privința asta.

— Și acolo este poarta, spuse ea, arătând în sus spre ceva care strălucea pe cer. Abia am reușit să deslușesc o boltă mare prin care o mulțime de spirite curgeau ca un râu nesfârșit de lumini. Dar era atât de departe!

— Cum se ajunge acolo? am întrebat.

— Plutești, spuse ea. Nu simți atracția pe care o exercită? Sunt sigură că, dacă m-aș urca pe un acoperiș și mi-aș da drumul, aș pluti până acolo.

— Nu cred că pot să plutesc ca tine.

— Zboară, atunci, zise ea. Nu așa ai venit de pe tărâmul ceresc?

O zarvă subită mă scuti să-i dau un răspuns.

— Faceți loc! Faceți loc!

Mânată de aceste strigăte, mulțimea țâșni ca un val. Din spate era lovită de patru creaturi monstruoase, cu capete de boi beligeranți alipite unor trupuri omenești. Fiecare ținea o halebardă și purta o uniformă neagră cu margini stacojii. Cu pufnituri și urlete înfricoșătoare, împărțiră mulțimea în două cu ușurință. Lângă mine, Fan tresări convulsiv.

— Cine sunt ei? am întrebat.

Îmi făcu semn să tac cu un gest frenetic. În spatele acestei escorte venea un palanchin roșu ca sângele. Podoabele ostentative îmi păreau familiare și m-am împins în față, sperând să le văd mai de aproape. Obloanele erau trase în jos, dar o rafală de vânt le suflă înapoi. Impacientată, o mână grasuță le dădu înapoi, dar nu înainte să văd cui îi aparținea. Înapoi, relaxat, ședea Lim Tian Ching.

Am scos un țipăt de uimire și am făcut un pas în față. Însă, în clipa

aceea, vocea mea se pierdu în răgetele escortei, iar ochii lui Lim Tian Ching se întoarseră spre mine ca și cum numai el mi-ar fi auzit strigătul. Instinctiv, m-am ascuns în spatele unei fiare cu coarne încovoiate. O cută îi încreți trăsăturile. Peste o clipă, întreaga procesiune trecuse.

— Cine erau ăia? am întrebat-o pe Fan. Încerca să se furișeze înapoi în casă, dar am oprit-o.

— Erau vameșii!

M-am albit la față. Sperasem să întâlnesc vreun fel de birocrat cu care să discut, dar aceste creaturi monstruoase erau dincolo de orice închipuire a mea. Lui Fan părea că îi este rău.

— Bine, aceia erau doar pedestrași, dar vameșii sunt același soi de demon cu cap de bou. Noi, fantomele, încercăm să îi evităm cât de mult posibil.

— Dar era o fantomă omenească în palanchin, am spus eu.

— Atunci probabil că este cineva important. Sau are o mulțime de bani. Autoritățile pot fi mituite pentru a acorda tot felul de privilegii. Nu știi că această parte a vieții de apoi este condusă de judecătorii iadului? Înainte de a pătrunde în curțile de judecată și la reîncarnare, există un loc numit Câmpiile Morților, unde ți se îngăduie să te bucuri de ofrandele funerare pe care familia ta le-a ars pentru tine. Este destinat fantomelor omenești, însă nu poți rămâne acolo pentru totdeauna. Am o casuță acolo și câțiva servitori. Dar nu m-am mai dus de ceva vreme.

Fără să vrea, corpul lui Fan fu străbătut de un fior.

— De ce nu?

— Ți-am spus! Timpul meu a expirat. Trebuia să mă prezint la poartă și să mi se judece cazul de mult timp.

O expresie încăpățânată îi străbătu chipul.

— Dacă tatăl meu ar fi ars mai mulți bani de înmormântare pentru mine, atunci aș fi putut mitui vameșii. Sper că atunci când iubitul meu va muri, familia lui va arde o sumă mare de bani pentru el. Îi urmăresc de ani de zile, iar ei țin foarte mult la el.

— Nu va trebui să vă prezentați în fața curților de judecată în cele din urmă?

— Ba da, cu siguranță. Dar s-ar putea să nu fie nevoie să o facem mult timp de acum încolo. Secole, dacă avem destui bani.

I-am aruncat lui Fan o privire neîncrezătoare.

— Nu te uita așa la mine! spuse ea. Nu ai văzut fantoma aceea din palanchin? El e dovada că poți face ce vrei dacă ai resurse. Acum, am terminat?

Am privit-o strecurându-se înapoi pe ușa casei cu prăvălie. Nu-mi plăcuse de ea în mod deosebit, dar avea un patos care mă făcea să-i compătinesc uneltirile. Totuși, un lucru pe care îl menționase îmi stârni interesul. Cercetând ușa întunecată, am avut impresia că Fan încă aștepta, lipită de partea cealaltă. M-am apropiat și m-am adresat fațadei tăcute.

— Mai am doar o întrebare, am spus. Cum găesc Cămpiile Morților?

Se auzi un icnet slab de uimire, apoi chipul palid al lui Fan reapărut, plutind pe suprafața ușii de lemn. M-ar fi speriat rău de tot înainte, dar mă obișnuisem cu astfel de priveliști.

— De unde ai știut că eram acolo? Chiar ești o zână, până la urmă!

— Unde sunt Cămpiile Morților? am repetat. Cumva, locul părea să mă atragă. Gândurile îmi zburară, pe neașteptate, la mama. Amah a fost întotdeauna atât de sigură că ea fusese cruțată de chinurile judecății și că renăscuse de mult, dar nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva era încă acolo.

— Sunt intrări peste tot, cum ar fi poarta de acces. Nici fantomele înfometate nu pot merge acolo. Nu au haine și nici bani pentru călătorie. Nu pot nici măcar să fure, deoarece bunurile spiritelor trebuie să fie oferite de bună voie.

— Tu cum te duci?

— Ți-am spus, am câteva slugi. Când ajung la câmpii, îi chem și ei vin să mă care.

— Aș putea să mă duc acolo?

Se uită lung la mine, cu un amestec de suspiciune și curiozitate.

— De ce trebuie să mergi și cum vei traversa cămpiile?

— Poate că m-ai putea duce tu?

— Bineînțeles că nu! Servitorii mei sunt fragili și destul de șubrezi. Încep să se dezmembreze după atâția ani. Dar dacă ai bani, poți să-ți cumperi trecerea.

Mă privi cu asprime. Mi-am întors pe dos buzunarele, scoțând la iveală câteva șiruri de bani și lingouri mici.

— Vei avea nevoie de mai mult de atât, spuse ea fără să-și poată ascunde disprețul.

În sinea mea, am blestemat faptul că nu terminasem de ars toți banii

de înmormântare înainte ca amah să mă oprească în ziua aceea.

— Hai să-ți spun ceva, zise Fan. Dacă vrei să mergi pe Câmpiile Morților, îți voi arăta drumul. Cu un preț.

— Credeam că primești deja cele necesare.

— Cu chiu, cu vai. Când va sosi momentul, nu vreau să-mi întâmpin iubitul arătând ca o cerșetoare.

— Dar nu-l vezi deja în vise?

— În vise! Acolo pot să manipulez puțin decorul, dar când va muri mă va vedea așa cum sunt. Haide, nu crezi că e o afacere bună?

M-am gândit și am aprobat din cap.

— Dar ai nevoie de mai mulți bani. Cere-le Autorităților tale Cerești. Nu uita că va trebui să cumpărăm cai, căruțe și haine.

— Și cum te găsesc când voi avea nevoie de tine?

Ea ridică din umeri.

— Eu sunt întotdeauna aici. Dar grăbește-te! Mi-e teamă că nu mai are mult de trăit.

CAPITOLUL 14

O ÎNTREBASEM PE FAN despre Câmpiile Morților din impuls, gândindu-mă la mama mea și, de asemenea, la faptul că, dacă aș fi fost realmente disperată, ar fi fost un loc în care l-aș fi putut găsi cu siguranță pe Lim Tian Ching, sper că fără o escortă demonică. La urma urmei, conform spuselor lui Fan, Câmpiile Morților erau destinate fantomelor omenesci, iar în visele mele nu văzusem oare cu ochii mei vilele și parcurile, caii și grajdurile lui? Acum, că aveam o altă ipoteză a uciderii sale, în care Yan Hong devenise suspectă, aș putea să-l conving să renunțe la răzbunarea lui, deși, ca să fiu sinceră, șansele mele păreau slabe. Nici măcar nu știam sigur cum să conving pe cineva să ardă bani funerari pentru mine.

Pe măsură ce mă îndepărtam mai mult de prăvălii, numărul luminițelor spiritelor începu să scadă. M-am întrebat dacă aveau vreo semnificație drumurile cele mai utilizate de fantome, dacă exista vreun înțeles ascuns sau o înclinație străveche pentru anumite zone. Între timp, am avut grijă să nu fiu văzută de alți locatari spirituali. Poveștile pe care le auzisem în copilărie sugerau că, în lumea de dincolo, existau lucruri mult mai înspăimântătoare decât cele la care tocmai asistasem.

Fără să-mi dau seama, am ajuns la vechiul Stadthuys. Mic și pătrat, vopsit într-un roșu intens, cu pereți grei din zidărie și un acoperiș european înclinat, acesta amintea de vremurile în care olandezii conduceau Malacca. Nu intrasem niciodată înăuntru, deși știam că britanicii încă îl folosesc ca sediu al guvernului. Localnicii spuneau că e bântuit și, fără să vreau, m-am dat în spate cu un fior pe șira spinării. M-am uitat în jur după luminile spiritelor, dar în acest cartier nu se zărea niciuna. Poate erau cu toții înăuntru, toți burghezii aceia olandezi impasibili și soțiile lor, în splendide rochii vechi cu crinolină, plimbându-se pe podelele masive și frământându-se cu privire la prețurile negoțului cu piper și nucșoară, scorțișoară și cuișoare. Piața orașului se afla în față, cu straturi de flori plantate rigid, după tradiția olandeză, și o fântână. Apa scliepa în bazinul ei liniștit și mi-a amintit de picioarele mele îndurerate. M-am apropiat cu grijă să mă uit în ea.

Când m-am aplecat asupra fântânii, am observat o altă imagine reflectată lângă a mea, o formă neclară care se transformă într-un bătrân cu o bluză mototolită pe el. Era atât de slab încât, în lumina

lunii, părea o creatură cusută din dantelă albă și subțire.

— Cine ești tu? am șoptit în sfârșit.

Bătrânul tresări.

— A, te văd acum.

Lumina palidă scoase la iveală un nas ca un cioc de papagal și niște ochi adânciți în orbite. Un străin, m-am gândit. Nu mai văzusem niciodată unul atât de aproape.

— Nu ești moartă, dar nici pe deplin vie. Biată făptură!

Era primul spirit care văzuse clar ce eram, iar eu m-am tras înapoi, speriată.

— Nu te mușc. Nu, nu, n-o să mușc. Ce cauți aici? Ar trebui să te întorci la tine acasă.

Deși accentul și înfățișarea lui erau ciudate pentru mine, îmi vorbea cu bunăvoință, lucru care, în combinație cu epuizarea mea, îmi umplu ochii de lacrimi.

— Gata, gata, spuse el. Nu mai plânge. Mă auzi, nu-i așa?

Mută, am dat din cap.

— O fetiță chinezoaică, văd, zise el. Mă ierți, o domnișoară.

— Cine ești tu?

— Eu? Bătrânul Willem Ganesvoort, iată cine sunt. Stăteam lângă fântână, așa cum mi-e obiceiul.

— Ești olandez, am spus entuziasmată.

— Am fost olandez, o corectă el. Acum sunt... ce sunt? Un spirit, un suflet.

— Ce cauți aici?

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, spuse el cu un reproș blând, dar fie, le facem pe plac doamnelor și domnișoarelor.

Și îmi făcu o plecăciune rigidă, dar politicoasă. În timp ce făcea asta, am observat că unul dintre brațele sale era schilodit, agățat de piept ca aripa unui pui de pasăre.

— M-am imbarcat spre Orient când eram tânăr. Am fost instruit să fiu arhitect, asta a fost profesia mea. A, da, brațul meu, adăugă el, urmărindu-mi privirea. M-am născut și am murit cu el așa. Nimeni nu credea că pot să plec de la Rotterdam cu brațul ăsta, deși nu mă încurca în niciun fel să văd lumea. Dar Malacca mi-a plăcut întotdeauna cel mai mult. Așa că, atunci când mi-a expirat timpul, am mai rămas un pic. Cred că îmi place să mă uit la opera mea.

— Și care a fost aceea? Stadthuys?

— O, nu! Doamne sfinte, cât de bătrân mă crezi? Stadthuys a fost construit în 1650. Eu nu sunt chiar așa de bătrân. Însă am ajutat la realizarea acelei mici anexe.

M-am uitat cu atenție la clădirea întunecată, dar nu reușeam să văd spre ce anume arăta.

— Foarte frumos, am spus în cele din urmă.

— Crezi? Dintre toate clădirile pe care le-am proiectat, îmi place cel mai mult. Anexa aceea micuță nu a fost mare lucru, dar am fost foarte mulțumit de cum a ieșit. Dar tu încotro te îndrepti?

Am deschis gura, apoi m-am oprit. M-am săturat să tot vorbesc, m-am săturat să umblu întruna și să nu găsesc odihnă. Nici măcar nu știam ce să cred despre acest olandez, deși părea destul de inofensiv și atât de plăpând încât nu mă îndoiam de vârsta lui înaintată.

Un zâmbet slab i se ivi pe față.

— Nu ai încredere în mine. Bănuiesc că nu te pot învinovăți. Eu însumi nu am mai vorbit cu altă fantomă de cincizeci de ani. Dar asta a fost o prejudecată a mea. Vezi tu, pe vremea mea, nu prea aveam de-a face cu băștinașii; iar singurul olandez din zonă în afară de mine era nebunul ăla care s-a sinucis sărind de pe turnul cu ceas. Însă timpul m-a mai înmuiat. În plus, te simți singur când nu ai cu cine să vorbești.

Ideea de a hoinări veacuri întregi îmi induse o stare vecină cu panica.

— Caut Câmpiile Morților, am spus.

— Câmpiile Morților? Nu te pot ajuta. Nu pot găsi un astfel de loc, deși am auzit adesea vorbindu-se despre el. Acestea nu sunt credințele mele, copila mea. Nu este lumea mea de dincolo.

Am tăcut preț de o clipă.

— Dar tu mă vezi! Poți vorbi cu mine!

— Da, da. Bineînțeles, suntem încă în mare parte pe tărâmul celor vii. Vezi și tu pavelele de sub picioarele noastre și lumina lunii care strălucește pe fântână. Asta nu este chiar viața de apoi, draga mea. Este pur și simplu capătul din urmă al vieții. De aici mergem cu toții mai departe.

— Deci ce se întâmplă cu semenii tăi când mor? am întrebat.

— Știi, nu sunt întru totul convinși. Dar draga mea mamă m-a învățat că există un Dumnezeu milostiv și asta este ceea ce aleg să cred. Ori asta, ori voi dispărea pur și simplu.

— Cum de ai știut ce sunt eu?

— Am știut pentru că am văzut unul ca tine cu mult timp în urmă. Un băiat indian care a căzut dintr-un copac. Căzătura nu l-a omorât, așa că a mai zăbovit o vreme.

— Câtă vreme?

— Doar câteva zile. Vezi tu, nu putea să mănânce, iar când inima lui a încetat să mai bată, a devenit în sfârșit o fantomă. Sărmanul, era atât de speriat.

— Asta înseamnă că și eu mai am doar câteva zile?

Vocea îmi tremura.

— Nu știu. Dar pari mai puternică decât era el. Pesemne că organismul tău este stabil. Dar ai mare grijă de el. Doar dacă nu cumva, firește, ești gata să pornești mai departe.

În ciuda blândeții sale, cuvintele lui mă speriară mai mult decât orice întâmpinasem în noaptea aceea.

— Nu există nicio cale să mă întorc printre cei vii? am întrebat.

— Poate există. Stai liniștită! Nu-ți face griji. Roagă-te ca totul să fie bine și mă voi ruga și eu pentru tine.

Bătrânul oftă și o vreme am rămas tăcuți. O fâșie palidă de lumină apăru la orizont.

— Poate că ar trebui să te întorci să te îngrijești de trupul tău, spuse olandezul în cele din urmă.

— Nu știu cum să ajung acolo.

— În privința asta, ți-aș putea fi de ajutor.

Șovăielnic, i-am descris cartierul nostru.

— A, cartierul negustoresc. De multă vreme nu m-am mai aventurat pe acolo. Dar nu este atât de greu de găsit. Iată cum ajungi.

Îngenunche, folosindu-și brațul sănătos pentru a trasa o hartă pe un petic de pământ. Niciunul dintre gesturile lui nu lăsa nici cel mai mic semn, dar prin imaginea difuză proiectată de mâna lui fantomatică, am reușit să-i înțeleg indicațiile.

— Și dacă o iau pe drumul ăsta? am întrebat.

Lumina proaspătă a zorilor începu să inunde piața orașului. M-am întors să-l văd lângă mine, dar bătrânul olandez nu mai era. Nu știam ce se întâmplase cu el; dacă dispăruse în cele din urmă, forma lui fragilă evaporându-se sub strălucirea soarelui, sau dacă era atât de bătrân, încât putea fi văzut doar la lumina lunii. În orice caz, am stat acolo o vreme, descumpănită. Păsările ciripeau și ceața se așternuse deasupra apei din bazinul fântânii, răcite de aerul nopții. Am constatat

că eram obosită, atât de obosită și de mâhnită, încât m-am dus și m-am întins lângă Stadthuys, ca un cerșetor de pe stradă.

Când m-am trezit iar, soarele era deja sus pe cer. Am plecat grăbită, cuprinsă brusc de neliniște pentru trupul meu. Indicațiile olandezului fuseseră corecte. Clar și concis, îmi imprimase cumva modelul general al orașului și în curând m-am pomenit pe străzi cunoscute. Am grăbit pasul pe măsură ce mă apropiam de casa noastră, dar apoi m-am oprit brusc. În fața ușii se afla un demon cu cap de bou.

Stătea cu capul plecat și brațele încrucișate. Capul greu de bovină îi atârna în față într-o imagine a plictiselii ce ar fi fost caraghioasă la o ființă mai puțin feroce. M-am apăsat frenetic înapoi în perete, simțindu-i rezistența pe măsură ce mă împingeam în cărămidă. Gândurile mi se învâlmășeau ca un vârtej de petice de hârtie. De ce venise aici? De ce nu mai aveam aceeași senzație de apăsare care mă avertizase până atunci? Puteam să inventez scuza că e doar un singur demon, în timp ce noaptea trecută strada fusese plină de spirite, dar nu mă puteam păcăli. Vigilența mi se diminua; fiecare întâlnire cu morții mă apropia mai mult de ei. Mi s-a făcut rău.

Demonul stătea nemișcat, ca o statuie cioplită dintr-un trunchi de copac masiv. În junglele din Malaya trăiește o specie de bivoli sălbatic numit *seladang*, care este mai înalt la nivelul umerilor decât un om și cântărește mai mult de o tonă. *Seladang*-ul este una dintre puținele vietăți care pot ucide un tigru. Nu văzusem niciodată unul viu, dar odată, la farmacia chinezească, un vânător adusese o pereche de coarne late. Acum, uitându-mă la demonul cu cap de bou, mi-am dat seama că are coarnele și mai mari decât cele pe care le văzusem. Dar chipul de sub ele nu avea o înfățișare blândă de animal. În ochii roșii se citea un amestec de viclenie și ferocitate, o sclipire omenească ce mă făcu să tremur.

În timp ce mă uitam la acest portar nepoftit, un alt demon se ivi de după colț.

— Ceva noutăți? Întrebă primul.

— Nimic. Ai intrat în casă?

— Sunt prea multe hârtii vrăjite. În plus, nu-i decât trupul ei.

Pulsul îmi zvâcnea ca o molie agitată. Gândul că astfel de creaturi mă căutau mă făcea să leșin de groază.

— Rămâi prin preajmă în caz că apare vreo schimbare. Eu mă duc să

patrulez.

Făcură schimb de locuri mormăind și ciocnindu-și armurile.

— Nu o lăsa să-ți scape.

— Vorbește în numele tău! Totuși, nu înțeleg cum de a știut *e/* că ea a plecat. Niciodată nu a trebuit să punem paznici până acum.

— Habar n-am. Dintr-odată, noaptea trecută, a început să facă spume la gură. „Mai e acolo?” a întrebat, fâțâindu-se nervos.

Mi-am apăsât pumnul peste gură. Deci Lim Tian Ching chiar îmi auzise strigătul de uimire de aseară.

— Aproape că i-am smuls capul ca să-l opresc din schelălăit.

Se uitară unul la altul cu ochii lor roșii.

— Nu-ți bate capul. Dacă nu-și îndeplinește misiunea, oricum este al nostru, chiar dacă el nu știe nimic despre asta.

Celălalt demon căscă, dezvăluind o gură imensă și niște dinți foarte ascuțiți.

— Ce ar trebui să fac dacă fata se întoarce?

— Păi, să te asiguri că nu mai pleacă iar, firește! Se va întoarce; toți se întorc.

— Și trupul ei?

— Bătrâna face o treabă bună. Ar trebui să reziste. Nu e nimic în neregulă cu trupul.

— Și dacă nu se mai întoarce?

— Dacă se rătăcește, vrei să spui? Atunci spiritul ei se va ofili. Chiar dacă se va întoarce, nu se va mai potrivi cu trupul. Va fi ca o fasole uscată care zornăie într-o păstaie.

— Mai bine o găsim, atunci.

Primul demon se îndepărtă în timp ce înlocuitorul său se așeză în fața ușii. Mi se strânse stomacul. Nu mă puteam întoarce în casă acum. Mai bine să rămân în libertate, m-am gândit, așteptând ca demonul să lase garda jos. Însă părea mai vigilent decât predecesorul său și stătea drept în picioare, cercetând strada și casele din jur. Pe când mă întrebam ce să fac, ușa din față se deschise.

CAPITOLUL 15

AM PRIVIT CONSTERNATĂ cum se deschidea ușa grea, temându-mă că cel care ieșea urma să cadă pradă demonului care mă aștepta. Eram îngrozită că va fi amah, dar silueta care se ivi era nimeni altul decât Moș Wong, bucătarul nostru. În ciuda neliniștii mele, intersectarea lui cu demonul cu cap de bou a fost surprinzător de inofensivă. Se evitără reciproc ca într-un mic dans ciudat, Moș Wong strângându-și nepăsător coșul sub braț, iar demonul dându-se la o parte cu un dispreț plictisit.

În timp ce Moș Wong a luat-o rapid și cu pași mărunți pe stradă, eu m-am smuls de pe perete, aruncându-mă cu spatele în curtea vecinilor. În graba mea de a ține pasul cu el, m-am năpustit prin casele oamenilor, împingându-mă cu forța prin ziduri și prin alte obstacole. Moș Wong înainta cu pași siguri. Din când în când mă temeam că îl pierdusem, dar în cele din urmă, când am ajuns la o distanță destul de mare de casă, am ieșit la timp pentru a-l vedea dispărând după un colț.

Pe când mă grăbeam în urma lui, mă întrebam ce intenționez să fac. Nu aveam niciun plan concret, nicio strategie în minte. Cu toate acestea, mi-am amintit de clipa aceea din curte, când păruse să mă recunoască, și mi-am dorit să existe o cale prin care să măresc vizibilitatea formei mele actuale. Poate că, dacă ar fi plouat, picăturile de apă ar fi putut evidenția un contur firav. Dar, în ciuda frecvențelor furtuni tropicale care scăldau Malacca, cerul fusese senin în ultimele două zile, iar norii uriași de tip cumulus, ca o spumă bătută, alunecau senini pe cer ca niște insule plutitoare.

L-am ajuns din urmă pe Moș Wong și l-am strigat, cu slabe speranțe că m-ar putea auzi. Spre surprinderea mea, întoarse capul. Uimirea îi brăzdă chipul, dar își fixă privirea undeva în față, ca și cum nu m-ar fi auzit deloc.

— Moș Wong! am strigat din nou. Eu sunt! Li Lan!

Am tot sărit de jur-împrejur, dar el m-a ignorat sânguincios.

— Te rog! Dacă mă vezi cumva, ajută-mă!

Am mers așa o bucată de drum, timp în care eu îl imploram, iar el nu mă băga în seamă. Un mușchi îi zvâcnea în colțul ochiului, dar în rest se comporta ca și cum nu aș fi existat. În cele din urmă, m-am oprit în stradă și am început să bocesc ca un copil; lacrimile mi se scurgeau

prin pumnii strânși, iar nasul îmi curgea nestingherit pe bluză.

— Domniță!

Moș Wong se uită la mine resemnat.

— N-ar trebui să vorbesc cu tine. Întoarce-te în corpul tău.

— Mă vezi!

— Bineînțeles că te văd! Te-am văzut rătăcind prin casă în ultima săptămână. Ce faci aici, atât de departe de casă?

— Nu mă pot întoarce. Sunt demoni cu cap de bou care păzesc casa. Și mi-am povestit nefericitele aventuri, plângând de ușurare.

Moș Wong îmi întrerupsese recitalul.

— Nu sta în mijlocul străzii. Oamenii vor crede că sunt nebun.

Pe marginea drumului se afla un copac uriaș, ale cărui ramuri împletite alcătuiau o frumoasă țesătură de umbre. Moș Wong se ghemui la poalele lui și spuse:

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu tine.

În timp ce mă destăinuiam, el scoase din buzunar o bucată răsucită de ziar și scutură din ea câteva semințe de pepene prăjite.

— Chiar n-ar trebui să vorbesc cu tine, spuse așa, cam în colțul gurii.

— De ce nu?

Scoase un sunet de nerăbdare.

— Pentru că e de rău! Te va lega de lumea spiritelor. Trebuie să te întorci în corpul tău. De ce crezi că m-am prefăcut că nu te-am văzut mai devreme?

— Am încercat, i-am spus. Am încercat din răspuțeri, dar nu pot să revin în trupul meu. Iar acum nu pot nici măcar să mă duc acasă!

— Spui că un demon păzește casa?

— Nu l-ai văzut?

— Nu, dar am simțit ceva. Eu nu pot vedea demoni. E un lucru pentru care sunt recunoscător.

— Atunci, cum de mă vezi pe mine?

— E o poveste lungă. Chiar vrei să o auzi? *Aiya*, întotdeauna ți-au plăcut poveștile, chiar și când erai mică.

Și mai scoase un oftat în timp ce spărgea semințele de pepene între dinți, ca să scoată sâmburii dulci. De când mă știu, avea mereu la el câte o gustare, de la alune decojite până la năut prăjit. În ciuda acestui fapt, rămăsese slab și sfrijit ca un câine vagabond, cu antebrațele noduroase de la efortul de a întinde aluatul, de a tranșa puii și de a freca tigăile. Moș Wong își încreți fruntea.

— Văd fantome. Am capacitatea asta încă de când eram copil. Unii oameni se nasc cu ea, alții o dobândesc prin practici spirituale. În cazul meu, o bună bucată de vreme nu mi-am dat seama că mulți dintre oamenii pe care îi vedeam nu erau în viață. M-am născut într-un sătuc din nord, în Perak. Teluk Anson, unde britanicii au concesiuni miniere. Tatăl meu era cizmar; mama se ocupa de cusut. Nu ți-am spus niciodată asta, nu-i așa? Nu am vrut ca oamenii de aici să știe prea multe despre mine.

Când eram foarte mic, mă jucam cu un copil lângă râu. În fiecare zi mă aștepta și pierdeam vremea jucându-ne cu bețe și frunze. El nu atinge niciodată nimic, doar îmi spunea ce să construiesc. La un moment dat, am întrebat-o pe mama dacă pot să-l aduc acasă la cină, pentru că părea slab și flămând. Ea nu m-a crezut când i l-am descris, spunând că nu există un astfel de băiat în satul nostru, așa că am dus-o la râu să i-l arăt. Atunci mi-am dat seama că era o fantomă, pentru că ea nu-l vedea. De fapt, a fost destul de speriată, iar eu am luat o bătaie zdravănă. Mi-a spus să nu mă mai joc niciodată cu el. Mai târziu, am dedus, din frânturi de discuții pe care le-am auzit de la adulți, că în urmă cu mulți ani se pierduse un copil. Se rătăcise într-o zi, iar părinții lui, care erau muncitori nomazi, habar nu aveau unde să-l caute. Nimeni nu mai auzise vreodată de familia aceea, iar copilul fusese uitat.

Întrucât am insistat că era încă lângă râu, părinții mei au ajuns la concluzia că băiețelul se înecase. Într-o zi, tatăl meu s-a dus pe malul râului fără mine și a făcut o tăbliță funerară pentru copil, căci îi știau numele, și i-a ars ofrande. De atunci, nu l-am mai văzut niciodată. După aceea, părinții mei m-au avertizat să nu mai vorbesc cu fantomele.

— Dar ai făcut un lucru bun, am spus eu.

Moș Wong scuipă coaja unei semințe de pepene.

— Da, dar acela a fost un caz neobișnuit. Îi știau numele și familia. Cei mai mulți dintre morți sunt necunoscuți. Oricum, de atunci niciunul nu mi-a mai vorbit.

— Eu vorbesc cu tine acum.

Moș Wong se încruntă.

— Tu nu ești încă moartă. Și oricum nu ar trebui să vorbești cu oricine te vede. Sunt multe lucruri rele pe lumea cealaltă, multe fantome care vor răul celor vii și care vor încerca să te păcălească.

Am tresărit, gândindu-mă la Fan și la declarațiile ei de dragoste

pentru bătrân.

— Cine te-a învățat asta?

— *Aiya*, după acel incident, mama nu a putut dormi pentru că își făcea griji pentru mine. Și, într-un fel, avea dreptate să se teamă. Mi se deschiseseră ochii și mi-am dat seama că mulți dintre oamenii pe care îi luasem ca atare erau probabil fantome. Îi vedeam în fiecare zi; femeia de la taraba de fructe părăsită care nu avea nimic la vânzare sau bărbatul cu un singur picior din spatele *kopi tiam*-ului. Râdea adesea fără motiv și nu înțelesesem niciodată de ce nu-i dădea atenție nimeni. Acum îmi dădeam seama că asta se întâmpla fiindcă nu-l vedeau.

Într-o zi, sosi un ghicitor ambulant la noi în sat. Făcea trucuri cu ajutorul spiritelor, dar pentru mine era destul de ușor să văd dincolo de scamatoriile lui. Când a descoperit că vedeam fantome, a vrut să mă cumpere de la părinți. Mama a refuzat, dar, după ce a plecat ghicitorul, s-a temut că s-ar putea întoarce să mă fure. Atunci m-a trimis la un templu, ca să devin novice.

— Și ai rămas acolo?

Moș Wong scoase un sunet de iritare.

— Tu ce crezi? Doar stau aici, lângă tine, nu? Am fugit de atâtea ori, încât în cele din urmă starețul a spus că nu mă mai vrea. Dar cât timp am stat acolo, mi-a dat lecții în particular. Poate a crezut că mă poate pregăti să devin exorcist. El mi-a spus cum să mă descurc cu fantomele. Cu toate astea, nu prea mi-a fost de ajutor. După experiența mea cu copilul de lângă râu, nu am mai vrut să am de-a face cu ele.

— Pentru că era înfricoșător?

— Nu, pentru că era prea trist. Pe cele mai multe dintre ele nu le puteam ajuta și nu aveam niciun interes să fac bani pe seama lor. *Cheh*, ai putea spune că m-am sustras de la datoria mea. Dar oricum eram mai mereu în bucătăriile templului, așa că în cele din urmă am fugit și am devenit bucătar.

— Și familia ta?

— A fost mai bine să plec. Întotdeauna apărea cineva care îmi cerea să văd fantome, să-i fac favoruri sau cine știe ce trăsnaie pentru el. Am vrut doar să fiu lăsat în pace.

M-am gândit la cât de disprețuitor fusese întotdeauna Moș Wong cu privire la istericalele menajerei noastre Ah Chun și nu m-am putut abține să nu râd.

— Ce-i așa de amuzant? Întrebă.

— Nu e de mirare că nu ai crezut niciodată poveștile lui Ah Chun.

Moș Wong lăsa cu greu să-i scape un zâmbet.

— Fata aia! Aș fi putut să-i spun lucruri mult mai rele decât își închipuia ea.

— Ai văzut vreodată o fantomă în casa noastră?

— Odată, pe scara principală...

Făcu o grimasă și adăugă brusc:

— Dar nu contează. Bătrânul stăpân a cerut să fie adus un exorcist.

Abia mult mai târziu aveam să înțeleg semnificația cuvintelor sale, dar în acel moment eram mai preocupată să întreb:

— Ai văzut vreodată fantoma lui Lim Tian Ching?

Moș Wong se încruntă.

— Nu. Dar tu ai spus că la început ți-a apărut în vise. Probabil că deține un alt tip de legătură. Tot ce pot să-ți spun este că nu s-a deranjat niciodată să vină la bucătărie. În plus, eu nu caut fantome. Încerc să nu le văd și nici nu le dau atenție. E singurul mod în care îmi pot vedea de viața mea. Să vezi spirite este o boală, nu un har.

Deveni tăcut, în timp ce eu mă gândeam ce prezență statornică era Moș Wong în gospodăria noastră. Cât de ciudat era să mă gândesc că ținuse ascunsă această abilitate stranie sub fațada vieții sale de zi cu zi.

— Moș Wong, poți să faci ceva pentru mine? am întrebat în cele din urmă.

— Ce? Sper că acum ai de gând să vii acasă cu mine.

— Nu pot să fac asta. Dar poți să-mi aduci o ofrandă de bani sau mâncare pentru suflet?

Bătrânul oftă.

— Nu-mi place să fac asta. Întărește puterea spiritului tău de a rămâne pe lumea cealaltă. Cred că ar trebui să te întorci în corpul tău acum.

— La ce bun dacă sunt prizoniera lui Lim Tian Ching? Te rog... dă-mi puțin timp ca să găesc o soluție.

— Dar nu am nicio tăbliță strămoșească pentru a-ți aduce ofrande.

— Scrie-o pe o hârtie.

— Domniță, eu nu știu să scriu sau să citesc.

Eram descurajată, iar el mi-a văzut dezamăgirea.

— O să-ți cumpăr niște mâncare pe care o poți lua direct, dacă tot ești aici cu mine. Și mai târziu poate îl voi ruga pe tatăl tău să-ți scrie o

tăbliță funerară, deși nu îl va încânta deloc ideea. Asta dacă va mai fi lucid.

Mă cuprinse un sentiment de vinovăție.

— Cum se simte tata?

— Nu prea bine. Îmi pare rău că nu pot să-ți dau vești mai bune.

— Și amah?

— Ocupată să aibă grijă de corpul tău. Pe asta își concentrează toată atenția acum. A vrut să aducă un medium de la templul Sam Poh Kong, dar tatăl tău a refuzat categoric. S-au certat groaznic pe tema asta. Îți spun, ar fi bine să te întorci cât mai repede.

În ciuda acestor vești îngrijorătoare, era o împrejurare curios de plăcută. Am mers alături de Moș Wong, așa cum făceam când eram mică, plus că puteam să vin și să plec în voie. Trecurăm pe lângă un vânzător ambulant de tăiței cu o oală de supă aburindă la un capăt al unei cobilițe și cu un coș care conținea un mic mangal și diverse ingrediente la celălalt capăt. Ghemuindu-se pe stradă, își montă soba portabilă și se apucă de gătit tăiței la comandă. Întotdeauna mi-am dorit să gust din ei, dar amah nu m-a lăsat niciodată.

— Pot să mănânc tăiței?

Bătrânul Wong păru indignat.

— Nu știi că ei nu spală niciodată bolul și bețișoarele, ci pur și simplu le dau mai departe următorului client? Îți pot face tăiței mult mai buni decât ăștia.

— Dar nu pot să mă duc acasă acum.

— Vrei să te îmbolnăvești? Nu m-am putut abține să nu zâmbesc la absurditatea situației. Nici nu știi, spuse el pe un ton sumbru. Nu primești tăiței.

Apoi cedă.

— Mai încolo este un chioșc cu *laksa*²². Vom merge acolo, nu luăm din locul ăsta murdar.

Am intrat pe o străduță îngustă, unde erau întinse copertine de pânză ca protecție împotriva soarelui, iar vânzătorii ambulanți stăteau aplecați deasupra mangelurilor cu cărbuni. De-a lungul ei trecea un canal îngust, plin cu apă urât mirositoare. Amah ar fi spus că nu era un loc potrivit pentru o fată de familie bună, deoarece clienții erau în

²² Preparat picant de origine chinezească pe bază de tăiței care se consumă în Malaysia (n. trad.).

mare parte bărbați, atât culi, cât și alți oameni din oraș. Moș Wong își croi drum pe lângă mesenii gălăgioși înghesuiți la mesele comune. Blaturile înguste erau ticsite cu creveți lucioși, tăitei împleticiți și grămezi de ardei iute roșu și coriandru proaspăt. Pe frunze de bananier verzi erau întinși pești prăjiți, galbeni de la turmeric, și *begedil* crocant, o crocheta de carne și cartofi, în timp ce pe grătarele cu cărbuni se frigeau *satay* și pisici de mare unse cu pastă de ardei iute. Îmi era atât de foame, încât simțeam că leșin.

Moș Wong se îndreaptă direct spre o gheretă la care clienții stăteau la coadă. Când i se aduse *laksa* cu curry, Moș Wong îmi prezintă farfuria mormăind o rugăciune. Apoi își luă bețișoarele și se apucă să mănânce. Spre ușurarea mea, fiindcă mâncarea îmi fu dedicată, am putut savura tăiteii picanți care înotau în zeama de curry. Bucățele de tofu prăjit, germenii de fasole și moluște cărnose erau îngropate dedesubt ca o comoară. Simțindu-mă sătulă, am pălăvrăgit veselă în timp ce îl urmam, uitând pentru o vreme de necazurile mele. Moș Wong cumpără banane și chifle din pastă de fasole, amintindu-și că erau preferatele mele. I-am spus că nu mi-e foame, dar mi-a zis că nu contează.

— S-ar putea să descoperi că le poți mânca mai târziu.

Am încuviințat din cap, amintindu-mi de banii funerari care îmi apăruseră în buzunare.

— Nu mai am niciun ban la mine, mi-a spus apoi. Ești sigură că nu poți să te întorci acasă?

— Câtă vreme e păzită de demon, nu.

— Dar ce vei mânca între timp?

Înduioșată de grija lui, mi-am întors fața, neputând să vorbesc. Eram aproape de casă, când Moș Wong m-a întrebat dacă demonii mai erau de pază. Am aruncat o privire în jur, supărată pe mine pentru că, în inconștiența mea, îl însoțisem până acolo, dar nu am zărit nici urmă de demoni.

— Ar fi mai bine să plec, am spus.

Deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar am luat-o repede din loc, temându-mă să nu atrag atenția asupra lui.

CAPITOLUL 16

ÎNTRUCÂT MĂ AFLAM din nou pe un teritoriu familiar, gândurile îmi zburară iar la firul strălucitor pe care îl urmărisem de la fereastra dormitorului meu și pe care îl pierdusem în timp ce eram urmărită de stafiile înfometate. Am căutat în susul și în josul străzii, reconstituind traseul anterior. Exact când eram pe punctul de a renunța disperată, i-am surprins licărul firav cu o ușurare copleșitoare. Însă, după ce l-am regăsit, m-am oprit în loc nehotărâtă. Dacă acest fir mă ducea cu adevărat la Tian Bai, oare chiar trebuia să îl caut? În ciuda noilor mele suspiciuni cu privire la Yan Hong, el era cel pe care Lim Tian Ching îl numise criminal și, pe deasupra, urma să se însoare cu alta.

Cu toate astea, tânjeam să îl văd. Poate era o idee prostească, dar simțeam că, dacă m-aș fi putut uita din nou în ochii lui, aș fi știut dacă acuzațiile lui Lim Tian Ching erau false. La urma urmei, exista o rivalitate veche între ei. Și dacă reușeam să descopăr misiunea secretă a lui Lim Tian Ching și cine se afla în spatele ei, puteam să-mi dau seama mai bine dacă răzbunarea lui avea un motiv întemeiat. Nu doream să ajung ca Fan, blocată zeci de ani pe orbita vieții iubitului ei, însă îmi era greu să mă împotrivesc dorinței de a-l mai vedea o dată pe Tian Bai, de a afla dacă această căsătorie era dorința lui. În cele din urmă, am cedat.

În timp ce goneam, întremată de mâncarea consistentă, starea mea de spirit începu să se îmbunătățească. Firul din mâna mea m-a dus departe de vilele împrejmuite de ziduri ale bogătașilor, prin cartierul comercial și spre port. Se vedeau bine-cunoscutele pânze încrețite ale joncilor chinezești, amestecate cu pânzele albe ale goeletelor europene și o flotilă joasă de prao malaysiene cu ochi pictați pe prove. Dincolo de ele se întindea Strâmtoarea Malacca, cu apele turcoaz limpezi ca sticla și calde ca apa de baie. De aici veneau vapoarele din Singapore și Penang, descărcându-și baloții de bumbac, staniu și mirodenii pe spinările goale ale culilor, ca un cortegiu nesfârșit de furnici.

Neavând pe nimeni în preajmă care să mă dojenească, am fost tentată să îmi vâr degetele de la picioare în valuri, dar firul mă trase spre dreapta. Așa subțire cum era, avea o forță de oțel și zumzetul său slab se întetea ușor, ca strigătul de vânătoare al unei femele țânțar. Drumul cobora până la un șir de depozite unde erau păstrate mărfurile

Înainte de a fi încărcate pe navele în așteptare. Familia noastră avusese cândva o astfel de magazie, pe vremea când tatăl meu încă se ocupa în mod activ de comerț. Îmi aminteam entuziasmul din casa noastră atunci când unul dintre vasele lui se întorcea acasă cu marfă și un profit frumos, dar vremurile acelea erau acum doar o amintire îndepărtată.

Drumul se preschimbă într-o potecă prăfoasă, bătătorită de picioarele culilor și brăzdată de roțile căruțelor cu boi, la capătul căreia se găsea un depozit mare. Ușile grele erau închise cu gratii, dar firul mă conduse spre un birou de transport maritim, situat în lateral. Era liniște, iar aerul însuși, îmbibat de mirosul mării, strălucea în căldura după-amiezii. Interiorul era întunecat și răcoros, simplu, cu scânduri de lemn albite de aerul mării, și gol, cu excepția unei mese pe care se afla un abac solitar. Am presupus că aici era locul unde supraveghetorul număra cutiile și plătea culii, dar firul din mâna mea începu să vibreze insistent, conducându-mă spre un birou înțesat de rafturi cu registre și cutii cu inventarele transporturilor. O fereastră lungă dădea spre mare, iar pervazul era acoperit cu o colecție curioasă. Bucăți de corali zăceau alături de un ceas de alamă dezmembrat, un dinte de balenă și un căluț frumos sculptat din lemn de santal. Chiar la capătul pervazului se afla un pieptene de păr femeiesc. Mi-am dat seama imediat că era al meu; cel pe care i-l pusesem în mână lui Tian Bai.

În timp ce priveam obiectele de pe pervaz, m-a cuprins tristețea. La ce mă așteptasem? Ca Tian Bai să țină strâns pieptenele la el, așa cum purtasem eu ceasul obsesiv, peste tot? Fan spusese că firul sclipitor era o expresie a forței sentimentelor, dar dacă acesta nu era decât un atașament unilateral? Poate că era de așteptat ca pieptenele meu să zacă pe pervaz, ultimul dintr-un șir de trofee. Fără îndoială că fata familiei Quah li dăduse ceva mai bun pentru a-și aminti de ea. Din ochi îmi țâșniră lacrimi de dezamăgire, dar le-am șters. Întorcându-mă spre fereastră, am suspinat, dar am fost surprinsă să aud un alt suspin în apropiere.

În graba mea, abia dacă apucasem să arunc o privire spre cealaltă parte a sălii, care era izolată de niște paravane. Am pășit în spatele lor și am descoperit că ascundeau un lavoar și un pat de campanie. Pe pat, dormea adânc Tian Bai. Avea un braț ridicat neglijent deasupra capului. Cum îl priveam eu așa, începu să se miște și să se încrunte.

Gâtul robust și mușchii plați ai pieptului îi dădeau o vigoare care m-a făcut să mă întreb ce anume făcea când nu stătea la birou.

Mi-am trecut mâna pe fruntea lui, dar nu a reacționat. Fan spusese că putea intra în visele iubitului ei folosindu-se de firul ei. Îl aveam și eu pe al meu și, exact când mă întrebam dacă aș îndrăzni să îl folosesc, picioarele mele deja străbăteau camera pentru a-l apuca. Am strâns firul între degete și l-am apăsat pe pieptul lui. Întâmpină o ușoară rezistență, nimic mai mult. Apoi, lumea se învârti în jurul meu și deveni cenușie și tulbure.

Stăteam pe marginea unei stânci, cu vedere spre un port. Marea era de un verde mohorât, iar crestele din jur erau albastre și încețoșate în lumina stinsă a după-amiezii. Vântul sfărâma norii, iar aerul era rece și straniu. Golful, adânc și presărat cu numeroase brațe de intrare, adăpostea zeci de corăbii care depășeau cu mult capacitatea Malaccăi. Erau veliere, vapoare cu aburi și atât de multe jonci, încât portul era înțesat cu pânzele lor fioroase, ca niște înotătoare de pești. În timp ce mă uitam în jur, minunându-mă de acest tărâm străin, mi-am dat seama că stăteam lângă Tian Bai. Probabil că intrasem în visul lui, dar ce visa el? Vântul sufla neîncetat; formele munților erau noi pentru mine. Comparativ cu invazia monotonă a lui Lim Tian Ching în propriile mele vise, aici totul era de o claritate vie. Dar poate că asta se datora faptului că el plăsmuise un decor. În cazul lui Tian Bai, eram sigură că visul de față era o amintire și că nu putea fi decât portul Victoria din Hong Kong.

Văzusem litografii alb-negru ale canalului lung și ale vârfurilor spectaculoase care îl adăposteau, dar nu mi-am imaginat vreodată că voi admira eu însămi o asemenea priveliște. Pentru o vreme nu am putut decât să stau cu ochii pironiți la peisaj, până când imaginea profilului lui Tian Bai m-a scos din transă. Tian Bai stătea la mică distanță de un grup de vizitatori, a căror îmbrăcăminte era un amestec de haine manciuriene și occidentale. Purta o jachetă din postav gri cu nasturi acoperiți, o vestă asortată și pantaloni de culoare închisă. Avea părul tuns scurt în stil occidental. Vorbeau alternativ în cantoneză și engleză, dar eu înțelegeam fiecare cuvânt, poate pentru că percepeam și eu tot ce auzea și vedea el.

Un tânăr părea foarte apropiat de Tian Bai și am ghicit că trebuia să fie soțul lui Yan Hong. Era scund, cu ochi înguști și poznași. Ceilalți, în

mod clar colegi studenți la medicină, râdeau la remarcile lui. Femeile stăteau un pic la distanță. Eram foarte interesată de îmbrăcămintea lor, în special de rochiile de zi încorsetate și strânse în talie, care le conturau siluetele și le arcuiau spatele. Era pentru prima dată când vedeam chinezoaice purtând veșminte europene și am presupus că în Hong Kong astfel de ținute erau la modă, iar vremea era suficient de răcoroasă pentru a le îmbrăca fără să simtă vreun disconfort. Nerăbdătoare, le-am studiat coafurile și bijuteriile, întrebându-mă cum își prindeau părul. În timp ce făceam asta, am observat o fată care nu părea chiar chinezoaică. Era cam de vârsta mea, cu o înfățișare aparte, aproape străină. Ochii ei negri, cu pleoape grele, și tenul catifelat cu nuanțe măslinii îmi aminteau de orhideele crescute la umbră. Când se întoarse spre femeia de lângă ea, am observat că avea trei alunițe mici pe pielea deschisă a gâtului.

Curând se văzu clar că Tian Bai o urmărea pe această fată. Își ațintea ochii asupra ei, după care își îndrepta rapid privirea în altă parte. În ciuda propriei mele fascinații față de ea, nu m-am putut abține să nu simt împunsătura geloziei. Soțul lui Yan Hong veni lângă el și îi puse o mână pe umăr.

— Este pentru prima oară când o vezi pe frumoasa Isabel? murmură el. Ai grijă să nu te prindă fratele ei. Uite-l acolo.

— Care e numele lor de familie? întrebă Tian Bai.

— Souza. O veche familie portugheză eurasiatică. Dar nici să nu îți treacă prin cap.

Strânse cu putere umărul lui Tian Bai, apoi îi dădu drumul brusc.

— Hai, plecăm! spuse el.

Absorbită de evenimentele care se desfășurau în fața mea, mi-am amintit deodată că scopul meu era să vorbesc cu Tian Bai. M-am concentrat, spunându-i insistent: „Poți să mă vezi. Poți”. Docil, își întoarse capul cu o expresie confuză.

— Li Lan? Ce cauți aici?

Se uita în spatele meu la grupul de oameni, acum încremeniți, ca și cum timpul s-ar fi oprit pentru ei.

— Cred că visez, zise el, și, aproape ca la un semn, lumea din jurul nostru începu să se unduiască și să se dizolve. Mi-am dat seama că Tian Bai începea să se trezească și m-am gândit cu disperare la biroul în care îl găsisem. Cu cât mă concentram mai mult, cu atât imaginea devenea mai clară. Pe măsură ce Tian Bai se uita în jur, adăugând

propria convingere în existența ei, aceasta se solidifică, până când deveni imposibil de distins de camera reală, incluzând chiar și fereastra deschisă și sunetul slab al mării de afară. Tian Bai era întins pe patul de campanie, iar eu stăteam lângă el.

— Li Lan? exclamă el din nou. Am auzit că ești bolnavă. Unii au spus că ești în pragul morții.

Se ridică în picioare, frecându-și fața.

— Probabil că dormeam. Cum ai ajuns aici?

Eram atât de fericită de această reușită, încât pentru o clipă nu am putut să scot un cuvânt. Era mult mai bine decât speram. Nu am putut decât să mă bâlbâi:

— D-da, am fost bolnavă.

— Ziceau că ai fost otrăvită. Chiar ești mai bine acum?

Cum aș fi putut să-i răspund? Întrebările îmi zburau prin minte ca un roi de fluturi, dar, ca o proastă, nu am reușit să scot decât:

— Te însori?

— Ce?

— Am auzit de la tata că ai semnat deja contractul de căsătorie.

— De asta te-ai îmbolnăvit?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Am luat niște leacuri de la un medium.

— De ce ai consultat un medium?

Când visam cu ochii deschiși, îmi închipuiam că Tian Bai avea să-mi înțeleagă imediat situația. Că avea să-mi priceapă pe loc greutățile și să mă salveze cumva de primejdia în care mă aflam. Dar, spre dezamăgirea mea, întrebările lui nu făceau decât să accentueze prăpastia dintre noi. Văzându-i chipul încruntat, habar nu aveam cum să încep și îmi doream să nu fi deschis subiectul.

— Eram bolnavă, așa că amah mea mi-a sugerat asta. Dar nu a părut să ajute prea mult.

Cel puțin asta nu era o minciună.

— Eu nu m-aș încrede prea mult în mediumuri, zise Tian Bai. Mătușii mele îi place nespus de mult să apeleze la ele.

— Din cauza fiului ei?

O umbră îi străbătu chipul.

— Moartea lui a fost un mare șoc pentru ea.

— Și ție... ți-e dor de vărul tău?

Tian Bai îmi aruncă o privire hotărâtă.

— Cătuși de puțin, răspunse el.

CAPITOLUL 17

M-AM HOLBAT LA EL, încercând să-i citesc expresia feței.

Nu-mi imaginam de ce mi-ar fi spus așa ceva, doar dacă nu cumva era pornit să îşi mărturisească faptele.

Sau poate că era chiar atât de sincer şi de deschis precum îi sugerase întotdeauna chipul. Oricum, cât de bine îl cunoşteam de fapt?

— E îngrozitor să spun asta, zise el, dar nu ne-am înţeles niciodată. Era invidios. Iar eu nu am fost foarte drăguţ cu el când eram mai mici. Ştii că tatăl meu era fratele mai mare?

— Am auzit. Ar fi trebuit să fii – adică, eşti moştenitorul de drept al familiei Lim, nu-i așa? am spus. Mi se părea că depăşea limitele bunului-simţ să vorbesc despre problemele familiale private ale altora, dar trebuia să insist.

— Da, dar eu eram abia un copil când părinţii mei au murit şi unchiul meu a preluat afacerea.

— Fără îndoială, a fost o cruzime din partea unchiului tău să te priveze de moştenirea ta.

— Nu înţelegi. Vezi tu, unchiul meu mă iubeşte.

Probabil că mirarea mi se citea pe faţă. Având în vedere bârfele servitorilor, precum şi modul în care îl trata pe tata, nu prea îl aveam la suflet pe unchiul lui.

Tian Bai îmi aruncă o privire rapidă.

— Unchiul meu poate fi un om dificil, dar are şi el calităţile lui. Cred că Tian Ching a simţit întotdeauna că tatăl lui mă prefera pe mine şi detesta acest lucru. Unchiul meu era prins între noi, iar la asta se adăugau şi dorinţele soţiei lui.

— Doamna Lim pare o persoană complicată.

Mi-am ales cu grijă cuvintele, sperând că nu va schimba subiectul.

— Nu poţi să o învinovăţeşti în anumite privinţe. Îşi iubea foarte mult fiul. Deseori regret că nu am fost prin preajmă când a murit şi că ea a fost prima care l-a găsit.

— Nu erai acasă?

Speranţa îmi înflori în piept.

— Eram în Port Dickson, inspectam o navă.

M-am întors cu spatele pentru a-mi ascunde uşurarea. Probabil că Lim Tian Ching mă minţise! Mi-am amintit de avertismentul lui Moş

Wong, care îmi spusese să nu am încredere în fantome. Dar puteam să am încredere în Tian Bai, nu-i așa? Îmi doream atât de mult să îl cred.

— Îți place așa de mult să te gândești la nave?

Îi auzeam zâmbetul din voce fără să îmi întorc fața.

— Dacă vrei, poți vedea una chiar astăzi.

— Da, am răspuns fără să mă gândesc, uitând că va trebui să plăsmuiesc o navă convingătoare. În dreptul ușii se opri.

— Dar voiam să te întreb, cum se face că ești aici?

Privirea lui alunecă pe hainele simple de casă în care amah îmi îmbrăcase trupul.

Am ezitat. Dacă îi spuneam adevărul, ar fi putut să se ferească de mine știind că sunt un spirit rătăcitor.

— Amah mă așteaptă afară, am spus.

Din ce în ce mai rău: nu puteam să făuresc și o amah imaginară.

— Poate altă dată.

— Poate că ai dreptate. La urma urmei... Se opri și avu eleganța de a se arăta stânjenit.

— Căsătoria, am spus înțelegând subit. Urmează să te căsătorești cu fiica familiei Quah.

— Li Lan! Tian Bai întinse brațul și mă apucă de mână. Spre surprinderea mea, reuși s-o prindă în loc să treacă direct prin forma mea imaterială. Uitasem că ne aflam într-o lume a viselor și că în acest loc el credea că sunt la fel de vie ca și el. Am simțit o tristețe imensă chiar în timp ce căldura mâinii lui, prima atingere umană pe care o simțeam de mult timp, pătrundea într-a mea.

— Nu fi tristă, îmi zise, fără să mă înțeleagă. Nu eu am aranjat această căsătorie și încă nu am acceptat-o.

— Dar tatăl meu a spus că deja au fost semnate contractele.

— Nu de mâna mea. Însă unchiul meu și-o dorește.

— Ce se va întâmpla dacă nu vei fi de acord?

— Mă va dezmoșteni.

— Așa de importantă este cununia asta? am spus îngrozită.

— Dacă Tian Ching ar fi trăit, aceasta ar fi fost perechea lui, nu a mea. Familia Quah are anumite interese comerciale care se armonizează cu ale noastre.

— Și dacă ar fi trăit, te-ai fi căsătorit cu mine?

Nu am putut să-mi ascund nota de melancolie din glas. Lim Tian Ching părea să fie mereu între noi.

— Chiar are rost să întreb?

— Dar abia mă cunoști.

— Știam de aranjament înainte să plec la Hong Kong.

— A fost făcut cu atât de mult timp în urmă? Am fost surprinsă, căci istorisirea haotică a tatălui meu fusese neclară cu privire la această „înțelegere”.

Tian Bai se apropie.

— Au discutat despre asta când eram mici. Sau, mai bine zis, când erai tu mică. Trebuie să mărturisesc că inițial am fost puțin îngrijorat. Aveai doar șapte ani când s-a adus pentru prima oară în discuție.

Am încercat să mă îndepărtez, dar el îmi trase mâna înapoi.

— Eu aveam aproape 16 ani și mi s-a spus că sunt logodit cu o fetiță cu codițe. Dar mai târziu m-am interesat și eu puțin.

— La cine te-ai interesat?

— Asta ar însemna să-mi dezvălui secretele.

Îmi zâmbi, iar eu am fost captivată. Ochii lui se întunecară, iar privirea îi deveni mai intensă. Cu răsuflarea tăiată, am conștientizat pe deplin cât de aproape se afla.

Tian Bai îmi aplecă fața spre el, trecându-și mâna peste gâtul și umerii mei. Îi simțeam mâna caldă și uscată plimbându-se pe pielea mea. Simțeam căldura care se degaja din trupul lui prin cămașa subțire de bumbac, brațele lui alunecând pentru a mă cuprinde. Mirosea a curat, ca marea. Pielea gâtului era atât de aproape, încât puteam să mă întind și să-mi apăs buzele pe ea. Mâinile lui, ferme și netede, alunecau pe spatele meu. Am închis ochii, simțindu-i răsuflarea fluturând pe pleoapele mele, pe care buzele lui abia le atingeau, făcându-mă să le simt căldura. Când ajunseră la colțul gurii mele, zăboviră îndelung.

Îmi ținusem respirația, iar când am răsuflat, buzele mi se deschiseră involuntar. Tian Bai își apăsă gura de a mea. Uimită, i-am simțit căldura buzelor, fierbințeala umedă a limbii. Mă sărută, încet la început, apoi mai tare. Inima îmi bătea nebunește, iar mâinile îi strângeau țesătura subțire a cămășii. Apoi îmi dădu drumul.

— Ar trebui să te duci acasă. Ți-ai distrage reputația dacă te-ar găsi cineva aici, singură cu mine.

Am fost copleșită de rușine și atât de tulburată, încât abia știam unde să îmi arunc privirea.

Tian Bai părea răvășit.

— Nu ne ajută cu nimic să facem asta. Nici pe tine, nici pe mine.

— Presupun că ar fi mai bine să te supui dorințelor unchiului tău.

Am rostit cuvintele cu mai multă amărăciune decât aş fi vrut.

— Unchiul meu are ideile lui, dar eu nu intenționez să țin cont de toate.

Pentru prima dată, am sesizat asprimea din vocea lui. Expresia sinceră, care îi umplea chipul de un farmec nemărginit, dispăru, iar eu am rămas surprinsă de cât de distant părea.

— Și ce propui în schimb?

Știam cât de mult cântărește opinia familiei în astfel de chestiuni. Părea o situație fără ieșire.

— De fapt, mătușa mea nu este de acord cu acest mariaj. Crede că este prea dureros să vadă că perechea fiului ei va fi încredințată altuia.

— Dar el e mort, am spus sec.

— Bineînțeles.

Atmosfera dintre noi deveni brusc încordată. Tian Bai pipăia cu degetul un căluț de lemn, sculptat impecabil până la cele mai mici detalii. Îmi doream mult să îi pun mai multe întrebări despre căsătorie, dar nu aveam niciun temei să mă opun ei. Nici măcar nu îmi găseam curajul să-i spun că și eu eram, dacă nu moartă, atunci aproape moartă. Mă temeam că avea să se ferească de mine și îmi era groază să pierd acest moment de contact fizic, chiar dacă era numai în vis.

— Ar trebui să plec, am spus în cele din urmă, deși nu îmi doream să fac asta. Doar că habar nu aveam ce să fac mai departe. Cum să-i cer să ardă bani ai iadului pentru mine sau să cumpere obiecte funerare din hârtie? Gândul acesta mă făcea să mă simt și mai deznădăjduită.

— Ar mai fi ceva, am spus. Te rog. Promite-mi că o vei face, chiar dacă nu are niciun sens pentru tine.

— Ce anume?

— Poți să-mi faci un desen? Doctorul a spus că ar trebui să pun pe cineva să deseneze un cal sau o trăsură și să ardă desenul pentru mine.

El se încruntă, dar eu am continuat repede, nemulțumită de propria mea înșelăciune.

— Știu că nu crezi în astfel de superstiții, dar asta m-ar ajuta în situația mea. Orice vrei tu, doar să zugrăvească un mijloc de transport sau chiar un măgar.

— Și trebuie să-ți scriu numele pe el? La ce ar trebui să ajute asta?

Am sesizat din nou o notă de scepticism în vocea lui și m-am gândit rapid la un răspuns.

— Se presupune că ar trebui să mă ajute să scap de boală, dar tatăl meu nu-mi dă voie să fac asta acasă.

Explicația mea șovăitoare a funcționat, căci expresia feței lui se îndulci.

— Sigur că da. De ce nu mi-ai spus?

M-am simțit imediat îngrozitor. De ce nu i-am spus adevărul până la urmă? Însă mă temeam că va renunța la mine, că va consimți la căsătoria cu Quah dacă nu mai avea cu cine să se însoare – în afară de carcasa unei fete întinse pe un pat într-o cameră întunecată. Nu știam la momentul respectiv, dar aveam să regret amarnic această decizie.

Mi-a fost greu să-l părăsesc pe Tian Bai, dar mi-am spus că am să mă întorc cât mai curând posibil. Era mult mai bine ca acest vis să se termine, astfel încât să creadă că se petrecuse aievea, căci aveam nevoie să îmi ardă un mijloc de transport ca să pot călători spre Câmpiile Morților. Dar poate la următoarea noastră întâlnire. Mintea mea deja se avânta, închipuindu-și alte scenarii, mai puțin pudice. Mi-am amintit senzația mâinilor lui pe pielea mea, căldura gurii lui. M-am gândit din nou la Fan și am început să înțeleg cum de a irosit ani întregi în viața asta de vis cu iubitul ei. Am avut nevoie de multă voință pentru a rupe legătura dintre noi. M-am concentrat din greu, imaginându-mi că Tian Bai mă conduce la o ricșă cu o amah tăcută. Apoi l-am părăsit cu gândul că se întinsese din nou pe patul de campanie și adormise.

Lăsând în urmă depozitele, am început să mă plimb descumpănită de-a lungul țărmului, deși gândurile mele se întorceau mereu la Tian Bai. Eram furioasă pe mine însămi; nu reușisem să-i spun cum stăteau lucrurile cu adevărat. Eram o lașă sau poate că iluziile pe care mi le făcusem, crezând că m-ar fi înțeles instantaneu, fuseseră pur și simplu naive. Totuși, eram atrasă de el. Nu știam dacă era dragoste, dar mă făcea să tremur, exaltată și speriată în egală măsură. Mă întrebam dacă și el simțea la fel și câte femei mai sărutase. Pielea mea își aminti senzația mâinii lui, felul cum alunecase pe umerii și pe gâtul meu, iar în minte îmi apărură brusc imaginea celor trei alunițe mici de pe ceafa albă a Isabellei Souza.

Zgomotul valurilor și strigătele pescărușilor se întesiră în timp ce îmi croiam drum prin buruienile aspre de apă sărată. Strâmtoarea

Malacca era orientată spre vest, iar soarele începea să apună, plutind deasupra apelor și transformând totul într-un aur pur și strălucitor. Câțiva nori enormi atârnavă pe cer ca niște insule dintr-un tărâm fermecat; mai jos, pe nisipuri, pescarii își trăgeau bărcile de lemn și își întindeau plasele la uscat. M-a străfulgerat un gând: dacă eu puteam pătrunde în visele lui Tian Bai cu filamentul compus din forța sentimentelor mele, însemna că și Lim Tian Ching avea un astfel de fir? Mi-am amintit că doamna Lim îmi ceruse panglica din păr atunci când am fost pentru prima oară în vizită la ei acasă, însă trebuie să fie o conexiune cu sens unic. M-am gândit la cât de slabă și instabilă păruse întotdeauna legătura și am fost recunoscătoare că nu părea să mă mai poată găsi.

Deodată, mi-am dat seama că pescarii erau acum cu mult în urma mea. Lângă mine se întindeau crânguri de cocotieri și, mai departe, acolo unde se termina nisipul, se vedea masa întunecată de manglieri cu rădăcinile înfipite în apa sărată. Nu fusesem în viața mea atât de izolată de oameni. Chiar și rătăcind pe străzile din Malacca, resimțisem prezența celorlalți oameni, care își vedeau de treburile lor. Acum am început să mă gândesc ce alte spirite ar putea apărea la ivirea nopții. Ar putea fi vârco-tigri din junglă și alte spirite întunecate care m-ar putea vedea, cum ar fi *polong*-ul care sugă sângele sau *pelesit*-ul, un soi de lăcustă. Frica îmi pătrunse în inimă și m-am întors sub cerul întunecat.

În timp ce coboram pe un banc de nisip, am văzut o siluetă care stătea la marginea apei. Purta o pălărie de bambus cu boruri largi și o mantie cu un tiv din fir de argint. Surprinsă, mi-am dat seama că era tânărul care se consultase cu mediumul înaintea mea și, dacă nu mă înșelam, același bărbat care stătuse în fața conacului Lim cu o seară înainte. Erau mult prea multe coincidențe la mijloc. Încurajată de invizibilitatea mea, am început să mă îndrept spre canalul de scurgere, alunecând pe nisipul sfărâmițos. Deși eram sigură că nu am făcut niciun zgomot, el s-a îndepărtat subit, cu pași repezi.

Privind retrospectiv, nu am nicio explicație plauzibilă pentru acțiunile mele. Chiar ar fi trebuit să mă întorc pe unde am venit, poate chiar să revin în biroul lui Tian Bai pentru a recupera firul pe care îl uitasem. Ce proastă! Ar fi trebuit să-l rog să țină pieptenele la el, ca să-l pot găsi din nou cu ușurință. Aceste gânduri îmi cutreierau prin minte ca o șopârlă care aleargă prin iarba înaltă, în vreme ce picioarele mele,

care se mișcau parcă din proprie voință, se poticneau și goneau după bărbatul cu pălărie de bambus. Acesta se îndepărtă de țărm spre grămada joasă de manglieri. Am sperat că nu va intra în manglierii propriu-zise, pentru că aceștia cresc în nămol sulfuros, rădăcinile lor ridicându-i deasupra apei și oferind o zonă tampon între pământ și mare. Trecusem pe lângă o mangrovă într-una dintre plimbările noastre din copilărie prin zona rurală și nu îi uitasem niciodată mirosul de putred, nici fructul pe care îl făceau copacii, fruct a cărui rădăcină ascuțită creștea precipitat în timp ce el încă atârna de ramură, astfel că, atunci când cădea, se înrădăcina imediat în măt.

În timp ce bărbatul înainta, m-am repezit în urma lui fără să șovăi, încrezătoare că nu mă poate vedea. La marginea mangrovei, s-a oprit. Capul, cu pălăria lui ciudată, i se mișca dintr-o parte în alta ca și cum ar fi căutat ceva, însă tot nu i-am zărit fața. Nu mă simțeam în largul meu stând la vedere, așa că m-am strecurat în învălmășeala umbroasă de manglieri. Mătul îmi susținea silueta ușurică, așa că puteam merge pe deasupra lui ca pe o crustă subțire. Din impuls, m-am urcat într-un copac. Având în vedere lipsa mea de masă corporală, a fost surprinzător de ușor și, în scurt timp, m-am întins pe o creangă îndepărtată, care în mod normal nu ar fi putut susține nici greutatea unei maimuțe, și m-am uitat în jos la străin.

Acum că puteam să-l analizez în voie, am fost frapată de excentricitatea vestimentației lui. Cu excepția câtorva care adoptaseră îmbrăcămintea malaysiană, majoritatea chinezilor născuți în Strămtori purtau costumul cu guler înalt din China, deși, la drept vorbind, această ținută nu era deloc chinezească. Tata îmi povestise puțin despre istoricul ei și despre cum manciurienii, o rasă non-chinezească venită din nord, cuceriseră China și își forțaseră noii supuși să adopte vestimentația manciuriană, inclusiv obiceiul bărbaților de a se rade pe jumătate de cap și de a-și împleti restul părului într-o coadă. Această practică a întâmpinat o opoziție puternică, deoarece bărbații chinezi considerau că este rușinos să se radă în cap. Cu toate acestea, execuțiile publice au făcut ca îmbrăcămintea antică a Chinei din timpul dinastiei Han să nu mai fie purtată aproape niciodată.

Bărbatul cu pălărie de bambus purta veșminte din perioada dinastiei Han. Cu alte cuvinte, era îmbrăcat cu o robă legată transversal, cu partea stângă peste cea dreaptă, și prinsă cu o centură lată. Pe dedesubt purta pantaloni largi și cizme. Am recunoscut acest

port deoarece apărea des în cărți, tablouri și piese de teatru istorice. De fapt, mi-a trecut prin cap că e posibil să fie un actor din vreo trupă de operă, ceea ce ar fi însemnat că îmi pierdusem timpul degeaba.

Soarele se cufundă în marea întunecată, ca un gălbenuș de ou ce alunecă din coajă, iar eu am început să mă îngrijorez că nu voi mai găsi drumul de întoarcere în oraș. Dar dacă rămâneam cu el, puteam cel puțin să-l urmăresc întorcându-se, pentru că sigur nu voia să-și petreacă noaptea aici. Bine că nu m-am mișcat din ascunzătoarea mea, căci abia ajunsesem la această concluzie când s-a auzit un foșnet puternic. Crengile trosneau sub tălpile cuiva și m-a izbit un miros de ars și de hoit, ca și cum cineva ar fi fript carne stricată pe grătar. Mi-am ridicat capul, pe care mi-l rezemasem pe brațe, și am privit în jos. Acolo, în picioare, la nici zece pași distanță, era un demon cu cap de bou. M-am speriat atât de tare, încât aproape am căzut din copac. Oare mă urmărise până aici? Dar demonul nu dădu nicio atenție ascunzătorii mele și mi-am dat seama repede că avea treabă cu bărbatul pe care îl urmărisem.

— Deci, ai venit în sfârșit, spuse el. Avea o voce surprinzător de plăcută: joasă, dar melodioasă pentru un bărbat. Cu siguranță, nu mă așteptasem la glasul acesta de la străinul care se comportase atât de grosolan la medium.

Demonul cu cap de bou își plecă capul. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de unul ca el și eram îngrozită că mă va vedea prin perdeaua subțire de frunze. Dar nu și-a ridicat privirea.

— Am fost reținut, îmi zise pe un ton ursuz. Mi-a fost greu să scap.

— Lasă asta. Ai găsit ceva?

— O mulțime de supoziții, dar nicio dovadă concretă.

— Nu e de ajuns.

— Mă iertați, domnule, dar eu cred că putem iniția un proces.

— A iniția un proces nu este totuna cu a-l câștiga. Trebuie să existe evidențe, tranzacții.

Demonul pufni și își dădu peste cap ochii înfiorători, însă nu spuse nimic. Mintea mea era într-un tumult continuu. Cine era omul ăsta care se înhăita cu demonii? Următoarele lui cuvinte îmi captară atenția.

— Așadar, Lim Tian Ching își îndeplinește bine sarcina?

— Dacă prin asta înțelegeți că face ce vrea, atunci presupun că răspunsul este da.

— Și cu cei de la curte?

— Instrucțiunile nu au fost foarte clare.

Bărbatul tăcu o clipă.

— Ceea ce e în avantajul lui Lim, fără îndoială.

— Da, dar dacă verificați registrele oficiale...

— Știu ce spun registrele oficiale. Nu există nimic suspect în ele. Altceva?

— Fata a dispărut.

Bărbatul aprobă din cap.

— Știu. Spune-mi altceva.

— A dat ordin să fie recuperată, dacă se poate.

— Fata îi distrage atenția. Dar faptul că e ocupat cu asta ar putea fi în avantajul nostru.

— Atunci trebuie să supraveghez în continuare?

— Da. Ne întâlnim din nou la locul și ora obișnuite.

Demonul își plecă căpățâna mare și încornorată, iar colții fioroși îi străluciră în lumina amurgului. Apoi făcu un salt și dispăru în mare viteză. Am auzit din nou sunetul vegetației rupte și zdrobite, dar nu îl mai vedeam. A rămas doar mirosul vag de duhoare arsă.

Am rămas încremenită pe creangă, încercând să pricep această conversație ciudată. Fără îndoială era implicată și soarta mea, dar cum? Și cine erau acești oameni? M-am uitat din nou la bărbatul de jos, dar acesta rămăsese o enigmă, căci capul lui era ascuns în întregime sub pălăria largă de bambus. Cu toate acestea, odată cu lăsarea întunericului, am început să zăresc o strălucire slabă în jurul lui, un licăr firav de lumină a spiritelor. Am strâns mai tare creanga în brațe, neștiind dacă să îndrăznesc să-l urmăresc până la următoarea destinație. În fond, nu mă observase mai devreme. Tocmai îmi făceam curaj să cobor din copac, când bărbatul vorbi din nou.

— Poți să ieși acum.

CAPITOLUL 18

NU AVEAM NICIO SCĂPARE. Rușinată, am sărit ultimii trei metri și am aterizat ușor pe nisip. Măcar pentru asta eram recunoscătoare. Dacă aș fi căzut în mlaștină, ar fi fost umiliința supremă. Străinul stătea cu brațele încrucișate, cu fața încă ascunsă după pălăria sa de bambus cu borul curios de mare și lăsată în jos.

— Știai că eram acolo de la bun început, am spus într-un târziu.

Își înclină capul într-o parte.

— Dacă vrei să urmărești pe cineva, nu ar trebui să o faci de la o distanță atât de mică, încât să îi gâfâi în ceafă.

Ofensată, i-am spus:

— Nu știam că poți să mă vezi.

— Bineînțeles că pot să te văd.

— Dar n-ai spus nimic.

— Mă întrebam ce ai de gând să faci. Să cerșești îndurare, poate?

— De ce aș cerși ceva de la tine?

— Nu? Părea un lucru firesc.

— Nici măcar nu știu cine ești! am strigat frustrată. Sau ce ești, mai bine zis.

— Ah, riscurile la care te supui când acționezi incognito.

Glasul lui plăcut deveni ironic. Avea o voce limpede și mlădioasă care mă hipnotiza.

— Nu contează, spuse el. Presupun că ți-am supraevaluat discernământul. La urma urmei, m-ai urmărit. Trebuie să fi avut un motiv.

— Te-am mai văzut și în alte ocazii.

— La medium, presupun. Și la conacul Lim. Chiar mă întrebam dacă ți-ai amintit.

Mi-am pierdut cumpătul.

— Dacă vrei realmente să acționezi incognito, ar trebui să-ți schimbi hainele.

— Hainele?

— Și... și pălăria aia ridicolă.

Am surprins strălucirea dinților din adâncurile întunecate ale pălăriei.

— Vina în materie de vestimentație este a mea, fără îndoială. Deși

trebuie să remarc că și gusturile tale sunt suspecte.

Mi-am coborât privirea spre pijamaua în care amah îmi schimbaseră trupul și m-am înroșit.

— Ei bine, hai s-o luăm de la zero, atunci, spuse el. Acum că ne-am prezentat cu complimentele de rigoare.

— Mă scuți, am spus eu. Poate că tu știi foarte bine cine sunt eu, dar eu încă nu am avut onoarea de a-ți afla numele.

— Numele meu nu este atât de important, dar, fie, eu sunt Er Lang.

Deși spusese că nu era important, nu încăpea îndoială că aștepta o reacție. Din nefericire, nu i-am putut oferi niciuna. Er Lang era cel mai simplu nume posibil, dacă puteai să-i zici astfel. Însemna pur și simplu Al Doilea Fiu.

— Și de unde știi despre mine? am întrebat.

— Întotdeauna ești așa nerăbdătoare?

— Sunt doar puțin îngrijorată. Și tu ai fi dacă cineva ar discuta despre tine cu un demon.

O parte din mine mă avertiza să nu mi-l fac dușman, dar nu mi-am putut mușca limba. În ciuda trăsăturilor lui ascunse, nu eram atât de intimidată pe cât ar fi trebuit să fiu poate, fiind deja obișnuită cu chipul desfigurat al tatălui meu.

— Deci, știi despre demoni. Înseamnă că te-ai plimbat, nu glumă.

— Îmi păzeau casa, n-aveam cum să mă duc să mă ascund în camera mea!

Ai grijă, m-am gândit. Însă el se mulțumi să ridice din umeri.

— Bine. Ești mai descurcăreață decât credeam.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că mi-ai putea fi de folos.

Am simțit cum mi se zbârlește părul, asemenea cocoșilor de luptă pe care îi vezi scoși la vânzare în piață. Deși sunt legați de picioare și de aripi pentru a putea fi transportați, deseori vânzătorii îi scutură puțin unul împotriva celuilalt pentru a le demonstra ferocitatea. Exact așa m-am simțit și eu în acel moment. La urma urmei, nu prea aveam ce pierde, nemaiavând un trup. Dar mi-am spus că nu trebuie să fiu nesăbuită. Ar putea exista și alte lucruri, chiar mai rele, la care putea fi supus spiritul. Între timp, străinul părea să fi luat o hotărâre.

— Vino, îmi zise. Hai să ne plimbăm puțin.

Marea era întunecată și calmă, iar lumina slabă a lunii abia începea să îmbrace nisipul în tonuri argintii. Bărbatul se deplasa încet, iar eu

am început să merg în pas cu el, de parcă am fi fost doi prieteni vechi ieșiți la plimbare. După o vreme am observat că, în timp ce eu nu lăsam nicio urmă pe nisip, în spatelui lui se vedea o cărare netedă și elegantă. De aceea îl confundasem cu o persoană obișnuită. După ce ne-am plimbat un timp în tăcere, îmi spuse pe un ton aproape camaraderesc:

— Așadar, nu ai nicio întrebare?

— Nu știam că am voie să pun întrebări.

— Stăpânirea de sine este o calitate pe care am admirat-o întotdeauna. Mai ales la o femeie.

— Ei bine, atunci, am spus eu, cine ești cu adevărat și de ce te interesează Lim Tian Ching? Nu ești o fantomă, nu-i așa?

— În privința asta, poți să te gândești că sunt un alt soi de entitate.

În glasul lui se simțea o notă de amuzament.

— Poate ar fi mai bine să mă descrii drept un funcționar mărunț.

— Un funcționar în viața de apoi?

— Într-un fel. Ce știi despre viața de apoi?

I-am povestit pe scurt ce aflasem de la Fan și de la celelalte fantome pe care le întâlnisem. Când am terminat, a dat din cap și pălăria enormă de bambus s-a mișcat precum umbra unui liliac.

— Nu-i rău, spuse el. O treabă destul de bună pentru doar două zile.

Poate că așa fi fost mai încântată dacă nu mi-ar fi vorbit de sus, dar el a continuat pe același ton rece.

— Viața de apoi, după cum sigur ai descoperit, este guvernată într-o manieră destul de riguroasă. Există reguli cu privire la trecerea fantomelor omenеști prin această lume către următoarele lor reîncarnări.

Felul în care a spus asta m-a făcut să tremur. Dintr-odată, am avut certitudinea că mă aflu în prezența a ceva complet străin de mine, deloc omenesc, de fapt. M-am întrebat îngrijorată ce ascundea sub pălărie.

— Unul dintre ministere supraveghează Curțile Iadului. O măsură de protecție, ai putea spune, pentru a preveni abuzurile în cadrul sistemului. Când ai prin preajmă fantome nefericite și sume mari de bani ai Iadului, nu te poți aștepta să nu existe corupție.

— Deci, vii din rai? am întrebat, gândindu-mă cu mâhnire la faptul că mă prefăcusem chiar eu că veneam din livezile de piersici ale paradisului.

— Nu, deloc. Poți să mă consideri o simplă unealtă. Un investigator

special, dacă vrei.

— Și îl investighezi pe Lim Tian Ching?

— Văd că ai tras cu urechea. Lim Tian Ching a manifestat un comportament destul de suspect.

— Ce a făcut?

— Cazul său prezintă anumiți indicatori de mită și constrângere, parte a unui tipar care a ieșit la iveală de curând. Cu alte cuvinte, unul dintre cei nouă judecători ai iadului este probabil corupt. O, toți sunt, într-o anumită măsură, adăugă el. Dar n-ar fi rău să descoperim cât de gravă este situația, cine strânge bani și recrutează soldați. Căci atunci când ciclul violenței depășește hotarele iadului, provoacă cutremure, inundații și alte calamități. Nu îți amintești de erupția lui Krakatau?

Krakatau era vulcanul care a erupt în Indonezia în 1883. Mi-am amintit relatările tatălui meu despre zgomotul teribil al exploziei și despre cum s-a înnegrit cerul zile întregi din cauza unei ploii de cenușă amară, deși Malaya se afla departe de Strâmtoarea Sunda. Fluxul de lavă a fost atât de intens, încât a nimicit toate ființele vii de pe întreaga insulă. Pasagerii de pe bărci și vapoare au raportat că au văzut schelete omenești zăcând în mare pe perne de piatră ponce plutitoare chiar și la un an după erupție.

— Krakatau a fost manifestarea fizică a unei revolte în iad. Deși a fost suprimată, nu toți conspiratorii au fost identificați. Dar dacă o altă răscoală ar tulbura echilibrul spiritual al acestei lumi, nu vor avea loc numai dezastre naturale. Va fi perturbat și alterat echilibrul moral, astfel că națiunile își vor îndrepta gândurile spre război. Întreaga lume ar putea să ardă, din China până în Europa și chiar până în junglele din Malaya.

Glasul îi coborâse, ca și cum ar fi vorbit singur. Un fior rece mi s-a strecurat în inimă și m-a frapat cât de neînsemnate păreau problemele mele în comparație cu situația aceasta. Eu eram doar un suflet desprins de trupul său. Dar dacă ar fi fost mii sau sute de mii ca mine? Mi-a venit în minte o imagine cu o sumedenie de morți plutind ca niște frunze ofilite la suprafața apei și am simțit brusc nevoia să mă agăț de mâneca lui Er Lang. Prezența lui, oricât de ciudată ar fi fost, era o alinare pentru mine în întineric.

— De ce îmi spui toate astea? I-am întrebat în cele din urmă.

Când glăsui din nou, o făcu pe un ton nonșalant, de parcă s-ar fi jenat că dezvăluise prea multe.

— Nu prea are vreo legătură cu tine; e doar o coincidență și atât. Întâmplarea a făcut ca eu să mă interesez de activitățile lui Lim Tian Ching, iar interesele lui, se pare, te includ și pe tine.

— Dacă beneficiezi de o dispensă specială, am spus plină de nădejde, poate m-ai putea readuce în corpul meu.

— Din păcate, acest lucru este peste puterile mele, a zis el, iar vocea lui frumoasă părea să exprime un regret sincer. Dislocarea ta s-a produs ca urmare a unui lucru pe care l-ai făcut chiar tu.

— Dar a fost un accident!

— Zău? întrebă el, iar felul în care a zis-o m-a făcut să mă simt prost.

— Ei bine, nu am vrut s-o fac. În plus, nu ai putea spune că Lim Tian Ching m-a silit să ajung în punctul ăla?

— Da, ai putea să pledezi în acest sens. Dar cazul ar trebui să ajungă în fața Curților Iadului. E foarte posibil ca ei să hotărască să-ți mai dea o șansă dacă verdictul ar fi în defavoarea lui Lim Tian Ching.

— Dar cum aş putea face asta?

— Trebuie să aduni dovezi ale fărâdelegilor lui. Și apoi, bineînțeles, să te asiguri că nu vei fi repartizată judecătorului nepotrivit.

— Asta pare să se plieze foarte bine pe propria ta investigație, am spus eu.

— Ei bine, dacă poți afla ce face Lim Tian Ching și poți aduce și o dovadă, atunci poate și eu voi putea să te ajut cu îndrumări pentru cazul tău.

— Mi-a spus că a fost ucis și că avea o sarcină de îndeplinit în schimbul șansei de a se răzbuna, am spus eu, neștiind dacă să menționez sau nu acuzația.

Dar dacă Tian Bai chiar nu săvârșise crima, poate că am fi putut să îi dovedim nevinovăția.

— Așa a zis? Nu ar trebui să-și facă dreptate cu mâna lui, chiar dacă a fost, într-adevăr, ucis. Nu degeaba există tribunale. Bănuiesc că mariajul tău fantomă cu el este, probabil, o altă recompensă pentru supunerea lui. După cum ți-ai dat seama, am spionii mei, însă au și ei limitele lor.

Ne-am întors spre mal, căci poteca urca deasupra plajei, către copaci. Noaptea blândă era înmiresmată de florile de *champaka*²³, una

²³ Este un soi de magnolie, cu florile albe. Îi prieste în țările calde și, prin urmare, crește în principal în Asia. Arborele veșnic verde este adesea numit și arborele de

sau două fiind capabile să parfumeze o cameră întreagă. Câteva stele atârnavă jos pe cer. Am suspinat, dorindu-mi ca alături de mine să fi fost Tian Bai, și nu acest străin acerb și sprinten. Îl studiasem pe ascuns și încă nu aveam nicio idee cum arată. Mișcările sale erau rapide și agile, iar silueta, elegantă în hainele de modă veche care i se potriveau atât de bine. Dar fața lui era un mister pentru mine. Poate că sub pălăria lui nu existau deloc trăsături, ci doar un craniu cu dinți rari de fildeș sau o șopârlă monstruoasă cu ochi răutăcioși.

Când am ajuns în vârful dealului, însoțitorul meu spuse:

— Pentru o tânără domnișoară, mi se pare că ai darul rar de a păstra tăcerea.

Nu era un lucru pe care eu să-l fi observat vreodată la mine, dar nu am vrut să-i spulber iluziile.

— Tu ești deseori înconjurat de femei care trângănesc? am îndrăznit.

S-a înfiorat.

— Mi se pare foarte obositoare atenția lor.

Am înmărmurit în fața acestei demonstrații de vanitate. Fără să vreau, în minte mi-a răsărit imaginea unor femei care fugeau de un monstru, ținându-l la distanță, dar el a spus:

— Deci crezi că poți descoperi ce a pus la cale Lim Tian Ching?

— Și cum ar trebui să fac asta? Să mă duc la el acasă și să-i spun că sunt pregătită pentru nuntă?

— Nu este deloc o idee rea. Du-te la el acasă. Vezi ce poți descoperi.

Mi-am ațintit privirea spre întunericul de sub borul pălăriei lui, întrebându-mă dacă glumește.

— Dar probabil conacul Lim este păzit acum de demoni.

— Adevărat, dar nu asta am vrut să spun. Mă refeream la cealaltă casă a lui.

Am rămas tăcută pentru o clipă.

— Te referi la Câmpiile Morților.

— Bineînțeles că da. Nu se va aștepta deloc la asta.

— De ce nu te duci tu?

— Pentru că nu pot. Câmpiile Morților sunt pentru sufletele

lalele și înflorește din aprilie până în mai. Florile frumoase înseamnă har, frumusețe, dragoste, puritate. În Asia, florile sunt folosite în mod tradițional pentru ceremonii (n. red.).

oamenilor, un loc de tranziție care este o umbră a lumii adevărate, căci fără el șocul trecerii de la viață la moarte ar fi prea mare pentru unii.

Câmpiile Morților. Din momentul în care am auzit de la Fan de acest loc, m-am simțit atrasă de el. Oare pentru că spiritul meu se apropia acum de moarte? Dar nu aveam multe opțiuni.

— Voi merge, am spus în cele din urmă. Dacă asta mă va ajuta în situația mea. Dar poți să-mi acorzi vreun sprijin? Bani pentru spirite sau un armăsar?

— Acestea sunt bunuri umane pe care eu nu le pot tranzacționa. Dar îți voi da ceva mai bun.

Își strecură mâna în haină și scoase un disc plat strălucitor, care se îngusta la un capăt ca o petală de floare. Când l-am apucat, am fost uimită să descopăr că era un solz, dar unul atât de mare, încât nu-mi puteam imagina ce fel de vietate îl lepădase. Era cam cât palma mea, marcat cu striuri fine într-o direcție și culminând cu un zimț ascuțit ca un brici pe cealaltă margine. În lumina lunii strălucea ca un sifon, atât de lucios, încât părea umed, deși, când mi-am trecut degetul peste el, era perfect uscat.

— Este un mijloc de a mă chema. Mult mai bun decât banii pentru spirite, nu crezi?

Era atât de mulțumit de sine, încât m-am forțat să nu-mi dau ochii peste cap.

— Dar tu nu te poți duce pe Câmpiile Morților.

— Păi, da, dar îți pot fi de ajutor în alte zone. Sunt sigur că o fată descurcărească ca tine poate găsi cu ușurință o cale spre câmpii.

Tonul său ironic mă făcu să mă întreb dacă nu cumva știa despre Fan și despre oferta pe care mi-o făcuse.

— Trebuie să îl ții în sus și să suflă pe marginea zimțată. Apoi mă strigi pe nume și, dacă pot, voi veni la tine.

Spre surprinderea mea, ne apropiam rapid de periferia orașului. Er Lang mă condusesse pe o rută directă, scurtând drumul ca o pasăre înaripată. Când am privit în spate la poteca pe care o străbătuserăm, nu am mai văzut-o. Nu mai rămăsese decât pâlcul întunecat și unduitor de copaci și *lalanga* țepoasă lungă până la brâu. M-am întrebat dacă nu cumva visasem, atât de vie îmi era în minte imaginea strălucirii palide a solului nisipos pe acea cărare sinuoasă, dar traseul din spatele nostru părea imposibil de străbătut.

— Gata, zise el, oprindu-se în fața mării de acoperișuri de sub noi.

Lămpile cu ulei ardeau la unele ferestre și, cu vederea mea ascuțită, zăream pe străzile întunecate miasma slabă a luminilor verzi și albastre ale spiritelor.

— Te descurci de aici?

Am ezitat.

— Da. Dar niște bani și o trăsură...

Am ridicat din umeri deznădăjduită.

— Deja te-ai descurcat mult mai bine decât îți poți închipui, spuse Er Lang pe un ton surprinzător de blând. Mai trebuie să ții minte un singur lucru. Timpul în Câmpia Morților nu trece în același ritm ca aici. Ritmul nu este constant, variază, dar, în general, timpul zboară mai repede decât aici. Așa se face că cineva poate să moară într-o noapte și să renască a doua zi, dar să fi petrecut luni sau chiar ani întregi în Câmpiile Morților. Nu vreau să te mint. Există o doză de pericol. De fapt, nici măcar nu sunt sigur că poți pătrunde în câmpii, din moment ce nici tu nu ești chiar moartă.

— Și dacă nu pot?

Er Lang ridică din umeri.

— Atunci trebuie să încercăm altă tactică. Dar îmi voi aduce aminte de serviciul pe care mi l-ai făcut.

Am deschis gura ca să-i mai pun o întrebare, dar el mi-o luă înainte.

— Dacă reușești să ajungi pe Câmpiile Morților, nu te încrede în nimeni. Și nu mănca nimic. Încă mai ai un corp viu, ceea ce este un mare avantaj, căci îți dă o putere mai mare decât aceea pe care o au morții.

— Dacă nu mănânc hrană pentru spirite, nu voi îmbătrâni?

— Dacă vrei să te întorci printre cei vii, este mai bine să nu-ți diluezi spiritul cu hrana morților.

— Așa a spus și Moș Wong.

— Cine e el?

— Bucătarul nostru.

Își flutură mână nepăsător.

— Da, bine. Nu uita ce ți-am spus. Dar acum trebuie să plec. Am zăbovit prea mult și am alte probleme urgente de rezolvat.

Alte zeci de întrebări îmi stăteau pe buze, dar în acel moment se auzi un vuiet strașnic. Un vânt puternic mă zgâlțâi, răscolind frunzele și crengile într-un vârtej. Am închis ochii în fața acestui asalt și, când i-am redeschis, Er Lang dispăruse. Departe, pe cerul nopții, am văzut o

dungă de lumină care se unduia ca un țipar în ocean, dar se pierdu atât de repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva mi-o închipuisem.

CAPITOLUL 19

MI-AM PETRECUT NOAPTEA pe deal, nu mă simțeam în stare să mă duc în oraș și să încerc să-mi cheltuiesc puținii bani ai iadului pe vreun soi de mijloc de transport. Am găsit un copac foarte mare cu o plasă de rădăcini care se înălțau ca niște ziduri joase și m-am ghemuit lângă el ca un sfios *pelandok*, zis și căprioară-șoarece. Avem multe povești locale despre căprioara-șoarece, atât de micuță, încât poți să o ridici de jos și s-o bagi într-o desagă fără probleme. Nu este mai mare decât o pisică și are picioarele delicate, ca niște crenguțe. Are reputația de pradă foarte ușor de vânat, pentru că tot ce trebuie să faci este să bați cu două bețe în niște frunze uscate. În cele din urmă, va apărea un *pelandok* mascul, crezând că are de-a face cu un rival, și va răspunde bătând și el iute din picioare. Apoi, vânătorul trage cu o săgeată în căprioară și o duce acasă pentru cină. Întotdeauna mi s-a părut un mod foarte nedrept de a prinde un animal în capcană și nu se potrivește deloc cu șiretenia legendară a căprioarei-șoarece. În timp ce îmi strângeam genunchii la piept, mă gândeam că, dacă priveam imaginea de ansamblu, nici eu nu eram cu nimic mai eficientă decât o căprioară-șoarece, dat fiind că mă ascundeam ici și colo, lipsită de apărare, răspunzând apoi la apelul fărâmelor de informații primite. Oare Er Lang era de încredere? Cât timp îmi fusese alături, nu mă gândisem la asta, dar acum îndoiala și oboseala îmi întunecau mintea. În cele din urmă, m-am hotărât ca deocamdată să am încredere în el. La urma urmei, nu era ca și cum mai aveam pe ce altceva să mă bazez.

Mă trezi ciripitul păsărilor. Era frig și o brumă albicioasă se așternuse pe iarbă. Pe deasupra, trecuse o trupă de maimuțe, agățându-se de crengile rupte ce atârnavă din copac. La un moment dat, amah îmi schimbase din nou pijamaua. Mi-am pipăit în grabă hainele, temându-mă că solzul pe care mi-l dăduse Er Lang ar fi putut să dispară, dar încă îl aveam în buzunar. Noaptea trecută strălucise ca sideful, dar în lumina dimineții luciul lui era și mai intens. Făptura de la care se desprinsese trebuie să fi fost o apariție specială, iar eu am speculat din nou cum că Er Lang ascundea sub pălărie chipul bosumflat al unui pește sau, mai înfricoșător, capul unui șarpe uriaș. Lăsând aceste gânduri deoparte, am pornit spre orașul de jos. După

copacii imenși, apărură tufișuri înalte până la brâu, atât de dense, încât îmi fu greu să trec prin ele.

Soarele era sus pe cer, dar eram încă departe de destinație. Am gemut în sinea mea uitându-mă la drumul care mi se deschidea în față. Malaya este un ținut de un verde perpetuu. Sub soarele arzător și ploile torențiale, orice adăpost abandonat este acoperit rapid de buruieni; orice potecă neumblată se transformă în junglă. În jurul meu răsună țârâitul monoton al cicadelor. Era atât de zgomotos, că nu am auzit zăngănitul unui harnașament decât când era aproape lângă mine. Derutată, m-am uitat în jur, dar nu se vedea nimic. În cele din urmă, am întrebat sfios:

— E cineva aici?

Nu s-a auzit niciun răspuns, doar un nechezat slab.

Am încercat din nou, simțindu-mă și mai ridicol.

— Este vreun cal pe aici?

Când am pronunțat cuvântul „cal”, l-am și văzut. Era un cal micuț și butucănos, de culoarea lemnului de santal. Ochii strălucitori și întunecați, ca niște semințe de magnolie, priveau de sub o coamă groasă împletită în cozi. Calul era împodobit frumos cu un valtrap și o șa, iar pe acestea le-am recunoscut, pentru că arătau exact ca sculptura din lemn pe care Tian Bai o ținuse în mână. Așa mi-am dat seama că Tian Bai o arsese pentru mine. Caii din grajdurile mărețe ale lui Lim Tian Ching fuseseră statici și lipsiți de viață, pentru că erau făcuți doar din hârtie. Dar calul acesta, sculptat dintr-o bucată de lemn, se mișca precum un animal adevărat. Încântarea mea era imposibil de descris în cuvinte.

— Îți voi spune Chendana, m-am hotărât eu. Este cuvântul malaez pentru santal, fiindcă sculptura originală fusese făcută din acest lemn fin și parfumat. Era ușor să îl călăresc. Mult mai ușor decât un cal adevărat, pentru că a stat cuminte în timp ce eu mă urcam, iar spatele lui lat era la fel de stabil ca un balansoar. Chendana nu obosea, nu mânca și nu avea nevoie să bea apă. Trecurăm iute prin tufișuri; iarba nici măcar nu fremătă. După aceste semne mi-am dat seama că el aparținea lumii spiritelor mai mult decât mine.

Era după-amiază când am intrat în Malacca. Acum, că îmi găsisem un mijloc de transport, nu mai aveam niciun motiv să nu o caut pe Fan ca să o rog să-mi arate drumul spre Câmpiile Morților. Simțindu-mă voioasă pentru prima dată după multă vreme, am găsit drumul spre

casa cu prăvălie a lui Fan chiar în momentul în care porumbeii zburau spre cuiburile lor. La ușa din față, m-am oprit, întrebându-mă dacă e indicat să aștept până se lasă întunericul. Familia se pregătea să ia cina devreme și am adulfecat aroma ispititoare de pește sărat.

— Fan! am strigat.

Nu am primit niciun răspuns. M-am strecurat cu greu prin ușa de lemn. Coridorul era luminat de ultimele raze ale soarelui de după-amiază și nu mai părea la fel de înfricoșător ca în noaptea trecută, când fusesem condusă orbește prin casă de Fan. M-am plimbat în sus și în jos, strigând-o, fără să țin cont de familia care lua masa. Bineînțeles că ei habar n-aveau că mă aflu acolo, deși, la un moment dat, când am trecut prin preajma lor, mi s-a părut că îl văd pe bătrân clipind din ochi. Într-un final, dat fiind că nu era nici urmă de ea, m-am întors la ușa principală. În timp ce cugetam la sarcina neplăcută de a încerca să trec din nou prin ea, am auzit o voce stinsă.

— Ce cauți aici?

Uitându-mă în jur, am găsit-o în sfârșit pe Fan. Se ascunsese într-un ungher întunecat, lipită de ușa unui dulap. Era foarte greu să o văd în ultimele licăriri ale apusului.

— M-am întors. Ai spus că mă vei duce pe Câmpiile Morților.

— O, nu am cum să merg acum, spuse ea încet.

— De ce nu?

— Nu e oportun.

— N-ai putea măcar să-mi arăți drumul?

Fan răspunse ceva neinteligibil, apoi, înțelegând că nu o auzeam, strigă cu voce slabă:

— ...după lăsarea întunericului.

Nefiind pe deplin sigură de ceea ce îmi propusese, am dat din cap și am spus:

— Te voi aștepta afară până la căderea nopții.

Spre ușurarea mea, Chendana era acolo unde o lăsasem. Mi-a fost teamă că s-ar putea să mi-o fure cineva, atât de neprețuită devenise pentru mine într-un interval relativ scurt de timp, dar mi-am amintit cuvintele lui Fan despre obiectele spirituale care trebuie dăruite de bunăvoie. Altfel, am presupus, nimic nu ar fi putut opri hoardele de fantome înfometate să le fure. M-am sprijinit de cal, inhalând mirosul dulce de santal, lemnul prețios din care se obține tămâia. Am așteptat mult timp. Pe cer s-a ivit o semilună ascuțită, dar Fan nu mai venea.

Începusem să mă întreb dacă nu cumva înțelesesem greșit ce a vrut să îmi spună, când, în sfârșit, se materializă pe ușa din față. După expresia ei morocănoasă, am bănuir că se ascunsese de partea cealaltă. Însă, de îndată ce o văzu pe Chendana, privirea i se lumină.

— Ai un armăsar!

Nu mi-am putut înăbuși o urmă de îngâmfare.

— Da. Sunt gata să merg pe Câmpiile Morților.

— Dar cum...?

Fan se învârti în jurul calului, privind-l îndeaproape. Apoi se uită brusc la mine. Este de bună calitate. Foarte bună chiar. Mi-ai luat și mie unul?

— Mă tem că dispensa cerească mi-a asigurat doar mie un mijloc de transport.

— Dar eu voi fi însoțitoarea ta! Ar fi trebuit să le ceri unul și pentru mine.

Am șovăit.

— O să te plătesc când ajungem acolo. Nu credeam că vrei ca autoritățile să fie înștiințate în privința ta.

— Oh! Părea necăjită. Presupun că ai dreptate.

— Și nu ai spus că ai deja un mijloc de transport?

— Am spus. Dar servitorii mei sunt foarte prăpădiți în comparație cu el, oftă cu invidie. Ei bine, când iubitul meu mi se va alătura, sunt sigură că voi avea la dispoziție un palanchin grandios.

Mi-am stăpânit imboldul de a-mi da ochii peste cap, dorindu-mi să o plac mai mult. Îmi era greu să mă gândesc că aveam să îndur o călătorie îndelungată în compania ei.

— Ești gata de plecare? am întrebat-o. Dacă dorești, găsesc altă călăuză. Deși, chiar în timp ce spuneam asta, mă întrebam cum aș fi reușit.

— Cine a spus asta? Bineînțeles că voi merge. Oricum, am și eu ceva treabă acolo. Însă trebuie să mă pregătesc. Stătu un pic în cumpănă, intră și ieși de câteva ori din casă, însă nu părea să arate diferit. În cele din urmă, când mă gândeam serios să pornesc la drum de una singură, ieși.

— Să mergem.

Am observat atunci că avea degetele strânse, de parcă ținea în mână ceva invizibil, și mi-am dat seama că se dusesse să ia firul care o lega de bătrân. Aruncându-mi o privire, spuse aproape scuzându-se:

— Nu îndrăznesc să ies fără el. M-aș rătăci.

De îndată, m-am simțit vinovată pentru că nutrisem gânduri atât de urâte la adresa ei. Era, la urma urmei, o fantomă și era adevărat că se deplasa cu dificultate. Înainta cu pași mărunți, expusă rafalelor bruște de vânt și umbrelor rătăcitoare. Am urmat-o, ținând-o pe Chendana de căpăstru. Nu era beznă cu totul. Cerul era încă de un albastru intens, dar vedeam deja strălucirea palidă a luminilor spiritelor. Îmi venea să o zoresc pe Fan, dar ea devenea tot mai șovăielnică pe măsură ce ne îndepărtam de casa ei cu prăvălie. La un moment dat, se tot învârtea, de parcă nu reușea să se desprindă de perimetrul ei.

— Ți-am spus că nu prea îmi place să ies, zise îmbufnată. E o mare bătaie de cap. Și devine din ce în ce mai rău odată cu trecerea anilor. Îmi pierd din substanță, știu eu.

Nu i-am reamintit că a fost alegerea ei să rămână mai mult decât trebuia în acest plan existențial. Ne târârăm în pas de melc, stând mereu în umbră și evitând luminile spiritelor. Fan era îngrozită că ar putea da peste vameși, iar neliniștea ei era molipsitoare.

— Cât de departe se află o intrare în Câmpiile Morților? am întrebat-o.

— Aș fi putut jura că era una chiar pe aici. Cel puțin, aici era cea pe care o foloseam eu. Să nu-mi spui că au mutat-o!

— Intrările pot fi mutate?

— Sunt multe căi de a ajunge acolo, spuse iritată. Uneori se mută fără niciun motiv întemeiat.

În tăcere, am orbecăit prin împrejurimi, trăgând cu ochiul pe mai multe alei întunecate. Nu aveam habar ce căuta Fan, dar când mi-am pus mâna pe gâtul Chendanei, m-am simțit mai calmă. Dacă o să mă întorc vreodată în corpul meu, m-am gândit, îl voi ruga pe tata să-mi cumpere un cal. Însă gândul la tata și la necazurile lui mă întristă din nou. Mi-am strecurat mâna în buzunarul în care ascunsesem solzul pe care mi-l dăduse Er Lang. Marginea lui tare îmi insuflă un strop de hotărâre în plus. În acel moment, Fan se opri.

— Este aici!

Nu puteam desluși nimic în afară de o ușă veche în perete, căscată ca o gură flămândă. Nu găseam să aibă ceva diferit, în afară de beznă dinăuntru, care părea mai neagră decât întunericul din jurul ei. Fan își trecu mâna în jurul buiandrugului și o lumină roșie slabă se aprinse înăuntru, ca și cum ușa ar fi dat către un pasaj subteran aflat la mare

adâncime. Nu îmi plăcu deloc, și nici Chendanei. Micuța iapă se dădu înapoi, tropăind șovăitoare.

— De unde știi? am întrebat-o pe Fan în șoaptă.

— Mă cheamă, îmi spuse, uitându-se la mine peste umăr.

Lumina purpurie arunca o strălucire slabă pe fața ei, accentuându-i aspectul zbârcit, mumificat.

— Tu nu simți?

— Nu, am spus, fără să menționez că îmi repugna de-a dreptul. Ei bine, Er Lang pomenise ceva de asta. Poate nu era cu puțință să trec și, pentru o clipă am sperat că, până la urmă, nu era nevoie să mă duc acolo. Dar Fan deja dădea să treacă pragul.

— Vino! șuieră ea. Asta e calea spre Câmpiile Morților.

PARTEA A TREIA

Câmpiile Morților

CAPITOLUL 20

FAN ÎȘI LĂSĂ CAPUL ÎN JOS și se strecură prin ușă, în vreme ce eu sovăiam. Nu am avut timp să mai spun vreun cuvânt. Departe, în adâncurile intrării, vedeam strălucirea unei luminițe purpurii, însă nici urmă de Fan. Am tras adânc aer în piept și am strâns mai tare frâiele Chendanei. Când trecurăm prin ușă, zgomotele ușoare ale străzii pe timp de noapte dispărură și nu rămase decât o tăcere atât de profundă, încât simțeam că îmi țiuie urechile. Era ca și cum aș fi intrat într-un mormânt.

Ținându-mă de coama Chendanei, am înaintat bâjbâind. Pământul de dedesubt era neted și plat, iar întunericul era atât de adânc, încât mă învăluia ca o catifea, de nu mai puteam să-mi zăresc picioarele. Departe, în față, lumina roșie strălucea, deși părea să nu-și trimită lumina către nimic altceva. Răsucindu-mă să văd dacă aș fi putut găsi drumul de întoarcere, mă copleși senzația de orbire. Era cât pe ce să intru în panică, când am auzit vocea lui Fan în apropiere.

— Deci? Întrebă nerăbdătoare. Mergem?

— Unde ești?

Lumina spiritului lui Fan, care îmi vestise prezența ei în casa cu prăvălie, era de negăsit.

— Nu mă vezi? Eu te văd foarte clar.

— Tu cum vezi că arată? am întrebat.

— Văd un tunel. Un pasaj spre Câmpiile Morților.

— E luminat?

— Desigur! Sunt felinare atârinate de pereți. Vrei să spui că nu le vezi deloc?

— Nu, doar o lumină roșie slabă în depărtare.

— Ce ciudat! zise Fan. Poate fiindcă nu ești o fantomă. Presupun că nu vin mulți din tărâmul ceresc pe aici.

— Nu suntem obișnuiți cu astfel de condiții, am spus eu, puțin stânjenită că încă mă prefăceam așa.

— Ei bine, cel puțin poți vedea capătul tunelului. Lumina aceea este intrarea spre câmpii.

Pentru mine, întunericul părea rece și mort, iar lumina semăna mai degrabă cu un avertisment decât cu un semn de bun-venit, un ochi roșu și opac care privea fără să clipească dintr-o cavernă îndepărtată.

Am sperat că restul călătoriei noastre nu va sta sub semnul acestei dihotomii ciudate, altfel voi fi un spion foarte prost pentru Er Lang.

— Hai cu mine, atunci, spuse Fan, părând mulțumită de avantajul ei. Poți să mă urmezi?

Urmărind sunetul pălăvrăgelii lui Fan și punându-mă în linie dreaptă cu lumina slabă, îmi era mai ușor să înaintez. Am rugat-o să descrie ce vede.

— Este foarte grandios, spuse. Pe jos sunt plăci de gresie, iar felinarele sunt din mătase colorată.

În ciuda descrierii lirice a lui Fan, podeaua părea făcută din pământ bătătorit, iar aerul era neclintit și sufocant. Nu puteam scăpa de senzația că ne afundăm într-un mausoleu. Doar cu mâna prinsă strâns în coama Chendanei m-am putut sili să merg mai departe. Ea nu se mai împotrivi după acel prim refuz în pragul ușii, ci merse liniștită lângă mine. Și în privința asta se deosebea de un cal adevărat, însă eu eram recunoscătoare pentru compania ei.

— Cum găsești drumul de întoarcere? am întrebat-o pe Fan după o vreme.

— O, dinspre Câmpiile Morților pasajul este foarte clar. Nu ai cum să nu-l vezi. Trebuie doar să-ți amintești pe ce ușă ai intrat.

— Ai încercat vreodată să ieși pe celelalte uși?

— O dată sau de două ori. Știu că sunt câteva ieșiri în Malacca. Una duce spre cartierul negustoresc. Nu știu însă unde duc celelalte, spuse ea nepăsătoare.

În cartierul negustoresc se afla locuința mea. Am reținut această informație cu un gol în stomac, căci nu-mi dădusem seama că va fi atât de dificil să ies de acolo. Acum părea că voi avea nevoie de ajutorul lui Fan mai mult ca oricând, căci Er Lang spusese că nu putea pătrunde în locul acesta.

— Aproape am ajuns.

M-am uitat drept înainte când am auzit cuvintele lui Fan. Lumina îmi izbi ochii ca o ceață arzătoare, căci se obișnuiseră cu întunericul, și am început să văd că pereții pasajului erau din piatră cioplită grosolan, întocmai ca podeaua, ca și cum o creatură uriașă și-ar fi croit drum prin stâncă ca un tirbușon. Nu semăna deloc cu coridorul elegant pe care mi-l descrisese Fan. În timp ce treceam de ultima curbă a pasajului, lumina deveni o flacără care mă orbi pe moment. Și, în

sfârșit, am văzut unde se deschidea tunelul.

Cât vedeam cu ochii era o câmpie pustie. Era atât de uscată, că iarba se ofilise, preschimbându-se în niște bețe de vegetație moartă, care abia acoperea pământul sfărâmicios, ca o blană subțire și aspră. Deasupra ei se ridica un cer arzător. Fiind obișnuită cu jungla luxuriantă din Malaya, m-am holbat cu uimire și groază la această pustietate.

— Înțelegi la ce mă refeream când spuneam că avem nevoie de transport? Întrebă Fan.

Întorcându-se, am observat că acum părea mai substanțială. Pielea ei nu mai era zbârcită și chiar și detaliile rochiei căpătaseră aspectul și greutatea unei pânze. Privea spre pajiște cu o expresie nefirească de plăcere.

— Prima dată când am văzut toate florile astea, am crezut că este paradisul, spuse ea.

Era clar că ei totul i se arăta diferit. Eu mi-am păstrat observațiile pentru mine. Lângă mine, Chendana necheză și bătu din copită. Nu părea deloc intimidată de întinderea nesfârșită din fața noastră.

— Ar trebui să așteptăm aici până sosesc servitorii mei, spuse Fan. De fiecare dată când ajung în acest punct, apar în cele din urmă să mă însoțească.

— Presupun că ai putea merge pe jos, am spus eu.

— Să merg pe jos? Există așezări pe Câmpia Morților, dar sunt foarte departe una de alta.

— Și cum arată?

— Orașe, sate. În linii mari, corespund cu locurile de deasupra. Există un soi de Malacca, unde se găsesc fantomele care locuiau acolo, și satele periferice. Dar locuințele vin și pleacă pe măsură ce fantomele se îndreaptă spre Curțile de Judecată. Totul este în continuă schimbare.

— Și mai sunt și alte orașe?

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

— Am auzit că există un Penang fantomatic, chiar și un Singapore. Dar nu știu unde sunt.

Am privit în tăcere preeria nesfârșită. Din când în când, Fan cerceta orizontul și se încrunta. Mă așteptasem să găsesc peșteri, stalactite și temnițe, dotările specifice lumii morților pe care le văzusem ilustrate în pergamentele pictate. Nimic nu mă pregătise pentru asta. În ciuda

strălucirii necruțătoare, nu vedeam soarele. Cerul era luminat uniform, ceea ce îi dădea un aer artificial. Cu toate acestea, efectul general era copleșitor. Fără repere, nu aveam cum să știu pe câți kilometri se întindea pajiștea, dar mi se părea o suprafață mare. După o vreme, am observat două forme întunecate care se apropiau tot mai mult. În curând, doi culi ieșiră din iarba înaltă, cărând între ei o cobiliță de care atârna un coș.

— Iată-i, spuse Fan. Doamne, arată chiar mai rău decât înainte.

Pe măsură ce se apropiau, am văzut la ce se referea. Îmi aminteau de servitorii din conacele funebre ale lui Lim Tian Ching. Dar, spre deosebire de servitorii lui Lim Tian Ching, ochii și nasurile lor aveau o formă grosolană, iar gurile erau simple tăieturi pe chipurile zgrunțuroase. Înfățișarea lor generală era mult mai ștearsă și uzată, iar mijlocul de transport pe care îl cărau părea de-a dreptul șubred. Când ajunseră la noi, se plecară rigid și lăsară coșul la pământ. Fan se urcă în el cu o oarecare reținere.

— Este un mijloc de transport tare incomod! Ce bine ar fi fost dacă tatăl meu n-ar fi fost atât de zgârcit cu mine.

M-am abținut să nu subliniez că era mult mai norocoasă decât fantomele înfometate, care nu aveau absolut nimic.

— Ei bine, mergem? întrebă ea.

Cărăușii au apucat cobilița și au ridicat-o iute pe umeri. Apoi, fără să privească în urmă, au pornit la drum prin pajiștea arzătoare.

Am încălecat pe Chendana și am urmat-o. Iapa mea era mai rapidă, așa că am ținut-o în frâu, ceea ce m-a scăpat și de pălăvrăgeala continuă a lui Fan. Totuși, uitându-mă cum se legăna greoi în coș, îmi părea rău pentru ea. Părea extrem de incomod să fii zdruncinată dintr-o parte în alta ca o grămadă de legume. Din când în când îi zăream mâna albă netezindu-și părul, mângâindu-l ca și cum ar fi fost un animal viu.

Uitându-mă înapoi, am observat că pasajul din care ieșiserăm răsărea dintr-un șir de dealuri. Acestea erau stâncoase și lipsite de vegetație, colorate într-un roșu intens, ca sângele de bou. Era o priveliște impresionantă, dar dezolantă. Nu am zărit nicio insectă sau pasăre pe drum și nicio floare nu înflorea în iarba uscată. Părea imposibil ca ploaia să fi căzut vreodată în acest ținut pustiu. Dacă aș fi fost din carne și oase, cu siguranță m-aș fi pârlolit în lumina aceea năprasnică. Totuși, mi-aș fi dorit să am o pălărie și a trebuit să

improvizez trăgându-mi peste cap o bucată din bluza de pijama. Când am făcut asta, am simțit în buzunar solzul pe care mi-l dăduse Er Lang. Eram tentată să îl mai examinez o dată, dar nu doream să atrag atenția lui Fan asupra lui. Din când în când se uita în urmă, iar ochii ei erau duri și strălucitori.

Mi s-a părut că am călătorit ore întregi. Strălucirea începu să se estompeze, până când cerul fu inundat de o culoare violacee, curios de frumoasă. Dându-i pintenii Chendanei ca să ajungem în dreptul lui Fan, am întrebat:

— Ce se întâmplă noaptea?

— Oh, doar ne continuăm drumul. De obicei, încerc să sfârșesc această parte a călătoriei cât mai curând posibil.

Era mai ușor pentru ea, mi-am dat seama, pentru că, în ciuda mișcării zdruncinate a coșului, nu trebuia decât să se lase purtată de cărăuși. Cu siguranță că iepușoară mea ar fi putut merge toată noaptea, dar mie îmi era teamă să nu cad de pe ea dacă aş fi adormit, lucru pe care i l-am spus și lui Fan. Ea se încruntă.

— Nu m-am gândit la asta. Dacă vrei, putem să ne oprim și să ne odihnim.

Ne-am amenajat o tabără improvizată în iarbă. Nu mai simțisem nici sete, nici foame de când intrasem pe Câmpiile Morților, dar, în ciuda acestui fapt, mă simțeam obosită și aveam senzația că sunt tot mai slăbită. Coborând înțepenită de pe cal, m-am plimbat și mi-am întins brațele până când am observat că picioarele mele scrâșneau pe pământul aspru și uscat, iar ierburile își depărtau capetele albite în fața mea. Pentru prima dată după multă vreme, aveam un impact fizic asupra lumii din jurul meu. În loc de ușurare însă această descoperire mă umplu de spaimă. Nu voiam să aparțin acestei lumi. Voiam să mă întorc în Malacca, în Malacca mea vie și însuflețită, cu aerul ei umed și zilele toride. Fan se uita cum mă plimbam în sus și în jos. Ieșise din coșul ei, iar acum își rearanja părul, care, ca și restul corpului, părea să fi devenit mai substanțial decât înainte.

— La ce te uiți? m-a întrebat.

Am scos un sunet evaziv, iar ea tăcu. După un timp însă spuse cu voce joasă:

— Știu că tu vezi altceva decât mine. Cum arată cu adevărat?

În întunericul tot mai adânc, chipul ei era o pată încețoșată.

— De ce vrei să știi? am întrebat.

Răspunse cu un glas șovăitor:

— Uneori am sentimentul că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Și mi-e frică de ceea ce va urma. Dacă iubitul meu nu moare cu bani sau dacă nu-i împarte cu mine, atunci trebuie să mă îndrept către Curțile Iadului.

Părea atât de abătută, încât nu m-am putut abține să nu o compătimesc.

— Dar după curți urmează renașterea, am spus eu. Ai putea să găsești din nou fericirea.

— O, nu renașterea este problema, îmi zise supărată. Ci ceea ce se întâmplă înaintea ei. Mi-e teamă de pedeapsa pentru păcatele săvârșite în această viață.

— Erai tânără când ai murit. Cu siguranță nu te vor judeca prea aspru.

Fan se uită în altă parte.

— Mi-am depășit timpul petrecut în viața de apoi. De aceea ți-am spus că nu prea mai vin pe Câmpiile Morților, deși ar trebui. Eu nu sunt ca tine.

Îmi aruncă o privire invidioasă.

— În casa cu prăvălie primesc doar ofrandele pentru fantomele flămânde pe care le depune iubitul meu. Dar el nu arde nici haine, nici pantofi. Trebuie să mă întorc aici ca să iau ce pot.

— De ce nu l-ai rugat în visele lui să ardă bunuri funerare pentru tine?

— Când suntem împreună, nu vreau să-i amintesc că sunt moartă. Asta ar strica totul.

Un junghi îmi trecu prin inimă, căci oare nu luasem și eu exact aceeași hotărâre în privința lui Tian Bai? La urma urmei, gândul de a îmbrățișa un cadavru nu era tocmai romantic.

— Și în plus, s-ar putea să mă exorcizeze. Scoase un sunet impacientat. În toți acești ani am avut grijă să-l fac să creadă că doar visează când e cu mine. Nu am vrut să afle că îl bântuiam. Cum crezi că ar fi reacționat? E atât de preocupat de sănătatea lui. Un călugăr i-ar fi spus că îi secătuiam forța vitală.

— Și așa e?

— Bineînțeles că nu! spuse ea. Ei bine, poate puțin, pe ici, pe colo, ca supliment. Arată destul de bine pentru cincizeci și șapte de ani, nu

crezi?

Cincizeci și șapte de ani! Credeam că bătrânul avea cel puțin optzeci de ani. Nu-i de mirare că Fan era atât de îngrozită de autorități. Îmi închipuisem că era un simplu caz de depășire a perioadei de ședere, dar era clar că ea fusese implicată și în alte nelegiuiri. Se uită la mine cu o mutră nevinovată.

— De aceea am hotărât să vin cu tine. Dacă ești de pe tărâmul ceresc, ar trebui să mă poți ajuta cu autoritățile.

Neliniștită, m-am întrebat ce altceva îmi mai ascunsese Fan. Tocmai atunci scoase un țipăt și se trânti cu fața la pământ. Privind în sus, am văzut niște forme întunecate trecând iute pe deasupra mea.

— Ce se întâmplă?

— Jos! La pământ! șuieră ea.

M-am aruncat lângă ea pe pământul aspru. Indiferent ce or fi fost, au plonjat deasupra noastră, coborând și rotindu-se cu un muget tânguitor. Era un sunet cum nu mai auzisem niciodată, pătrunzător și deznădăjduit, dar de o intensitate înspăimântătoare. Înăbușindu-mi pornirea de a-mi îngropa fața în mâini, am privit în sus, dar făpturile erau prea rapide. Am văzut doar că zburau ciudat, ca și cum ar fi tăiat pânza aerului cu aripi ascuțite și triumphiulare. Zburau amenințător de jos. Închizând ochii, am tresărit când curentul provocat de trecerea lor tasă iarba din jurul nostru. O clipă mai târziu, se înălțară și dispărură, zburând rapid în vâlul întunecat al nopții. După un timp, m-am ridicat, dar Fan rămase cu fața la pământ, tremurând din toate încheieturile.

— Ce erau creaturile acelea? am întrebat-o.

Tăcu o vreme, dar în cele din urmă spuse:

— Majoritatea fantomelor le ignoră, dar am auzit că ar putea fi spioni ai Curților Iadului.

— Credeam că acesta este un loc destinat fantomelor omenești.

— Este, dar vameșii vin uneori aici. Nimeni nu știe sigur dacă aceste creaturi zburătoare le aparțin lor sau nu.

— Vameșii pot veni aici? Eram îngrozită; avusesem impresia că ființele neomenești nu puteau.

— Da, dar vin rar. Fan îmi vorbi în șoaptă. Sunt multe lucruri aici pe care nu le înțeleg. De aceea te-am întrebat mai devreme ce vezi. Pentru că sunt sigură că percepția ta asupra acestui loc este diferită de a mea.

Chiar dacă Fan mă presa să îi spun cum vedeam eu lucrurile, instinctul mă avertiză să nu o fac. Totuși, ea nu se dădu bătută atât de

ușor.

— De ce nu vrei să-mi spui? întrebă ea, revenind la vechea ei irascibilitate. Era ca și cum acel moment de vulnerabilitate dintre noi nici n-ar fi existat.

În cele din urmă, renunță și se întinse lângă cărașii ei. Ei nici nu tresăriseră când creaturile acelea se năpustiseră asupra noastră, rămânând la fel de neînsuflețiți precum coșul care zăcea între ei. Chendana măcar pufnise o dată, dar nici ea nu păruse prea tulburată. Mi-am reamintit că iepușoară mea nu era, la urma urmei, o ființă din carne și oase. Gândul acesta mă aduse cu picioarele pe pământ, dar nu mă împiedică să mă cuibăresc lângă ea și să cad pradă somnului.

CAPITOLUL 21

MĂ TREZI LUMINA care creștea treptat pe cer. Întocmai ca în ziua precedentă, nu era soare, ci doar o schimbare lentă a culorii, ca un ecran care se ridica în fundal pe o scenă. O briză foșnea printre ierburile uscate și, încă o dată, am fost frapată de lipsa totală de viață a câmpiei. La mică distanță, o vedeam pe Fan întinsă pe o parte, cu ochii deschiși. M-am întrebat dacă dormise vreun pic în noaptea aceea. Eu m-am bucurat, totuși, de odihnă, chiar dacă eram îngrijorată de starea corpului meu fizic, rămas departe, în lumea celor vii. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ar fi existat vreun semn care să mă avertizeze? Ori poate că aș fi fost ruptă de el, rătăcind pentru totdeauna în această mare de iarbă nesfârșită.

De îndată ce am fost gata de plecare, Fan dădu ordin cărăușilor să se pună în mișcare.

— Aproape am ajuns, îmi strigă ea.

Am mânat-o pe Chendana puțin mai în față.

— De unde știi?

— Oh, e o senzație pe care o am în apropierea orașelor. Este ca o atracție.

— Dar eu nu văd nimic în față.

Fan râse. Părea să fie într-o dispoziție mult mai bună decât în ziua precedentă.

— Nu merge așa! Orașele apar în ritmul lor. De aceea am nevoie de servitorii mei pentru a le găsi. Și tot de asta fantomele înfometate nu ar putea veni niciodată aici, pentru că nu au ofrande funerare care să le călăuzească.

Privind în spate, am văzut că lăsasem cu mult în urmă dealurile stâncoase de unde se deschidea pasajul. În loc să se înalțe în fundal, acum erau simple denivelări la orizont. Am fost surprinsă de cât de mult spațiu străbătuserăm; în lumea reală, o călătorie de șase sau șapte ore nu ar fi putut să ne ducă atât de departe. De asemenea, mă neliniștea modul în care trecea timpul aici.

— Iată-l!

În fața noastră era o licărire slabă care devenea mai pronunțată cu cât ne apropiam mai tare. Ceața s-a îngroșat în jurul nostru până când am început să văd contururile străzilor și clădirilor care se închegau pe

măsură ce înaintam, astfel încât drumul pe care îl străbăteam a devenit un bulevard întins. Erau magazine și ansambluri de clădiri care îmi păreau neașteptat de familiare. Pe o stradă laterală am zărit ceva ce semăna cu Stadthuys, iar pe alta, s-a ivit un port împânzit cu jonci și fregate de modă veche. Începea să semene cu Malacca, dar mult mai mare și fără molozul care adesea împânzea străzile. Unele clădiri lipseau, în timp ce altele erau înlocuite de niște monstruoziități ostentative. Străzile erau liniștite și largi; singurii oameni pe care îi vedeam erau niște siluete care treceau la distanță.

— Unde este toată lumea? am întrebat.

— Nu e o populație numeroasă, spuse Fan. Fantomele pleacă mai tot timpul când sunt chemate la Curțile Iadului.

Se întoarse spre mine:

— Ce vrei să faci acum?

I-am spus că am niște treburi de rezolvat și nu i-am dat decât niște informații cât se poate de vagi. Mă temeam că Fan va insista să mă însoțească, dar ea a păru dezinteresată, spunându-mi doar că intenționează să se ducă la ea acasă.

— Bine, mai degrabă o cocioabă decât o casă, spuse. Poți să-mi dai niște bani acum?

Odată ajunsă, eram pregătită pentru o astfel de cerință, așa că i-am dat două șiraguri de bani și câteva lingouri, păstrând câte ceva pentru situații de urgență.

— Asta-i tot? întrebă ea, strâmbând din nas.

— Mă tem că da.

— Hm, bine, mulțumesc. Ai nevoie să-ți arăt drumul de întoarcere după aceea?

— Da. Cât stai?

— Cred că vreo zece zile. Trebuie să mă ocup de niște chestiuni gospodărești.

— Dacă îmi arăți unde e casa ta, voi veni la tine în a zecea zi, la prânz, sau îți voi trimite un mesaj.

— Dacă nu vii, s-ar putea să plec fără tine. Nu îndrăznesc să stau prea multă vreme aici.

Am consimțit și, într-un timp surprinzător de scurt, am ajuns acasă la ea. Străzile întortocheate se iveau din ceață, iar felul aleatoriu în care șerpuiau m-a făcut să mă tem că nu voi putea găsi drumul de întoarcere. Când i-am împărtășit acest gând lui Fan, a izbucnit în râs.

— De aceea avem servitori. Clădirile se schimbă atunci când locuitorii pleacă, iar cei noi vin cu propriile ofrande funerare. Calul tău își va aminti drumul.

Se opri.

— Ei bine, asta e locuința mea, spuse. Nu arăta atât de rău pe cât insinuase ea, deși era întunecată și avea forma unei cutii. Mi-am dat seama că trebuie să fi fost inițial o machetă simplă de hârtie. Fan m-a invitat să intru, dar am refuzat. Dintr-un motiv sau altul, nu-mi plăcea să trec prin ușa aceea îngustă.

— De ce nu stai la mine cât timp ești aici? insistă ea.

În cele din urmă, am reușit să mă eschivez, răspunzându-i evaziv. Planurile deșănțate ale lui Fan mă nelinișteau și deja regretam cele câteva informații pe care le lăsasem să-mi scape.

După ce am părăsit-o pe Fan, am lăsat-o pe Chendana să rătăcească o vreme pe străzi. Pe măsură ce înaintam, continuam să caut repere familiare. Amintindu-mi de imaginea pe care o văzusem cu Stadthuys, m-am gândit că, dacă aș putea să o găsesc din nou, cu siguranță mi-aș da seama mai bine unde mă aflu. Harta orașului pe care olandezul o desenase pentru mine îmi era încă întipărită în minte, deși nu știam dacă asta se datorează clarității ei sau vreunui alt motiv.

În cele din urmă am văzut Stadthuysul, dar, oricât am încercat, nu m-am putut apropia de el. În ciuda faptului că l-am zărit la capătul mai multor străzi, de îndată ce le parcurgeam, dispărea. Abia când mă uitam în urmă reapărea ca un miraj, după un colț sau la capătul unei străduțe. Frustrată, m-am gândit să întreb câțiva dintre pietonii pe care îi vedeam în depărtare. M-am apropiat de un palanchin împodobit, dar obloanele erau trase și am ezitat, amintindu-mi că îl zărisem și pe Lim Tian Ching pe stradă cu un astfel de mijloc de transport.

În timp ce stăteam acolo, șovăitoare, obloanele se ridicară și apărură o față zbârcită.

— Ce vrei? întrebă el. O fată care se plimbă singură pe străzi? Oare ce o fi în capul familiei tale?

În fața acestui atac, nu am reușit decât să mă bâlbâi, dar bătrânul deschise ușa și ieși.

— Ai murit de curând, nu-i așa? întrebă el.

Era o făptură zbârcită, încovoiată de bătrânețe. La capătul unui gât sfrijit, capul lui se clătina ca un plumb de pescuit. Cu toate acestea, era

surprinzător de agil, învârtindu-se în jurul meu cu interes.

— Bun cal, spuse. Nu se mai fac așa. Acum sunt doar din hârtie ieftină, nici măcar din carton!

— Mă iertați, am spus eu. Am vrut doar să cer niște îndrumări.

— Unde vrei să mergi?

— Încercam să ajung la Stadthuys.

— Stadthuys! Nu există aici, spuse el cam iritat.

Văzând uimirea de pe chipul meu, izbucni într-un hohot de râs.

— Îl vezi pentru că există ca amintire colectivă. Toți cei care am trăit și am murit în Malacca ne așteptăm să vedem Stadthuys și turnul cu ceas, dar nu îl poți vizita pentru că nimeni nu a ars o copie funerară a lui. *Cheh!* Ar fi trebuit să-i spun nepotului meu să-mi ardă una și așa fi fost singurul proprietar. Dar tu, domnișorică, ce faci aici de una singură, fără servitorii tăi? Cine este familia ta? Unde locuiești?

În ciuda comportamentului său ciudat, m-am întrebat dacă nu cumva ar putea avea vreo informație utilă, așa că i-am spus:

— O, bunicule, doar mă întrebam ce este pe aici. Vezi dumneata, sunt abia venită.

— Întreabă! Dar, în schimb, trebuie să-mi spui și tu ceva despre tine. Mi se pare corect să mă distrez și eu puțin.

— Deci zonele de aici corespund adevăratei Malacca?

— Bineînțeles că da! Sau pe aproape. Dar distanțele sunt foarte înșelătoare aici. Zâmbi cu viclenie. Îți poate lua zile întregi să ajungi în unele locuri și doar câteva minute să ajungi în altele. Are de-a face cu modul în care lucrurile sunt conectate între ele. Totul este relațional aici. Casa ta, servitorii tăi, hainele tale – toate depind de devotamentul filial al altei persoane față de tine. Uită-te la mine! Când am murit, nu îmi lipsea nimic. Unii dintre urmașii mei chiar s-au dus la templu pentru a se ruga ca eu să am parte de mulți ani în care să mă bucur de toate aceste bogății. Dar vezi ce s-a întâmplat?

Am tresărit când a ridicat vocea, iar în depărtare am văzut mai mulți trecători grăbindu-și pașii pentru a ne evita. Întrebându-mă dacă nu cumva avusesem ghinionul să dau peste un nebun, m-am dat în spate.

— Am rămas blocat aici ani în șir! Scoase un urlet de indignare. Îți poți închipui că până și strănepoții mei au murit și au plecat deja spre Curțile Iadului?

Ochii lui se ațintiră iar asupra mea:

— De ce vrei să mergi la Stadthuys?

— Eram doar curioasă, am spus eu. Când eram în viață, nu aveam voie să ies niciodată din casă.

Părea mulțumit de răspunsul meu, așa că am continuat.

— Ai spus că reședințele familiilor corespund aceluiași zone ca atunci când eram în viață?

— Cum? Da, în mare parte. Deși sunt unii care au fost săraci în timpul vieții, dar care au ars asiduu ofrande funerare, astfel că acum, în viața de apoi, sunt bogați. Dar de îndată ce cineva pleacă la curți, și bunurile sale de aici dispar. Aveai de gând să vizitezi pe cineva?

Nu am putut rezista tentației.

— Am avut o prietenă care a fost căsătorită cu un membru al familiei Pan și a născut o fetiță, dar a murit la scurt timp după aceea.

— *Hm*, o veche familie de negustori. Nu-mi amintesc să fi auzit de nimeni de pe acolo în ultima vreme. M-am schimbat la față, iar el chicoti sec. Nu-ți pierde speranța, femeile sunt adesea izolate. S-ar putea să fie încă acolo. Cred că mai sunt una sau două case în cartierul negustoresc.

Mi-am plecat privirea pentru a-mi ascunde bătaile subite ale inimii. Era posibil ca mama să fie încă aici? Mă străbătu un fior care mă făcu să nu mai aud vocea plângăcioasă a bătrânului.

— Am întrebat cum ai murit, repetă el. Vreau să știu totul despre tine, căci ești atât de tânără și de frumoasă. Pielea lăsată de pe gât îi tremura ca un moț de curcan.

— Am căzut, am spus în grabă. Era întuneric și am alunecat pe scări. Părea dezamăgit.

— Te-a împins cineva?

— Poate. Verișoara mea era foarte geloasă pe mine. Amândouă eram interesate de același tânăr. I-am descris rapid fata cu față de cal și gelozia împinsă la paroxism de care suferisem amândouă pentru un pretendent nenumit. Cel puțin asta era cât de cât adevărat. La un moment dat, mă oprii.

— Sunt reprezentate aici toate vechile familii din Malacca?

— Da, chiar și unele a căror descendență s-a stins deja.

Numi câteva și am ascultat cu atenție, mulțumită când l-am auzit pomenind de Lim. Așadar, probabil că ar fi fost destul de ușor să găsesc locuința lui Lim Tian Ching.

— Zi mai departe, spuse bătrânul cu o privire pofticioasă. Povestește-mi despre verișoara ta. Vă certați?

M-am gândit repede la ceva.

— O, da, chiar ne-am încăierat într-o zi. Ne-am tăvălit pe pat și ne-am făcut hainele ferfeniță cu dinții. Dar spune-mi, acum că suntem aici, în Câmpiile Morților, are cineva escorte speciale? Am auzit că pot fi mituiți vameșii.

Vocea îmi tremura, temându-mă că pun prea multe întrebări.

— Prostii! Nimeni nu poate mitui vameșii.

M-a privit cu suspiciune, așa că am plecat în grabă. Chiar și atunci, m-a urmărit pe toată lungimea străzii, până când am reușit, într-un final, să scap de ființa aceea libidinoasă. Bătrânul părea inofensiv, aproape nebun, de fapt, dar mă întrebam îngrijorată dacă nu cumva se jucase cu mine. Ei bine, nu avea rost să mă mai frământ pe tema asta. Cel puțin aveam o idee clară despre locul unde l-aș putea găsi pe Lim Tian Ching.

După ce am luat drumul intenționat greșit, m-am îndreptat spre cartierul negustoresc. Acolo se afla conacul Lim și, probabil, și o oarecare reminiscență a propriei mele case strămoșești. Aproape mânioasă, am stat în cumpănă. Timpul era scurt și chiar trebuia să mă duc la conacul Lim, însă ezitam, gândindu-mă la chipul mamei mele, un chip pe care îl visasem de multe ori, dar pe care nu mi-l puteam aminti nicicum. Nu i-a pictat nimeni portretul în timpul vieții. Trecuse atât de multă vreme de când mă părăsise, încât nu mai știam dacă amintirile pe care le aveam despre ea erau ale mele sau doar închipuite din poveștile spuse de amah. Am întors-o pe Chendana înspre cartierul meu. Voiam să trec pe acolo și să văd ce fel de locuință exista aici. Nu va dura mult, mi-am spus. Doar câteva clipe, atât.

În mod ciudat, străzile deveneau din ce în ce mai familiare. Anumite porțiuni nu semănau deloc cu ceea ce îmi aminteam, dar exista o recunoaștere spațială, o îmbietoare iluzie a proporțiilor. În unele locuri, unde ar fi trebuit să fie clădiri, nu existau decât copaci bătrâni și stânci; în altele, trei sau patru locuințe frumoase ocupau același loc. Și, bineînțeles, totul era mult mai distanțat, ca și cum lățimea și lungimea străzilor originale ar fi fost dublate sau chiar triplate. La un colț, care în adevărata Malacca nu mai găzduia decât carcasa unei case în ruină, se afla o vilă grandioasă. Din spatele porților impunătoare se auzeau slab râsete și voci de femei. M-am înfiorat în timp ce treceam. În ciuda veseliei, nu puteam să nu-mi amintesc cum arăta casa aceea în lumea

reală, cu acoperișul dărâmat și cu buruieni care pătrundeau prin crăpăturile podelelor de piatră. S-au spus povești despre casa aceea încă de când eram mică. Unii ziceau că o molimă omorâse toți locatarii. Alții că ultimul stăpân al casei înnebunise și își măcelărise soțiile și concubinele, așezându-le corpurile neînsuflețite în curte până când pietrele se învinețiseră din pricina sângelui vechi închegat. În copilărie, evitasem casa aceea, având capul plin de poveștile înfricoșătoare spuse de amah. Acum, văzând-o așa cum era în vremurile sale de glorie, eram îngrozită și totuși atrasă de ea. Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi bătut la ușile acelea? M-am silit să mă îndepărtez. Curiozitatea era păcatul meu năprasnic, mi-am spus.

Când am ajuns la colțul care dădea spre casa mea, mi s-a pus un nod în gât. Ceva îmi șoptea că, dacă voiam să rămân printre cei vii, era mai bine să nu aflu lucrurile astea. Totuși, am mers mai departe cu încăpățănare. Voiam să-mi văd mama. Ce era rău în asta? La prima vedere, zidul arcuit care ne împrejmua casa părea exact la fel, dar când am ajuns în față am avut o surpriză. Erau trei case pe acel loc. Fiecare casă ocupa același spațiu, fără nicio suprapunere. M-am holbat până am amețit. Era o iluzie pe care nu puteam să o înțeleg, dar oricât mă uitam cu coada ochiului, tot trei locuințe vedeam.

Primul era un conac grandios, oarecum în stilul casei noastre din Malacca, dar mult mai impunător. Ușile greoaie de la intrare erau de două ori mai înalte decât ar fi trebuit să fie, iar din spatele curților lipite și împrejmuite de ziduri vedeam balcoanele de sus înălțându-se ca niște monoliți. Era ca și cum, într-un fel de coșmar, casa mea ar fi crescut peste noapte ca o ciupercă. În ciuda mărimii și a splendorii, avea un aer decadent, ca și cum ar fi început să se năruie din interior. Cea de-a doua casă era o locuință de dimensiuni medii, într-o stare mult mai bună. Semăna cu desenul unei case făcut de mâna unui copil, trainică și solidă, dar fără pretenții de grandoare. A treia abia dacă se putea numi casă. Semăna foarte mult cu locuința lui Fan: o cutie mică, construită și finisată grosolan, cu o ușă îngustă și ferestre întunecate și sărăcicioase. Am șovăit în fața opțiunilor mele, apoi am descălecat. Cea de-a doua părea cea mai primitoare, așa că m-am îndreptat spre ușa ei. În timp ce făceam asta, celelalte case se dizolvau spre periferia câmpului meu vizual. Am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Tocmai când încercam din nou, am auzit o voce aspră strigând dintr-o parte.

— Ce vrei? A plecat. Drum bun și cale bătută!

CAPITOLUL 22

M-AM UITAT LA UȘĂ și la ferestre, dar vocea m-a strigat din nou.

— Aici! Pe partea cealaltă!

Supusă, m-am dat în spate până când trioul de case reapăru, și atunci am văzut-o. O bătrână ponosită stătea aplecată în ușa îngustă a celei mai mici case. La fel ca Fan, purta o ținută mortuară, însă hainele ei erau decolorate și uzate. Obrajii, cândva plinuți, atârnavă ca niște săculeți, iar două șanțuri erau gravate dizgrațios de la colțurile nasului până la gură. Cu toate acestea, ochii ei ascuțiți erau pironiți asupra mea ca niște ace de brodat.

— Vorbești cu mine, tanti? am spus politicos.

— Cu cine altcineva aș putea vorbi? Dacă o cauți, a plecat de mult.

— Cine locuiește în casa asta?

— Nu știi, dar te apuci să bați pe la uși?

— Căutam o prietenă. Cineva a spus că s-ar putea să locuiască în acest cartier.

Femeia se uită la mine cu dispreț.

— Nu te cred.

Simțeam cum îmi arde fața.

— Dacă nu vrei să mă ajuți, atunci îți urez o zi bună.

Am dat să mă întorc pe unde am venit, înfuriată de comportamentul ei nepolitic. De ce se purtau așa fantomele în Câmpiile Morților? Păreau să fi uitat de orice urmă de curtoazie, de codurile respectului și politeții care ne guvernau societatea.

— Cam țâfnoasă, așa-i? Nu am spus că nu te ajut. Doar că nu te cred.

— Ce nu crezi?

— Că îți cauți o prietenă. O prietenă! Când tu ești leită ei!

M-am întors surprinsă.

— La cine te referi?

— Cum la cine? La târătura aia! La târfa aia!

Femeia se desprinsese din ușă și făcu câțiva pași spre mine. Constituția ei, cândva mare și greoaie, acum se încovoiasă, ca și cum ar fi fost umplută neuniform cu bucăți de bumbac tare.

— Ești surprinsă? întrebă ea. N-ai fi ghicit niciodată după felul cum arăta. Nora familiei Pan, ce să zic!

Am deschis gura, dar nu ieși niciun sunet. Femeia mă ignoră,

cuvintele țâșnind din ea de parcă le-ar fi refulat zeci de ani, ceea ce chiar era posibil.

— Ai venit aici să o cauți pe mămica ta scumpă, nu-i așa? Sunt sigură că tatăl tău nu ți-a spus decât lucruri bune despre ea. Întotdeauna a fost un băiat slab și naiv.

Am tresărit ca și cum mi-ar fi tras o palmă. Cât de repede descoperise cine sunt!

— Știu totul despre tine, spuse ea, cu buzele întinse într-un zâmbet slab. Chiar de când erai în pântecele ei. Sunt a treia concubină a bunicului tău. Ar trebui să mi te adresezi cu apelativul „bunică” sau nu ai deloc maniere?

Se apropie mai tare, iar eu am făcut un pas în spate.

— Nu a fost ușor să fiu a treia concubină, să știi! Celelalte femei din casă erau atât de geloase pe mine atunci când m-a adus! Nu și soția lui. Ea deja se lăsase păgubașă, dar prima și a doua concubină mi-au făcut viața amară. Însă nu trebuia decât să îi fac un fiu. Ceilalți fii ai lui muriseră, cu excepția tatălui tău, iar eu știam cum e el... slab!

Se opri pentru o clipă, privindu-mă cu o mină triumfătoare. Am rostit fără să vreau:

— Nu cred că am auzit vreodată de tine.

A fost, probabil, cel mai rău lucru pe care aș fi putut să i-l spun. Dacă până atunci fusese irascibilă, acum era absolut mânioasă. Cum adică, nu auzisem niciodată de ea? Cum îndrăzneam să îmi nesocotesc strămoșii? M-am retras pe cărare, doborâtă de veninul ei, dar văzând că eram pe punctul de a pleca, se sili să își vină în fire.

— O, dar am atâtea să-ți spun, zise ea. Nu vrei să știi mai multe despre mama ta?

La auzul acestor cuvinte, m-am oprit, urându-mă în același timp pentru că am căzut în plasa ei.

— Măcar ai bunul-simț să stai puțin pe loc, în loc să fugi ca o fată prost-crescută.

Problema cu morții era că toți voiau să îi asculte cineva. Fiecare fantomă pe care o întâlнисem avea o poveste pe care era dornică să o împărtășească. Poate te simți singur în viața de apoi. Sau poate aceia care zăboveau cel mai mult erau cei care nu suportau să renunțe. Ceva îmi spunea că era posibil să regret că o ascultasem pe femeia aia, dar nu m-am putut abține.

— Ce vrei să-mi spui?

— Te-ai răzgândit, așadar? zâmbi ea greșos. Ei bine, orice companie e mai bună decât niciuna, presupun! Familia ta m-a neglijat cu nerușinare. Încă mai primesc un mic stipendiu din când în când, când ard tămâie pentru strămoși, dar nu e prea mult, nu-i așa?

Arată cu mâna spre căsuța sărăcăcioasă din spatele ei.

— Iar bunicul tău a promis că mă va îngropa în parcela familiei. Dar i-am arătat eu lui! M-am răzbunat chiar și din mormânt.

— Despre ce vorbești?

— Aștept de ani de zile să apară altcineva din familia ta. Ultima persoană a fost mama ta. Dar ea nu a mai vrut să vorbească cu mine după aceea.

Îmi aruncă o privire rapidă.

— Am venit să-mi văd mama, am spus. Dacă ea a plecat, nu am niciun motiv să rămân.

— O, dar nu a plecat departe. Nu vrei să o găsești?

Am presupus că mama mea plecase spre Curțile Iadului, dar femeia surâse din nou.

— Stai jos, îmi zise. Vreau să-ți spun o poveste.

Trebuie să înțelegi că nu am fost întotdeauna atât de neplăcută la vedere. Cândva eram și eu o tânără fragedă ca tine. Îndeajuns de drăguță pentru ca bunicul tău să mă aleagă drept concubină, deși pe atunci eram doar o servitoare în casa prietenului său. Bunicul tău nu știa că aveam deja un amant secret, al doilea fiu al casei. Când am rămas însărcinată, am crezut că iubitul meu se va căsători cu mine sau că mă va lua drept concubină. Dar el m-a abandonat. A vrut pe cineva mai bun. O, eram plină de durere și gelozie! Cine era femeia aceea care mi-l furase? O domnișoară, a spus el. O fiică a familiei Lee, nu o servitoare ca mine.

Am tresărit, recunoscând numele de fată al mamei mele, iar bătrâna râse.

— Văd că înțelegi încotro se îndreaptă povestea. Iubitul meu m-a obligat să scap de copil. A spus că ea nu s-ar mărita în veci cu el dacă ar avea un bastard. Știi cum e să ți se smulgă un copil din trup? Am țipat atât de tare, încât n-am mai avut glas zile întregi. După aceea, iubitul meu a aranjat ca eu să devin concubina bunicului tău. Bătrânul era atât de îndrăgostit, încât nu a observat că nu eram virgină. Nu-l doream, dar nu am avut de ales. Dar nici iubitul meu nu a obținut ce a vrut. Mama ta l-a refuzat. Nu a vrut să se căsătorească cu el... o, nu! Până la

urmă, el era abia al doilea fiu, așa că s-a însurat cu verișoara ei.

La vremea aceea aveam deja alte probleme. Aveam nevoie doar de un fiu pentru a-mi asigura poziția, dar nu mai puteam rămâne însărcinată. M-am gândit că poate bunicul tău era prea bătrân, așa că am decis să obțin un copil prin alte mijloace. Tatăl tău era un tânăr chipeș pe atunci, dar indiferent ce aș fi făcut, mă ignora. În cele din urmă l-am încolțit, dar prostul doar s-a bâlbâit și a plâns. Era îndrăgostit de altcineva. Bineînțeles, era vorba de mama ta.

Cum crezi că m-am simțit atunci? Femeia aceea mi i-a luat pe toți de lângă mine, unul după altul.

Chipul bătrânei concubine era schimonosit de emoție. Îmi ardeau obraji de rușine. Nu voiam să mai aud nimic, dar rămăsesem încremenită.

— S-a măritat cu el – de ce nu? Era singurul fiu al unei familii bogate. Șerpoaica aia s-a prefăcut că nu știa nimic despre cele întâmplate, dar eu nu m-am lăsat păcălită. Și tot nu reușeam să concep un copil. Îmi doream un bebeluș – bebelușul meu, pe care mi-l avortaseră. Era de nesuportat!

Vocea i se transformă într-un urlet atât de dureros, încât am tresărit, dar ea șuieră la mine.

— Într-o zi am trecut pe lângă ea pe palierul de sus. Și-a pus mâna pe burtă și mi-am dat seama. Tatăl tău era în spatele ei și a spus cu un zâmbet prostesc: „Vom avea un copil”. Nu m-am putut controla. M-am năpustit asupra ei și am început să ne batem pe scări. În clipa aceea, tatăl tău s-a aplecat și a prins-o. Ea s-a salvat. Eu am căzut până jos și mi-am rupt gâtul la picioarele scării principale.

O, nu e cazul să te arăți atât de îngrozită! Sunt sigură că nimeni din casa ta nu ți-a povestit niciodată despre asta. Au spus că a fost un accident. Dar dacă tatăl tău nu ar fi trecut pe lângă mine ca s-o înhațe, poate că nu aș fi căzut. Mi-au organizat o înmormântare la repezeală. Bunicul tău a ars niște obiecte funerare, dar după vreun an s-a oprit. Vezi tu, am avut destule motive să fiu furioasă pe familia ta.

În primii câțiva ani după ce am murit, mi-am petrecut tot timpul spionând lumea celor vii. Treceam atât de des prin casă, încât, în cele din urmă, m-au exorcizat. Era un bucătar care vedea fantome. El a fost cel care s-a dus la stăpân și i-a spus că spiritul meu tulburat se află în casă. Așa că a trebuit să mă întorc aici, în cocioaba asta din Câmpiile Morților. Și am așteptat. Eram tânără când viața mea s-a sfârșit. Aveam

doar 21 de ani, de-o seamă cu mama ta. Știu, nu mai arăt așa. Asta pentru că am făcut un târg. Există modalități de a te descurca în orice situație. Am găsit un demon care mi-a devorat esența corpului spiritual. Și, în schimb, a trimis variola la tine acasă.

Mama și bunicul tău au crăpat rapid, dar tatăl tău a supraviețuit. Îți imaginezi ce față au făcut când au ajuns aici și m-au găsit așteptându-i? Dar nu au stat. Nu, nu au stat. Bunicul tău a rămas aici doar câțiva ani, după care a fost chemat la curțile de judecată. Și mama ta? Ei bine, e încă prin preajmă, dar nu mai suportă să locuiască în casa pe care tatăl tău a ars-o pentru ea. Niciodată nu acceptă ofrandele spirituale făcute pentru ea sau orice altceva de genul ăsta. A plecat să devină o târfă în casa altcuiva. Orice numai să scape de mine.

AM SIMȚIT O DURERE SURDĂ în piept, o senzație de sufocare. În cap îmi răsunau ecourile poveștii ei. Mi-am dorit să nu mă fi dus niciodată să-mi caut mama. Nu găsisem decât o poveste monstruoasă cu păcate vechi și o ranchiună adâncă. Mi-am controlat cu greu vocea.

— De ce nu i-ai trimis variola iubitului tău, care te-a făcut să-ți pierzi copilul?

Ea ridică din sprâncene.

— Nu e treaba ta ce am ales eu să fac. Până la urmă, toți cei care mi-au stat în cale vor plăti pentru asta. Ești supărată din cauza scumpei tale mame. Ei bine, lasă-mă să-ți spun exact unde s-a dus și ce persoană bună și cumsecade e ea.

Instinctiv, m-am tras înapoi.

— Așa este, zise. Când i-am spus ce am făcut, s-a dus direct în casa iubitului meu. O, el nu a murit încă. De fapt, este încă în lumea celor vii. Probabil a crezut că am meritat tot ce am pățimit de pe urma lui și s-a dus să locuiască la familia lui, cu siguranță ca să pună la cale o răzbunare împotriva mea. Acolo stă acum: o femeie întreținută în conacul familiei Lim!

Credeam că nimic din ceea ce îmi spunea nu mă putea șoca mai mult decât dezvăluirile ei anterioare, dar mă înșelasem.

— Familia Lim?

— Asta a fost răzbunarea mamei tale împotriva mea. Femeie proastă! De parcă mie mi-ar păsa ce se alege de ea.

Deschise gura ca și cum ar fi vrut să mai pornească o tiradă și, pentru a doua oară în ziua aceea, am luat-o la fugă.

Familia Lim. Toate drumurile duceau la ușa lor. Destinele noastre păreau sumbru împletite și, pentru prima dată, m-am gândit la povara Roții Budiste a reîncarnării. Gemând sub greutatea ei, fiecare om era forțat să trăiască viața ca pe o farsă, la nesfârșit. Imaginea bisericii anglicane din Malacca îmi apăru în fața ochilor, împreună cu cimitirul ei verde și liniștit. Când voi muri, mă gândeam, aș prefera să mă odihnesc acolo nestingherită decât să continui precum concubina aia bătrână, măcinată de planurile ei de răzbunare de dincolo de mormânt. Dar ce știam eu cu adevărat despre orice? Lumea mea fusese răsturnată cu susul în jos.

CAPITOLUL 23

O VREME AM LĂSAT-O PE Chendana să hoinărească în voie, fără să mă intereseze ce cale alege. M-am agățat de spatele ei, strângându-mi pe corp bluza subțire de pijama și întrebându-mă cum de această versiune moartă a orașului Malacca devenise atât de rece. O briză sufla neîncetat, la început abia perceptibilă, dar cu timpul, îmi veni de hac, până când am început să tremur necontrolat. Lucruri mărunte începură să capete sens în mintea mea. Mi-am amintit că doamna Lim îmi spusese cu vocea ei blândă, atunci când am mers prima dată la ea acasă, că ea și mama mea erau un fel de verișoare. Atmosfera generală de tristețe din familia noastră, pe care eu o atribuisem exclusiv morții mamei mele, trebuie să se fi datorat ecourilor persistente ale morții celei de-a Treia Concubine, aversiunii lui Moș Wong și a lui amah față de scara noastră principală și reticenței tuturor de a vorbi despre trecut. Mi-am amintit de privirile compătimitoare ale celorlalte amah când amah a mea mă scotea în oraș când eram copil. Acum mă gândeam că poate mă socotiseră o făptură nenorocită, născută într-o gospodărie lovită de soartă. Cât despre iubitul celei de-a Treia Concubine, nu aveam prea multe îndoieli cu privire la cine ar putea fi. Lim Teck Kiong, tatăl persecutorului meu, Lim Tian Ching, și prieten fals al tatălui meu. Pare-se că nu încetase niciodată să se amestece în treburile noastre.

Lacrimile îmi țâșneau din ochi și se uscau în vânt. Nici nu știam pentru ce îmi părea mai rău: pentru anii de suferință ai tatălui meu, pentru destrămarea fanteziilor mele copilărești sau chiar pentru viața irosită a celei de-a Treia Concubine și pentru uneltirile ei perfide. Singurul lucru pe care mă puteam concentra acum era să mă duc la conacul familiei Lim din lumea aceasta fantomatică. Acolo, trebuia să găsesc cu siguranță câteva dintre răspunsurile la întrebările mele. Și era posibil să-mi văd mama, deși începuse să îmi fie groază de această întâlnire. Mama cea bună și blândă, pe care amah mi-o cultivase în amintirile mele neclare, s-ar putea dovedi și ea o scorpie.

În timpul vizitei mele la cea de-a Treia Concubină, lumina zilei se mistuise aproape de tot, iar scăderea temperaturii părea să corespundă numărului de siluete de morți pe care le zăream, grăbindu-se dintr-o parte în alta pe străzile întunecate. Poate că

emanația asta de ger provenea chiar de la fantomele în sine, pentru că nu mă confruntasem cu un asemenea frig pe pajiști în noaptea precedentă. Era ca și cum, odată cu scăderea luminii, răsuflarea înghețată a mormântului se intensifica.

Acum aveam o idee clară despre locul în care putea fi conacul Lim, iar Chendana porni la trap. Am trecut pe străzi nesfârșite și bulevarde largi, mult mai multe decât a avut vreodată adevărata Malacca. Distanța era interminabilă, iar șirurile de case întunecate păreau să stea într-o așteptare sinistră. În cele din urmă, ne-am oprit în fața unei porți impunătoare. Dacă mi se păruse că vreuna dintre locuințele din cartierul fantomatic al familiei mele era grandioasă, ei bine, aceasta le eclipsa pe toate. Era înconjurată de un zid mare, înalt de aproape trei metri. Ușile erau masive, înălțându-se în umbre întunecate abia străpunse de două felinare. Acesta nu era un conac. Era o moșie. Am ezitat timp îndelungat, cuprinsă de teama fulgerătoare că porțile vor fi păzite de alți demoni cu cap de bou, dar apoi mi-am amintit că Fan spusese că veneau rar pe aici și mi-am făcut curaj. În cel mai rău caz, puteam să dau peste vreun golem din acela silențios. Am lunecat de pe spatele Chendanei și am lovit zgomotos în ușa cu inelul de metal.

A urmat o tăcere lungă cât să se stingă ecoul, apoi, încet, marile porți s-au deschis. Un chip palid privi afară. Era un servitor, îmbrăcat într-o uniformă de modă veche. Am fost uimită să văd că era o fantomă omenească și nu unul dintre servitorii aceia care semănau cu niște marionete. Ochii lui dădură ocol străzii goale, apoi se opriră asupra mea.

— Ce vrei? întrebă el.

— Eu... Eu caut... m-am bâlbâit eu.

La cât de neghioabă eram, fusesem atât de absorbită de revelațiile zilei și de nevoia urgentă de a ajunge la conacul Lim, încât uitasem complet să mă gândesc la un pretext pentru a intra.

— De lucru? se răsti. Ai întârziat. Nu ți s-a spus să te prezinți la intrarea laterală, nu la ușa principală?

Apoi făcu o pauză.

— Sau poate că te referi la celălalt tip de muncă.

Aplecându-se, îmi apropie o lanternă de față și mă examinează atent.

— Am auzit că aveți nevoie de o slujnică la bucătărie, am spus repede.

Îmi aruncă o privire lungă și pofticioasă.

— Dacă mă întrebi pe mine, te-ai irosi acolo. Stăpânul caută concubine noi. Nu e nevoie de tine în bucătărie cu atâtea slugi marionete.

— Adică manechinele acelea arse ca ofrande funerare?

— Taci din gură! Aici nu vorbim despre înmormântări. Nimeni nu vrea să i se amintească de propria moarte. Noi le spunem marionete. Iar în fața stăpânului să nu amintești deloc de ele. Lui nu-i plac. Orice sărăntoc poate avea o slugă marionetă sau două. Chiar și eu am una! De aceea, la marile reședințe, se angajează fantome omenești ca personal.

— Dacă ai propriul tău servitor, de ce lucrezi aici? am întrebat.

— Din același motiv ca tine, scumpo. Nu s-au ars destui bani funerari pentru mine. Dar de ce să te irosești în bucătărie?

Ochii lui se ațintiră asupra mea cu lăcomie și am început să mă tem.

— Și mie mi-ar prinde bine o soție.

M-am tras înapoi, aruncând o privire în umbră, unde o lăsasem pe Chendana la adăpost. Dacă era nevoie, aș fi preferat să mă prefac că sunt o candidată pentru haremul lui Lim Tian Ching decât să fiu acostată de portarul acesta. Cel puțin aș fi avut mai multe șanse să pătrund în adâncul locuinței. Dar o altă voce răsună dinăuntru.

— Cine e acolo? De ce ai lăsat poarta deschisă?

Portarul se întoarse încruntat și dădu ochii cu un alt servitor care apăruse la intrare.

— Doar îi dădeam indicații. Voia să se ducă la bucătărie.

— A greșit ușa, nu?

Cel de-al doilea bărbat, mai în vârstă și mai greoi, se întoarse spre mine.

— Deci cine ești tu?

Mi-am coborât privirea, bolborosind că auzisem de un post vacant de slujnică la bucătărie.

— Poți să faci ceva mai bun de atât, spuse el. De fapt, stăpânul va fi încântat să vadă una ca tine.

Am început să îi îndrug o poveste despre cum i-am jurat iubire adevărată logodnicului meu, dar el oftă și mă întrerupse.

— Lasă. Am mai auzit chestii de genul ăsta. Sunt sigur că îți vei schimba părerea după douăzeci de ani în bucătărie. Dacă te răzgândești, anunță-mă. Eu sunt intendentul aici. Ai grijă să mi te adresezi politicos când mă vezi.

M-am luat după el, evitând privirea amenințătoare a portarului.

— Domnule, mai am câteva bunuri afară.

Abia dacă întoarse capul.

— Sunt sigur că ai. Ceva bunuri funerare și altele asemenea. Le poți lua mai târziu.

Și astfel, recunoscătoare că îi spusese Chendanei să se ascundă până aveam să mă întorc după ea, am trecut pragul conacului Lim.

Umblarăm mult, pe coridoare nesfârșite și prin nenumărate curți. Am zărit tăcutele întinderi ale sălilor de banchet, care făceau ecou, și am simțit un fior pe șira spinării. Mai fusesem aici în visele mele, în acele coșmaruri sufocante în care fusesem obligată să cutreier aceste săli noapte de noapte și să admir bogăția lui Lim Tian Ching. Deși servitorii marionete încă stăteau nemișcați la datorie, mai erau și câteva fantome omenești. Unele erau îmbrăcate ca niște servitori, dar altele păreau să fie oaspeți sau locatari ai casei. Purtau același tip de îmbrăcăminte rigidă și ostentativă ca și Lim Tian Ching, ceea ce dădea întregii scene un iz antic. Simțindu-mă o nulitate absolută, am fugit în spatele intendentului cu capul plecat.

După o vreme, împrejurimile deveniră mai utilitariste.

— Să nu te aștepti să mai intri vreodată pe poarta principală, spuse sec intendentul fără să se oprească din mers. Ai noroc că s-a întâmplat să trec pe acolo.

Acum ne apropiam cu repeziciune de o anexă din care se auzeau zdrăngăneli de oale și se strigau ordine. Era o cacofonie domestică, atât de neașteptat de asemănătoare cu lumea celor vii, încât am fost uimită să descopăr că mi se pusese un nod în gât. Trecuseră doar două zile de când pășisem pe cărămizii morților, dar deja tânjeam după zgomotul și zăngănelile, după aerul însuflețit al Malaccăi mele. Bucătăria era o sală imensă, plină de servitori și de aburi, în care blidele cu bucate erau șiruri-șiruri, multe dintre ele aranjate elaborat, ca niște ofrande pentru spirite. Se aflau mai mulți servitori marionete, cu toții ocupați să taie, să prăjească și să gătească la aburi tot belșugul acela. Dacă ar fi fost o bucătărie adevărată, mirosul de ulei încins, de usturoi și ghimbir bătut și de pește prăjit mi-ar fi asaltat nările, dar aici mirosurile erau estompate. Trebuie să adulmec cu toată forța pentru a le simți. Intendentul stătu de vorbă cu o fantomă omenească mare și burtoasă care deținea comanda. După o scurtă conversație, îmi făcu

semn să mă apropii.

— Ea este fata cea nouă.

— Prea delicată. Nu mi-e de folos. Trimite-o sus.

— Nu vrea să facă genul ăla de muncă, zise intendentul cu subînțeleș.

— Nu am nevoie de încă o slujnică la bucătărie.

— Dacă-mi permiteți, domnule, am îndrăznit eu. Pot și să servesc la mese.

— Iată, spuse intendentul. Folosește-o ca ospătăriță. Întotdeauna e nevoie de mai mulți oameni de etalat.

Bucătarul se uită la mine sceptic.

— Am destui chelneri marionete. Măcar ei nu varsă supa pe oameni. Nu-mi mai permit încă o greșeală ca asta.

Intendentul își dădu ochii peste cap.

— Fă cum vrei. Dacă nu te poți folosi de ea, trimite-o la curățenie, atunci.

După ce plecă, bucătarul mă privi ridicând din sprânceană. Avea niște ochi mici și vicleni deasupra unui nas lat, turtit, cu nări largi. Păcat că era atât de gras. Corpolența lui nu făcea decât să-i accentueze asemănarea cu un porc, mai ales atunci când își afundă gușa în gât pentru a mă cerceta cu privirea.

— În regulă, zise după o tăcere stânjenitoare. *Îți acord o perioadă de probă. Dar să nu vii la mine să mi te plângi dacă nu te descurci. Nici n-ar trebui să fii aici și știi asta.

Am pălit, întrebându-mă dacă misiunea mea secretă era atât de ușor de depistat. Dar el continuă:

— Intendentul are o vorbă aspră, dar o inimă mare cu fetele tinere ca tine. A lăsat în urmă o fiică, de vârsta ta, cred. Altminteri, chiar ar trebui să dai probe pentru dormitorul stăpânului.

Râse grosolan, iar eu m-am făcut și mai mică.

— Nu, nu-ți face griji. Am spus că poți încerca aici. Dar, dacă nu faci față, atunci nu mai ai ce căuta. În ziua de azi, sunt o mulțime de fantome care vor să muncească, mai ales într-o gospodărie prosperă ca asta.

Am dat din cap, gândindu-mă la un pseudonim.

— Mulțumesc. Eu mă numesc...

Mă întrerupse cu un gest dezinteresat.

— Nu te obosi. Nu folosim nume aici.

Văzându-mi ochii mari de mirare, clătină din cap.

— Probabil că abia ai murit. Ascultă, noi toți am venit aici pentru că aveam urmași sau vreun membru al familiei care s-a deranjat să ardă ofrande pentru noi. Practic, noi suntem cei privilegiați, care pot petrece ceva timp bucurându-se de roadele pietății filiale înainte de a merge mai departe, spre curțile de judecată. Dar unii dintre noi ajung să lucreze ca servitori din plictiseală sau de nevoie. Totuși, nu ne folosim numele adevărate, ai înțelege? Nepoții mei vor să creadă că mă bucur de o viață de huzur în lumea de apoi, iar eu vreau să păstrez iluzia asta. Așa că nu ne dăm numele.

— Dar de unde să știe ei ce faceți voi aici?

— *Cheh!* Bineînțeles că nu știu, dar nu ne place să ne gândim că ar putea afla prin intermediul vreunui spiritist sau medium. Nu se știe niciodată ce fel de informații pot ieși la iveală. Oricum, din mândrie, nu pomenim nimic.

Am dat supusă din cap, minunându-mă din nou de această lume a fantomelor, care părea să aibă atât de multe dintre viciile și slăbiciunile vieții.

— Deci tu poți fi fata cu numărul șase.

— Numărul șase?

— Da, au fost cinci înaintea ta. Nu mă întreba ce s-a întâmplat cu ele. Acum, du-te și apucă-te să pregătești peștele ăla. Vreau să te văd cum îl cureți și îl gătești la aburi în stil Teochew. Ai înțelege?

Arată spre un morman strălucitor de pești pomfret, cu pântecele lor argintii, alunecoase și plinuțe. Îl ajutam deseori pe Moș Wong în bucătărie, deși de cele mai multe ori mă puneă să fac treburile mărunte, cum ar fi să tai rădăcinile mugurilor de fasole și să curăț calmarii. Din când în când însă mă lăsa să pregătesc mâncarea. Am tăiat cu grijă un pește pentru a-i scoate mațele. Spre surprinderea mea însă nu era nimic înăuntru – doar un spațiu gol. Lăsând cuțitul jos, l-am examinat cu atenție. Arăta și se simțea ca un pește, având până și carnea alunecoasă, dar când l-am dus la nas, nu am simțit niciun miros, nici măcar aroma curată și sărată a oceanului. În spatele meu am auzit un hohot de râs.

— N-ai mai văzut niciodată un pește ca ăsta, nu-i așa? spuse bucătarul. Sunt pești falși, cum, de altfel, nici mâncarea asta nu este mâncare adevărată. Are foarte puțin gust, tocmai de aceea bucătăria este atât de importantă. Trebuie să facem tot ce putem pentru ca

bucatele să fie apetisante.

— Dar am crezut că ofrandele au gust, am spus eu.

— O, au gust bun când sunt proaspete și le primești când ești în lumea celor vii, zise bucătarul. Dar când treci dincolo, în câmpii, par să-și piardă orice savoare. De aceea, multor morți le place să se ducă din când în când să-și viziteze vechile locații. Ah, de când nu am mai mâncat *pie tee* proaspăt gătit sau un bol de *assam laksa*. Privi în gol pentru o clipă. Mama făcea un *pie tee* atât de delicios. Învelișul era crocant, iar umplutura de napi și creveți era dulce și totuși savuroasă. Ea le aranja pe farfurie, așa încât arătau exact ca niște pălărioare crocante. Și sosul de ardei iuți! Mama era vestită pentru sosul ei de ardei iuți, pe care îi pisa în fiecare dimineață și îi amesteca cu oțet, usturoi și zahăr.

Amintirile pe care le depăna îmi lăsară gura apă. A trebuit să o închid ca să nu-mi curgă balele și, pentru prima dată de când ajunsesem în Câmpiile Morților, am simțit o foame surdă. Asta nu era de bine. Er Lang mă avertizase în mod expres să nu mănânc mâncare pentru spirite. M-am aplecat asupra peștelui și l-am clătit într-un castron cu apă curată. Apoi am ales o tigaie metalică plată dintr-un teanc mare de tigăi, în timp ce bucătarul mă privea inexpressiv cu ochii lui mici de porc. Am rupt o bucată de ghimbir, l-am curățat, l-am feliat și l-am aranjat pe farfurie. După ce am așezat deasupra peștele pomfret curățat, am adăugat feliuțe de roșii, apoi m-am uitat în jur.

— Prunele acrișoare sunt acolo, spuse el pe un ton impasibil.

Sub privirea lui atentă, am pescuit patru sau cinci prune conservate în saramură și le-am așezat peste pește. Le-am zdrobit cu degetele, ca să întind pulpa moale ca pe o pastă.

— De ce atât de multe? Ce risipă! se răsti el.

— M-am gândit că ar trebui să adaug mai multe, ca să dea un gust mai bun, am spus.

Dădu din cap mulțumit.

— Cel puțin te duce capul cât de cât. Ține minte, aici totul trebuie să fie foarte condimentat, uneori chiar dublu sau triplu față de ce foloseai înainte de a trece în neființă. Altfel, oaspeții se vor plânge. În regulă. Poți să te oprești acum.

Aveam brațele ca de plumb și umerii mă dureau de oboseală. Bucătarul vorbea în continuare și trebuia să mă concentrez pentru a-i urma instrucțiunile rapide.

— ...așa că ia-ți lucrurile. Poți să dormi în dependențele servitorilor la noapte. Nu mai sunt alte slujnice în acest moment, așa că vei avea propria ta cameră deocamdată. Acum grăbește-te. Vreau să fii aici mâine dimineață devreme, când se aprind focurile.

M-am uitat la el, amețită.

— Cum voi găsi drumul?

— Nu m-ai auzit? O să trimit un servitor marionetă să te însoțească. Poți să-ți iei bunurile mortuare și celelalte lucruri. Păstrează-le în camera ta și nu le aduce în casa principală. Nu au ei nevoie aici de porcăriile tale de doi lei. Ești obosită, nu-i așa? E aerul de câmpie. Durează ceva timp să te obișnuiești când ajungi aici. Hai, pleacă!

Un manechin inexpressiv se strecurase lângă el, iar acum își luă zborul cu repeziciune. Am presupus că urma să fie călăuza mea și m-am grăbit să îl ajung din urmă. Luminate doar de candelabre slabe, pasajele joase și înguste se închideau în jurul meu ca un coșmar. Călăuza mea îmi era, de asemenea, îngrozitor de familiară. Văzusem același chip fad pe douăzeci de servitori marionete diferiți din casă. Mergea fără să aibă nevoie de lumină, tăcut, cu excepția unor foșnete ocazionale, zgomotoase, ca de hârtie. Nu i-am vorbit – deși avea forma unui bărbat, nu îl puteam percepe ca având un sex – și nu mi-a acordat mai multă atenție decât unui câine vagabond. Curând am ajuns la o grădină împrejmuită cu ziduri și cu o poartă mică încuiată. Aceasta, probabil, era una dintre ușile din spate pe care le menționase portarul. Totuși, nu am avut prea mult timp să mă minunez de ceea ce mă înconjura, pentru că ghidul meu începu să tropăie rapid de-a lungul marginii exterioare a zidului până când ne apropiarăm de poarta principală dinspre exterior. Apoi se opri.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, atunci, am zis.

Creatura nu dădu niciun semn că ar fi priceput ce am spus, dar cum era clar că aștepta, m-am grăbit să o găsesc pe Chendana. Spre ușurarea mea, era încă pitită în umbră. O rugasem să se ascundă atunci când mă apropiasem de poartă cu câteva ore în urmă și, de atunci, o parte din neliniștea mea viza siguranța ei, chiar dacă îmi aminteam cuvintele lui Fan, care îmi spusese că nimeni altcineva nu se putea atinge de bunurile tale funerare decât dacă le dădeai tu de bunăvoie. Conștientă de călăuza mea tăcută, i-am apucat frâiele și am luat-o înapoi cu mine.

Revenirea noastră în conacul Lim fu surprinzător de ușoară. Poate

din cauză că am pătruns prin intrarea servitorilor, însă nu era nimeni prin preajmă care să comenteze ceva despre calul meu. Servitorul marionetă mă conduse spre un șir de acareturi joase aflate în spatele bucătăriilor. Era evident că acestea erau camerele servitorilor pentru fantomele omenеști ca mine, dat fiind că am văzut grămezi de așternuturi și alte obiecte de uz casnic. Vizavi, vedeam lumini și auzeam voci de bărbați, dar camerele femeilor erau tăcute și întunecate. Conducându-mă până la o odaie mică din capăt, călăuza mea deschise ușa și, cu o mișcare rigidă a capului, îmi făcu semn să intru.

— Unde sunt bucătăriile? am întrebat, preocupată să găsesc drumul dimineată. Se roti încă o dată și arată spre corpul unei clădiri, abia vizibil în penumbră. Apoi plecă. Eram atât de obosită, încât am intrat împleticindu-mă în camera joasă și întunecată. Era clar că fusese concepută ca dormitor pentru trei sau patru servitoare, dar acum era goală și luminată doar de pâlپâitul intermitent al unei lămpi cu ulei, lăsate de servitorul marionetă. Intenționasem să o las pe Chendana afară, dar camera mă deprima, așa că, fără să țin cont de bunele maniere, mi-am mănات micuța iapă înăuntru. A trebuit să se aplece ca să încapă pe ușă, dar forma ei familiară și îngrijită mă făcu să mă simt mult mai bine. Am tras o saltea de paie și m-am cufundat în uitare.

CAPITOLUL 24

M-AM TREZIT ÎN ZGOMOT de zăngăneli și răzuieli. Era încă întuneric, dar de la fereastra îngustă se zărea ușoara luminozitate a cerului. Amintindu-mi că bucătarul mă îndemnase să merg la bucătărie atunci când se aprind focurile, am sărit iute în picioare. Am mângâiat-o pe Chendana pe nas, recunoscătoare din nou că nu era un cal adevărat și că o puteam lăsa să mă aștepte la nesfârșit. Totuși, nedorind să atrag atenția asupra ei, am împins-o cu spatele în cel mai întunecat colț al odăii și am tras în fața ei un paravan de bambus, menit să despartă camerele de dormit ale servitorilor.

Zgomotele pe care le-am auzit se dovediră că vin din partea a doi servitori marionete care stăteau în afara ușii din spate a bucătăriei, clătind niște oale mari de gătit cu găleți de apă. M-au ignorat, așa că am trecut pe lângă ei și am intrat în bucătăria mare. Focurile din numeroasele sobe cu cărbuni erau deja aprinse și abia am avut timp să observ ce este în jur înainte ca bucătarul să se năpustească asupra mea.

— Ești încă aici.

— Mi-ai spus să vin dimineață, am zis.

— Așa e. Însă nu mă așteptam să vii.

— De ce nu?

— Ei, fetele, știi tu. Sunt nestatornice. Nu credeam că vei fi prea încântată de condițiile de cazare.

Am clipit, dându-mi seama că majoritatea fantomelor care primeau ofrande funerare aveau probabil propriile case și ar fi putut foarte bine să strâmbe din nas la un astfel de adăpost sărăcăcios.

— E în regulă, am spus precaută.

— Atunci apucă-te de treabă.

În scurta vreme, mi-am dat seama că bucătarul nu avea nevoie de ajutorul meu pentru treburile mărunte, cum ar fi jumulitul găinilor, spălatul legumelor sau curățarea oalelor. Avea o mulțime de servitori marionete care să facă asta. În schimb, mă folosea pentru a transmite ordine, pentru a supraveghea marionetele și, cel mai important, pentru a-l ajuta să guste și să azoneze mâncărurile. Se pregătea micul-dejun pentru un număr neprecizat de oaspeți, iar noi eram ocupați cu cazane

de terci de orez cu felii de pește crud, prăjeli și zeci de ouă fierte moi așezate în boluri mici cu sos de soia și piper. Abia în momentul în care i-am arătat unui servitor marionetă cum să pregătească pâine prăjită cu *kaya* am simțit cu adevărat tentația de a mânca. Feliile groase de pâine erau prăjite pe un pat de cărbuni, pe o plasă de sârmă, până când deveneau crocante și aurii. Când erau gata, erau unse din belșug cu unt și *kaya*, o dulceată cremoasă făcută din ouă caramelizate, zahăr și frunze de *pandan*. Fără să realizez, mi-am dus un deget mânjit la buze, apoi m-am oprit, amintindu-mi de îndemnul lui Er Lang. Panicată, mi-am dat seama că nu aveam de unde să știu cât de mult va trebui să stau aici sau cât timp trecuse în lumea reală. Er Lang spusese că timpul trecea într-un ritm diferit în Câmpiile Morților, iar gândurile mele neliniștite zburară înapoi la corpul meu aflat în comă la atâta depărtare de mine.

— Nu trebuie să te încrunți așa tare. Micul-dejun este aproape gata. Vocea bucătarului mă făcu să tresar.

— *Aiya*, o domnișoară atât de alintată ca tine. Renunță. Du-te acasă.

— Sunt bine.

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Oricum, celălalt ajutor al meu ar trebui să se întoarcă mâine.

— Celălalt ajutor al tău?

— Doar nu crezi că fac asta de unul singur tot timpul, nu? Ea ajută, de obicei, la supravegherea marionetelor, dar a avut o altercație cu a Doua Soție, care a vărsat supă clocotită pe ea. Femeia aia e o adevărată figură. Frumoasă foc, dar o scorpie când deschide gura.

— Cine e ea?

— A Doua Soție? E gagică bătrânului stăpân.

— Credeam că stăpânul casei este destul de tânăr.

— Bătrânul stăpân avea 72 de ani când a murit. Probabil că vorbești despre tânărul stăpân.

— Cum pot fi doi stăpâni aici? Credeam că fiecare casă e arsă ca ofrandă funerară pentru un singur individ.

— Sigur, dar asta nu înseamnă că nu le pot combina. Este adevărat că cea mai mare parte a bogăției a venit odată cu tânărul stăpân când a trecut în lumea cealaltă. Dar asta deja era o casă mare și înainte. Bătrânul stăpân este fratele bunicului lui Lim Tian Ching. Nu știu ce s-a întâmplat cu bunicul. Probabil că a plecat deja la Curțile Iadului. Scaunul familiei Lim a fost reprezentat de unchi până când tânărul a

murit. Și ce avere a adus! Părinții nu s-au zgârcit la înmormântarea lui, îți spun eu. În orice caz, el și unchiul lui și-au unit gospodăriile. E mai comod, presupun. Dar oricum tânărul stăpân abia trece pe aici.

Acum, că frenezia micului-dejun se terminase, bucătarul își luă un bol aburind de terci de orez. Presără deasupra coriandru și ghimbir mărunțit și îl stropi cu sos de soia și ulei de susan.

— Ce e? spuse el, surprinzându-mi privirea. Poți să mănânci și tu, dacă vrei. Nu ducem lipsă de mâncare aici.

Mi-am tras un scaun lângă el și m-am prefăcut că ciugulesc o bucată de carne prăjită.

— Acum e aici?

— De ce vrei să știi?

— Sunt doar curioasă. Am auzit că e tânăr, cam de vârsta mea.

— Vrei să te măriți cu el?

— Ce? O, nu!

Bucătarul râse grosolan.

— Hai, las-o mai moale. În lumea spiritelor se aranjează căsătorii în fiecare zi. Iar logodnicul tău nici măcar nu trebuie să afle.

Am scuturat zdravăn din cap, dar bucătarul confundă agitația mea cu timiditatea.

— S-ar putea să te răzgândești. E o partidă pe cinste.

— Nu e înșurat deja?

— Cine? Tânărul stăpân? Nu încă, deși chiar zilele trecute se făceau pregătiri. O sală întreagă de festivități, cu felinare roșii și multă mâncare.

Am pălit, amintindu-mi de visul în care m-am trezit singură cu Lim Tian Ching în sala aceea spectrală cu felinare roșii. Acolo mă presase în legătură cu măritișul, iar eu am fugit și m-am forțat să mă trezesc, eliberându-mă din negurile involburate ale lumii lui de vis. Dar bucătarul trăncănea mai departe.

— Trebuia să fie o petrecere de logodnă. După aceea însă a fost foarte nervos. Cred că mireasa nu a mai venit.

— Nu a venit? am întrebat cu glasul stins.

— Dacă mă întrebi pe mine, am auzit că este încă în viață. Îți poți imagina cât tupeu are tipul ăsta? Nici măcar Judecătorii Iadului nu văd cu ochi buni astfel de cununii. Oh, ar putea face o excepție dacă cel decedat și cel viu erau îndrăgostiți, dar în general toată povestea asta nu a făcut decât să le dovedească tuturor că Lim Tian Ching se află

negreșit în grațiile lor.

Am ciulit urechile la auzul acestor cuvinte.

— Cum de e în relații atât de bune cu ei?

— Habar n-am.

Își puse un deget pe o nară și îmi aruncă un surâs viclean.

— Nu voi spune mai multe, dacă vreau să-mi păstrez locul. Ah, bogații se tot îmbogățesc și săracii sunt călcați în picioare. Așa era și când eram în viață.

Bucătarul își golise castronul cu terci și se ridicase de la masă.

— Dacă tot ești aici, du-te și du-i micul-dejun asistentei mele. Aș trimite o marionetă, dar sunt ocupate acum.

Aruncă o privire spre curte, unde trei servitori marionete măcelăreau neobosiți un porc enorm. Însă, spre deosebire de un porc adevărat, acesta stătea nemișcat în timp ce manechinele îl dezmembrau. Nici chiar atunci când îi ciopârțiră șunca și spinarea, porcul nu avut nicio reacție. Nici nu sângera. În timp ce mă uitam, unul dintre servitori îi tăie capul greoi, lăsându-l să clipească liniștit pe lespezile de piatră. Înăbușindu-mi un fior, am luat o tavă cu un bol de terci de orez și un ceainic.

— Odaia ei este aproape de a ta, dar e o cameră de o singură persoană, nu un dormitor comun, spuse bucătarul. Grăbește-te! Vreau să te întorci ca să ne apucăm de prânz.

Am ieșit prin curte, ferindu-mi privirea de măcelul porcilor neînsângerați încă în desfășurare. Chiar dacă Er Lang nu m-ar fi avertizat să nu mă așez aici, imaginea asta m-ar fi descurajat definitiv. Spre deosebire de mâncarea pe care mi-o oferise Moș Wong, acest porc trebuie să fi fost o efigie funerară de hârtie. Nu e de mirare că bucătarul se plângea constant de lipsa de gust. În timp ce mă îndreptam spre dependențele servitorilor, m-am concentrat să nu vărs terciul fierbinte. Încheieturile mă dureau și am început să înțeleg de ce bucătarul fusese atât de reticent față de mine la început. Cu siguranță era nevoie de putere pentru a căra mâncarea pe distanțe atât de mari până în sălile pentru ospăț. Când am ajuns în camera mea, am aruncat o privire în jur. Noaptea trecută fusese atât de întuneric, încât nu observasem niciun alt locatar, dar acum, zărind o altă ușă, m-am îndreptat spre ea.

Era liniște în curte, iar lumina avea o strălucire albă, astfel încât umbrele se așterneau pe pavaje ca niște decupaje de hârtie bine

conturate. Lăsând tava jos, am bătut la ușă încet. Liniștea mă convinsese că nu era nimeni acolo, așa că m-am speriat când am auzit o voce strigând.

— Cine ești?

Am suspinat. În scurta mea existență în afara trupului, am fost întâmpinată de fiecare dată cu o lipsă de curtoazie. Poate că nu era o caracteristică a acestei lumi a fantomelor, ci se datora mai degrabă faptului că eram un spirit răătăcitor, cu nimic mai presus de un cerșetor.

— Sunt fata cea nouă, am spus. Ți-am adus micul-dejun.

Ușa se deschise și ieși o bătrânică micuță. La prima vedere am fost șocată, atât de izbitoare era asemănarea cu amah. Și ea avea o constituție ca de pasăre, ochi strălucitori și întunecați și părul cărunț strâns într-un coc. Însă, uitându-mă mai atent, mi-am dat seama că trăsăturile ei erau diferite. Ochii mai mari, nasul un pic mai ridicat. Totuși, ca și amah, era îmbrăcată în omniprezenta uniformă alb-negru, iar impresia generală, coroborată cu vârsta, era remarcabil de similară. Ar fi putut fi sora mai mare a lui amah. După ce mi-am revenit din șoc, mi-am dat seama că bătrâna mă fixa și ea cu privirea.

— Cum te cheamă? mă întrebă ea.

— Sunt fata numărul șase, am spus, amintindu-mi de interdicția bucătarului de a da nume.

— Dar cine este familia ta?

— Numele meu de familie este Chen, i-am răspuns eu, blestemând eterna curiozitate a doamnelor în vârstă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca zvonurile despre trecutul meu să ajungă până la proprietarul acestei case.

— Chen... bâigui ea. Mă întreb dacă nu cumva ești rudă cu vreuna din prietenele mele.

— O, probabil că nu, tanti, i-am spus, adresându-mă politico. Familia mea era din Negri Sembilan, abia ne mutaserăm în Malacca înainte ca eu să mor.

Ea dădu din cap absent.

— Înăuntru este o masă pliantă. Poți să mi-o aduci?

Am coborât privirea, remarcând că antebrățele ei erau înfășurate în bandaje.

— Ce-ai pățit, tanti?

— Nu-i nimic. Doar niște arsuri.

Privindu-mă în ochi, strâmbă din gură.

— Rănile se vindecă mai repede aici decât în lumea celor vii.

— Te doare?

— Da, dar cum aici nu există infecții, nu e niciun risc de cangrenă. La urma urmei, suntem morți deja.

Era a doua oară când făcea aluzie la moarte în scurta noastră conversație, ceea ce părea să contravină aversiunii generale a fantomelor de a vorbi despre propriul deces.

— Trebuie să fi fost un accident grav, am spus eu.

Ea pufni.

— Accident? A Doua Soție a aruncat cu supă în mine. A avut una dintre toanele ei zilele trecute. Ai face bine să stai departe de ea.

M-am dus înăuntru și am scos o masă pliantă șubredă și un taburet. Era o odăiță mult mai mică decât a mea, deși camera mea fusese, desigur, concepută ca un dormitor comun pentru mai multe servitoare. Deși era ponosită, era de o curățenie exemplară. Se aflau acolo doar o saltea de dormit, un cufăr de lemn și câteva haine frumos împăturite. Afară, am aranjat masa și scaunul pentru micul ei dejun.

— Nu trebuie să mă servești, îmi spuse.

— Nu mă deranjează, am spus sincer. Bătrâna avea ceva care mă făcea să mă simt în largul meu. Se poate să fi fost asemănarea ei cu amah sau pur și simplu faptul că, în ciuda neîncrederii ei inițiale, părea prietenoasă.

— Bucătarul nu e așa rău, spuse ea începând să mănânce. E puțin cam bătăran, dar nu va încerca să se folosească de tine, spre deosebire de alții.

— De cât timp ești aici?

— De multă vreme. E greu de spus în locul ăsta. Dar tu?

I-am îndrugat aceeași poveste pe care i-o spuseseam bucătarului despre nevoia de a munci și despre faptul că nu aveam unde să stau. Dădu scurt din cap.

— Dacă vrei să rămâi în bucătărie și să te ferești de dormitorul stăpânului, ar fi bine să o ștergi acum. Bucătarul își cam pierde răbdarea. Dar nu-ți face griji, spune-i că mă voi întoarce curând la lucru.

M-am grăbit să ajung la bucătărie, îngrijorată că lipsisem atât de mult timp. Am vrut să o întreb mai multe pe bătrână despre misterioasa Soție de-a Doua care o opărise. În inima mea însă aveam

sentimentul cumplit că știu cine e. În bucătărie, carcasa porcului fusese deja desfăcută în bucațele măcelărite cu grijă. Capul, din fericire, nu se vedea nicăieri; deși, privind spre câteva oale enorme, speram ca bucătarul să nu-mi ceară să le ridic capacele, ca să amestec în mâncare. Din fericire, el era ocupat. Agitația prânzului începuse deja, iar el striga la servitorii marionete care spălau, tăiau și amestecau frenetic. M-am îndreptat sfioasă spre el și i-am cerut scuze că am întârziat.

— Data viitoare să nu te mai rățăcești, spuse fără să mă privească.

Apoi: Ce mai face?

— Bătrâna?

— Poți să-i spui Tanti Trei. Toată lumea îi zice așa. E a treia venită, cel puțin din câte știu eu.

— A spus că se va putea întoarce curând la lucru.

Se întoarce spre mine.

— Cel puțin nu a orbit. Eram sigur că supa o să-i ardă fața.

— De ce a făcut asta?

— A Doua Soție? Fără niciun motiv. Poate din plictiseală. Așa e ea. Dacă nu ar fi fost atât de frumoasă, cred că bătrânul stăpân s-ar fi descotorosit de ea cu mult timp în urmă. Dar are ea ceva al ei. Poate pentru că sunt bărbat, dar chiar și eu simt că nu i-aș putea refuza nimic dacă ar sări în patul meu.

Râse grosolan și îmi spuse să mă apuc de verificarea mâncărilor.

— De obicei, asta e treaba lui Tanti Trei. Să vedem cât de bine te descurci tu.

Următoarele câteva zile trecură într-o activitate tumultuoasă. Deși în fiecare dimineață îmi puneam uniforma de amah, compusă dintr-o bluză albă simplă și pantaloni negri din bumbac, descopeream că, până seara, eram din nou îmbrăcată cu hainele mele. Poate că acest lucru se datora faptului că uniforma era împrumutată, spre deosebire de pijamalele mele, care se reînnoiau permanent și îmi aminteau că amah încă are grijă de corpul meu undeva în adevărata Malacca. Cu toate acestea, am strecurat solzul lui Er Lang în buzunarul oricărui veșmânt pe care îl purtam. Nu avea nicio utilitate practică aici, dar greutatea sa rece îmi dădea un oarecare confort. Munca în bucătărie era nesfârșit de monotonă în absența mirosului. Fără aromă, mâncărurile treceau prin fața mea ca niște mulaje de ceară. Am încercat să-l descos pe bucătar pentru a afla mai multe informații despre familie, dar nu-mi oferea decât frânturi. Probabil că intendentul ar fi fost o sursă mai

bună, dar era întotdeauna grăbit când venea la bucătărie și mă ignora. Cum mai erau doar câteva zile până când promisesem să mă întâlnesc cu Fan, am regretat că nu mi-am luat altă slujbă în gospodăria Lim. Dacă aș fi fost chelneriță sau femeie de serviciu, aș fi avut o scuză pentru a trage cu urechea în casa principală. Însă așa, mă încerca un sentiment de frustrare și neliniște cu fiecare zi care se scurgea.

În cea de-a treia zi, Tanti Trei se întoarse la muncă, în ciuda bandajelor de pe mâini. Bucătarul a fost de-a dreptul uimit să o vadă.

— De ce te miri așa? întrebă ea. Ți-am spus că mă voi întoarce curând.

— Da, păi, nu credeam că vorbești serios.

— Ce te așteptai să fac? Să stau în odaia mea și să mă uit pe pereți?

El ridică din umeri, dar insistă să îi vadă brațele.

— S-au vindecat de tot, îți spun eu, zise ea, dar când bucătarul desprinsese un colț al bandajelor, n-am putut să nu fac o grimasă la vederea lor. Pielea îi era jupuită acolo unde fusese opărită, deși rănilor nu aveau sânge, culoare sau puroi.

— Nu cred că ar trebui să muncești încă, spuse el.

— Dacă îți faci griji în ce-o privește pe ea, știi cum să mă feresc din calea ei, zise bătrâna, întorcându-se.

I-am urmărit mișcările pasărești cu un amalgam de milă și curiozitate. Acea făptură mică și încăpățânată, îmbrăcată în alb și negru, îmi amintea de amah în atât de multe feluri, încât dorul meu de casă era aproape palpabil.

Șansa mea se ivi două zile mai târziu. În timpul mesei de seară, intendentul apără brusc în bucătărie.

— Încă un pește la aburi, repede! șuieră el.

— Ce s-a întâmplat?

— Doi servitori marionetă s-au ciocnit unul de altul. Acum ne lipsește un fel de mâncare, iar stăpânul are oaspeți.

— Oaspeți? întrebă Tanti Trei, apărând în spatele bucătarului.

Intendentul tresări auzindu-se întrerupt.

— A, tu erai. Te-aș ruga să servești, dar știi ce s-a întâmplat data trecută. Iar ea nu este într-o dispoziție prea bună în seara asta.

— Ce fel de oaspeți? întrebă din nou Tanti Trei.

— Știi tu, spuse el. Cei trei făcură un schimb de priviri. Niciuna dintre marionetele de aici nu a fost instruită să servească oaspeți. Nu

mai sunt alții pe afară? întrebă bucătarul.

— Nu prea avem chelneri. Unii dintre ei au fost avariați în timpul ultimului banchet și nu au fost încă înlocuiți.

— Mă ocup eu, am spus.

Se întoarseră spre mine.

— Nu! spuse Tanti Trei, dar fu întreruptă de intendent.

— Am uitat de tine. Mă măsură din priviri. Da, tu ai putea face treabă bună.

— Habar n-are cum să se comporte!

— În seara asta nu este o masă atât de formală. Doar bătrânul stăpân este prezent. Tânărul stăpân este tot plecat.

Cu pulsul accelerat, mi-am netezit șoriul și mi-am reafirmat disponibilitatea de a servi.

— În regulă, zise în cele din urmă intendentul. Dar grăbește-te! Suntem între două feluri de mâncare și i-am rugat pe muzicieni să cânte mai întâi.

Prinzându-mă de cot, mă împinse afară din bucătărie, mormăind niște instrucțiuni.

— Servitorii marionete vor aduce mâncarea din bucătărie la bufet. Eu voi prezenta felurile principale la mese. Tu stai pe margine pentru a aranja porțiile individuale și fii cu ochii pe servitorii marionete. Lotul ăsta nu e de încredere. Să sperăm că nu va fi necesar să te apropii de mese. Ai înțeles?

Am dat din cap, apoi, temându-mă că nu mă putea vedea pe coridorul întunecat, am adăugat un „Da, domnule”, ca să fiu sigură. Ardeam de nerăbdare să îl întreb cine sunt oaspeții, dar părea atât de preocupat încât mi-am ținut gura. Partea bună era că Lim Tian Ching, tânărul stăpân, nu era acolo, deși în acel moment eram atât de disperată să spionez, încât aș fi îndrăznit să-i înfrunt prezența. În timp ce grăbeam pasul pe coridoare, am tras cu ochiul la posibile ascunzători. Mai încercasem să mă strecur în casa principală până atunci, dar bucătarul încuia întotdeauna ușa mare a bucătăriei noaptea. Acum, că eram de partea cealaltă, poate că aș fi putut găsi un loc în care să mă ascund înainte să facă asta.

Sala de banchet era luminată cu zeci de lămpi cu ulei. Un trio de muzicieni marionete cântau – doi interpreți la *er hu* și unul la *yang qin* îi acompaniau. Priveliștea mă făcu să mă înfior. Ultima dată când văzusem muzicieni cântând pe viu fusese la Festivalul Dublului Șapte,

la adevăratul conac Lim din Malacca, unde fusesem delectați cu un astfel de trio. După cum bine îmi aminteam, Tian Bai fusese unul dintre muzicieni. Ce era cu această lume a fantomelor de părea să creeze paralele stranii cu lumea celor vii? M-am gândit la Tanti Trei de la bucătărie și la cât de mult îmi amintea de amah și m-am întrebat dacă aceste coincidențe sunt intenționate sau doar parte a unei sincronicități stranii între cele două locuri.

Nu am avut prea multă vreme să mă gândesc la asta, pentru că am fost dirijată de intendent către un post de servire. Oaspeții erau în toiul mesei și, după grămezile de farfurii de pe bufete, mi-am dat seama că era un ospăț copios. Șuierându-mi câteva instrucțiuni finale, intendentul se îndreptă în grabă spre cea mai mare masă cu un pește la aburi. Îl așeză pe masă într-o manieră teatrală și îl dezosă cu iscusință pentru mesenii în așteptare, cu multe zâmbete și plecăciuni. Aceasta trebuie să fie masa principală, mi-am zis, de vreme ce aici se servește mai întâi, așa că mi-am întins capul să văd cine o ocupa. Erau zece siluete așezate acolo: două dintre ele erau suficient de uriașe pentru a-i acoperi pe ceilalți meseni. Cu o strângere de inimă, am recunoscut forma cocoșată, masivă și colții mari ai unui demon cu cap de bou.

CAPITOLUL 25

MI-AM SPUS CĂ NU CONTEAZĂ. Nu aveau cum să mă observe, ascunsă în spate și îmbrăcată într-o uniformă ștersă. Cu toate acestea, mâinile îmi tremurau când îmi îndeplineam sarcinile. Nu credeam că sunt aceleași creaturi pe care le văzusem cantonate în fața casei mele. Aceia fuseseră niște pedestrași mărunți, în timp ce aceștia doi aveau o mină de comandanți. Speram să nu mă cunoască din vedere. Prinsă în gândurile mele frenetice, mi-am dat seama deodată că lăsasem câțiva servitori marionete să rătăcească la întâmplare prin încăpere.

Intendentul mă fulgeră cu privirea, dar era prea târziu. Unul dintre servitorii marionetă se împiedică de cel mai apropiat demon cu cap de bou. Cu un mârâit, acesta se întoarce și îi retează brațul servitorului cu o mușcătură, apoi îl scuipă pe podea. S-a întâmplat atât de repede, că abia am apucat să clilesc. În cameră s-a așternut tăcerea pentru o clipă, apoi conversațiile își reluară cursul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Servitorul marionetă se rotește acum fără ținută pe loc, în timp ce brațul său tăiat se mișcă spasmodic, ca o insectă, pe pardoseala de marmură. Intendentul, care încă servea peștele la aburi, îmi aruncă o privire chinută. M-am gândit să trimit o altă marionetă să îl aducă înapoi, dar nu am îndrăznit. Cu capul plecat, mi-am croit iute drum prin încăpere și am îndreptat servitorul rănit spre partea laterală a camerei.

— Stai acolo, i-am șoptit și, în mod miraculos, m-a ascultat.

Acum rămăsese doar problema brațului. M-am furișat spre el, încercând să rămân sub nivelul ochilor oaspeților. În cele din urmă, cu un fior, l-am apucat. Sări și se zbatu ca o ființă vie, deși era complet rece, fără nicio urmă de căldură. Carnea avea o consistență neplăcută și elastică, precum ceara. Strângând din dinți în timp ce îl înfășuram ferm sub braț, eram pe punctul de a mă retrage când un picior mă călcă tare pe mână. Era un picior lat, cu o gleznă osoasă, încălțat într-un pantof elegant bărbătesc de modă veche, cu vârfurile întoarse în sus. Totul în acest tărâm al fantomelor era grotesc și pompos de desuet. Era ca și cum bunurile funerare arse pentru cei morți nu ar fi marcat nicio schimbare în modă, nicio trecere a timpului. Mi-am mișcat mâna ușor, încercând să o scot de sub picior, dar acesta apăsă și mai tare. Pentru o clipă m-am ghemuit acolo, întrebându-mă ce să fac.

Apoi am tras tare de ea. Picioarul se desprinsese cu o smucitură, iar deținătorul său scoase un sunet de indignare. Nu m-am putut abține să nu privesc în sus.

— Ce surpriză, spuse o voce cunoscută. Ce cauți aici?

Era bătrânul zbârcit pe care îl întâlnisem prima dată când ajunsese în Malacca fantomatică, proaspăt sosită de pe Câmpiile Morților. Era ultima persoană pe care mă așteptam să o văd luând cina la conacul familiei Lim, iar șocul probabil că mi se citea pe chip.

— Am crezut că te duci să-ți vezi prietena, spuse el.

Disperată, l-am implorat din priviri să nu atragă atenția asupra mea, dar nenorocitul se hlizi, întrerupând zumzetul conversației.

— De ce ești îmbrăcată ca o servitoare?

— S-a întâmplat ceva, Maestre Awyoung? interveni o voce de femeie.

Tonul ei melodios îmi zbârli părul de pe gât.

— Am prins o puicuță, replică el bucuros. Una care nu ar trebui să se afle aici.

Scaunele începură să râcăie podeaua în timp ce oaspeții se uitau în jur și în jos. M-am chircit, gândindu-mă dacă, într-un moment de nebuie, n-aș putea traversa în fugă podeaua până la pasaj. Dar aceeași voce feminină vorbea din nou.

— Zău așa, Maestre Awyoung. E doar o slujnică.

— Ah, doamnă. Nu știu dacă aceasta este chiar una dintre slujnicele dumneavoastră, spuse el.

Am simțit o dorință copleșitoare de a-i da un șut în tibie bătrânului diabolic.

— De ce spui asta? Ridică-te, fată.

M-am ridicat fără tragere de inimă, lăsându-mi capul în jos și plecându-mi umerii. Toate fețele se întoarseră cu nerăbdare spre mine. Din fericire, mă aflam departe de cei doi demoni cu cap de bou, un sentiment ce părea împărtășit și de ceilalți invitați, care își mutaseră scaunele ceva mai departe de ei. Restul erau fantome omenesti, toate îmbrăcate fastuos în costumele rigide pe care ajunsese să le urască. Privirea mi se îndreptă spre un bătrânel sfrijit, foarte galben și ridat, cu doi ochi care străluceau ca niște cuțite de cojit. Un singur neg cu două fire lungi de păr îi ieșea din obraz. Acesta trebuia să fie unchiul lui Lim Tian Ching, pe care servitorii îl numeau Lao Ye, Bătrânul Stăpân. Alături de el stătea sursa vocii femeiești.

Era tânără. Nu cu mult mai în vârstă decât mine și nespus de frumoasă. Fața ei ovală, clasică, era netedă și albă ca un biscuit de orez pudrat, cu ochii lungi și înclinați. Nasul ei era un pic prea lung, iar vârful era lăsat în jos; la bătrânețe putea deveni inestetic. Dar ea nu avea să îmbătrânească niciodată. La urma urmei, era deja moartă. Numeroase ornamente de jad îi atârnavă de coronița de pe cap, dar și la urechi și la gât. Când se mișca, scoteau un clinchet ușor. Sprâncenele ei pictate delicat erau încruntate.

— Cine ești tu? mă întreabă.

Mi-am plecat capul cu respect.

— Sunt o servitoare nouă, doamnă.

— Văd asta, spuse ea. Dar cine ești tu mai exact?

Bătrânul cu fața galbenă făcu un gest nepăsător.

— Draga mea, trebuie să ne deranjăm oaspeții cu probleme domestice? Interoghează-o mai târziu, dacă vrei.

În clipa aceea, interveni intendentul.

— Lao Ye, spuse el, adresându-i-se respectuos, am angajat-o acum câteva zile pentru că duceam lipsă de personal.

— O, nu mai spune. Mi se pare că îmi amintesc de o problemă cu personalul de la bucătărie. Ceva legat de supă.

Își ridică sprâncenele către femeie, dar aceasta își întoarse privirea, bosumflându-se cu drăgălășenie. Abia puteam să respir. Deși știam că nu trebuie, nu puteam înceta să mă holbez la ea. Era oare mama mea? I-am cercetat trăsăturile în căutarea vreunui semn familiar. Semănam cumva cu ea? Erau oare fruntea mea, ochii mei, forma urechilor ca ale ei? Nu-mi puteam aminti niciun detaliu specific pe care mi-l spusese amah, doar că mama mea era foarte drăguță. Uită-te la mine! Mi-am dorit să se uite la mine cu o sclipire de recunoaștere în ochi. Nu vezi că sunt copilul tău? Auzisem că până și animalele își pot recunoaște puii, dar ea nu dădea niciun semn în acest sens. Privirea ei plictisită alunecă de pe chipul meu și se îndreaptă de cealaltă parte a mesei, oprindu-se la demonii cu cap de bou din fața ei.

— Excelențele Voastre, li se adresă, sper că mâncarea este pe placul domniilor voastre.

Considerând că acesta e un indiciu că nu mai au treabă cu mine, m-am dat în spate, dar am fost oprită de o mână subțire, care m-a prins de încheietură.

— Nu te grăbi așa, spuse Maestrul Awyong.

În sinea mea, am blestemat întâlnirea accidentală care mă scosese mai devreme în calea lui.

— Am vorbit cu fata asta acum câteva zile. Punea întrebări despre demoni și despre corupția vameșilor.

— De unde știi asta? întrebă Bătrânul Stăpân.

— M-am postat lângă intrare, așa cum îmi este obiceiul, pentru a verifica orice nou-venit. Mi-a îndrugat o poveste cum că își caută o prietenă, iar acum o văd apărând aici. Nu poate fi o coincidență. Probabil că este o spioană.

M-am albit la față. Proastă am mai fost! Îl desconsiderasem, crezând că e doar un bătrân nebun, dar acum mi-am mușcat buzele și am încercat să-mi țin ochii ațintiți pe podea.

— Vă rog, domnule, am spus cu o voce tremurândă, trebuie să fie o greșeală.

— Luați-o și închideți-o, spuse Bătrânul Stăpân. O vom interoga mai târziu.

Aruncă o privire către un demon cu cap de bou, care mârâi în semn că e de acord. Intendentul făcu o mișcare involuntară și o figură total consternată, dar Bătrânul Stăpân făcu semn cu mâna către un servitor marionetă îmbrăcat într-o uniformă închisă la culoare, care stătea sprijinit de perete. Am presupus că face parte din garda lui de corp personală. Apucându-mă de brațe cu o strânsoare de fier, m-a tras afară din încăpere. I-am aruncat o privire disperată mamei mele, dar ea apucă două bețișoare de fildeș și ridică o îmbucătură către buzele splendid rujate. Nici măcar nu întoarse capul când am ieșit din încăpere.

Am fost târâtă în pas alergător pe culoare nesfârșite și întunecate. Dispăruseră șirurile de camere splendide, marile săli de recepție. Acesta era un loc în care nu mai fusesem niciodată, departe de bucătărie și de tot ce îmi era familiar. De îndată ce am dispărut din vizor, m-am luptat să mă eliberez, dar încercările mele s-au soldat cu întărirea strânsorii de fier. Nu-mi făceam iluzii că sluga marionetă nu mi-ar fi zdrobit oasele fără remușcări. Și apoi ce s-ar fi întâmplat cu mine? Forma mea spirituală ar putea fi rănită, la fel cum fusese opărită Tanti Trei. Gândul mă făcu să mă cutremur și am renunțat la orice împotrivire. În cele din urmă, ne oprirăm în fața unei uși simple. Servitorul o deschise cu o mână, iar cu cealaltă mă împinse înăuntru

fără menajamente.

— Așteaptă! am strigat. Lasă-mi măcar o lumină!

Dar nu avea rost să vorbesc cu creatura. Îmi trânti ușa în față, după care i-am auzit pașii, rapizi și impersonali, îndepărtându-se. M-am prăbușit pe podea, disperată.

După un timp, ochii mei se obișnuiră cu întunericul. O formă obscură, cu gratii, se transformă într-o fereastră cu obloane. Licăriri slabe de lumină pătrundeau prin lamele, dar acestea erau prinse atât de strâns, încât nu puteam să le desprind. Camera în sine nu măsoara mai mult de zece pași și mirosea a mucegai. Era uscată, totuși, și se afla la parter. Am presupus că era o magazie dezafectată, ceea ce părea infinit mai bine decât să fiu azvârlită într-o temniță. Deși poate că aveau să mă țină aici doar temporar. Mi-am amintit de presupunerea degajată a demonului cu cap de bou cu privire la interogatoriu și am început să intru în panică din nou. Dacă nu-i plăceau răspunsurile mele, putea foarte bine să mă decapiteze pe loc; ce s-ar fi ales de sufletul meu apoi?

Îmi mai plânsesem de milă și în alte dăți, dar acum mi-am dat seama că vărsam lacrimi tăcute de groază pură. După un timp, totuși, m-am scuturat cu înverșunare. Dacă aș fi murit aici, dacă aș fi murit cu adevărat, fără speranța unei vieți de apoi sau a unei renașteri, atunci ar fi fost vina mea că m-am băgat în asta. Așa că mai bine aș încerca să ies singură. Am cercetat camera de mai multe ori, orbecăind prin întuneric. Ușa era solidă și nu ceda în fața încercărilor mele. Nu era nici urmă de mobilă, nicio armă de niciun fel. M-am lăsat greoaie pe podea și am pipăit forma familiară a solzului lui Er Lang. Cu degete tremurânde, l-am scos din buzunar și imediat a început să scânteieze cu o strălucire perlată.

Am examinat din nou, cu atenție, darul lui Er Lang. Îmi spusese că îl pot chema suflând pe marginea striată a solzișorului, deși mă avertizase că nu putea veni pe Câmpiile Morților. Cu toate acestea, l-am ridicat și am suflat ușor pe margine, așa cum ai sufla pe gura unei sticle goale. Se auzi un sunet slab, muzical, ca și cum vântul ar fi prins ultimele note cântate pe un deal îndepărtat. Nu s-a întâmplat nimic. Am suflat din nou de câteva ori, apoi mi-am trecut degetele peste el. Avea o muchie ascuțită și, nutrind din ce în ce mai multă speranță, am înfipt-o în tocul ușii. Era suficient de ascuțită pentru a tăia lemnul, dar progresam dureros de lent. Mi-am îndreptat atenția spre zăbrelele mai

subțiri ale ferestrei, sperând că vor ceda mai ușor. În timp ce lucram, am început să mă întreb dacă va mai veni cineva după mine. Banchetul trebuie să se fi terminat de mult. Poate că uitaseră de mine. Inima îmi tresăltă irațional, cuprinsă de nădejde, apoi mi se strânse din nou. Am auzit un zgomot îndepărtat de pași.

Repede, am băgat solzul în fundul buzunarului, apoi am început să sovăi. Dacă mă percheziționau? În cele din urmă, l-am vârat la spate, sub betelia pantalonilor. Pașii se auzeau din ce în ce mai tare. Erau cel puțin doi sau trei indivizi, dar, deși am ascultat cu atenție, niciun mers nu suna la fel de apăsător ca pașii unui demon cu cap de bou. Se auzi un zăngănit metalic, apoi vocea Bătrânului Stăpân.

— Ai închis-o aici?

Nu s-a auzit niciun răspuns și am bănuir că servitorul marionetă încuviințase din cap. Nu-i auzisem niciodată pe niciunul dintre ei vorbind, iar gândul unei voci emanate de un asemenea caraghioslăc lipsit de viață mă făcu să mă cutremur de repulsie. Maestrul Awyong întrebă:

— Este bine securizat locul?

Sperasem că va pleca după banchet, dar era clar că era un povățuitor de seamă al familiei Lim. Oare de ce mă apucasem să vorbesc cu el?

— Nu va ieși de aici.

Vocea rece și melodioasă era a mamei mele. Apoi ușa se deschise.

Țineau în mâini lămpi cu ulei sau, mai bine zis, servitorii le țineau. Cum ochii mei se obișnuiseră cu întunericul, lumina era orbitoare.

— Ridică-te! spuse Bătrânul Stăpân. Cine ești tu, fată? Și ce cauți în casa mea?

Un servitor marionetă mă apucă de brațe. Nu mi-a fost greu să las capul jos și să mormăi.

— Vă rog, domnule. Nu știu despre ce vorbiți!

— Cine este familia ta?

— Sunt din Negri Sembilan. Ne-am mutat în Malacca cu puțin timp înainte ca eu să mor.

— Și cum rămâne cu povestea aceea pe care mi-ai spus-o despre verișoara ta? interveni Maestrul Awyong.

— Este parțial adevărată. Dar mi-a fost teamă să vorbesc cu dumneata pentru că ești un străin.

— Minte, zise el cu dispreț, dar Bătrânul Stăpân se aplecă asupra mea pentru a mă privi mai îndeaproape, ridicându-mi fața în lumina lămpii cu mâinile lui osoase și reci.

— Ei bine, s-ar putea să fie adevărat, presupun, spuse el acru. Înțeleg de ce o fată tânără nu ar vrea să îți spună totul.

— Prostii! Știe ceva, sunt sigur de asta.

— Păcat că oaspeții noștri au trebuit să plece. Era prima dată când mama vorbea de când intrase în cameră. Stătuse în spate, urmărind evenimentele cu o privire plictisită. Ar fi scos repede adevărul de la ea.

— Ei bine, au plecat, răbufni Bătrânul Stăpân. Și sper că asta nu e o pierdere de vreme.

— Dați-mi-o mie, le ceru Maestrul Awyong. Sunt sigur că o pot face să vorbească.

Mama ridică din sprânceană.

— De parcă n-am ști că nu vrei decât o altă jucărie.

— Nu mai am nevoie de alte necazuri, spuse Bătrânul Stăpân. Dați-o demonilor. Ei se vor uita în sufletul ei și, dacă nu știe nimic, atunci o poate lua nepotul meu. Așadar nu o schilodiți.

— Dar cum rămâne cu mine? spuse Maestrul Awyong.

— Poți s-o iei tu dacă el nu o vrea.

Râsul ușor al mamei mele răsună în cameră.

— Dar sunt sigură că o va vrea. A fost criză de concubine în ultima vreme.

Servitorul marionetă îmi eliberă brusc brațele și mă prăbușii pe podea. Cei care mă interogaseră începură să iasă, luând cu ei și lampa cu ulei.

— Vă rog! i-am implorat. Măcar lăsați-mi o lumină.

— O lumină? întrebă Maestrul Awyong, zăbovind în urma lor. Nici vorbă. De fapt, nu ai nevoie nici de mâncare și nici de apă. Țsta este unul dintre avantajele minunate ale acestei lumi. Pot să te țin închisă în camera asta luni de zile, chiar ani. Vei fi ca o păpușă într-un dulap. Iar când te voi scoate afară, vei implora să faci tot ce-ți spun eu.

Ușa se închise în urma lui. Afară, l-am auzit adresându-se servitorului marionetă.

— Rămâi aici. Orice s-ar întâmpla, nu o lăsa să iasă pe ușa asta.

Apoi pașii lui se îndepărtară.

Am zăcut pe podea multă vreme după ce au plecat, fără să

Îndrăznesc să respir. Strălucirea slabă de sub ușa dezvăluia umbra servitorului de afară. Era un paznic tăcut, care nu dormea, nu mânca și nu era răpus de oboseală. Am presupus că eram norocoasă că nu mă mutilaseră și nu mă torturaseră. Dar dacă aș fi căzut vreodată în mâinile Maestrului Awyong, nu credeam că aș fi rămas nevătămată pentru mult timp. Asta dacă aș fi supraviețuit interogatoriului demonilor cu cap de bou. Era alarmant să mă gândesc unde fuseseră chemați din senin și când ar putea să reapară. Și apoi mama. Trădarea ei mă rănise profund, chiar dacă încercam să-mi spun că nu avea habar cine sunt. Dar imaginea ștearsă și dulce a mamei blânde din poveștile lui amah și din suspinele tatălui meu, pe care o păstrasem atâta vreme, se spulberă. Cel mai rău era că nimic din comportamentul sau din vorbirea ei nu mă atrăgea la ea. Era calmă și șireată, exact așa cum o descrisese cea de-a Treia Concubină. Mi-am spus că se preface și că sigur se va întoarce să mă salveze. Ciuleam urechile în tăcere, așteptând zgomotul unor pași ușori, dar în zadar.

Când am deschis din nou ochii, era încă întuneric în spatele obloanelor bătute în cuie ale ferestrei. Cred că am dormit puțin, pentru că mă dureau oasele de la cât stătusem întinsă pe podeaua rece. Ce ciudat că puteai suferi fizic chiar și în lumea asta a morților! Era un gând care nu prevestea nimic bun vizavi de perspectiva torturii. Amenințarea Maestrului Awyong de a mă închide ca pe o păpușă într-o cutie mă îngrozea. Singura consolare pe care o aveam era că nu mi-era foame, cel puțin nu încă. Neliniștită, am sărit în sus. Zgomotul declanșă un foșnet ascuțit din partea servitorului marionetă staționat în fața ușii. Am încremenit, abia îndrăznind să respir. A fost nevoie de multe încercări, ca să ajung la fereastră și să încep să râcâi din nou obloanele cu solzul. Zgomotele mici și regulate păreau să îl liniștească pe servitorul marionetă, căci, după o vreme, umbra pe care o vedeam sub ușa căzu din nou în transă. Totuși, mă temeam că orice sunet brusc îl va scoate din apatie.

Am început să răzuiesc mai tare, simțind o durere surdă în încheietura mâinii și în umăr, în timp ce mintea îmi zbura la Tian Bai. Unde era și ce făcea? Câte zile trecuseră în lumea celor vii? De ce mă grăbisem atât de mult să ajung în acest loc nenorocit? Mi-aș fi dorit să stau mai mult cu el, în visele lui. Amintindu-mi de apăsarea fermă a mâinilor lui pe corpul meu, m-am înroșit în întuneric. Am derulat

conversația noastră la nesfârșit, încercând să-mi amintesc exact cuvintele și tonul vocii lui. Fanteziile mele continuau, imaginându-mi cum ar fi fost să mă căsătoresc cu Tian Bai, să stau lângă el și să-mi strecor brațele în jurul lui noaptea. Totuși, un gând întunecat îmi trecu prin minte. O astfel de căsătorie m-ar face membră a familiei Lim, condamându-mă să reintru în această casă, dacă ar fi să mor cu adevărat, și să ajung în Câmpiile Morților. Acest gând îmi tăie avântul fanteziilor.

Nu știu cât timp am stat acolo, în întuneric, creștând zăbrelele cu solzul lui Er Lang. Mi s-a părut o veșnicie până când am reușit să scot mai întâi una, apoi alta. Mă dureau mâinile și gâtul de atâta încordare. Prin crăpătura pe care o făcusem puteam vedea contururile vagi ale copacilor, și am ghicit că mă aflu în fața unei părți a moșiei. Acolo nu erau grădini frumoase, ci doar o pantă pustie de iarbă uscată și, în depărtare, un zid înalt, acoperit cu țiglă. În pofida întunecimii nopții, privirea îmi fu atrasă de o mișcare pâlپătoare, un nor de aripi iuți care plonjau și se roteau. Trecu atât de repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva mă înșelasem, dar apoi mi-am amintit că nu văzusem nicio pasăre sălbatică în această lume a morților.

Zăbrelele ferestrelor erau făcute dintr-un soi de lemn de esență tare, probabil legendarul *belian* sau Borneo, despre care se spune că este la fel de tare ca metalul. Din când în când verificam muchia solzului lui Er Lang, temându-mă să nu se fi tocit, dar, spre surprinderea mea, era la fel de ascuțită ca întotdeauna. Am testat-o cu degetul și îmi țâșniră câteva picături de sânge. Imaginea aceasta îmi creă un sentiment de ușurare, căci, deși nu aveam un corp fizic aici, mă bucuram că, spre deosebire de carcasa porcului măcelărit în curte, încă mai puteam sângera. Extenuată, m-am așezat și am suflat încetișor pe marginea striată a solzului. Am auzit încă o dată sunetul muzical stins al unui vânt îndepărtat, care șuiera prin spații vaste și goale. Mă chema spre el, ca un flautist care cântă o melodie singuratică pe o coastă de munte sub clar de lună.

Cerul se impregună de cenușiu incolor de dinaintea zorilor. Am ațipit din nou câteva minute și, cu o senzație de panică, am sărit și am alergat la fereastră, întrebându-mă dacă nu cumva se întorseseră demonii cu cap de bou. Aruncând o privire afară, am fost surprinsă să văd o formă întunecată, ca o ciupercă grotescă, ce se înălța brusc dincolo de

fereastră. Mi-am înăbușit un țipăt.

— Așteptam să te trezești. Dar știi că ți-a luat ceva timp.

Cunoșteam vocea aceea; tonul acela plictisit, aristocratic, în dezacord total cu timbrul atrăgător.

— Er Lang? am șoptit.

— Ai noroc că am ajuns aici.

— Dar am crezut că nu poți veni.

— Teoretic, n-ar trebui să pot. Așa cum am mai spus, acesta este un loc pentru fantomele omenеști. Dar am avut un mic ajutor.

— De la cine?

— Nu-ți amintești când ne-am întâlnit prima oară?

La început m-am gândit la mangrovă, dar el interveni nerăbdător, de parcă îmi putea citi gândurile.

— Nu, la mediumul de lângă zidul templului. Așa este, continuă, tu erai acolo pentru a obține o vrajă împotriva lui Lim Tian Ching (care te-a ajutat nevoie mare), dar eu venisem să vorbesc cu ea despre Câmpiile Morților.

În tonul lui se simțea o notă de îngâmfare.

— Deci, până la urmă, am spus eu, ai reușit.

— Ei bine, a fost un pic dificil. Și, după cum vezi, nu sunt aici în corpul meu fizic.

Am aruncat o privire pe fereastră. Masa întunecată pe care o confundasem cu o ciupercă nu era altceva decât omniprezența pălărie de paie a lui Er Lang.

— Mie mi se pare că arăți la fel.

— Bineînțeles că da. Doar că nu este corpul meu fizic. Dar e suficient de bun pentru a spiona.

— Atunci de ce aveai nevoie de mine? Începusem să mă simt indignată. De ce m-ai trimis aici ca să aflu informații despre Lim Tian Ching, când tu plănuiai să vii singur de la bun început?

— Ai fost un bonus, ca să zic așa. Și, oricum, nu eram pe deplin convins că pot veni aici.

— Știi că trebuie să fiu interogată de demoni?

— Da, ei bine, nu este vina mea că te-ai dovedit a fi un spion atât de nepriceput.

— Nepriceput!

Am ridicat vocea fără să vreau, iar servitorul marionetă de la ușă s-a mișcat brusc. Repede, am început să murmur și, după o clipă de

angoasă, umbra din spatele ușii s-a liniștit iar.

— De ce murmuri?

— Pentru că mă păzește un servitor marionetă, am șuierat. Reacționează la zgomote ciudate.

— O, nu mai spune!

Uram că Er Lang părea atât de amuzat.

— De fapt, ar trebui să-ți mulțumesc, continuă el. Dacă nu erai tu, probabil că nu aș fi putut ajunge aici, în ciuda ajutorului mediumului.

— Cum așa?

— Păi, tu m-ai chemat, firește. Dacă nu ai fi făcut-o, poate că nu aș fi reușit.

Am răsucit solzul în mână. Avea o strălucire suavă, ca o perlă.

— Când ai ajuns aici?

— Aseară, potrivit calculelor acestui loc. Am petrecut ceva timp încercând să mă orientez în jurul moșiei. Chiar e groaznic de ostentativă.

— Atunci de ce nu ai venit să-mi dai drumul?

— Nu te-am putut localiza până nu m-ai chemat iar. În plus, se întâmplau o serie de lucruri interesante. Dar mai întâi, vreau să mă pui la curent.

Cu o voce joasă, i-am povestit în grabă tot ce observasem, inclusiv prezența demonilor cu cap de bou. Am omis însă partea despre mama mea, simțindu-mă rușinată că venisem să o caut. Er Lang ascultă fără niciun comentariu, limitându-se să dea din cap din când în când, astfel că pălăria lui enormă se legăna ca o barcă pe apă.

— Asta-i tot? Întrebă când am tăcut.

M-am înroșit.

— Da. Nu e cine știe ce, nu-i așa?

— Ei bine, cel puțin am descoperit că unchiul lui Lim Tian Ching este și el implicat în tot ce se petrece. Ți-l amintești pe vreunul dintre ceilalți invitați?

— Era un bătrân, Maestrul Awyong. M-am întâlnit cu el când am sosit aici.

— Păcat că nu ai putut să rămâi incognito mai mult timp, spuse Er Lang cu răceală. Dar presupun că va trebui să ne mulțumim cu ce avem. Maestrul Awyong este o noutate interesantă. Se află în Câmpiile Morților de o perioadă suspect de lungă.

— A spus că s-a săturat și că vrea să meargă mai departe spre

Curțile ladului, dar urmașii lui s-au rugat ca el să aibă parte de mai mult timp în care să se bucure de ofrandele lor funerare.

Er Lang scoase un râs ascuțit.

— Așa ți-a zis? Între noi fie vorba, nu cred că Maestrul Awyong se grăbește să meargă la curțile de judecată. De fapt, numele lui a ajuns în discuție tocmai pentru că a stat aproape două sute de ani aici.

— Cum a reușit?

— Informațiile oficiale sunt aceleași pe care mi le-ai spus și tu – și anume că, datorită pietății filiale a descendenților săi, termenul lui a fost prelungit. Dar eu mă îndoiesc că el chiar vrea să plece. În primul rând, are o mulțime de păcate care își așteaptă pedeapsa în instanțe, cărora nu se grăbește să le dea piept. Fără îndoială că a făcut o înțelegere cu cineva, în schimbul cooperării lui, poate chiar cu unul dintre cei Nouă Judecători ai ladului. În al doilea rând, este util să ai un agent ca el, deoarece Câmpiile Morților reprezintă un loc interimar. De aici este ușor să coordonezi mișcările între planurile existențiale sau chiar să te întorci în lumea celor vii ca o umbră. Căci ce poate fi mai incognito decât o fantomă?

— Dar a spus că nu a plecat nicăieri.

— Chiar ești naivă. E chiar drăguț, într-un fel. În plus, ar putea foarte bine să trimită un spion sau un curier. Cineva ca Lim Tian Ching, de exemplu. Mi-ar plăcea să știu cine trage sforile în spatele Maestrului Awyong.

— Credeam că e nebun.

— Da, păi, asta ar fi o imagine destul de utilă de cultivat.

Eram mânănită.

— În orice caz, spuse Er Lang, este cu siguranță o informație folositoare. Să vedem ce altceva mai putem depista.

— Dacă scoți gratiile, cred că pot ieși, am spus.

— Încep să mă întreb dacă nu ar fi mai bine să te las aici.

— Ce? Vocea mea se auzi ca un chițait.

— Gândește-te ce s-ar întâmpla dacă ar descoperi că ai plecat. Și, totodată, ce ai mai putea afla de la Maestrul Awyong, dacă el crede că ești prizoniera lui. De fapt, nu văd de ce nu ai fi interogată și de demonii cu cap de bou. Aș vrea să știu din ce companie de pază fac parte.

— Dacă îmi citesc în suflet, s-a zis cu investigația ta sub acoperire.

Din umbra pălăriei sale am întrezărit strălucirea unor dinți.

— Ei bine, asta ar fi o problemă, nu-i așa? Presupun că ar fi mai bine să te scot de aici.

Mi-am ațintit privirea asupra lui Er Lang, întrebându-mă dacă chiar m-ar fi lăsat acolo pentru a-și atinge scopurile.

— Nu te mai uita atât de ostil, spuse el cu un aer degajat. Nu-ți stă bine.

M-am uitat fascinată cum se apucă să rupă zăbrelele ferestrei. Mâinile sale erau lungi și subțiri și, în lumina palidă crepusculară, păreau cu totul omenеști. Cu toate acestea, aveau o forță care depășea aspectul lor rafinat, rupând cu ușurință zăbrelele din lemn tare. Nu a făcut aproape niciun zgomot, dar tot am aruncat o privire agitată spre umbra servitorului marionetă de sub ușă.

— Cum rămâne cu paznicul meu? am șoptit. Avea ordin strict să nu mă lase să ies.

— Pe fereastră?

— Oh, înțeleg. Au spus că pe ușă.

— Asta e problema cu golemii ăștia, zise Er Lang voios. Cam lipsiți de creier, dar profund devotați și absolut demni de încredere. Nu e de mirare că investigația mea a fost sistată până când am găsit o modalitate de a veni personal aici.

— Nu puteai să rogi o altă fantomă să te ajute?

Er Lang făcu o pauză.

— Ce te face să crezi că tu ai fost prima?

În timp ce reflectam la acest gând neplăcut, el înlătură ultima barieră. M-am chinuit să mă ridic pe pervazul înalt al ferestrei. După câteva minute, Er Lang se întinse și mă trase afară. Mă temusem că mâinile lui vor fi reci și inerte, ca ale servitorilor marionete, dar, spre surprinderea mea, erau calde, cu o strânsoare puternică. În ciuda mea, am roșit. Nu eram obișnuită să fiu atinsă de un bărbat, iar acest contact, oricât de scurt ar fi fost, mă făcu să devin stânjenitor de conștientă de degetele conice și elegante ale lui Er Lang, atât de diferite de mâinile pătrate ale lui Tian Bai. Rușinată, mi-am întors fața într-o parte, concentrându-mă să mă strecor prin fereastra îngustă. Mi-am zgâriat șoldurile și picioarele de toc și chiar mi se înțepeniră la un moment dat.

— Te rog, oprește-te! am găfâit.

Er Lang își înclină capul ca și cum ar fi ascultat un zgomot îndepărtat. Apoi, ignorându-mi protestele, se sprijini de perete și trase

mai tare. Cu un scârțâit, tocul ferestrei se îndoi și mai cedă câțiva centimetri, permițându-mi să alunec ca un crab dintr-o oală răsturnată.

— Nu m-ai auzit? am spus. M-a durut!

— Ar fi fost mai rău să rămâi înțepenită, îmi zise. Repede! Vin grădinarii.

Fără prea mult tam-tam, ne refugiarăm în niște tufișuri din apropiere; Er Lang aproape că mă târa după el.

— Stai jos! șuieră el.

Din punctul meu de observație, în poziție ghemuită, am văzut două picioare care mergeau cu pasul monoton și sacadat al unui servitor marionetă. Erau urmate de alte două perechi de încălțări. Fără să vorbească, se mișcau în tandem, tunzând și tăind tufișurile. Când se apropiară de noi, m-am tras în spate, rezemată de Er Lang. Hainele îi erau impregnate de un parfum ușor de tămâie, surprinzător în acea lume moartă. Închizând ochii, am respirat aroma rafinată și distinsă a lemnului de agar²⁴. Mă făcea să mă gândesc la glasuri șoptite și la poezii citite în lumina lumânărilor, la timpul măsurat prin practica elegantă a arderii unui bețișor de tămâie scumpă. Nu mi-l puteam imagina pe Er Lang participând la concursuri de poezie; probabil că ar fi spus ceva pervers. Totuși, cine îi parfumasе veșmintele? Mi-am alungat din minte aceste gânduri. Chiar nu conta ce făcea Er Lang în timpul său liber; putea foarte bine să devoreze fecioare sau să se arunce în apă să pescuiască somn. Nu trebuia să fiu prea curioasă în privința lui. Cu toate acestea, eram extrem de conștientă de apropierea noastră și de faptul că spatele meu era lipit de căldura pieptului său.

Brațul lui stâng, sprijinit pe genunchi, aproape că mă înconjura, și i-

²⁴ Agarul (se mai numește și *oudh*, *agalocha*, *aloewood* sau *Eagle wood*) este unul dintre cele mai scumpe și mai dorite ingrediente de parfum din lume. Are un miros lemnos, intoxicant, care poate fi destul de puternic. A fost folosit de secole în India, Asia de Sud-Est și Orientul Mijlociu. Astăzi, mulți parfumieri din Occident îl folosesc ca bază în parfumurile cu mirosuri orientale. Provine din lemnul arborelui tropical Agar (*Aquilaria*), un gen care include 15 specii diferite. Când lemnul acestui copac se infectează cu o matriță parazită numită *Phialophora parasitica*, reacționează producând o rășină prețioasă, întunecată și parfumată. Aceasta este ingredientul de bază în parfum. Lemnul de agar este o raritate. Deoarece rășina este declanșată doar de mușgai, se estimează că doar 2% din acești copaci o produc. Datorită rarității, cererii mari și a dificultății de recoltare, uleiul de agar este probabil cel mai scump din lume. Din aceste motive, este denumit și „aur lichid” (n. red.).

am simțit atunci mușchii încordându-se, ca și cum ar fi anticipat ceva. Am încercat să nu mă gândesc la cât de aproape era, dar nu puteam auzi decât ritmul derutant al propriului meu puls. O roșeață usturătoare mi se așternu pe gât. De teamă că Er Lang ar putea observa, m-am încordat, dar el nu mi-a acordat nicio atenție, în afară de a mă strânge mai tare de umăr prevenitor.

Picioarele grădinarilor marionete se apropiară și mai tare, până când mi-am dat seama cu groază că intenționau să tundă chiar gardul viu în care ne ascundeam. În ultima clipă, Er Lang se ridică brusc. Ieși din tufișuri și începu să se ocupe de verdeață, legănându-și călcâiele pentru a mima mișcările lor. Pălăria lui mare de bambus nu semăna deloc cu pălăriile lor ascuțite de culi, dar am sperat din răspuțeri că astfel de detalii nu vor conta pentru ei. Se opriră și se strânseră laolaltă, apoi, spre marea mea ușurare, trecură la un alt pâlț de copaci.

Trecu ceva timp până când îmi făcu semn să ies, iar în acel moment, nu m-am putut abține să nu arunc o privire îngrijorată în jur. Grădinarii erau acum niște puncte în depărtare.

— Lucrează și noaptea? am întrebat, privind spre mantia crepusculară care, din fericire, încă acoperea cerul.

— Va fi ziuă în curând, spuse Er Lang. Dar se pare că se perindă pe la orice oră. Apropo, arăți îngrozitor, remarcă el cu un ton familiar.

L-am ținut cu privirea, conștientă de felul în care părul mi se desprinsese din codițe, de murdăria care îmi îmbâcsise hainele, ca să nu mai spun de urmele de lacrimi de pe fața mea mânjită.

— Și ce dacă?

— Ei bine, dacă ai fi prinsă spionându-l pe Maestrul Awyong, ți-ar fi de ajutor să arăți un pic mai atrăgătoare.

— Plănuiești să-mi ceri să mă las interogată și de el?

— Ar putea fi destul de util.

— Te urăsc, am spus înainte să-mi dau seama.

Păru sincer surprins.

— Majoritatea femeilor spun că mă iubesc.

M-am întors cu spatele pentru a-mi ascunde iritarea. Îndărătnicia și egocentrismul lui Er Lang mă uimeau permanent, în ciuda recunoștinței pe care ar fi trebuit să i-o port pentru că mă salvase. Dar tot el fusese cel care mă instruisese să vin aici, m-am gândit supărată, uitând în mod convenabil că nu avusesem alte opțiuni la vremea respectivă. Înainte, presupusesem că Er Lang ar putea să ascundă

capul unui pește cu sânge rece sub borul impenetrabil al pălăriei sale, dar acum eram sigură că trebuia să fie Mareșalul Porc: un porc monstruos care era însoțitorul Regelui Maimuță din mitologia chineză. Fost mareșal al Oștirilor Cerești, renăscuse din greșeală dintr-o scroafă, și își petrecea cea mai mare parte a timpului alergând după femei, având convingerea eronată că e irezistibil. Asta, m-am gândit cu amărăciune, era probabil adevărata formă a lui Er Lang.

— Desigur, m-aș strădui să te salvez, spuse Er Lang, destul de pompos, mi se păru mie. Nu te-aș lăsa aici.

— Nu asta intenționei să faci adineauri?

— Va trebui să ai încredere în mine. În plus, nu mi se pare că ai multe alte opțiuni. Dacă nu găsești în curând o modalitate de a te reintegra în corpul tău, s-ar putea să îl pierzi pentru totdeauna.

— Câte zile au trecut în lumea reală de când am plecat? am întrebat, brusc îngrijorată.

Făcu o pauză.

— Aproape trei săptămâni.

— Dar parcă ai zis că timpul tinde să curgă mai repede în Câmpiile Morților decât în lumea celor vii!

— Asta nu înseamnă că așa se întâmplă întotdeauna. Dacă avem noroc, s-ar putea să fie invers și să treacă mai încet.

Frica mă sugrumă.

— Cât timp crezi că mai am?

— În cel mai bun caz, câteva săptămâni.

— Și în cel mai rău caz?

— S-ar putea ca nepotrivirea dintre spiritul și corpul tău să fi început deja.

— Îmi pare rău, spuse Er Lang după o tăcere lungă și stânjenitoare.

Îmi venea să plâng, dar nu aveam ce face. Lacrimile nu mi-ar fi fost de niciun folos, chiar dacă m-aș fi transformat într-o stafie ofilită.

— Foarte bine, am spus eu cu o veselie forțată. Mă voi duce să-l caut pe Maestrul Awyong.

— Trebuie să aibă un sponsor puternic în Curțile Iadului dacă organizează o revoltă. Încearcă să afli cine trage sforile, deși mă tem că dispariția ta din magazie ar putea fi descoperită în scurtă vreme. Ceea ce înseamnă că avem foarte puțin timp la dispoziție.

Asta îmi aduse aminte de ceva.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Fan mâine. A spus că îmi va arăta drumul de întoarcere. Sau pot să vin cu tine?

— Nici nu se pune problema. Tu nu poți urma calea pe care am străbătut-o eu pentru a intra în lumea asta.

Er Lang scutură din cap cu hotărâre, clătinându-și pălăria cu boruri largi. Îmi stătea pe vârful limbii să-l întreb de ce o poartă, dar m-am gândit din nou la ce fel de monstruozitate ar putea ascunde și m-am abținut.

Întoarcerea spre conac a fost lentă. Er Lang se mișca în liniște, oprindu-se pentru a se ascunde în umbră sau pe lângă pereți. Eu doar a trebuit să-i urmez exemplul, când ieșind, când ascunzându-ne grăbit, cu ochii în patru la omniprezentul personal al casei. Întregul loc era impregnat de o ambianță chinezească învechită pe care abia dacă o văzusem în Malaya. M-am întrebat cum era viața de apoi a sikhilor, tamililor, malaysienilor și a negustorilor arabi. Chiar așa, cum era paradisul catolic? Din cine știe ce motiv, îmi trecu prin minte visul lui Tian Bai cu portugheza Isabel Souza. Dacă ea ar fi murit, m-am întrebat, ar fi trebuit să se furișeze pe terenul unui conac ostil ca acesta? Mă cam îndoiam.

În alt timp și în alt loc, mi-ar fi plăcut să examinez câteva dintre aceste modele și structuri, dat fiind că pe unele dintre ele le văzuserăm doar ilustrate în cărți și în pergamente pictate. Pavilioanele mici, copăceii strâmbi și pagodele îmi erau toate ciudat de familiare. Dar locul îmi dădea un fior straniu, culorile și lumina goală având o notă mortuară care mă făcea să mă simt de parcă treceam printr-un decor de hârtie, eu însămi fiind doar un decupaj pentru un *wayang kulit* sau o marionetă într-un teatru de umbre. Cu toate acestea, oricât de mult mi-ar fi displăcut locul, trebuia să recunosc că îmi provoca o oarecare încântare să mă furișez pe proprietatea lui Lim Tian Ching. La urma urmei, el de câte ori îmi intrase în vis fără permisiunea mea? În cele din urmă am ajuns la o ușiță dintr-un perete. Er Lang puse mâna pe suprafața de lemn, iar aceasta se dădu ușor la o parte.

— Bine, spuse el cu o oarecare satisfacție. Încă nu a încuiat-o nimeni.

— Unde ne aflăm? am șoptit.

— În spatele apartamentelor private ale familiei. Am mers ieri în recunoaștere și am lăsat ușa asta deschisă.

M-am simțit oarecum rușinată de indignarea mea de mai devreme privind întârzierea cu care mă salvase.

— Dincolo se află un șir de curți mici. Dacă există oaspeți importanți care stau cu familia, ar trebui să fie cazați pe undeva pe aici. Te las pe tine să găsești odăile Maestrului Awyoung. Fă orice e nevoie, dar întoarce-te până la lăsarea întunericului.

— Aici? am spus.

— Vezi pavilionul acela în depărtare?

Întorcându-mă, am putut distinge doar un acoperiș de țiglă și stâlpi lăcuiți în roșu.

— Așteaptă acolo. Dacă, dintr-un motiv sau altul, nu apar până mâine dimineață, îți sugerez să găsești o cale de ieșire și să iei legătura cu prietena ta, Fan.

— Și să te las aici?

— Pot să-mi port singur de grijă, spuse el. Tu ești cea care ar putea întâmpina dificultăți în privința plecării de pe Câmpiile Morților.

Se strecură pe poartă ca o picătură de cerneală vărsată și se făcu nevăzut.

CAPITOLUL 26

AM DESCHIS POARTA. Înăuntru se afla o curte privată; o incintă îngrijită, dar fără viață, cu plante în ghiveci dispuse în rânduri rigide. Fiecare plantă era exact la fel, până la numărul de flori și unghiul frunzelor. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc că trebuie să fi fost tipărite pe un carton și arse, pentru plăcerea vreunui Lim mort de mult. Trei uși se deschideau în acest spațiu din pereții care îl înconjurau. Am ezitat din nou, întrebându-mă pe ce drum să o iau. Bănuind că ușa cea mai simplă ar putea fi o ieșire a servitorilor, am tras de ea. Se deschise brusc și fără zgomot într-un hol.

În scurt timp am observat că aceasta era o aripă privată în care nu mai fusesem niciodată. Coridorul era mai îngust, dar mai somptuos decât pasajele deschise ale casei principale. Pe pereți erau atârinate pânzeturi de mătase și, când m-am uitat la ele, am văzut că făceau parte dintr-o colecție privată de artă. Bestii ciudate își roteau ochii negri spre mine de pe pergamente și, pe măsură ce înaintam, picturile deveneau din ce în ce mai stranii, iar unele dintre ele jenante, deoarece înfățișau cupluri care se contorsionau făcând sex, femei care se preschimbau în animale și strigoi cu ochi goi care rodeau oase. M-am ferit să le privesc pe cele mai terifiante, căci imaginile pictate păreau să aibă o viață proprie.

Sunetul unor pași ușori, care tropăiau rapid pe podeaua rece de gresie, mi-a amintit unde mă aflu și care e sarcina pe care o am de îndeplinit. Am căutat nebunește o ascunzătoare. Era o ușă în apropiere, dar era atât de impunătoare și de dichisită, încât nu aș fi îndrăznit să intru pe ea decât de teamă să nu fiu descoperită. Am încercat-o și, surprinzător, s-a deschis. Din fericire, încăperea era goală, deși părea să fie apartamentul privat al cuiva. Am zărit un birou și, în colțul îndepărtat, un pat tradițional, în formă de cutie. Cărți și hârtii zăceau în dezordine, dar nu am avut timp să examinez împrejurimile. Singurul dulap mare în care m-aș fi putut ascunde era încuiat. Am tras zadarnic de el, apoi m-am strecurat în pat. Perdelele de brocart erau pe jumătate trase, iar eu m-am ghemuit în spatele uneia dintre ele, cu inima bătându-mi neliniștită. Fără îndoială că pașii vor trece, mi-am spus, dar se opriă chiar în fața camerei.

— Awyoung! Maestre Awyoung! Unde ești?

Era vocea mamei. Mi-am dat seama, cu groază, că nu închiseseam bine ușa camerei și că aceasta rămăsese, în semn de reproș, întredeschisă. După o clipă de ezitare, o mână subțire și albă, încărcată cu inele grele, o deschise. În grabă, m-am ascuns după draperiile patului.

— Ești aici? strigă ea.

O auzeam plimbându-se prin cameră, răsfoind cărțile deschise și dând la o parte teancuri de hârtii. La ce se uita? Și de ce se afla aici? Dându-mi seama că cea mai mică mișcare ar putea să-mi trădeze prezența, m-am ghemuit în colțul meu, sperând că nu îi va trece prin cap să examineze patul. Patul fusese construit ca o cutie cu trei pereți și cu draperii, cu părțile laterale joase pentru a te putea rezema de ele. În romanele de dragoste tradiționale apăreau adesea astfel de paturi, împreună cu descrierea unor eroine frumoase care lăncezeau neajutorate în ele. Nu visasem niciodată că într-o zi m-aș putea refugia într-un astfel de pat, ascunzându-mă într-o lume fantomatică de mama mea moartă, în timp ce ea scotocea prin secretele unui bătrân nesuferit. Mi-am mușcat obrazul pentru a-mi înăbuși râsul care amenința să mă sufoc. Ce glumă! Tânjisem după mama mea, o visasem, anticipasem și îmi imaginasem reîntâlnirea noastră și iată care era rezultatul.

Se auzi un hârșăit și, ținându-mi răsuflarea, mi-am apropiat fața centimetru cu centimetru de dosul perdelelor, până am putut vedea. Era cu spatele la mine, dar folosea o pensulă pentru a scrie ceva pe o bucată de hârtie. Hârșăitul era zgomotul grăbit al unui bețișor de cerneală care era frecat cu puțină apă pe o piatră de cerneală uscată. În Malaya, aveam condeie de ardezie și chiar unele de lemn cu grafit. Probabil că nimeni nu se deranjase să ardă astfel de reproduceri moderne pentru cei morți, căci mama se limita la pensulă și cerneală. Era atât de absorbită de sarcina ei, încât abia dacă a observat pașii care se apropiau, până când era aproape prea târziu. Ușa scârțâi ca un protest și, cu o tresărire, băgă în buzunar ceea ce scrisese și amestecă în grabă hârtiile.

— A, doamnă! Ce vă aduce pe aici?

Era vocea Maestrului Awyong.

— Dumneata, desigur.

Trebuia să mă înclin în fața ei. Femeia avea nervi de fier.

— Ce cauți în umila mea cameră?

— Dar Stăpâne Awyoung, ai propria dumitale casă. Propriile dumitale conace și vile, care fac ca acest loc să pară mai degrabă provincial. Își coborî glasul, vorbind mios.

— Îți știi pe urmașii mei proști. Nu m-ar lăsa niciodată să-mi continui cercetările acolo.

— Da? Fără îndoială că de aceea ți-ai adus tablourile aici.

Râsul lui era ca un zornăit de pietricele.

— Îți plac? L-am instruit pe nepotul meu să-mi ardă întreaga colecție după moarte, astfel încât să le pot primi aici. Și au costat ceva! Fiul meu s-a împotrivit – a vrut să le vândă, dar nepotul meu mi-a îndeplinit ordinul. *Hmf!* A meritat să-l răsfăț pe băiatul ăla cât am fost în viață. Dar tu de ce ești aici? Doar nu pentru a-mi admira tablourile?

— Le analizez pe hol când am observat că ușa ta era întredeschisă.

— Ești foarte amabilă. Cu ce te pot ajuta?

Tonul ei se schimbă.

— A reușit ceva nepotul ăla bun de nimic al soțului meu?

— Tian Ching? Credeam că știi mai multe decât mine despre această chestiune.

— Nu are încredere în mine. Dar știu ce ai pus la cale, de tot îl flatezi și te dai pe lângă tânărul ăla prost.

În ciuda cuvintelor dure, cadența vocii ei era ciudat de seducătoare. M-am foit stânjenită în ascunzătoarea mea, simțind cum îmi bâzâie urechile.

— Cât timp rămâne un prost, mie îmi convine. Altfel, nu ar îndrăzni să transmită asemenea mesaje și pachete de înaltă trădare.

Ea râse, un sunet ascuțit, ca un clinchet, surprinzător de tineresc. Nu credeam că e posibil să o displac și mai mult pe mama, dar râsul ei mă făcu să scrâșnesc din dinți.

— Amintește-mi să nu te subestimez niciodată.

Maestrul Awyoung spuse:

— De îndată ce a murit, am știut că el avea să fie unealta mea. Știi câți ani am așteptat un astfel de curier? Lim Tian Ching are conexiunile ideale pentru această sarcină. O familie bogată, o mamă afectuoasă în lumea celor vii și un egocentrism extrem, care îl face să fie orb la orice altceva în afară de propriile preocupări.

— Și tu ce ai de câștigat din asta?

Am auzit un foșnet ciudat.

— Tu ce crezi? Să mi se prelungească șederea în Câmpiile Morților

pe termen nelimitat.

— Dar te plângi atât de mult de locul acesta!

Am auzit din nou sunetul alunecos al satinelui.

— Asta nu este decât o dovadă în plus a istețimii mele.

El scoase un mârâit și făcu un zgomot oribil, ca și cum ar fi supt ceva. Am aruncat o privire prin vizorul meu inoportun și m-am înroșit foc. Din câte puteam să văd, nenorocitul de moș o pipăia pe mama, iar ea, făptură nerușinată cum era, își scosese deja din rochie un umăr ca de alabastru. M-am întors cu spatele, cu obraji în flăcări. Cum putea să facă așa ceva? Amândoi erau la fel de îngrozitori. Totuși, m-a fulgerat un alt gând, mai apăsător. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea să se mute spre pat, iar ascunzătoarea mea ar fi descoperită. Panica, am aruncat o privire în jur. Era un spațiu mic între pat și perete, atât de îngust, încât am rămas înțepenită la jumătatea drumului. Draperiile grele de brocart se mișcau, ca și cum ar fi fost trase de o mână nevăzută. Cuprinsă de frică, m-am forțat să înaintez. Abia reușisem să mă strecor după speteaza patului și să cobor pe podea, când se auzi o bufnitură puternică și un hohot de râs. Maestrul Awyoung și mama se trântiseră pe pat.

Timp de câteva minute am stat întinsă acolo, cu fața lipită de podeaua rece de piatră ca un gecko, ascultând sunetele de deasupra mea. Nu exista niciun cearșaf care să ascundă spațiul de sub pat, iar dacă cineva ar fi intrat în cameră, m-ar fi văzut foarte ușor. Mă târam în față când am auzit-o pe mama vorbind.

— Chiar n-ar trebui să fii aici, se îmbufnă ea.

— Nimeni nu va afla. Glasul lui părea înăbușit. Îmi place să-ți spun „doamnă” și să-ți văd privirea glacială.

— Dacă soțul meu ar bănuî!

— Știi că nu e chiar soțul tău.

— Cum îndrăznești să spui asta?

Se auzi un foșnet, ca și cum ea și-ar fi strâns hainele.

— Hai, hai. Nu e nevoie să te prefaci cu mine. Știi la fel de bine ca și mine că nu ai fost niciodată căsătorită în mod oficial cu el. Titlul de a Doua Soție este doar o simplă politețe. Ai apărut într-o zi, pe nepusă masă, atât de frumoasă, încât el nu ți-a putut rezista. Nici eu nu-ți pot rezista, chiar dacă, probabil, ai de gând să te descotorosești de mine.

Mama râse stânjenită.

— Câtă vreme te porți frumos cu mine, voi fi mereu alături de tine.

— Ei bine, cum îți sună încă o sută de ani de fericire?

— Serios? gânguri ea. Spune-mi, cine se află cu adevărat în spatele tuturor acestor întâlniri secrete și transferuri de bani? Este unul dintre cei Nouă Judecători ai Iadului, nu-i așa?

El se ridică brusc.

— Cine ți-a spus asta?

— Am dreptate?

Maestrul Awyong rămase tăcut o vreme, apoi începu să râdă. Era un chicotit sec, răutăcios.

— Scumpa mea doamnă. Dacă raiul ar afla că știi chiar și atât, existența ta ar fi la fel de scurtă ca flacăra unei lumânări într-o noapte furtunoasă.

Ea ridică din umeri.

— Atât timp cât sunt cu tine, știu că voi fi bine. Așadar, ce ai vrea să fac?

— Păi, mă gândeam la fată.

— Fata? Te referi la slujnica pe care am închis-o?

Începusem să mă furișez spre partea din față a patului, dar am încremenit în urma acestei schimbări de subiect.

— Drăguță, nu-i așa?

— Încă te mai gândești la ea? Personal, nu mi s-a părut prea atrăgătoare.

— Ce păcat! Mi-ar fi plăcut să vă văd pe amândouă împreună.

Ea pufni.

— În patul tău, fără îndoială.

Răceala din vocea ei era de ajuns pentru a îngheța atmosfera, dar Maestrul Awyong se mulțumi să râdă.

— Ah, tocmai de aceea am o slăbiciune pentru tine. Ești singura care îndrăznește să mă dojenească. Haide, nu mai fi așa nervoasă.

Cu acestea și cu alte vorbe dulci reuși să o atragă înapoi în pat, ceea ce mă făcu să râsuflu ușurată. Fusesem îngrozită că mă va vedea dacă se ridica să plece.

Privind în sus, am fost încurajată să văd că draperiile patului erau trase. Fără îndoială că doreau să se ferească de ochii curioșilor, dar era și în avantajul meu. În tăcere, am început să mă târăsc pe podea, așteptându-mă să aud în orice moment strigătul că fusesem descoperită. Dulapul greu era așezat în așa fel încât să nu se vadă ușa, iar acesta era scopul meu. Cu pulsul accelerat, m-am târât dizgrațios

de-a bușilea și, în mod miraculos, am ajuns la ușă. Acum, ușa se afla chiar în fața mea, dar mă confruntam cu o dilemă. Întrucât dulapul o bloca doar parțial, orice mișcare a ei putea fi văzută din pat. Măcar dacă ar fi rămas întredeschisă! Dar era bine închisă. Mi-am furișat mâna până la ea și am împins zăvorul în jos. Scoase un trosnet puternic.

— Ce-a fost asta? Era vocea mamei mele.

Am auzit cum se trag draperiile de la pat, iar apoi pe Maestrul Awyong spunând:

— Nu e nimic. Uită-te și tu.

În timp ce mă pregăteam să o iau rapid la fugă, l-am auzit cum o muștră.

— Ești prea agitată. Nimeni nu vine niciodată în apartamentele mele.

— Ce se întâmplă dacă Tian Ching descoperă ce face de fapt? spuse ea apăsător.

— Prostii! Este atât de măcinat de propria nedreptate, încât nu i-a trecut niciodată prin minte acest gând. Vrea să-l tragă la fund pe vărul lui și să se însoare cu nu știu ce fată. Niște pretenții ridicole!

— Ești sigur de asta?

— Draga mea, de ce te frământă cu astfel de amănunte? Sau ai de gând să mă trădezi?

Tocmai când ea se pregătea să obiecteze, se auzi o bătaie în ușă. Am încremenit, asemenea celor doi din pat. De data asta nu mai aveam scăpare.

— Cine este? șuieră mama.

— Ah, am uitat. Un servitor cu un mesaj.

— De ce nu te-ai asigurat că nu vom fi întrerupți?

— Dar de unde era să știu că tu vei fi aici astăzi? Nu mai contează. Ține draperiile trase.

Întrebă, pe un ton ridicat:

— Cine e?

Ușa se deschise și chiar în fața mea apăru Tanti Trei. Ochii i se bulbucară când dădu cu ochii de mine, dar fața ei rămase impasibilă.

— Maestre Awyong, mesagerul v-a adus ceva.

— Trag un pui de somn, spuse el. Pune-l pe masa de scris.

Tanti Trei mă ocoli și trecu pe lângă dulap, ca și cum nu aș fi existat.

Puse un pachetel pe masa de scris și privi curioasă spre patul în formă de cutie cu perdelele trase.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule?

— Nu. Nu mă mai deranja de acum încolo.

— Foarte bine, domnule.

În timp ce se întorcea spre ușă, se opri și făcu un gest rapid cu mâna. Am înțeles deodată că, stând acolo, blocase vederea ușii dinspre pat, îngăduindu-mi să ies. Odată ce am ajuns pe coridor, mă prinse de încheietura mâinii.

— Repede! îmi șopti.

Mă conduse iute pe coridorul întortocheat. Rușinată de ceea ce credea probabil despre mine, am început să bâigui o explicație, dar ea își duse degetul la buze. Am urmat-o, cu sentimentul că eram niște șoricei care se furișau pe lângă viziua unui *musang* sau zibetă. Malaysienilor le place să le împlânzească, fiindcă se presupune că sunt niște vânători feroce de șoareci. Întotdeauna îmi dorisem una, dar nu le văzusem decât înțepenite și reci, cu blana frumoasă zburlită, aduse la piață de vânătorii care le vindeau pentru supe medicinale. Oare cum era să fii atât de mic și să fii înhățat de niște fâlci atât de feroase? Cele ale unui demon cu cap de bou erau îndeajuns de mari pentru a-mi reteza capul cu o singură mușcătură. M-am cutremurat și Tanti Trei se întoarse spre mine.

— Ne vom odihni o clipă, îmi zise.

Împinse o ușă care dădea spre o magazie plină de stive de haine funerare împăturite rigid. Într-un colț se înălța o piramidă de pantofi brodați demodați, arătând de-a dreptul ca un morman de copite aruncate. Închizând ușa în urma ei, întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tine?

I-am povestit că Maestrul Awyong mă închisese pentru interogatoriu.

— Am auzit despre asta de la intendent. M-am dus să te caut azidimează, dar era un paznic la ușă, așa că nu am îndrăznit să mă apropiu. Cum ai reușit să ieși?

Hotărând că ar fi mai bine să nu-l menționez pe Er Lang, am mormăit cum că am sărit pe fereastră.

— Pe fereastră! Ai fost isteță.

Se uită la mine cu un soi de mândrie curioasă.

— Dar, oricum, ce vor de la tine?

Era prea greu să mă mai eschivez, așa că i-am spus povestea mea, cum că eram aproape moartă, sau pe moarte în lumea celor vii, și că venisem aici pentru că Lim Tian Ching mă bântuia.

— De ce ai venit aici? mă întrebă ea. A fost mult prea riscant!

— Ce alte opțiuni aveam? Aș fi putut să rățăcesc prin Malacca până când spiritul meu avea să se stingă sau să mă întorc în camera mea și să fiu capturată de demonii lui Lim Tian Ching.

— Și ai venit direct aici?

— Păi, m-am oprit la casa familiei mele, pe drum. Am auzit că mama mea e aici.

— Mama ta?

— Și am și găsit-o! E a Doua Soție.

Efectul spuselor mele asupra lui Tanti Trei fu surprinzător. Se făcu albă ca o foaie de orez și se prăbuși pe mormanul de pantofi.

— Femeia aia! Ce te face să crezi că e mama ta?

— Știu de la o fostă concubină că a venit în casa asta. Iar vârsta și personalitatea ei se potrivesc.

— Înțeleg. Tanti Trei se uită în jos. Ce părere ai despre ea?

Din moment ce Tanti Trei nu prea avea motive să o placă pe mama, am simțit că nu aveam de ce să mă abțin.

— Este absolut oribilă! Nu pot să înțeleg de ce tatăl meu și amah o îndrăgeau atât de tare.

— Ce ți-a spus tatăl tău despre ea?

— Că era bună și blândă. Dar mai ales că era frumoasă. Acum înțeleg că trebuie să fi fost la fel de orb ca și Maestrul Awyoung.

— Atât de dor ți-a fost de mama ta?

— Da. Dar acum îmi doresc să nu o fi întâlnit niciodată.

Tanti Trei părea agitată. Se ridică în picioare și deschise puțin ușa, ca să arunce o privire afară.

— Ar trebui să pleci din locul ăsta, spuse ea. Este doar o chestiune de timp până când vor descoperi că ai evadat. În plus, am auzit că demonii cu cap de bou se întorc în seara asta.

— În seara asta! Plănuiesc să mă interogheze.

Un fior de necontrolat îmi trecu pe șira spinării, de-mi ridică tot părul de la rădăcini.

— Cum vei ieși?

— Am un cal, am spus. Este încă în odaia mea.

— De ce nu te întorci cu mine acum? O să te ascund în camera mea.

Era o ofertă ispititoare și am stat pe gânduri: să mă ascund în camera ei, să mă cuibăresc pe o saltea și să mă învelesc în păături până ar fi trecut orice pericol. Îmi doream toate aceste lucruri. În plus, de ceva timp încoace, Tanti Trei era prima persoană care se oferise să aibă grijă de mine. Bine, dacă nu-l luam în calcul pe Er Lang. Deși ajutorul lui părea să fie mai degrabă o direcționare în diverse situații, ca un expert în înălțarea zmeiilor pe vânt puternic. Totuși, mi-am amintit de porunca lui Er Lang de a mă întâlni cu el în pavilion; și, în ciuda tentației unui refugiu sigur, nu m-am putut abține să nu simt un freamăt de entuziasm pentru tot ceea ce realizasem deja.

Am ezitat, căci nu voiam să-i spun că vreau să trag cu ochiul prin camera lui Lim Tian Ching. El de câte ori îmi invadase camera și visele în lumea celor vii? În plus, ceva nu-mi dădea pace.

— Du-te tu prima, am spus. Ne întâlnim în camera ta după ce verific ceva.

— Dar știi cum să te întorci?

Ridurile de pe chipul ei îmbătrânit se încrețiră ca niște pânze de păianjen; antebrățele îi erau presărate cu pete de bătrânețe, iar pielea îi atârna moale și flască pe ele. Era atât de bătrână – mult mai în vârstă decât amah, m-am gândit eu. Și totuși, avea o fermitate aparte, care o deosebea de amah.

— Spune-mi cum să mă întorc.

Rupse o bucată de hârtie de împachetat și, trăgând o agrafă de păr din coc, scrijeli o hartă pe hârtie.

— Grădina exterioară este mai puțin frecventată de oaspeți, dar este un traseu mult mai lung. În casă, acest pasaj este un coridor de serviciu.

— Voi fi foarte atentă, am spus. Care este camera lui Lim Tian Ching?

Păru îngrozită.

— Tânărul stăpân nu este acasă.

— Exact! Te rog, dacă vrei să mă ajuți, trebuie să aflu ceva. Altfel, spiritul meu se va ofili și nu voi mai putea niciodată să mă reîntorc în trupul meu.

În fața acestui argument, nu putu decât să consimtă fără tragere de inimă.

— O să vin la tine în odaie cât de repede pot, am spus. Poți să ai grijă de iapa mea? Numele ei e Chendana.

— Te voi aștepta lângă poarta bucătăriei la ora Câinelui²⁵ astă-seară, spuse Tanti Trei. Nu cred că demonii vor sosi mai devreme, iar tu trebuie să pleci înainte ca ei să pună piciorul în casa asta.

Deschise ușa magazinei și aruncă o privire fugitivă afară.

— Trebuie să plec, altfel zona asta se va împânzi de servitori marionete veniți în căutarea mea. Li Lan...

Era pe punctul de a spune ceva, dar apoi se opri.

— Întoarce-te repede!

²⁵ Interval cuprins între orele 19:00 și 21:00 (n. trad.).

CAPITOLUL 27

AM AȘTEPTAT PÂNĂ CÂND se îndepărtă zgomotul pașilor lui Tanti Trei. Nu avea rost să zăbovesc prea mult. Maestrul Awyoung și mama puteau să-și încheie rendez-vous-ul în orice clipă. Cu toate acestea, înarmată cu harta pe care Tanti Trei mi-o scrijelise, mă simțeam mult mai încrezătoare în misiunea mea. Picturile de pe pereți începură să se împrăștiere, iar subiectul lor deveni mai banal. M-am întrebat dacă mama chiar le examinase așa cum pretinsese sau dacă se dusesse cu intenția clară de a-i scotoci prin cameră. Gândul la ea îmi provocă o durere în piept. De ce o ascultasem vreodată pe amah sau pe tatăl meu confuz? Femeia pe care o spionasem nu era cu nimic mai de soi decât o prostituată de rând.

Un singur loc de pe hartă părea să prezinte dificultăți: un atrium mare, deschis, între aripa Maestrului Awyoung și cea a lui Lim Tian Ching. Tanti Trei spusese că, atunci când familia se afla în reședință, se găseau deseori în acel loc. Când am ajuns acolo, am văzut că era mobilat cu scaune din lemn de trandafir. Pe marginea unei mese joase se afla o singură ceașcă de ceai, din care ieșea un abur fin. M-am oprit brusc, făcând o constatare nedorită. Dacă ceaiul era încă fierbinte, înseamnă că trebuie să fie cineva prin preajmă care să-l bea. Nici bine nu-mi trecu asta prin cap, că am și auzit vocea nazală ascuțită a Bătrânului Stăpân.

— Ia asta și adu-mi un ceai pu-erh²⁶ în loc!

Speriată, m-am gândit că mă luase drept o servitoare. Spre groaza mea însă, o siluetă se desprinsese de lângă perete, la o distanță de un braț de mine. Era un servitor marionetă, dar, din fericire, mă ignoră. Iar ceea ce eu luasem drept o pernă era de fapt ceafa Bătrânului Stăpân, așezat pe un divan tare. Cum stăteam eu acolo, nu trebuia decât să întorcă capul ca să mă vadă. Servitorul marionetă era ocupat să curețe tava de ceai, timp în care eu m-am năpustit în spatele unui paravan de lac găurit. Era o ascunzătoare mult mai bună, deși între paravan și podea exista un spațiu mare, ceea ce însemna că oricine îmi putea vedea picioarele.

²⁶ Un soi de ceai fermentat, originar din provincia chineză Yunnan, cu multiple beneficii pentru sănătate (n. trad.).

Servitorul plecă, așa că mi-am îndreptat din nou atenția către Bătrânul Stăpân. Spre consternarea mea, el rămase așezat în capul oaselor, cu privirea ațintită asupra unei foi de hârtie scrise de mână. Trecură minute lungi, timp în care eu m-am frământat agitată. Servitorul avea să se întoarcă din clipă în clipă și nu eram sigură că mă va ignora și a doua oară. M-am uitat cu atenție la hârtia din mâna lui, dar o ținea în așa fel încât nu puteam vedea scrisul. Nu era o misivă lungă, iar felul în care o studia dădea impresia că recitea anumite fragmente din ea. M-am întrebat dacă avea vreo legătură cu hârtiile din biroul Maestrului Awyong, pe care mama mea le copiasse, și dacă era posibil ca Bătrânul Stăpân să nu aibă habar de adulterul mamei mele.

În timp ce-i priveam trăsăturile morocănoase și pământii, am încercat să disting vreo asemănare între el și Tian Bai sau chiar între el și Lim Tian Ching. Exista o oarecare similitudine în ceea ce privește forma frunții și muchia ușor aplatizată a nasului. Dar ochii lui Tian Bai se îndreptau în sus la colțuri, ceea ce reprezenta farmecul lui principal, în timp ce ai acestui om erau înclinați în jos, în ton cu ridurile dintre nas și buze, specifice unui caracter ursuz. Tian Bai era mai bun decât toți, mi-am spus.

Bătrânul Stăpân ridică brusc capul. Am auzit un zgomot de pași și m-am întrebat dacă nu cumva servitorul marionetă se întorsese. Însă unghiul găurilor din paravan nu-mi permitea să văd decât într-o singură direcție. Un surâs firav i se ivi pe chip.

— Te-ai întors mai devreme.

— Ce mai era de făcut, unchiule?

Tonul acela mofturos îmi era groaznic de familiar. Nu era nimeni altul decât Lim Tian Ching.

Mă trecură sudori reci. Dacă ar fi aruncat o privire înapoi, cu siguranță mi-ar fi văzut picioarele. Era o fereastră în spate, cu un pervaz îngust, lat cât o palmă, și m-am ghemuit pe el, clătinându-mă pe stinghia îngustă. Doar sprijinindu-mi brațele de părțile laterale ale ferestrei puteam să-mi mențin echilibrul, dar era mai bine decât să-mi las picioarele la vedere.

— Ai făcut tot ce ți-am cerut? Întrebă Bătrânul Stăpân, împăturind rapid scrisoarea din mână.

— Da, da, am livrat toate pachetele. Mi-au spus că va urma un transport mare săptămâna viitoare.

Se auzi prăbușindu-se ceva greoi, ca și cum Lim Tian Ching s-ar fi trântit pe un scaun.

— Nu știu de ce trebuie să fac eu asta. Nu poți trimite un servitor?

— Ți-am mai spus, sunt afaceri delicate. Și este o modalitate bună să te prezint, ca urmașul și moștenitorul meu, mai multor personalități importante.

— Ei bine, unii dintre ei abia dacă se pot numi oameni.

Unchiul său scoase un sunet ascuțit.

— Să nu mai spui niciodată așa ceva! Nu ești în măsură să-i jignești. La urma urmei, s-ar putea să te ajute în demersul tău.

— Te-ai gândi că m-ar putea ajuta propriii mei părinți. Dar nu au de gând.

— Ce ai mai făcut de data asta? Te-ai dat bine pe lângă maică-ta în visele ei?

— Ah, visele! La început am crezut că e atât de amuzant să le manipulez, dar acum e plictisitor. Mama mea este atât de îngrozită, încât plânge ori de câte ori mă ivesc. Ce fel de mamă e asta? Ar trebui să fie bucuroasă să mă vadă, chiar și numai în visele ei.

— Și tatăl tău? E bine?

— Destul de bine, răspunse Lim Tian Ching îmbufnat. Este mai greu să ajung la el. Firul nu este puternic. Iar la vărul meu nu reușesc să ajung deloc. Dacă aș putea să-i provoc câteva coșmaruri nocturne, ar merita efortul.

— Trebuie să încerci în continuare. Foarte curând această problemă se va rezolva.

— Oricum, de ce trebuie să aștept? Era vorba ca ei să mă ajute să strâng dovezi pentru cazul meu în instanță. În schimb, se pare că eu fac comisioane pentru toți oamenii ăștia.

— Răbdarea este o virtute care pare să-ți lipsească cu desăvârșire, strănepoate. Trebuie doar să înaintăm cazul tău autorităților potrivite. Și mă bucur să-ți spun că avem un susținător puternic de partea noastră. Își coborî vocea, începând să murmure; în acest timp, am observat că pusese discret scrisoarea împăturită din mâna lui pe partea cealaltă a divanului, departe de Lim Tian Ching. Acum era mai aproape de mine și mi se opri răsuflarea când am văzut că foaia rigidă se desface ușor. Binecuvântând acuitatea mea vizuală supraomenească, am mijit ochii, descifrând o parte din caractere.

...treaba bună pe care ai făcut-o... ultimul transport de arme primit pe... Excelența Sa, al Șaselea Judecător al Iadului, este foarte încân...

Cu inima zvâcnindu-mi în piept, m-am holbat la caracterele imprimare cu cerneală până când cuvintele mi se întipăriră în memorie. Eram sigură că Er Lang ar fi fost extrem de interesat de o astfel de scrisoare, care părea să facă legătura între conspiratorii unei revolte și corupția din Curțile Iadului.

Era o nebunie, știam. Dar trebuia să pun mâna pe scrisoarea aceea. Am căutat cu înfrigurare o diversiune și am zărit un aranjament artificial de fructe pe bufet. Singura problemă era că între mine și el se afla un servitor marionetă. Înaintând cu greu pe mâini și genunchi, m-am strecurat pe lângă el, rugându-mă să mă ignore ca mai înainte.

Bărbații încă discutau.

— ...tot dispărută! zise Lim Tian Ching ridicând tonul. Unde putea să se ducă?

— Că tot veni vorba. Am prins o fată aseară.

— O fată? Aici?

— Da. Maestrul Awyong a spus că pare suspectă.

— Și crezi că era Li Lan?

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte această idee, spuse blând unchiul său. Dar acum că ai adus vorba, mă întreb dacă nu cumva chiar e aceeași fată.

M-am întins și am apucat o portocală. Era tare și perfect sferică. Am băgat-o în buzunar. Apoi încă una.

— Dar cum să ajungă aici? Nu avea nimic, nici bunuri funerare, nici trăsură.

— Tocmai de aceea nu am luat în considerare această posibilitate mai devreme. Dar poți s-o vezi, dacă vrei. De fapt, o poți avea după ce o interoghează demonii.

— Oare chiar ar putea fi ea? E frumoasă fata asta?

— Oh, acceptabilă. Suficient cât să o facă geloasă pe mătușă-ta.

Cei doi bărbați râseră, iar eu am simțit încă un ghimpe în inimă când m-am gândit la mama, care mă respinsese deja în nenumărate feluri. În tăcere, m-am târât până când am ajuns chiar în spatele divanului Bătrânului Stăpân.

— Ei bine, o să arunc o privire, dar dacă nu e Li Lan? întrebă Lim

Tian Ching.

— Un bărbat poate avea concubine. De fapt, este datoria și răsplata lui.

Am simțit cum îmi ard urechile de furie în fața acestor declarații. Gâtul începea să mă doară, fiindcă stătusem ghemuită incomod, dar nu am îndrăznit să mă mișc. Scrisoarea era atât de aproape acum, încât aproape că o puteam atinge. Dar mâna Bătrânului Stăpân, care atârna pe marginea divanului, era la doar câțiva centimetri distanță.

— Când vin demonii cu cap de bou? Întrebă Lim Tian Ching.

— În seara asta. Pregătește-te să-i informezi cu privire la progresele tale.

Cu o încetineală chinuitoare, am tras scrisoarea afară, dar chiar în timp ce o vâram în buzunar, am văzut mâna Bătrânului Stăpân coborând, ca și cum ar fi vrut să o ridice. Trăgând adânc aer în piept, am aruncat portocala spre o masă fusiformă din partea cealaltă a atriumului. Aruncasem cu putere și destul de jos și, deși nu nimeri masa, lovi partea laterală a peretelui cu un pocnet înfundat. Ambii bărbați tresăriră, rotindu-și capetele. Am lansat a doua portocală. În timp ce ei se ridicau să vadă de unde venise zgomotul, eu m-am târât rapid înapoi. Dar, în graba mea, m-am împiedicat de servitorul marionetă. O mână dură țâșni și mă prinse de braț. În timp ce ne zbăteam într-o tăcere disperată, paravanul greu din lemn se clătină, apoi căzu cu o bubuitură zdravănă, izbindu-se de un dulap cu obiecte rare și azvârlind cioburi de porțelan peste tot.

I-am zărit o secundă pe Lim Tian Ching și pe unchiul său uitându-se la mine șocați. Rămăseseră cu gurile căscate, iar asemănarea familială era absurd de pronunțată. Apoi m-am repezit în goană pe coridor. În spatele meu am auzit strigăte de nedumerire. Inima îmi bătea cu putere, iar picioarele îmi alunecau pe podeaua de gresie. Mi-a ajuns la urechi un zgomot de pași care alergau, un ritm de fugă monoton, ca și cum mai mulți oameni s-ar fi deplasat la unison. Nu puteau fi decât servitorii marionete, care se răspândeau prin conac. Panicată, am căutat o ieșire, dar nu exista decât o singură fereastră, cu spațiile dintre zăbrele atât de înguste, încât nicio pisică nu se putea strecura prin ele. La baza ei se afla o vază înaltă cât un om, umplută cu un aranjament rigid de crizanteme albe și crini păianjen. Nu era apă în acest buchet mortuar; florile nu aveau nevoie de ea și aveau să țină o veșnicie. Le-am dat înfrigurată la o parte și am zdruncinat gratiile

ferestrei. Pașii alergători se apropiau din ce în ce mai tare, înfiorători în absența totală a altor zgomote. Apoi servitorii marionete se năpustiră asupra mea.

Mai târziu aveam să fiu recunoscătoare pentru spaima trasă, fiindcă, atunci când mă prinseră, punându-mi mâinile tari și reci peste gură, am fost atât de îngrozită, încât am leșinat. În acest fel am fost scutită de conștientizarea faptului că m-au cărat în brațe, nu în magazia unde fusesem închisă prima dată, ci în cu totul alt loc.

CAPITOLUL 28

CINEVA ÎMI DEZMIERDA PĂRUL. La început am crezut că sunt din nou o copilă și că amah mă mângâia după un vis urât. Eram atât de ușurată că m-am trezit, încât lacrimile îmi șiroiau din ochii închiși. Apoi i-am deschis. Lim Tian Ching era aplecat deasupra mea. Mâna lui era cea care îmi umbla prin păr și fața lui cea care zăbovea cu o atenție binevoitoare lângă a mea. Am început să țip.

— Oprește-te! a spus el, dar nu am putut.

Lim Tian Ching încercă să-mi înăbușe strigătele cu o mână groasă, dar asta mă făcu să devin și mai isterică. M-a scuturat cu brutalitate și, din reflex, i-am tras o palmă. Usturimea mâinii mele pe fața lui a fost cea mai plăcută senzație pe care o încercasem de când îmi pierdusem trupul. Ne uitarăm unul la celălalt în stare de șoc.

— De ce ai făcut asta?

— Cum îndrăznești să mă atingi! Răpitorule! Ticălosule!

Buzele lui groase se desfăcură de uimire, fâstâcându-se momentan în fața acestui atac.

— Despre ce vorbești? Tu ai venit aici. Cum ai ajuns aici?

M-am uitat în jur. După mărimea camerei și după hainele bărbătești împrăștiate pe jos, am avut sentimentul cămplut că era dormitorul lui Lim Tian Ching. Încrucisându-mi brațele, am fost ușurată la auzul foșnetului rigid al scrisorii ascunse în hainele mele. Așadar, nu mă percheziționaseră încă. În haosul mobilierului distrus, Bătrânul Stăpân trebuie să fi uitat momentan scrisoarea, dar, inevitabil, avea să-și dea seama de pierderea ei.

— M-am rătăcit, i-am spus, ca să trag de timp.

Ochii mici ai lui Lim Tian Ching mă țintuiră, cercetându-mi cu atenție hainele mototolite și părul vâlvoi.

— Am urmărit niște fantome și ele au luat-o printr-un tunel care traversa o câmpie și așa am ajuns în locul ăsta.

— Ai traversat Câmpiile Morților? Cum ai făcut asta?

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să afle de căluțul meu.

— Am mers pe jos. A durat mult, mult timp. Luni de zile, am spus, amintindu-mi de discuția cu Er Lang despre timpul care trece haotic aici.

— Deci pe acolo ai umblat! zise el, aproape pentru sine. Nu-i de

mirare că arăți groaznic.

Dintr-un motiv sau altul, cuvintele lui mă înfurieră și m-am năpustit asupra lui cu unghiile. Păli o clipă, apoi mă prinse de încheieturi.

— Măi, măi! Văd că ai rămas la fel de temperamentală.

Își apropie fața de a mea, în timp ce eu mă zbăteam în zadar. În ciuda aspectului său moale și dolofan, era mult mai puternic decât mine. Era bărbat, chiar și în această lume închipuită a morții, iar eu eram doar o fată fără forță. Același gând trebuie să-i fi trecut și lui prin cap, pentru că și-a schimbat expresia feței.

— Li Lan, nici nu-ți pot spune cât de fericit sunt că ești în siguranță.

Strălucirea visătoare îi revenise în privire. M-am zbatut în tăcere.

— Oamenii mei te-au căutat peste tot.

— Cine ți-a spus să trimiți demoni la mine acasă? M-am speriat îngrozitor!

— Te-ai speriat? gânduri el. Bineînțeles, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Biata mea dragă. Nu trebuia să-ți fie frică de ei. Sunt slugile mele.

La asta aproape că am pufnit, dar privirea lui dornică mă făcea să mă simt din ce în ce mai incomod, mai ales că încă mă ținea de încheieturi.

— Știi, am greșit când am spus că arăți groaznic.

Fața lui mare se apropia din ce în ce mai mult, astfel încât îi puteam vedea fiecare por lucios. Era păcat că moartea nu-i îmbunătățise aspectul. M-am gândit fără nicio noimă că trebuie să-i fi fost greu să crească în umbra înfățișării plăcute a lui Tian Bai.

— De fapt, arăți chiar... atrăgătoare. Îmi place părul tău așa, desfăcut.

Îmi atinse o şuviță de păr și orice milă pe care o simțeam față de el dispăru. M-am smucit de lângă el.

— Nu mă atinge! Nu ai dreptul să mă atingi.

— Cum poți să spui asta? Mi-ai fost promisă.

— Eu nu am făcut așa ceva.

— Ei bine, nu contează ce vrei tu. Îmi întoarse spatele cu o mină rănită. Vameșii au aprobat deja căsătoria noastră.

— Te referi la demonii ăia cu cap de bou?

— Ai grijă ce spui! Unii dintre ei sunt de rang foarte înalt.

Zâmbetul de pe chipul său era o imitație ștearsă a celui al unchiului său. Lim Tian Ching se îndreptă spre celălalt capăt al camerei și luă o

ceașcă.

— Vrei niște ceai?

Am făcut un efort să mă așez pe pat, ușurată de distanța fizică dintre noi.

— Nu-mi pot imagina de ce a trebuit să fugi așa, spuse el. Trebuie să știi că m-am gândit întotdeauna doar la binele tău.

Pe față îi reapăru expresia rănită.

— De ce ești mereu atât de încăpățânată? Nu este mai bine pentru o tânără domnișoară să se mărite cu un om care o prețuiește? Nu intenționez să ajungi atât de repede în Câmpiile Morților. Ba chiar speram să te bucuri de o viață lungă mulți ani de acum încolo.

Cuvintele lui îmi amintiră de Fan și de iubitul ei îmbătrânit prematur.

— Ca să te poți hrăni cu *qi*-ul meu?

Lim Tian Ching negă într-un mod cam prea vehement.

— Nu am nevoie să recurg la astfel de trucuri ieftine! Eu nu sunt o stafie înfometată. Uită-te în jurul tău, se grozăvi el. Sunt un om important, Li Lan. Dacă ești norocoasă, poți deveni o mare *tai tai* aici.

— Ce te face să crezi că ești un bărbat atât de grozav? am întrebat. Doar pentru că familia ta îți face toate mofturile?

Expresia lui se întunecă.

— Eu sunt cel care le face lor toate mofturile! Tocmai datorită statutului special al cazului meu avem o relație cu vameșii. Și când voi strânge suficiente dovezi, le voi dovedi tuturor ce s-a întâmplat.

— De unde știi că ai fost ucis?

— Nu fi absurdă! Este adevărat că am avut febră în ziua aia, dar abia după ce am băut ceaiul ăla înainte de culcare a început să-mi crească pulsul. Nu puteam să respir și nici măcar să strig. Iar în cursul nopții, mi-a stat inima.

Mă ținui cu privirea.

— Ar fi putut fi o criză din cauza febrei, am spus, gândindu-mă rapid la toate bolile asupra cărora mă avertizase amah.

— Era un reziduu gros pe fundul ceștii. Știi că a fost cândva student la medicină – cine altcineva din casă ar fi știut despre medicamente și doze? Și cine a profitat de pe urma morții mele, în afară de Tian Bai?

Am înghițit în sec, întrebându-mă dacă să spun ceva.

— S-ar putea să fi fost și alți oameni care nu te plăceau. Sau pe mama ta, am spus, grăbindu-mă să vorbesc mai departe în ciuda

indignării lui. Tian Bai nici măcar nu era acasă când ai murit. Iar Yan Hong încă ține ascunsă ceașca ta de ceai. Ai suspectat-o vreodată pe ea?

— A ascuns-o? Avea o expresie ciudată pe chip. De unde știi tu?

Nu voiam să menționez că mă dusesem să spionez în adevăratul conac Lim, așa că mi-am lăsat privirea în jos. Dar Lim Tian Ching spuse mânios:

— Și ce dacă a păstrat ceașca de ceai? Asta nu înseamnă nimic. Tian Bai a fost cel care mi-a făcut cadou un ceai rar!

Îmi simțeam limba grea și amorțită, de parcă ar fi fost cu două numere prea mare pentru gura mea. Lim Tian Ching începu să se plimbe, pigulindu-și veșmintele care măturau pământul.

— Ar fi putut să strecoare ceva în frunze înainte. Nu era nevoie să fie prin preajmă când am murit. De fapt, probabil că a și avut grijă să fie plecat într-un astfel de moment. Yan Hong trebuie să-l fi protejat. Cei doi au fost mereu apropiați, mereu împotriva mea. Când a avut nevoie de ajutor pentru a-și aranja căsătoria cu soțul ei sărăntoc, la cine a fugit, la Tian Bai sau la mine?

Făcu o pauză, controlându-și cu greu tonul vocii.

— Vărul meu a obținut întotdeauna tot ce a vrut. Servitorii l-au răsfățat, chiar și tatăl meu avea o slăbiciune pentru el. Singura care i-a văzut adevărata față a fost mama. Ea l-a îndemnat pe tata să îl trimită în străinătate la studii. Am sperat că nu se va mai întoarce niciodată.

Pupilele i se contractară până când deveniră niște puncte.

— Știai că avea o amantă în Hong Kong?

Văzându-mi reacția, își fructifică neobosit avantajul.

— Era o metisă portugheză. A fost un scandal uriaș, iar el a fost obligat să părăsească școala. Tata a trebuit să plătească o sumă enormă ca să scape de ea. Unii oameni au spus că ar fi existat chiar și un copil. Așa că nu-l crede dacă spune că ești singura pe care o iubește. În cele din urmă te-ar fi abandonat, așa cum s-a lepădat și de femeia aia.

O tăcere teribilă se așternu în cameră. Lim Tian Ching se șterse la gură cu marginea mânecii. Eu nu eram în stare să mai rostesc vreo vorbă. În cele din urmă, își veni în fire.

— Te las să te gândești la asta. A fost, fără îndoială, un șoc pentru simțirile tale fine.

Bătu din palme și ușa se deschise. Apăru o servitoare marionetă.

— Ai grijă să beneficieze de toată atenția, îi spuse.

Și aruncând o privire spre mine, adăugă:

— Demonii te vor interoga în seara asta. Poate că atunci îți vei schimba părerea despre mine.

Mult timp după ce a plecat, nu m-am mișcat. Servitoarea marionetă așteptă, cu o răbdare neclintită, până când, în sfârșit, m-am ridicat să îi urmez ordinele. Amețită, m-am spălat și m-am pieptănat. Îmbrăcămintea îmi fusese deja pregătită: veșminte greoaie, rigide, cu o croială antică. Haine de înmormântare. Le-am îmbrăcat amorțită, strecurând scrisoarea fără să fiu observată. Servitoarea îmi aranjă părul, prinzându-l sofisticat cu ornamente din pietre prețioase. Cu mișcări impersonale, îmi pudră fața cu pudră de orez și îmi dădu cu ruj pe buze și în obraji. Apoi aprinse o lumânare și înnegri un ac cu funingine. Îi adăugă puțină ceară și îl folosi pentru a-mi înnegri genele. Nu am tresărit, nici măcar atunci când îmi apropie acul de ochi.

Nu am plâns. De când familia Lim îi propusese tatălui meu o căsătorie fantomă, bocisem cu fiecare ocazie. Când Lim Tian Ching începuse să mă bântuie, când am aflat de căsătoria aranjată a lui Tian Bai și, mai târziu, când eram lipsită de trup și rătăceam pe străzile din Malacca. De data aceasta însă nu mai aveam lacrimi. Îmi simțeam inima la fel de împietrită și uscată ca o caisă sărată.

Poate că Lim Tian Ching mă mințea. Nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât să distrugă relația pe care o aveam cu vărul său, indiferent care ar fi fost ea. Iar simptomele morții sale se potriveau la fel de bine atât unei crize febrile, cât și unei supradoze cu o plantă stimulatorie, precum *ma huang*²⁷. Dar nu puteam nega că pledoaria lui era plauzibilă. Ar fi fost ușor, foarte ușor ca vărul lui să fi procedat exact așa cum a sugerat el și să fi inclus un decoct otrăvit în ceai. M-am gândit cu disperare la Tian Bai și mi-am dat seama că nu știam dacă e capabil să își asume un asemenea risc premeditat.

Dar cea mai grăitoare dovadă era ceea ce văzusem când intrasem în visele și amintirile lui Tian Bai. Acolo, pe o stâncă înaltă, îl văzusem cum privea tânjind la o fată eurasiatică. Isabel Souza, îmi aminteam bine numele ei. Cu siguranță aceasta era amanta la care Lim Tian Ching

²⁷ Plantă veșnic verde cu denumirea științifică *Ephedra sinica*, care stimulează creierul și provoacă tahicardie (n. trad.).

făcuse aluzie. Când te gândești că ar fi putut avea un copil cu ea! Dacă
aș fi supraviețuit tuturor acestor întâmplări și aș fi reușit să mă întorc
în corpul meu, ce viitor aș fi avut? Mă gândisem că, dacă Tian Bai ar fi
ajuns să mă țină în brațe în carne și oase, toate acestea ar fi meritat.
Dar chiar dacă ar fi fost nevinovat și acest lucru s-ar adevăra, eu nu aș fi
niciodată cea dintâi în inima lui.

Amurgul se așternu ca o cortină pe scena acestei lumi teatrale.
Chipul meu din oglindă era un oval palid în penumbra camerei. Arătam
mai slabă, mai matură. Unghiurile pomeților mei mă speriau și mă
întrebam dacă nu cumva anunțau începutul înfometării mele ca
fantomă flămândă. Poate că era din cauza hainelor sau a machiajului
elaborat; dar fata din oglindă, cu gâtul ei subțire și ochii umbriți,
semăna cu toate eroinele romantice din cărți de care fusesem atât de
atrasă. Mi se făcu rău. Oricare ar fi fost farmecele mele, erau destinate
dormitorului lui Lim Tian Ching. El era cel care avea să ridice vâlul
roșu de mireasă, iar palmele lui asudate aveau să pună stăpânire pe
mine. M-am gândit să înșfac o agrafă de păr și să mă desfigurez, dar
mi-am amintit de mama mea și de statutul ei în această casă. Ar fi fost
o prostie să mă debarasez de orice atu de care dispuneam.

Aruncând o privire pe fereastră, am făcut o constatare nedorită.
Cele zece zile în care îi cerusem lui Fan să mă aștepte se încheiaseră.
Ea trebuie să fi început deja călătoria prin Câmpiile Morților. Chiar
dacă aș fi supraviețuit interogatoriului demonilor, era posibil să fiu
închisă în acest conac timp de veacuri întregi ca mireasă a lui Lim Tian
Ching. Și cum rămânea cu Er Lang? Poate că și el plecase, de vreme ce
nu apărusem la întâlnirea noastră de la pavilionul roșu. Cuprinsă de
angoasă, am scos un strigăt involuntar.

— Er Lang!

Se auzi o bufnitură când un lighean gol căzu de pe lavoar. Am
încrămenit, temându-mă de apariția unui servitor marionetă, dar
trecură minute bune fără să se întâmple ceva. Totuși, ceva ciudat se
întâmpla. Aerul de lângă lavoar se învolbură și se întunecă ca un fum,
apoi se condensă brusc luând o formă familiară, cu aspect de ciupercă.

— Am crezut că nu mă mai chemi în veci.

Vocea lui Er Lang era cel mai dulce sunet pe care îl auzisem
vreodată.

— Ce... unde ai fost?

În nerăbdarea mea, l-am apucat de mânecă. Dispăru printre degetele mele și am scos un strigăt ușor de uimire.

— Se pare că întâmpin dificultăți în menținerea unei forme în această lume.

— Er Lang!

— Strigă-mă din nou! spuse el răspicat.

I-am repetat numele și, spre uimirea mea, silueta lui se solidifică, până când am simțit greutatea țesăturii din mâna mea.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ei bine, a fost mai greu decât credeam să rămân pe Câmpiile Morților. Această formă spirituală s-a dovedit a fi destul de instabilă. În tot timpul ăsta m-am străduit să mă transpun din nou și, dacă nu m-ai fi chemat, probabil că nu m-aș fi putut întoarce.

— Deci până la urmă nu ai spionat nimic, am spus eu.

Era un lucru copilăresc să subliniez asta, dar el făcu o plecăciune ironică.

— Nu, nu am spionat. De fapt, îți sunt dator. Și, apropo, arăți minunat în seara asta. Cu mult mai bine decât data trecută.

Fără să vreau, m-am înroșit. Când Lim Tian Ching mă complimentase, simțisem doar repulsie, dar laudele venite din partea lui Er Lang mă făcuseră să îmi tresalte pieptul pe neașteptate. Vocea aceea fascinantă era un avantaj nedrept, m-am gândit. Unul care făcea ca până și remarcile lui nonșalante să fie seducătoare. Dar asta nu excludea posibilitatea ca el să mă folosească drept un alt fel de momeală.

— Poți să mă scoți de aici? l-am întrebat, ignorându-i ultimul comentariu. Demonii vin să mă interogheze în curând. Sau aveai de gând să aștepți până când vor fi terminat cu mine?

— Cât ești de cicălitoare! zise el. Cum te aștepți să găsești un soț în felul ăsta? Nu-i ca și cum am stat chiar cu mâinile în sân.

În ciuda lamentărilor sale, îi puteam sesiza amuzamentul din glas sau poate doar mă obișnuisem cu el.

— Dacă nu ai stăruii să porți pălăria aia ridicolă, poate că ai avea mai mult noroc în a te materializa aici.

— Este strict pentru autoprotecție. Aș fi mult prea ușor de recunoscut fără ea.

— Cine te-ar recunoaște?

El ridică din umeri.

— Nu am ce face dacă m-am născut cu o înfățișare atât de remarcabilă. Dar gata cu vorbitul despre mine! Ce s-a întâmplat aici?

Am povestit rapid tot ce se întâmplase, inclusiv conversațiile dintre mama și Maestrul Awyong. În cele din urmă, i-am arătat scrisoarea mototolită pe care o furasem de la Bătrânul Stăpân cu un sentiment de izbândă.

— Sunt notate date ale întâlnirilor și numele celui de-al Șaselea Judecător al Iadului, i-am spus. Este o dovadă suficient de solidă pentru ancheta ta?

Deși nu îi puteam vedea fața, Er Lang părea extrem de mulțumit.

— Foarte bine, spuse după mult timp. Trebuie să mă felicit.

— Pe tine? am bâiguit.

— Păi, da. Pentru că te-am recrutat ca spion. Din momentul în care te-am văzut, urmărindu-mă cu atâta zel printr-o mangrovă, m-am gândit că asta sigur e o fată pe care te poți bizui pentru a face cercetări prin lumea de dincolo.

— Asta-i bună! am replicat indignată, până când mi-am dat seama că nu vorbește serios. Atunci îmi ești dator cu o favoare. Trebuie să mă întorc în corpul meu.

— În privința asta, ți-am promis ajutorul meu. Dar nu ar trebui să te intereseze mai întâi cum să ieși din locul ăsta?

— Nu poți să mă ajuți tu?

Își desfăcu brațele cu regret.

— O mare parte din puterea mea s-a dus, pentru că am consumat prea mult *qi* încercând să ajung aici. Pentru a pătrunde pe tărâmul morților, a trebuit să mă golesc de el.

În ciuda dezamăgirii mele, nu m-am putut împotrivi dorinței de a mă agăța de el. Ajunsesem să mă bazez prea mult pe el, m-am gândit.

— Atunci găsește-o pe Tanti Trei! am izbucnit. Bătrânica de la bucătărie. A spus că mă va ajuta. În plus, poți să o prinzi din urmă pe Fan?

În grabă, i-am făcut o scurtă descriere a ei.

— La ora asta ar trebui să fie undeva pe câmpii; dar dacă poți călători repede, spune-i să mă aștepte la intrarea în tunel, căci fără ea nu cred că pot găsi ușa potrivită. Sau poți să-mi arăți tu calea de ieșire?

— Ți-am spus, drumul pe care am venit nu îți este accesibil ție. Mă îndoiesc că te-aș putea ajuta să vezi prin tunelul ăsta de care vorbești.

Amintește-ți că tu și cu mine suntem singurele ființe vii din lumea asta.

— Trebuie să ies de aici!

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, inima mi se umplu de îndoială. Acum că îi înmănasem scrisoarea, ce îl împiedica pe Er Lang să mă abandoneze aici și gata? Chiar și trăsăturile lui, sub omniprezenta pălărie de bambus, rămaseră un mister pentru mine. Probabil că temerile mi se citeau pe chip, căci își puse ușor o mână pe a mea. Fără să mă gândesc, am apucat-o strâns. Er Lang nu scoase niciun cuvânt, dar își întări strânsoarea. Puteam să-i pipăi palma lată și caldă, lungimea degetelor. Cu toate acestea, era neîndoielnic o mână de bărbat: cu oase proeminente, mai mare și mult mai puternică decât a mea. Apăsarea din piept se potoli. O stranie alinare mi se infiltră în piele în timp ce reflectam la cuvintele lui, „Singurele ființe vii din lumea asta”. Stătusem prea multă vreme pe acest tărâm negativ, înconjurată de morți și de imitațiile lor de vieți. Dar eu nu eram încă moartă.

Er Lang se întoarse cu spatele.

— Pregătește-te, atunci. Dacă voi putea, o voi găsi pe Tanti Trei. Demonii cu cap de bou se apropie.

Cuvintele lui, deși rostite cu blândețe, îmi înghețară inima. Iar eu eram deja pe jumătate moartă.

— De unde știi? Am alergat după el, temându-mă brusc să nu fiu părăsită iar.

— E mai bine să nu afli. Ușa se va deschide în scurt timp. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș da jos câteva dintre bijuteriile acelea nepotrivite.

Acestea fiind spuse, dispăru. În grabă, mi-am smuls agrafele din păr, împletindu-l din nou în codițele mele obișnuite de școlăriță. Veșmintele rigide pe care le purtam erau total nepotrivite chiar și pentru alergat, darămite pentru călărit, așa că mi-am căutat disperată hainele de servitoare. Acestea dispăruseră însă, iar pijamaua mea nu mai reapăruse ca de obicei. O nouă teamă mă cuprinse. Oare amah încetase să mai aibă grijă de trupul meu? În orice caz, nu mai era timp de pierdut. M-am dezbrăcat de straiile de deasupra, recunoscătoare că am cel puțin o pereche de pantaloni largi sub veșmintele lungi până în pământ. Pantofii erau imposibili: incomozi, cu talpă groasă și botul împodobit. Trebuia să merg desculță.

Mai repede decât mă așteptam, am auzit un strigăt care venea de afară. Se auzeau bufnituri și mișcări, ca și cum mișunau oameni dincolo

de uşă. Apoi tăcere. Dintr-odată, uşa se deschise cu un clic discret, de parcă ar fi descuiat-o cineva. Am luat-o la fugă pe coridor. Era gol, cu excepția lui Er Lang.

— Ia-o pe acolo, îmi arată, îi încetinesc eu.

— Ce-ai făcut?

— Am aprins niște focuri, spuse laconic. Casele de hârtie ard bine, dacă știi cum să procedezi. Voi încerca s-o găesc pe prietena ta Fan pe câmpii. Acum, fugi!

CAPITOLUL 29

CRED CĂ ÎMI VOI AMINTI mereu de acel periplu nebunesc. Coridoarele întortocheate, șirurile nesfârșite de camere goale. A fost bine că am memorat harta lui Tanti Trei, altfel m-aș fi rătăcit cu siguranță. De fapt, uneori încă mai văd casa aceea în visele mele și mă tem că nu o voi părăsi niciodată. La un moment dat, am alergat chiar prin sala de festivități pe care Lim Tian Ching o împodobise pentru logodna noastră, parcă cu atât de mult timp în urmă. Aceleași panglici și felinare purpurii atârnavau încă; mesele lungi erau ticsite în continuare cu platouri festive cu fructe și flori neperisabile. Când am trecut pe lângă locul în care închinase un toast pentru nunta noastră iminentă, inima îmi tresări ca un cal speriat, dar nu era nimeni acolo. În privința asta, Er Lang se ținuse de cuvânt. Nu știam cum reușise, dar nu era niciun suflet în acea parte a conacului.

Când am ajuns în sala de banchet, am deschis ușile glisante și am fugit în noapte. Știam de pe harta lui Tanti Trei că, dacă reușeam să ies în curte, puteam să urmăresc zidul exterior și să ajung la bucătărie. Afară, pământul era aspru și denivelat. Am alunecat de câteva ori și mi-am dorit din toată inima să am încălțări, dar era prea târziu. Trebuia să alerg mai departe, chiar dacă tălpile îmi erau sfârtecate până la os.

Nu era nici lună și nici stele în acea lume moartă, doar întunecimea crescândă a cerului, ca o cortină care se lasă la o piesă de teatru. În sfârșit, am ajuns în curtea exterioară a bucătăriei. Nu știu ce lovise restul conacului, dar bucătăria părea să fie imună. Auzeam zăngănitul oalelor și chiar răgetele bucătarului în timp ce-și dirija servitorii marionete. Am încercat să îmi dau seama dacă și Tanti Trei era cu el. Să se fi dus să mă caute? M-am strecurat pe poartă, am traversat în fugă spre dependințele servitorilor și am intrat cu greu în camera mea, fără să îndrăznesc să aprind lampa cu ulei. Mi-am strigat încet iepușoara, dar nu mi-a răspuns. Din ce în ce mai îngrozită, am dat la o parte paravanul și am constatat că a dispărut.

Simțeam că mă sufoc. Cum să străbat câmpiile fără calul meu? Poate că Tanti Trei o luase. Mi-a spus că mă va aștepta lângă poarta din spate, deși ora stabilită trecuse de mult. Am luat-o la fugă, cu răsuflarea întretăiată de suspine. Când am ajuns la poartă, o siluetă mică se desprinsese din umbră. Era Tanti Trei.

— Li Lan! Ești bine? mă întrebă.

Am dat din cap, abia reușind să vorbesc. Totuși, ceva nu era în regulă.

— Trebuie să pleci! Calul tău este aici, în fața porții. De ce te uiți la mine atât de ciudat? mă întrebă apoi.

— De unde îmi știi numele?

— Numele?

— Nu ți-am spus niciodată cum mă cheamă. Când am sosit, ți-am zis că sunt fata cu numărul șase.

În lumina slabă, Tanti Trei părea răvășită. Apăsând cu mâna zona care mă dureau, am continuat:

— M-ai strigat pe nume și mai devreme, când m-ai găsit în camera Maestrului Awyong. Nu m-am gândit la asta pe moment.

— Are vreo importanță? Nu ai timp de așa ceva.

— Bineînțeles că are importanță! De unde să știu dacă pot avea încredere în tine?

Tăcu o clipă, apoi își ridică privirea.

— Te-am mințit.

M-am ferit de mâna ei întinsă.

— Dar am făcut-o spre binele tău.

— Spre binele meu! am spus cu amărăciune. Este surprinzător câți oameni știu ce este mai bine pentru mine.

— Cum aş putea să-ți explic? Trebuie să pleci acum, înainte să vină demonii.

— Deci ce ești tu de fapt? am întreat. O altă spioană? Una dintre slugile Maestrului Awyong sau poate îi aparții lui Lim Tian Ching? A fost o mișcare într-adevăr isteată. Chiar îmi plăcea de tine.

— Îți plăcea de mine?

Dintr-un motiv sau altul, acest lucru păru să o afecteze.

— Ce mai contează? Fără îndoială că ești aici ca să mă închizi din nou.

— Cum să te conving? întrebă ea, frângându-și mâinile.

— Spune-mi adevărul!

— Atunci ascultă-mă, Li Lan, deși mă tem că asta nu va face decât să te țină din drum. Eu sunt mama ta.

Mama mea! Cum e posibil ca făptura asta bătrână să fie mama mea? Fusesem atât de sigură că mama era cea de-a Doua Soție, cu

frumusețea ei mlădioasă. Probabil că neîncrederea mi se citea pe chip.

— Bănuiesc că îți par dezgustătoare, spuse Tanti Trei. Știu că nu arăt deloc așa cum te-ai fi așteptat. Crede-mă, mi-a fost greu să îți ascund acest lucru.

— Dar cum e posibil?

— Ai avut dreptate că am venit în gospodăria asta. Ai întâlnit-o pe cea de-a Treia Concubină în vechea noastră casă, așa-i? Mi-am dat seama de asta când mi-ai vorbit mai devreme. Într-adevăr, bunicul tău a greșit când a luat-o drept concubină. Era tânără și plină de viață; a fost foarte dezamăgită de el. Nu știam atunci despre legătura ei cu familia Lim sau cu verișoară mea, care s-a căsătorit mai târziu cu tatăl lui Lim Tian Ching. El este încă în viață, nu-i așa?

Am dat din cap, rămasă momentan fără cuvinte.

— Totuși, când am murit, am fost uimită să o văd aici și să descopăr până unde ajungea ranchiuna ei. Ți-a povestit despre variolă?

— A zis că ea a trimis-o, am spus șovăitor.

Tanti Trei, sau mama mea, cum presupun că ar trebui să îi spun de acum încolo, oftă. Am profitat de ocazie pentru a o studia. Fața ei zbârcită, brăzdată de o mie de riduri, părea obosită și înfiorător de bătrână.

— Ea a trimis-o. Când am murit eu, tatăl tău era foarte bolnav, ca mulți membri ai familiei noastre. Ce păcat!

— Dar tot nu mi-ai explicat! De ce ești atât de bătrână acum? Ai făcut și tu un târg, ca a Treia Concubină când a provocat variola?

— Da, și eu am dat la schimb tinerețea corpului meu spiritual sau o parte din esența sufletului meu. Am făcut ceea ce se lăuda ea că a făcut. Am căutat aceeași creatură.

— Cum ai putut să faci una ca asta? Și de ce?

— Nu știi de ce? Mi-aș dori să nu mă întreb.

— Dar vreau să știu! Îmi datorezi măcar asta!

— Te-am lăsat singură, fără mamă. Dar mi-am dat la schimb tinerețea pentru ca tu să te vindeci de variolă.

Mi-am pipăit cicatricea mărunță din spatele urechii stângi. Doar atât mai rămăsese din boala care făcuse ravagii în casa noastră. La vremea respectivă, un ghicitor spusese că am fost extrem de norocoasă.

— A vrut să provoace cât mai mult rău posibil. Dacă nu mureai, ai fi supraviețuit ca tatăl tău, cu cicatrici permanente. Atunci cine s-ar fi căsătorit cu tine? Nu ai fi avut niciun viitor.

— Ai făcut asta pentru mine?

— A fost vina mea. De ce să suferi tu din cauza mâniei ei?

— Cum poți spune că a fost vina ta?

— Pentru că am văzut că era nefericită și nu am făcut mare lucru ca să mă împrietenesc cu ea. Eram două tinere care trăiam sub același acoperiș, doar că eu eram măritată cu un bărbat pe care îl iubeam, iar ea era concubina unui moșneag. Iar ea își dorea cu disperare un copil. De multe ori m-am gândit că, dacă aș fi fost puțin mai drăguță cu ea, atunci poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Dar era îngrozitoare în toate privințele!

— Copilă, ce mai contează acum? Când ai venit aici, în gospodăria Lim, nu mi-a venit să cred.

— M-ai recunoscut?

— Îmi părei cunoscută. Vocea și gesturile tale. Poveștile pe care le spuneai despre amah a ta. A fost și amah a mea, să știi.

Inima îmi bătea mânată de un soi ciudat de fericire. Mă recunoscuse! Mama mea mă cunoscuse!

— Am fost atât de șocată că te afli aici. Mi-era teamă că ai murit, dar numele tău nu apăruse încă pe listele celor decedați.

— M-am gândit că aș putea afla câte ceva despre Lim Tian Ching, i-am spus. Dar tu de ce ești aici, în conacul Lim?

Tanti Trei ridică din umeri.

— Mi-a fost teamă că, dacă m-aș fi întors în casa pe care tatăl tău o arsesse pentru mine, arătând așa cum arăt acum, cea de-a Treia Concubină și-ar fi dat seama că și eu am făcut o înțelegere cu un demon. Nu a fost un târg ieftin. M-a costat mai mult decât a costat-o pe ea doar ca să te salvez pe tine. Dacă ar fi aflat că am încercat să te ajut, ar fi putut recurge la altceva. Așa că am hoinărit pe aici, așteptând ca timpul meu pe Câmpiile Morților să se sfârșească. Am lucrat în câteva case mari pentru adăpost și masă.

— De ce nu ai călătorit în lumea celor vii ca să mă vezi? am întrebat.

— Ba am călătorit. Doar de câteva ori. Până când călătoria a devenit prea dificilă pentru mine. Întrucât nu m-am întors acasă, nu am putut accepta nicio ofrandă funerară care ar fi putut să-mi ușureze situația.

Firescul cu care mama spusese asta mă străpunse până în străfundul inimii.

— În cele din urmă, fie ea, fie eu aveam să ajungem la Curțile de Judecată. Iar tu erai în viață și o duceai bine. Amah avea mare grijă de

tine. Îți vine să crezi că eu sunt acum mai bătrână decât amah?

Îmi zâmbi stins.

— Dar cum ai ajuns la conacul Lim?

— Am auzit zvonuri despre tânărul stăpân și despre obsesia lui pentru fiica familiei Pan.

— Dar ai spus că ești aici de ani de zile!

— Chiar sunt ani buni de atunci. Timpul trece într-un mod straniu în locul ăsta.

I-am strâns mâinile într-ale mele.

— Nu fi tristă, Li Lan, spuse ea. Să te văd și să vorbesc cu tine a fost mai mult decât aș fi putut spera vreodată. Dar noaptea se scurge. Trebuie să pleci. Nu am vrut să te împovărez cu povestea asta tristă de familie. Am vrut să-ți trăiești viața neatinsă de aceste vechi dușmării.

— Vino cu mine! am spus. Iapa mea ne poate duce pe amândouă.

Ea clătină din cap.

— Te-aș încetini. Și ar fi suspect dacă aș dispărea și eu, mai ales dacă ar începe să facă cercetări mai amănunțite. În clipa de față, ei cred că ești doar un simplu amuzament, obiectul dorinței lui Lim Tian Ching.

— Dar am nevoie de tine!

Cuvintele îmi țâșniră din gură înainte să îmi dau seama.

— Nu ai nevoie de mine, Li Lan. Nu mai ești un copil. Dar trebuie să pleci acum. Dacă te vor prinde, totul va fi fost în zadar. Nu-i lăsa să pună mâna pe tine!

Mă apucă de mână și mă surprinse strânsoarea ei puternică. M-am uitat în ochii ei umezi, cu irisurile umbrite de floarea bătrâneții, și am înțeles înfiorată că ea știa mai bine decât oricine ce înseamnă să fii prinsă în ghearele unui demon.

Trecurăm în grabă prin porțița din spate. Afară totul era întunecat și liniștit. Drumul care șerpuia în jurul moșiei era pustiu, o panglică palidă în amurgul tot mai dens. Micuța mea iapă stătea afară, deja echipată cu coburi. Când mă văzu, necheză ușor.

— Ce-i asta? am întrebat în timp ce atingeam săculeții. Erau țepeni și voluminoși, legați cu sfoară.

— Este carne. Nu carne adevărată, ci mâncare pentru morți, spuse Tanti Trei. S-ar putea să ai nevoie de ea dacă vor trimite urmăritori. Mă rog să nu fie cazul.

— De unde ai știut că voi avea nevoie de ea? Te-a căutat Er Lang?

Ea încuviință din cap.

— M-am speriat când a apărut. Dar a spus că este prietenul tău. Altfel nu aş fi ştiut că trebuia să mă pregătesc. Bărbatul acela... Glasul i se stinse.

— Nu e om, ştiu asta.

Părea uşurată că măcar îmi dădeam seama cu cine mă asociasem. În timp ce mă urcam pe Chendana, mama se ocupă de coburi, strângând câte o chingă şi reîmpachetându-le. Mişcările ei erau atât de precise, încât am simţit un nod în gât. Ce dor îmi fusese de ea! Şi totuşi, felul în care împacheta şi verifica toate lucrurile îmi era familiar. La urma urmei, amândouă fuseserăm crescute de amah.

— Mamă! am spus. Îşi ridică privirea. Vino cu mine, am implorat-o din nou.

Ea clătină din cap.

— Când toate astea se vor sfârşi, voi încerca să traversez câmpiile ca să te revăd.

Mi-am plecat capul în semn de tristeţe, dar ea s-a întins şi m-a sărutat suav pe frunte. Mâna ei subţire mi-a mângâiat părul preţ de o clipă, apoi Chendana a rupt-o la fugă, mâncând pământul cu copitele. Am privit înapoi. Mama rămăsese o făptură minusculă, în picioare, în mijlocul drumului. Silueta ei încovoiată, cu o mână ridicată, se mistui rapid în întuneric şi nu am mai putut s-o văd.

CAPITOLUL 30

I-AM LĂSAT CHENDANEI frâu liber, spunându-i doar să mă ducă la gura tunelului. Străzile din fantomatica Malacca apăreau și dispăreau în fața ochilor mei; casele se pierdeau unele în altele ca niște fantasme. La această oră din noapte, unele erau niște cochilii întunecate, în timp ce altele erau luminate cu o vâlvătaie de lămpi, ca și cum înăuntrul s-ar fi ținut petreceri grandioase. O casă ardea, dar, deși flăcările cuprinseseră grinzile, scheletul clădirii nu se prăbușea. La un moment dat, aș fi putut jura că trecusem în galop chiar pe lângă Stadthuys, apoi am cotit și ne-am trezit că înaintam din nou spre el. Pe străzi era puțină mișcare. Morții își întorceau privirile înspre mine când treceam pe lângă ei, unii surprinși, alții plictisiți și nepăsători. Când am trecut de port, unde nave fantomatice se legănau pe o mare de iarbă, m-a cuprins teama că nu vom mai putea pleca niciodată, dar apoi, brusc, am revenit pe câmpiile nesfârșite.

Bătea un vânt puternic și frigul mă pătrundea prin hainele prea subțiri. Cât de mult îmi doream acum câteva dintre veșmintele greoaie pe care le lepădasem! Dar Chendana alerga ca un cal care adulmecă libertatea. Picioarele ei robuste loveau pământul, iar iarba țepoasă zbura pe sub noi. Deasupra era bolta întunecată a cerului. Nu vedeam și nici nu auzeam nimic care să îmi indice că aș fi fost urmărită, dar o spaimă cumplită îmi învăluia inima. Ceva se apropia, iar în curând avea mă găsească. În timp ce galopam neobosite, eram conștientă de cât de ușor puteam fi văzute printre ierburile argintii și uscate. Gândul îmi zbură din nou la Tian Bai. Simțeam că, dacă aș fi putut să mă uit din nou în ochii lui, aș fi știut ce fel de om e. Degeaba îmi spuneam că sunt ridicolă; inima mea refuza să se supună minții. Într-adevăr, dorința de a-l vedea părea să crească în aceeași măsură cu suspiciunea care se cuibărise în mine.

După o vreme mă simții istovită. Însăpăimântată că voi cădea, mi-am înfășurat brațele și picioarele prin hamul Chendanei. Mi-a fost teamă că greutatea desagilor îmi va încetini căluțul, dar ea nu părea să observe. Am comparat viteza ei cu ritmul molcom al cărăușilor șubrezi ai lui Fan. Cu siguranță mergeam de două, nu, de trei ori mai repede! În ritmul ăsta, puteam foarte bine să o ajung din urmă înainte să dispară în gura tunelului. La un moment dat trebuie să fi adormit, pentru că

mi-am dat seama că eram întinsă pe spatele Chendanei, cu fața îngropată în coama ei plăcut mirositoare.

Mă deșteptă o zdruncinătură bruscă. Amețită, am ridicat capul, întrebându-mă dacă ajunseseam la destinație. La orizont se întrezărea o linie fină de lumină cenușie, ca un tiv brodat pe o mânecă. Marea de tije de iarbă sfărâmicioasă se mișca neconținut în bătaia vântului. În față se aflau munții pe care mi-i aminteam, acolo unde se afla pasajul spre lumea celor vii. Îi vedeam gura crestată și întunecată, dar era încă atât de departe! Nu înțelegeam de ce ne opriserăm, când am observat aerul strălucitor din față. Se îngroșă și se închegă, la fel ca în conacul Lim.

— Er Lang! am strigat.

Aerul fremătă, dar nu se întâmplă nimic. Am scos solzul și am suflat pe marginea lui zimțată. De data aceasta, vaporii se condensară în silueta bine-cunoscută, cu pălărie de bambus. Stătu în picioare o clipă, apoi se prăbuși în față.

Cu un țipăt, am coborât de pe spatele Chendanei. De aproape, îmbrăcămintea lui era arsă și tivul robei îi fusese smuls.

— Ce ai pățit? am întrebat.

— Se pare că m-am suprasolicitat.

În ciuda tonului său rece, se chirci, apăsându-și o mână pe o parte a corpului. Avea pete sinistre pe haine, iar antebrațele îi erau brăzdate de urme de lovături. În timp ce mă uitam la ele, mi-am dat seama că era primul sânge pe care îl văzusem, în afară de al meu, în Câmpiile Morților. Chiar și Tanti Trei (căci nu mă puteam abține să nu mă gândesc la mama mea cu acest nume) avea doar niște răni palide, fără sânge, pe brațele opărite.

— Lasă-mă să văd, am spus, dar el mă dădu deoparte cu o mișcare ușoară.

— N-ai ce să faci, îmi spuse tăios. Astea sunt răni ale spiritului. Trebuie să mă întorc la corpul meu pentru a le vindeca și la fel ar trebui să faci și tu. Dar nu asta e important. Mai ai foarte puțin timp la dispoziție. I-am ținut în loc cât am putut, dar acum sunt pe drum.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, spuse iritat, că ar trebui să te sui pe calul ăla și să gonești cât poți de iute. Am reușit să o găsesc pe prietena ta. Era pe punctul de a intra în tunel, dar am convins-o să aștepte. Acum e acolo, vezi?

Am mijit ochii și am văzut în depărtare, lângă deschizătura întunecată, o pată albă care ar fi putut fi rochia lui Fan.

— Te-ai dus până acolo și te-ai întors doar ca să-mi spui asta?

— Nu mai pune întrebări prostești și pleacă!

— Dar tu?

— Eu rămân, în caz că vor veni.

— Nu ai cum să rămâi aici! Ești prea slăbit.

— Nu fi absurdă, ripostă el.

Ignorându-l, m-am uitat la iepușoara mea.

— Ajută-mă! i-am spus.

Ea veni și îngenunche, astfel încât să-l pot trage pe Er Lang pe spatele ei.

— O să te încetinească, zise cu un glas tot mai stins.

— Atunci o să arunc carnea asta. Repede, am dat jos desagii, tăind nodurile cu solzul lui Er Lang. Sacii se prăbușiră la pământ și am început să îi scutur, înfiorată de hălcile de carne, măruntaiele și fâșiile de piele fără sânge pe care le împachetase mama mea. Le-am împrăștiat la întâmplare, aruncând unele dintre bucățile mai mici mai departe. Îmi trecu prin minte că ar trebui să păstrez câteva dintre ele, pentru orice eventualitate. Er Lang nu spusese ce mă urmărea, dar aveam sentimentul îngrijorător că era ceva carnivor. Grăbită, m-am cățarat pe spatele Chendanei, dar în timp ce făceam asta, Er Lang alunecă. Mi-am dat seama atunci că își pierduse cunoștința.

— Ridică-te! am țipat, trăgându-l de brațe. Grăbește-te!

Făcu o grimasă, dar reuși să se agațe de chingi. Chendana începu să galopeze în forță. Am fost din nou recunoscătoare că nu era un cal adevărat. Pasul ei era suficient de stabil încât să îl pot ține strâns pe Er Lang, care zăcea prăbușit în spatele meu. A fost mult mai dificil decât îmi închipuisem. Era mai greu decât mine și aluneca neîncetat în spate. Mi-am înfășurat brațele în jurul lui, simțind cum mușchii trunchiului său zvelt se încordau de durere. Atunci mi-am amintit de corzile care legaseră desagii de șa. Folosind câteva capete, l-am legat cât mai strâns de mine, deși frânghiile îmi tăiau realmente umerii, fiindcă eram legați spate în spate. De mai multe ori, am fost sigură că vom cădea amândoi, dar, în mod miraculos, am rămas în șa.

Munții din față erau mai clari, însă mi-am dat seama că acest lucru se datora și faptului că se lumina mai tare. Cortina de întuneric care mă liniștise atât de mult începea să se risipească. Agonia acelei

călătorii era greu de descris. Er Lang trebuie să fi leșinat din nou, pentru că începu să alunece. Cu fiecare zdruncinătură, simțeam cum i se deplasează trupul inert, iar eu mă străduiam să-i contrabalansez greutatea. După o vreme, am simțit un firicel cald pe gât și, ridicându-mi mâinile, am văzut că sunt pătate de sânge. Pentru o clipă am crezut că frânghiile îmi creștaseră carnea, dar în curând deveni evident că nu era sângele meu. Trebuie să fi fost rănit mai grav decât crezusem eu. Am întins o mână în spate, ca să-l prind de talie, și își veni în simțire cu un strigăt de agonie.

— Trebuie să ne oprim! Nu mai poți călători așa!

— Ți-am spus să mă lași, zise el.

— Poți să te întorci? Poți să dispari din nou prin aer? am strigat la el prin vuetului vântului.

— Nu am suficient *qi*, mormăi. Lasă-mă aici.

— N-am s-o fac!

— Neghioabo!

— Cine e neghiob aici? am spus nervoasă. Ar fi trebuit să te cari de aici.

— Atunci nu ai mai fi ajuns-o pe prietena ta, Fan.

— Cui îi pasă? am strigat. Și dă-ți jos pălăria aia idioată! Îmi intră în gât.

Începu să râdă ușor.

— Ce arțăgoasă ești. Cum să te las să fii devorată când mai ai încă atâta gâlceavă în tine?

— Cum îndrăznești să spui asta?

Dar, în sinea mea, mă simțeam ușurată că putea vorbi din nou.

— Acum dă-ți jos pălăria aia!

— Dacă o dau jos, nu te vei mai purta niciodată la fel cu mine.

Tonul lui era atât de serios, încât m-am temut că îl jignisem. Și tatăl meu se ferea să le dezvăluie străinilor chipul lui distrus. Mai mult decât oricine, ar fi trebuit să fiu mai sensibilă la acest aspect. Er Lang părea să-mi fi citit gândurile, căci nu mai vorbi multă vreme.

Cerul devenea din ce în ce mai luminos în timp ce noi înaintam în viteză spre stâncile din față.

— Ține-te bine, aproape am ajuns.

— Nu, zise Er Lang cu o voce sumbră. E prea târziu.

Îngrozită, m-am răsucit. El stătea cu spatele, iar eu am văzut în depărtare un nor întunecat care zbura cu repeziciune peste ținut.

— Ce este? am întrebat.

— Au trimis păsările. Fiarele zburătoare.

Vedeam de departe cum se adunau creaturile acelea ciudate care zburaseră deasupra taberei noastre în prima noapte pe Câmpiile Morților. Mi-am amintit cum căzuse Fan la pământ, tremurând și plângând la apropierea lor, căci zborul lor rapid spinteca aerul cu aripi triumphiulare. La început nu erau mai mult decât un nor vag în depărtare, dar începură să avanseze cu o rapiditate înspăimântătoare, formele lor devenind mai clare și mai întunecate în lumina zorilor.

— Fugi! Fugi cât poți de repede! i-am strigat calului meu.

Ca răspuns, Chendana se avântă în galop cu o viteză și mai mare. Abia mă puteam ține de oblânc și sigur aș fi căzut dacă Er Lang nu m-ar fi prins de la spate.

— Taie frânghiile! șuieră el. O să cazi!

— Nu le tai!

Într-adevăr, părea mult mai puternic decât înainte și am fost uimită de rezistența lui. Acum, munții se grăbeau să ne întâmpine. Cu fiecare clipă care trecea, se profilau tot mai înalți la orizont. Puteam distinge clar silueta minusculă a lui Fan, ca o păpușă de hârtie la intrarea în tunel. Se întoarse de parcă ar fi vrut să intre, dar șovăi. Eram îngrozită că va pleca fără mine. Întorcându-mă, am aruncat din nou o privire către păsări, așteptându-mă să fie deja la un pas de noi, dar, spre surprinderea mea, se opriseră. Se tot învârteau, coborând și plonjând derutate.

— Carnea! spuse Er Lang. A fost o idee bună.

Am deschis gura ca să spun că fusese ideea prevăzătoare a mamei mele, nu a mea, când îmi adusei aminte de ultima desagă pe care o păstrasem. Aplecându-mă, am tras de sfoară cu dinții, împrăștiind bucățelele tari de carne din mers. Am sperat că asta le va reține suficient de mult cât să ajungem la tunel, dar când am privit peste umăr, doar câteva bestii rătăcite rămăseseră în urmă. Grosul stolului zbura acum cu repeziciune, gonind spre noi cu fiecare bătaie a aripilor lor nefirești. Nu puteam să-mi imaginez ce viteză aveau, dar trebuie să fi fost mult mai iuți decât Chendana ca să ne ajungă așa din urmă.

— Dezleagă-mă!

Er Lang se zbătea din nou, iar încercările de a se elibera de funiile care ne legau unul de celălalt riscau să ne arunce pe amândoi de pe cal.

Am scos din buzunar solzul pe care mi-l dăduse, apoi m-am oprit.

— De ce? am strigat.

— Hai odată!

Mă apucă de mână și, cu o mișcare rapidă, tăie frânghiile.

— Ce faci? am strigat, dar într-o clipă era deja liber.

Mi se păru că spusese ceva, dar abia am auzit, pentru că păsările năvăliră asupra noastră ca o furtună.

Cu strigăte ascuțite și tânguitoare, se năpustiră asupra noastră ca niște creaturi înfometate. Nu mai vedeam nimic altceva decât aripi tăbăcite, ochi holbați și ciocuri ascuțite și zimțate. Nu semănau cu nicio pasăre pe care o văzusem vreodată, având ghearele ca niște coase. Cerul era acoperit. Nici măcar nu puteam să țip în fața asaltului lor feroce. O gheară îmi spintecă fața în timp ce stăteam ghemuită în spatele lui Er Lang, agățându-mă instinctiv de trupul lui ca de un scut de protecție. Apoi el se transformă, trupul lui zvârcolindu-se și contorsionându-se chiar sub strânsoarea mea uluită. Nu-l mai puteam ține în brațe. Măinile îmi alunecau pe solzii lui netezi, căci corpul lui era prea mare pentru a fi cuprins. Am întrezărit o strălucire ca de perlă, o mie de plăci lunecoase care glisau unele peste altele într-o buclă nesfârșită, apoi un cap enorm, cu ochii scânteind ca niște lămpi și cu dinții strălucind în fălcile mustăcioase. Se ridică în văzduh, împrăștiind și atacând stolul, întinzându-se pe toată lungimea lui șerpească și sfâșiind cu ghearele. Era un dragon uriaș, un *loong*, stăpânul apei și al aerului. Mă uitam năucită cum mă purta Chendana într-un galop frenetic, cu ochii ațintiți în sus, la bătălia care se desfășura acum deasupra mea.

Păsările îl asaltară, plonjând și sfârtecând cu lăcomie. La început am crezut că era în avantaj, deoarece mai multe păsări se prăbușiră cu aripile rupte și schilodite, dar mai rămăseseră nenumărate. Abia îl puteam vedea din cauza formelor întunecate care îl nimiceau, sfâșiind fără milă, până când stropi de sânge întunecat îi pătrară părțile albe ca perla. Am strigat îngrozită, însă lupta se îndepărta tot mai mult de ochii mei, astfel că abia dacă mai puteam distinge detaliile. Mi-am dat seama atunci că, în timp ce eu călăream spre stânci, el trebuie să fi zburat în direcție opusă.

— Oprește-te! am strigat, dar, pentru prima dată, căluțul mă ignoră, purtându-mă cu iuțeală în afara pericolului.

Acum, erau atât de departe, încât abia îi puteam zări, doar un nor încețoșat la orizont. Dintr-odată, masa de aripi căzu din cer. Nu mai era o luptă. Era un măcel. Mi-am acoperit fața și am izbucnit în plâns.

Am ajuns în gura cavernei fără alte incidente. Aveam fața plină de sânge și lacrimi, iar hainele îmi erau rupte și zdrențuite. Tăietura de pe frunte sângerase abundant și nu făcusem mare lucru pentru a opri sângerarea. De mai multe ori am încercat să mă întorc, dar fără succes. Chendana nu mă asculta; mă întrebam dacă era vorba de un instinct natural de a-și apăra stăpâna sau dacă Er Lang îi spusese ceva, pentru ca sacrificiul lui să nu fi fost în zadar. Nu aveam să știu niciodată.

Când am descălecat, Fan stătea acolo și mă aștepta. Era unul dintre ultimii oameni pe care îmi doream să îi văd, dar nu aveam ce să fac. Privindu-mi înfățișarea jalnică, spuse:

— M-ai mințit.

Abia am avut tăria să dau din cap.

— Ai spus că vii din ceruri.

— Nu am spus niciodată asta. Tu ai presupus.

Scoase un oftat.

— Am crezut că nu vei reuși să ajungi. Hai, trebuie să ne grăbim.

Odată intrate în tunel, întunericul bine-cunoscut se așternu peste noi. În curând, vedeam din ce în ce mai puțin, bazându-mă pe mâna pe care o țineam prinsă în coama Chendanei, ca să nu mă împiedic.

— Așadar, spuse Fan cu familiaritate, după ce merseserăm ceva timp prin beznă, până la urmă ești doar o fantomă ca și mine.

Simțeam o oboseală cruntă, dar ea continuă.

— Bărbatul acela mi-a spus. A apărut din senin, exact când am ajuns la stânci. Am fost atât de surprinsă! M-a întrebat dacă eu sunt cea care adusese o ființă omenească pe Câmpiile Morților și mi-a spus să te aștept.

— Așa este, am spus în cele din urmă.

Nu aveam niciun chef să vorbesc cu ea, dar mă tot sâcăia cu întrebări. Era mai ușor să îi dau răspunsuri sporadice în timp ce mintea mea, aflată în stare de șoc, era încă fixată pe Er Lang. Oare supraviețuise? Mi se părea imposibil.

— Deci era falsă și toată povestea asta cu misiunea? mă întrebă ea.

— Nu, îl ajutam, în schimbul trupului meu.

— Trupul tău?

Părea foarte interesată de faptul că încă mai aveam un corp viu în Malacca.

— Ce păcat! spuse. Cum ai putut să-l abandonezi? În locul tău, aş fi stat pe aproape.

— Dacă făceam asta, poate că el nu ar fi murit.

— Cine era el, până la urmă? Nu am văzut prea bine ce s-a întâmplat, doar că păsările au încetat să te mai urmărească şi au început să zboare în direcţie opusă.

Surprinsă, mi-am dat seama că, având în vedere cerul tot mai senin şi distanţa mare, era posibil ca Fan să nu fi reuşit să vadă în zare figura strălucitoare ca o perlă a lui Er Lang.

— Era un funcţionar guvernamental mărunţ, i-am răspuns.

Restul călătoriei prin tunel, înconjurată din toate părţile de stânci ferecate, trecu pentru mine într-o amorţeală bezmetică. Fan continua să trăncănească, dar nu prea aveam chef să-i răspund. Aerul devenise închis şi sufocant. Tăcerea mă apăsa ca o piatră.

— Ei bine, eu m-am simţit minunat în Câmpiile Morţilor, spuse ea în cele din urmă. A fost atât de plăcut să mă întorc la mine acasă. Mi-am schimbat hainele şi toate cele. Vrei să vezi ce am cumpărat cu banii pe care mi i-ai dat?

Am auzit un foşnet de pânză, dar la momentul acela era deja beznă deplină în jur. La intrare, ne călăuzise licărirea îndepărtată de la gura tunelului, dar mergând în direcţie opusă, am fost împresurate complet de umbre.

— Oh, am uitat. Nu vezi nimic aici, nu-i aşa? Trebuie să fie din cauză că eşti doar pe jumătate moartă. Asta explică şi de ce îmi păreai atât de diferită.

Fan continuă să pălăvrăgească despre vizita ei, iar această relatare entuziastă era complet diferită de comportamentul mohorât şi dispreţuitor pe care îl afişase înainte.

— Serios, nu ştiu de ce nu vin mai des în vizită. Este un loc atât de plăcut. Abia aştept ca eu şi iubitul meu să ne putem construi propriul conac acolo.

Din cauză că ţi-era frică de autorităţi, m-am gândit, dar nu am spus-o cu voce tare.

— Iar pe plan social... ei bine! A fost mult mai frumos decât la ultima mea vizită. Am cunoscut o mulţime de oameni de rang înalt care au

fost foarte drăguți cu mine. Glasul vioi al lui Fan se auzea ca un clinchet din cauza zidurilor. În cele din urmă, se întoarse binevoitoare spre mine.

— Mai avem puțin și ajungem. Vrei să te odihnești?

— Atât de repede? am întrebat.

În mintea mea, la dus, drumul durase mult mai mult, dar poate că așa se întâmpla cu toate expedițiile necunoscute.

— Da, spuse ea. Ce vei face când te vei întoarce în Malacca?

Am lăsat capul în jos. Fără Er Lang, nu aveam idee ce să fac. Asta dacă era într-adevăr mort. Chiar și acum, îmi venea să mă întorc și să îi caut trupul, deși era o nebunie. Dacă zăcea rănit undeva în iarbă? Gândul mă chinuia atât de tare, încât abia puteam respira. Dar Fan repetă întrebarea.

— Mă voi duce acasă, cred, am spus, dorindu-mi să nu mă mai chestioneze. Abia mă puteam gândi pe ce drum aveam să apuc dacă locuința mea era tot sub pază.

— Oh, și eu! Abia aștept să-l revăd pe iubitul meu.

Mi-am îndreptat gândurile către Tian Bai. Poate că era bine să-l caut și pe el, să-l interoghez în visele lui și să aflu adevărul din spatele acuzațiilor lui Lim Tian Ching. Dar eram atât de copleșită în clipele acelea, încât nu aveam chef să mă gândesc la asta.

Fan mă smulse din gânduri.

— Am ajuns!

Nu vedeam absolut nimic, dar eram atentă la mișcările pe care le făcea în fața mea. Am simțit o rafală bruscă de aer proaspăt, ca și cum presiunea s-ar fi schimbat, și am văzut strălucirea slabă a stelelor pe cerul nopții. Am făcut un pas în față, apoi m-am oprit preț de o clipă.

— Ești sigură că e aici?

Cuvintele îmi înghețară pe buze când m-am întors. În spatele meu am văzut o ușă care dispărea încet, marginile ei pierzându-se în întuneric. Am zărit chipul palid al lui Fan, luminat din nou de strălucirea cadaverică încețoșată și verzuie, care îi dispăruse pe Câmpiile Morților. Zâmbea, un rânjel subtil și răutăcios care se stinse brusc când ușa se închise. M-am uitat cu disperare în jur. Nu știam unde mă aflu.

PARTEA A PATRA

Malacca

CAPITOLUL 31

AFĂRĂ ERA ÎNTUNERIC, mult mai întuneric decât m-aș fi așteptat în împrejurimile imediate ale orașului Malacca. Copaci umbroși se înălțau deasupra mea, iar stelele străluceau prin perdeaua punctată a junglei. În Câmpiile Morților, nu existase niciun miros în lumea aceea uscată, dar aici aerul era verde și profund viu. L-am sorbit din belșug, chiar dacă îmi venea să plâng. Fan mă trădase. Aici nu era nici pe departe casa mea.

Spusese că se aflau diferite uși în pasajul acela spre lumea morților și fusese surprinsă când recunoscusem că eu nu le puteam vedea. Orice ușă putea să ducă altundeva. Dacă mă aflu într-un loc foarte îndepărtat, cum ar fi Johore sau chiar Kelantan, pe coasta de est? Sau pe o insulă de dincolo de Strâmtori, cum ar fi Bali sau Kalimantan? Acum nu mai avea cine să mă salveze. Er Lang era mort, Tian Bai un posibil criminal, mama mea o servitoare în Câmpiile Morților. Mi-am trecut degetele prin coama Chendanei, mulțumită că măcar ea era încă alături de mine. Într-adevăr, puteam fi oriunde, dar aveam senzația că nu sunt prea departe de Malacca.

Mirosul vegetației și izul vag al mării îmi erau familiare. Și mă îndoiam de capacitatea lui Fan de a mă rătăci cu totul. Fan era leneș; probabil că m-ar fi împins pe o ușă destul de apropiată de cea pe care intrasem. În plus, ea însăși recunoscuse că nu explorase aproape niciuna dintre aceste ieșiri alternative, temându-se de neputința ei ca fantomă de a găsi drumul spre casă. Eu nu eram ca ea, mi-am zis. Eram doar pe jumătate moartă, deși gândul mă făcu să schițez o grimasă. Nu mi se părea ceva de care să fiu mândră. Unul dintre puținele avantaje avute pe Câmpiile Morților era că acolo redevenisem corporală. Dar acum, uitându-mă în jos la picioarele mele și la frunzele moarte care se întrezăreau prin ele, am fost cuprinsă de teama că forma mea era și mai firavă decât înainte. Er Lang mă avertizase în legătură cu despărțirea îndelungată de corpul meu. Câte zile, sau poate chiar săptămâni, trecuseră de când părăsisem lumea celor vii? Eram atât de agitată, încât aproape că m-am avântat în junglă, dorind să găsesc vreun reper familiar, dar m-am oprit. Era întuneric și eram la capătul puterilor. Aveam ochii umflați de plâns. Măine-dimineață poate că voi fi în stare să mă orientez mai bine.

Când m-am trezit, soarele strălucea. În Câmpiile Morților nu era soare, însă acum razele de lumină caldă atingeau vârfurile uriașilor din junglă, deși picioarele lor erau încă învăluite în întuneric. Niciodată nu fusesem atât de bucuroasă că mă întorsesem, și totuși atât de abătută, în timp ce cercetam tufișurile dese ale vegetației tropicale. Mi-am amintit cât de aproape am fost de a nu mă mai întoarce niciodată în această lume. Drumul meu era la fel de îngust ca lama unui cuțit. Dacă făceam un pas greșit, puteam fi ruptă definitiv de corpul meu. M-am uitat în jur, pentru a vedea dacă pot distinge vreun semn al ușii prin care trecusem noaptea trecută, dar nu era nimic. Cu fiecare clipă care trecea, simțeam o dorință apăsătoare de a mă întoarce în Malacca. Voiam să aflu dacă trupul meu era încă menținut în stare bună. Să îi văd pe amah și pe tata. Și pe Tian Bai. Eram sigură, dând dovadă de naivitate poate, că, dacă m-aș fi aflat față în față cu el, as fi putut să îmi dau seama dacă era un mincinos. Sau un ucigaș. Mă mai întrebam și dacă trădarea lui Fan fusese pur și simplu răutate sau dacă cineva o pusese să facă asta. Sau dacă Lim Tian Ching și demonii lui mă căutau și acum. Însă mai presus de aceste neliniști era pierderea lui Er Lang.

Șansele lui de supraviețuire erau slabe. Înfiorată, mi-am amintit cum glumise despre faptul că puteam fi devorată în Câmpiile Morților. Nu știam ce însemna asta, doar că însemna un sfârșit terifiant. De când îmi pierdusem corpul, Er Lang fusese singurul cu care puteam vorbi liber despre temerile și grijile mele. Dar nu-i mulțumisem niciodată cum se cuvine pentru că-mi venise în ajutor, chiar și atunci când ar fi putut să se salveze și să plece fără mine. Îmi lipsea cu disperare compania lui ciudată; părea imposibil să nu-l mai văd niciodată. Mi se strânse inima când mi-am amintit cât de încântat fusese că i-am dat scrisoarea. Iar acum și dovada aceea fusese distrusă.

În copilărie auzisem adesea istorisiri despre *loong*: mari domni care controlau ploaia și mărele. Uneori apăreau sub forma unor bestii magnifice, alteori ca bărbați nobili sau femei frumoase. Ocazional, își luau soții sau amante din rândul oamenilor; însuși împăratul Chinei pretindea că descinde din dragoni și îi broda pe halatele sale. Cinci gheare pentru veșmintele regale, trei pentru oamenii de rând. Rememorând povestea savantului care vizitase minunile palatului Regelui Dragon de sub mare, înțelegeam acum de ce Er Lang se simțise îndreptățit să mă trateze cu superioritate. Să vezi un dragon era

considerat un semn de noroc, dar ce se întâmpla dacă erai complice la moartea unuia? Gândul acesta mă adânci și mai mult în depresie.

Am scos solzul din buzunar și l-am examinat cu atenție. Spre dezamăgirea mea, culoarea era ștearsă și luciul sclipitor se estompase. M-am împotrivit nefericitei bănuieli că se stinsese viața din el și am suflat ușor pe marginea zimțată. Sunetul era slab și înăbușit. După un timp, l-am pus deoparte și mi-am îngropat fața în mâini.

Dacă Er Lang nu mai era, cui puteam să-i spun povestea mea despre rebeliunea și conspirația din iad? Și cine îi putea dejuca planurile lui Lim Tian Ching de a se însura cu mine? Speranțele mele de a-mi recăpăta corpul păreau sortite eșecului. M-am rezemat cu spatele de scoarța aspră a unui copac. Jungla care mă înconjura era deasă și împânzită de zgomotul insectelor. Am auzit grohăitul unui mistreț care alerga printr-un luminiș și, mai târziu, răgetul ciudat și răgușit al unui tigru. Dar nu erau nici oameni și nici spirite. Poate că această ușă se deschidea cândva spre o așezare străveche, deși, cu multă vreme în urmă, ultima fantomă înfometată din împrejurimi probabil că se ofilise și dispăruse. Nu avea rost să rămân aici, dar copacii erau atât de aproape, încât nu puteam observa împrejurimile la o distanță mai mare de zece metri. Privind în sus, spre coroana pădurii, îmi veni ideea să mă cațăr pentru a mă putea orienta.

A fost mult mai ușor decât mi-am închipuit. Aproape că nu am depus niciun efort pentru a-mi trage corpul ușor în sus. Din nou, am încercat să înăbuș bănuiala cumplită că îmi pierdusem substanța. Strângând din dinți, mi-am înălțat privirea mai sus. Când am răzbit în sfârșit, am fost orbită de lumina radiantă a soarelui. În jur era o mare neîntreruptă de verde, un ocean unduitor de mii de frunze. Cerul era de un azuriu pur, la fel de albastru ca cel mai scump porțelan Ming. Fluturi cât mîna mea treceau încet pe lângă mine, cu aripile lor scânteietoare. Aflată în lumina strălucitoare a soarelui și în adierea vântului, nu m-am putut abține să nu scot un suspin de ușurare.

Din locul în care eram cocoțată, puteam vedea sclipirea îndepărtată a mării și curba unui golf. Cu vederea mea supraomenească, puteam chiar să zăresc petele unor acoperișuri joase și roșii. Aveam dreptate, Fan mă abandonase la doar câteva uși mai jos de ieșirea corectă. Pentru majoritatea fantomelor, o călătorie la o asemenea distanță ar fi fost imposibilă, având în vedere constituția lor firavă și dificultatea de a merge drept. Dar eu nu eram încă o fantomă și aveam căluțul meu.

Deși am călărit cât de repede am putut, Chendana trebuia să-și croiască drum printre copaci și peste stânci, fiindcă era obositor să trec prin obiecte solide. Bănuiam că, de fiecare dată când făceam asta, pierdeam mai multă substanță. De parcă nu era de ajuns, mă rătăceam adesea printre trunchiurile masive ale arborilor și eram nevoită să mă cațăr din nou pentru a mă orienta. Din când în când, suflam în solzul lui Er Lang. Nu primeam niciodată răspuns, dar am continuat, în speranța deșartă că îl voi putea chema înapoi. Orele se scurseră încet până la căderea nopții, în timp ce distanța până la mare se micșora cu o încetineală chinuitoare. În naivitatea mea, crezusem că aş putea ajunge acolo în ziua următoare sau poate în a treia zi, dar, spre disperarea mea, îmi luă aproape o săptămână să ajung la periferia portului.

Ne-am apropiat de Malacca dinspre nord, venind de-a lungul golfului. Odată ce am trecut de copaci, Chendana galopă liber, kilometri de nisip scurgându-se sub copitele ei. Am trecut pe lângă așezări de pescari, cu case din bârne de lemn ridicate deasupra apei și bărci trase pe plajă. Peștele se usca la fum, iar copiii goi se jucau în vaduri. Am trecut pe lângă ei ca prin ceață, nevăzută și neobservată. Chiar și fantomele înfometate se feriră din calea mea. Nevoia de a mă întoarce acasă mă trăgea ca peștele la undiță. Eram înnebunită de neliniște, căci mi se întâmpla ceva ciudat.

Dureri ascuțite începuseră să-mi asalteze corpul, urmate de intervale de o slăbiciune amorțită, ca și cum cineva mi-ar fi supt măduva din oase. Examinându-mă, nu am văzut nicio rană vizibilă, dar nu puteam să neg. Fusesem vătămată în vreun fel sau altul. Dacă nu ar fi fost micuța mea iapă, nu aş fi reușit niciodată să mă întorc, însă ea m-a cărat mai departe când am fost prea slăbită ca să-mi ridic capul. Aceste episoade obositoare veneau și treceau, deși nu erau singurul lucru care mă îngrijora. Hainele mele începuseră și ele să se schimbe.

În locul pijamalelor obișnuite cu care amah îmi îmbrăca trupul inert, am început să observ *sam foo* și rochii largi din bumbac pe care le purtam prin casă. Uneori, hainele deveneau chiar mai protocolare. *Baju* pe care le foloseam rar și chiar *kebaya* mamei mele o dată. Când s-a întâmplat asta, am fost îngrozită. Oare mă pregăteau pentru înmormântare? Dar îmbrăcămintea continua să se schimbe și eu am rămas în continuare în lumea celor vii. Totuși, eram neliniștită, foarte neliniștită.

Pe măsură ce ne apropiam, începură să apară niște hangare și mi-am dat seama că eram foarte aproape de biroul lui Tian Bai din depozitul familiei Lim. Tentația de a mă opri să îl văd a fost irezistibilă, așa că am deviat de la drum. Când îl văzusem ultima oară, fusese o după-amiază liniștită și amorțită, dar acum era miezul zilei și lumina tropicală aprigă se revărsa din plin. Depozitul era înțesat de culi încărcate cu lăzi și saci. M-am oprit pe aleea îngustă de afară, invizibilă pentru bărbații slabi care trudeau sub soarele arzător, pe jumătate dezbrăcați. Coastele le ieșeau în relief, iar unghiile de la picioare erau negre și rupte. Unii se tunseseră în noul stil occidental, la fel ca Tian Bai, dar majoritatea încă purtau codițe lungi și unsuroase și partea din față a craniului ras ca o lună nouă. Când treceau pe lângă mine, trupurile lor emanau un miros urât de transpirație.

Lunecând de pe spatele Chendanei, mi-am croit drum prin șuvoiul de oameni, cutremurându-mă de felul în care mă evitau instinctiv ca pe un câine ciumat. La ușă, mă lovi un alt acces de slăbiciune. Clătinându-mă, am trecut pragul și am îngenuncheat pe podea. Am auzit ordine răstite și pași apăsati. În ciuda faptului că eram lipsită de substanță, m-a cuprins o teamă instinctivă de a nu fi călcată în picioare și am încercat să mă ridic. Atunci am auzit vocea liniștită și fermă a lui Tian Bai.

Părea slab și avea niște cearcăne sub ochi de care nu îmi aminteam. Totuși, trecu prin biroul din spate cu mersul ușor pe care mi-l aminteam. M-am împleticit în urma lui. Tian Bai avea un aer mai serios, nu mai era atât de zâmbitor precum mi-l aminteam. Conversațiile pe care le purta erau toate legate de afaceri. M-a impresionat faptul că putea să vorbească atât de multe dialecte diferite ale limbii chineze: hokkien, cantoneză și hainaneză, precum și malaeză și chiar puțină tamilă. Dar de ce eram surprinsă? Majoritatea oamenilor puteau vorbi cel puțin două sau trei limbi aici. Aprecierea mea se datora probabil faptului că era vorba despre Tian Bai și aveam tendința să admir tot ceea ce știa el să facă.

Miezul zilei s-a transformat în după-amiază și mi-am spus că acum, fiindcă îl văzusem, ar trebui să mă duc acasă. Cu toate acestea, am zăbovit. L-am privit îngrijorată, întrebându-mă dacă nu cumva chipul acela sincer era înșelător. În timp ce studia niște documente, Tian Bai comandă o gustare la birou. Negocia contracte și făcea calcule de abac cu mișcări rapide din încheietura mâinii. Remarcându-i competența,

mi-a fost ușor să-mi imaginez de ce l-ar prefera unchiul său în detrimentul propriului fiu răsfățat. Cu siguranță că acuzațiile lui Lim Tian Ching se trăgeau din pură gelozie, deși încă mai aveam îndoieli. Acum, după ce călătorisem pe cărămizii morților și văzusem că dorințele și dușmăniile dăinuiau chiar și după moarte, nu puteam să afirm că astfel de lucruri erau imposibile.

Spre sfârșitul zilei, un bărbat mai în vârstă intră cu un teanc de hârtii.

— Încă n-ai terminat? Îl întrebă el pe Tian Bai. Acesta clătină din cap. Unchiul tău te încarcă peste măsură.

Celălalt bărbat avea un aer viclean care nu-mi inspira încredere și, auzind ce turnură luase conversația, m-am apropiat până când am ajuns la umărul lui Tian Bai.

— Sunt sigur că se bucură că te-ai întors din Hong Kong, spuse el. Mulți spuneau că nu te vei mai întoarce niciodată.

Tian Bai se încruntă.

— Cine a spus așa ceva?

— Spuneau că îți plăcea mai mult acolo.

— S-au înșelat.

— Serios?

Tian Bai ridică din sprâncene.

— Un chinez este tot un cetățean de mână a doua acolo, chiar dacă este membru al Commonwealth-ului.

Interlocutorul său ridică mâinile și izbucni în râs.

— Ah, de ce ești atât de serios? În fine...

Făcu o pauză.

— Voiam să te felicit pentru viitoarea nuntă. Când va avea loc?

— Peste două luni.

— Sunt sigur că unchiul tău este nerăbdător să te însori, acum că ești singurul moștenitor.

— Important e că a fost bun și a acceptat. Oficial, familia este încă în doliu.

Nuntă! Deci fusese de acord cu mariajul, m-am gândit. Îndurerată, am început să mă plimb de colo-colo după ce plecă bărbatul, trecând atât de aproape de Tian Bai, încât i-am atins jacheta cu mâneca. Nu și-a ridicat privirea. Nu putea fi vorba decât despre fata aceea cu față de cal. Cine altcineva ar fi putut fi pe placul unchiului său? M-am aplecat în fața lui; l-am tras de mâneci cu degetele mele imateriale, dar fără

niciun rezultat.

— Tian Bai! am strigat. Mă auzi?

Nu am primit niciun răspuns, dar după un timp îşi împinse scaunul pe spate cu un oftat. În repaus, chipul îi era îngândurat, având o expresie distantă. M-am uitat la pervazul ferestrei, unde încă era aranjată colecţia lui de curiozităţi. Dintre animalele sculptate în lemn, am observat că lipsea calul şi am schiţat un zâmbet. Ştiam unde se dusesse. Iar pieptenele meu se afla chiar la capătul rândului, aproape ca un gând întârziat.

Din el încă se desprindea un fir subţire şi argintiu, acel filament insesizabil care mă condusese iniţial spre Tian Bai. M-am apropiat şi l-am prins între degete. Nu ştiu dacă din cauza luminii, dar părea mai întunecat şi mai puţin translucid decât înainte. Cu toate acestea, zumzăia când îl atingeam ca o fiinţă vie. M-am uitat la Tian Bai, care era tot adâncit în gânduri. „Dormi”, m-am gândit. „Dormi, ca să pot vorbi cu tine.” Nu ştiu dacă voinţa mea se transmisese pe fir sau dacă oboseala îşi spusese cuvântul, însă în curând ochii lui Tian Bai se închiseră. Când am fost sigură că doarme, i-am apăsas uşor firul pe piept, aşa cum făcusem şi prima oară.

Stăteam în holul din faţă al conacului familiei Lim din Malacca. Umbre lungi se întindeau pe podeaua de gresie în alb şi negru, iar casa avea un aer sumbru şi vigilent. Tian Bai se îndepărta de mine şi, în timp ce străbătea culoar după culoar, mă grăbeam să ţin pasul cu el în această lume de vis creată de el. În cele din urmă, ajunsese în camera cu ceasuri şi începu să le întoarcă. Făcea acest lucru cu mare precizie, dar oricât de repede le întorcea, nu-şi termina niciodată treaba. Ceasurile păreau să i se înmulţească sub degete. Am aruncat o privire spre faţa lui. Era foarte concentrat.

— Tian Bai! l-am strigat.

În acel moment, îşi ridică privirea. Nu părea deloc surprins, ba chiar era încântat.

— A, Li Lan. Hai să-mi dai o mână de ajutor.

Ascultătoare, am început să întorc ceasurile.

— Ce facem? am întrebat.

— Ne asigurăm că nu se opresc.

— Ce importanţă are?

— Bineînţeles că are importanţă. O umbră îi încreţi fruntea. Nu

vrem ca timpul să stea în loc.

— Și dacă ar fi așa?

Perplex, își ridică privirea.

— Nu va sta. Nu trebuie să stea.

Nu-l înțelegeam, dar aveam sentimentul cumplit că tocmai mie îmi expira timpul. M-am concentrat și am schimbat scena, ajungând acum în curtea în care se afla iazul cu lotuși, unde ne întâlniserăm prima dată.

— Tian Bai! am spus răspicat. Trebuie să vorbesc cu tine.

Odată cu dispariția ceasurilor, își relaxă umerii încordați și, în sfârșit, își ridică ochii spre mine. Căldura din privirea lui mă făcu să roșesc.

— Nu te-am mai văzut de multă vreme, am spus după o pauză. Aș vrea să știu ce-ai mai făcut.

Tian Bai clătină din cap, amuzat.

— Ce vrei să știi?

Am deschis gura, gândindu-mă dacă ar trebui să-l întreb dacă își omorâse vărul. Întrebarea mi se rostogolea pe limbă, ca o bilă de sticlă greoaie. Și totuși, îmi venea greu să irolesc acest moment alături de el. Lumina blândă a soarelui, strălucirea suavă a iazului cu lotuși. Aș fi putut să plâng de ușurare, chiar dacă era doar plăsmuirea unui vis.

— Am auzit că te însori, am spus în cele din urmă.

Făcu un pas spre mine, apoi încă unul.

— Da, așa este.

— Oh! Eram distrusă. Felicitări, atunci!

— Mulțumesc.

Avea o sclipire în ochi, ca și cum ar fi savurat o glumă știută doar de el. Apoi își strecură brațele în jurul meu și mă trase spre el.

— Cred că sunt metode mai bune de a mă felicita, nu-i așa?

Amețită, nu m-am putut împotrivi. Mi-am ridicat fața spre el și i-am simțit atingerea răsuflării, apoi a buzelor când s-au lipit de gâtul meu. În ultima clipă, m-am zbatut.

— Dar logodnica ta!

— Ce-i cu ea?

Își îngropă fața în părul meu și își trecu mâinile prin el, aruncând cele câteva agrafe rămase. Mâinile îmi alunecară pe pieptul lui, apoi se opriră.

— Așteaptă, am spus cu răsuflarea tăiată. Nu-ți pasă ce crede ea?

— Bineînțeles că-mi pasă.

— Atunci de ce faci asta?

L-am împins cu greu, dar el încă zâmbea. Începea să mă enerveze.

— Ești exact ca vărul tău! i-am spus. Bănuiesc că nu contează câte concubine ai.

— Ce tot spui acolo? El părea surprins.

— Ce crezi că ar spune logodnica ta dacă te-ar vedea?

— Nu cred că ar deranja-o.

— Ei bine, pe mine mă deranjează, am spus supărată.

Cum putea să se comporte așa? De parcă nunta lui ar fi fost felul principal la masă, iar eu o simplă garnitură. Tian Bai încercă să mă ia din nou în brațe, dar am rămas încremenită în ciuda tentației de a-mi da uitării toate suferințele în îmbrățișarea lui. Nu era de mirare că Fan alesese să-și continue existența fantomatică ani la rând, dacă asta însemna să intri în visele iubitului tău. Dar eu nu eram Fan.

— Dă-mi drumul! am spus strângând din dinți, deși a fost nevoie de toată voința mea pentru a mă dezlipi de el.

— Ce te-a apucat?

— Nici măcar nu știu cu cine te însori.

O privire ciudată se ivi pe chipul lui Tian Bai.

— Ba știi cu cine mă însor.

— Atunci spune! Spune cu cine!

— Mă însor cu tine, Li Lan.

Uluită, nu puteam decât să fac ochii mari la el. Tian Bai mă trase aproape și mă mângâie pe păr, murmurându-mi vorbe de alint.

— Cum e posibil așa ceva?

— I-am spus unchiului meu că ar trebui să onoreze înțelegerea pe care a făcut-o cu tatăl tău. Și în cele din urmă a consimțit. Dar tu știi toate astea.

Se uită brusc la mine.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o săptămână.

— Acum o săptămână? Și am vorbit cu tine? am întrebat eu, proteste.

— M-am dus la tine acasă imediat ce am primit permisiunea lui. Mi-au spus că ești bolnavă, dar ai venit să mă vezi. Nu-ți amintești?

— Nu. Pur și simplu nu e posibil, am spus. Neliniștită, l-am zgâlțâit.

Ești sigur?

— Bineînțeles! Am început imediat să planificăm nunta.

— Cum arătam?

— Păi, arătai ca de obicei. Un pic palidă, poate. Și erai puțin confuză la început. Dar nu mai mult decât în clipa de față. Te simți rău? mă întrebă.

— Nu înțelegi, am spus. Nu aveai cum să vorbești cu mine săptămâna trecută. Am fost foarte bolnavă.

— Știu, spuse el răbdător, ca și cum i-ar fi cântat în strună unui copil.

Mi-am mușcat buzele.

— Ascultă, am spus, cea cu care ai vorbit săptămâna trecută nu eram eu.

Dar chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, mi-am dat seama că era o cauză pierdută. L-am implorat să mă ia în serios și i-am spus că trebuie să aibă încredere doar în ceea ce îi spun eu acum. Dădu din cap, dar cum nici mie nu-mi venea să cred o asemenea poveste, nu mă puteam aștepta să o facă el. Panica amenința să mă înăbușe. Trebuia să mă întorc la trupul meu cât mai curând posibil.

— Trebuie să plec, am spus.

— Așa de repede?

— Da, trebuie neapărat. Dar mai am o întrebare pentru tine.

Zâmbi.

— Da? Ești într-o dispoziție ciudată astăzi.

— L-ai ucis pe vărul tău?

Lumina din ochi i se stinse.

— De ce mă întrebi asta?

— Voiam doar să știu, am spus cu disperare. Îmi pare rău.

Nu intenționasem să fiu atât de directă, dar neliniștea mă făcu să stăruie, orice ar fi.

— A murit atât de brusc, încât lumea a zis că a fost din cauza ceaiului pe care i l-ai dat.

— Ăla? I l-am dat înainte să moară. Și i-am dat și unchiului meu atunci.

— Atunci de ce Yan Hong are ceașca de ceai a lui Lim Tian Ching? A păstrat-o după moartea lui.

Tian Bai păru nedumerit.

— Nu te înțeleg, spuse el. Și, oricum, de unde știi toate astea?

Pulsul îmi bătea neregulat. Și aveam un bâzâit în cap. Uimirea lui părea absolut firească; îmi doream atât de mult să-l cred. Ca și cum ar fi reacționat la agitația mea, lumea din jurul nostru începu să se prăbușească și să se dizolve. Iazul cu lotuși se sparse ca o farfurie de sticlă, iar curtea din jur se clătină ca bătută de vânt. Tian Bai mă cercetase cu o privire ciudată, dar acum se uita în jur.

— Ce se întâmplă?

Nu mai puteam susține amăgirea acestei realități. Însăși dalele de sub picioarele noastre se topeau în neant.

— E un vis? Întrebă Tian Bai.

Am vrut să spun ceva, să-l întreb mai multe despre Yan Hong. Dar de îndată ce rosti acele cuvinte, visul se spulberă și am căzut, învârtindu-mă, oricât m-aș fi împotrivit, până când m-am trezit uitându-mă din nou la chipul adormit al lui Tian Bai.

CAPITOLUL 32

TREBUIA SĂ MĂ ÎNTORC acasă. Nu știam de ce nu reușisem să mențin conversația din vis cu Tian Bai. Putea fi din cauza epuizării mele sau pentru că spiritele noastre deveniseră prea tulburate. În orice caz, nu-mi permiteam luxul de a specula în momentul de față. Chendana nu avu nevoie de nicio indicație când i-am spus să meargă acasă. Repede, chiar foarte repede, trecurăm de Stadthuys și de piața orașului. Soarele aproape că apusese, dar, deși l-am căutat pe prietenul meu, olandezul, am galopat atât de iute, încât nu am putut vedea dacă mai era acolo. Lămpile cu ulei erau deja aprinse când am ajuns acasă la noi și strălucirea lor caldă era atât de diferită de luminile reci ale morților. Strada noastră părea aproape șocant de normală, după distanțele sinuoase și schimbătoare de pe Câmpiile Morților. Stând pe drumul alb și prăfuit în fața ușii noastre grele de lemn, am simțit un tremur de ușurare, ca și cum n-aș fi plecat niciodată de acolo.

Mă temusem că un demon cu cap de bou încă mai stătea de pază, dar strada liniștită era goală. Poate că se afla în patrulare, dar un alt detaliu mă făcu să mă opresc. Fâșiile galbene de hârtii vrăjite, pe care amah și cu mine le lipisem cu greu peste fiecare ușă și fereastră, dispăruseră. Nu îmi puteam închipui că amah ar fi făcut așa ceva sau că tatei i-ar fi trecut prin cap să le înlăture. Poate că era un lucru bun, însemnând că acum puteam intra liber în casă, întrucât mă temusem că ar putea reprezenta o piedică. Cu toate acestea, mâinile îmi tremurau când am slăbit frâiele Chendanei și am descălecat.

Am trecut ușor prin ușa de la intrare. Prea ușor, spre dezamăgirea mea. Se părea că mai am foarte puțină substanță în această lume de la întoarcerea mea de pe Câmpiile Morților. Holul casei noastre era ciudat de mic în ochii mei, dar dureros de familiar. Am început să urc scările, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu am zărit nici urmă de amah, dar aproape că am luat-o la fugă pe coridor spre camera mea, atât de măcinată eram de neliniște. Ușa era întredeschisă și m-am gândit pentru o clipă că amah ar putea fi înăuntru, dar, când am intrat, nu era nimeni. Patul în care zăcuse trupul meu era gol; așternuturile erau netede și fără cute, de parcă nu dormise nimeni vreodată în el.

Cu răsuflarea tăiată, m-am prăbușit pe podea. Mă cuprinse un val de slăbiciune și l-am blestemat în tăcere. Acum nu era momentul să fiu

infirmă. M-am forțat să mă uit în jur. Nimic nu părea nelalocul lui. Câteva ornamente ședeau pe comodă; iar când am aruncat o privire sub *almirah*, ceasul de alamă al lui Tian Bai încă mai sclipea într-un ungher întunecat. Probabil că nimeni nu-l descoperise încă, ceea ce nu prea îi făcea cinste lui Ah Chun, menajera noastră, și abilităților ei de gospodină. Chiar în timp ce mă gândeam la asta, însăși Ah Chun apăru pe holul de afară cu un braț de rufe. Am ieșit în fugă după ea. Nu mă văzuse, desigur, dar atât de puternică era dorința de a vorbi cu ea, încât trebui să-mi împreunez mâinile ca să mă abțin să o apuc de umăr. Coborî scările, murmurând în șoaptă:

— Să spălăm rufele noaptea? N-am auzit niciodată așa ceva. Serios, e prea de tot!

Când trecu pe lângă atrium, apoi pe lângă sala de mese de la parter, am auzit voci. Familia se așezase la masă și, spre groaza mea, pe lângă vocea chibzuită a tatălui meu, am auzit sunetul familiar al unei voci de fată.

Masa rotundă cu suprafața de marmură era ticsită cu mâncare. Boluri de orez, platouri cu legume, chiar și un pește la aburi. În jurul mesei se aflau tatăl meu, o femeie mai în vârstă, cu fața plinuță, care îmi părea cunoscută, și eu. Cel puțin, forma fizică era a mea. M-am uitat nedumerită la ea, la această străină care îmi purta chipul. Era îmbrăcată în haine destul de ținătoare, veșminte pe care nu le recunoșteam deloc, și ciugulea delicat din mâncare. Din când în când, își înclina capul într-o parte și, când i se vorbea, scotea un râs idiot. Eu n-aș fi chicotit niciodată în felul ăsta, m-am gândit furioasă. Și totuși, nimeni nu părea să observe. Tata slăbise foarte mult, iar pielea lui marcată de semne era albicioasă și zgrunțuroasă. Cu toate acestea, era binedispus, trăgând cu ochiul la fiica lui falsă și zâmbind ușor din când în când. Cealaltă femeie vorbea.

— Li Lan, ne-am bucurat să aflăm că ți-ai revenit. Ce spaimă a tras tatăl tău!

Impostoarea mea zâmbi ca o fandosită și își plecă genele.

— Era foarte confuză când și-a venit în fire, spuse tata. Nici măcar nu m-a recunoscut o vreme.

— Darămite pe mine! râse femeia. Într-adevăr, nu te-am mai văzut de câțiva ani, Li Lan, dar m-am gândit că poate îți amintești de propria mătușă.

Nu e de mirare că îmi părea cunoscută. Această mătușă era una

dintre surorile tatălui meu, care se mutase cu soțul ei în Penang. Fiica ei fusese cea mai dragă prietenă a mea în copilărie. Nu o mai văzusem de ani de zile, dar cred că îi priise viața în Penang, pentru că se îngrășase considerabil.

— Am venit când am auzit că ești bolnavă, dar m-am minunat când te-am găsit pe picioare, și mai cu seamă logodită!

— Da, a fost un șoc și pentru mine, spuse tata. Tânărul a tot venit pe la noi, chiar dacă i-am spus că e bolnavă și nu poate să-l vadă, dar deodată, săptămâna trecută, a dat buzna și a spus că are permisiunea să se căsătorească cu ea. Din fericire, Li Lan tocmai începuse să se ridice în capul oaselor cu o zi înainte, altfel nu știu ce i-am fi spus!

Zâmbetul lui era realmente fericit. Am fost surprinsă de nodul care mi se puse în gât.

— E o partidă bună, atunci, spuse mătușa mea, aprobatoare.

— Da, foarte bună.

Tatăl meu se servi cu niște *kai lan* prăjit.

— Este băiatul acela din familia Lim. Ți amintești de el?

Mătușa mea se încruntă.

— Vrei să spui cel...

— Cel care a fost logodit cu Li Lan de la bun început.

— Oh, am crezut că au rupt logodna!

— Ce noroc că s-au răzgândit, nu-i așa?

Fata de la masă – cealaltă eu – râse ușor și întinse mâna spre peștele aburit. Lacomă, își luă fălcile succulente, partea cea mai bună, fără să se gândească să o ofere celor mai în vârstă ca ea. Mă cuprinse o furie glacială. Cunoșteam râsul acela. Înaintând spre masă, am strigat:

— Deci așa mă răsplătești, nenorocito!

Dar nimeni nu mă băgă în seamă. Continuară să mănânce și să discute calm, ca și cum eu nici nu existam. Însă ea ridică momentan capul din farfurie și făcu ochii mari. Pentru o clipă, se albi la față, după care afișă un zâmbet vag și discret. Dincolo de ochi am văzut spiritul lui Fan uitându-se pe furiș la mine. Și era clar că și ea mă vedea.

Cina a fost un chin. În agonie, mă învârteam în jurul mesei, strigând și implorând-o, dar ea nu mă lua în seamă. Era clar că, deși mă vedea, nu-mi putea auzi vocea. Fan stătea îngâmfată, înveșmântată în corpul meu fizic, mâncând ca un bou și chicotind ca o proastă ori de câte ori cineva îi vorbea. După cină, urcă la etaj, pretextând o indispoziție. M-am dus după ea, târându-mă furioasă în urma ei și certând-o până când

am răgușit. Intră în dormitorul meu și-mi închise ușa în nas. M-am străduit să intru prin ușă și am găsit-o stând în fața oglinzii, pieptănându-se și privind-și visătoare reflexia. După ce mă ignoră voit o vreme, în cele din urmă se întoarse spre mine.

— Deci ai găsit drumul de întoarcere. Sunt surprinsă. Căscă. Oh, nu are rost să urlî. Oricum nu te pot auzi. Sunt sigură că vrei să știi cum am reușit să fac asta. Ei bine, a fost foarte simplu. Întotdeauna am fost foarte curioasă în privința ta, să știi. De ce erai atât de diferită. Și, bineînțeles, nu prea am pus botul la povestea aia cu venirea ta din rai.

Am scrâșnit din dinți de furie.

— Ei bine, poate la început, recunosc ea. Dar când am ajuns pe Câmpiile Morților, te-am urmărit și ți-am găsit casa strămoșească. După aceea, am vorbit cu bătrâna concubină, cea care vocifera la adresa familiei și a mamei tale. Am aflat totul despre situația ta, deși tot nu înțelegeam cum de erai atât de diferită de restul fantomelor. Apoi te-am pierdut; nu aveam nicio idee unde te duseseseși, dar în timp ce rătăceam prin oraș, câteva zile mai târziu, am întâlnit un bătrân îngrozitor. Își spunea Maestrul Awyong și era foarte interesat de ceea ce aveam de zis despre tine.

Agrafele de păr cu care se juca fuseseră ale mamei mele și m-a durut s-o văd umblând indiferentă cu ele.

— În fine, Maestrul Awyong nu mi-a spus prea multe, în afară de faptul că bănuia că ești pe jumătate moartă. Am avut impresia că mă desconsidera. Majoritatea oamenilor o fac, să știi. Dar eu aveam propriile mele idei. Tu chiar ești proastă, spuse Fan. Eu nu mi-aș fi lăsat niciodată trupul singur așa. Mai ales un trup atât de tânăr și de frumos. Nu ai auzit de posedarea spiritelor? Nu-mi place să spun asta, dar tu arăți mult mai bine decât am arătat eu vreodată. Este păcat că nu-mi voi mai vedea iubitul, dar fizic este prea bătrân pentru mine acum. O să mă distrez atât de bine cu acest corp!

Stăteam în fața ei, atât de furioasă, încât lacrimile îmi curgeau șiroaie. Fan se strâmbă. Era ciudat să-mi văd propriile trăsături mișcându-se în feluri necunoscute, dar puteam sesiza clar spiritul lui Fan în spatele chipului meu. Era absolut exasperant.

— O, nu te uita așa! Trebuie să recunosc că aproape îmi pierdusem curajul la un moment dat. Când omul acela cu pălărie de bambus a apărut exact când eram pe punctul să intru în tunel. Dacă nu ar fi fost el, aș fi plecat fără tine, dar el m-a speriat. Însă apoi ai spus că a fost

devorat de păsări. Așa că totul mi-a mers ca la carte, chiar și ieșirea din tunel. Când ți-am spus că există o ușă către cartierul negustoresc, te-ai arătat mult prea interesată și, bineînțeles, odată ce am aflat unde era casa ta în Câmpiile Morților, a fost ușor să o gădesc aici.

Își întoarse nepăsătoare capul.

— Acum cred că ar fi mai bine să pleci. Nu poți face nimic aici. Iar spiritul tău va deveni din ce în ce mai slab, până când vei dispărea. Nu am de gând să mai vorbesc cu tine.

M-am năpustit asupra ei sperând că aş putea cumva să-i desprind spiritul străin din carnea mea, dar nu s-a întâmplat nimic. Fan pur și simplu închise ochii – ochii *mei* – și se întinse pe pat. După un timp, mi-am dat seama că adormise.

În noaptea aceea, am stat lângă trupul meu ore întregi, uitându-mă cum dormea Fan somnul netulburat al celor lipsiți de conștiință. Am încercat din nou și din nou să mă scufund în trupul meu, să mă cuibăresc în carnea aceea mângâietoare care, chiar și după strămutarea mea, îmi adăpostise spiritul obosit și îmi oferise un răgaz. Dar n-a fost să fie așa. Corpul meu se comporta acum precum corpul oricărei alte persoane vii. Mă respingea. M-am tot învârtit în cerc până când am obosit atât de tare, încât m-am prăbușit pe podea, copleșită de suferință și de muștrări de conștiință. De ce, de ce îmi lăsasem trupul singur? Fan avea dreptate, fusese o prostie din partea mea. Crezusem că pot să-mi rezolv singură problemele; nici măcar nu mă gândisem la posibilitatea ca un alt spirit să-l posede.

Nu înțelegeam cum reușise Fan să pună stăpânire pe corpul meu când eu însămi nu puteam. Și cum de intrase în casa noastră, care fusese protejată cu hârtii vrăjite împotriva invaziei spiritelor? Oare cunoștea ea vreo artă ocultă care mie îmi era străină? Un gând mă ridică brusc în picioare. Trebuia să mă duc la medium. Mediumul de la templul Sam Poh Kong, care îmi dăduse hârtiile vrăjite. Îmi spusese că ea poate vedea fantome. Poate avea cum să mă ajute. Fusesem atât de distrasă atunci când mă desprinsesem de corpul meu, încât nu mă gândisem la ea, ci doar să urmăresc firul care mă dusesese la Tian Bai, iar apoi am dat dintr-una într-alta. Trebuia să o văd cât mai repede posibil. La urma urmei, chiar și Er Lang avusese nevoie de serviciile ei. Gândul la Er Lang mă adânci din nou în suferință. Fan tocmai zisese că o speriasse pe Câmpiile Morților și mi-am dorit din toată inima să fie

Încă alături de mine. Dacă ar fi fost, m-am gândit cu amărăciune, ea nu ar fi îndrăznit niciodată să facă așa ceva. Dar el nu mai era și, din proprie neatenție, din proprie prostie, am condus-o pe Fan la mine acasă. Er Lang ar fi subliniat fără îndoială acest lucru, deși, dacă i-aș putea auzi din nou vocea, aș asculta cu plăcere chiar și cele mai caustice comentarii. Scoțându-i solzul, am suflat în el, dar, ca de obicei, nu am primit niciun răspuns. Inevitabil, pleoapele mi se închiseră; eram atât de obosită, încât m-am ghemuit într-un colț ca un câine și am adormit.

Când m-am trezit, camera era goală. Fan plecase, dar mai rămăseseră urme ale prezenței ei. O parte din pudra de față era vărsată neglijent, iar hainele pe care le purtase cu o seară înainte zăceau împrăștiate prin cameră. Eu nu aș fi făcut niciodată așa ceva. Amah mă învățase de mică să fiu îngrijită și ordonată. Chiar în timp ce mă gândeam la asta, amah însăși intră tropăind în cameră. Imaginea ei, atât de micuță și ofilită, mă bucură mai mult decât aș putea exprima în cuvinte. Îmi lipsise mai mult decât mi-aș fi putut imagina. Chiar și mormăielile și cicălelile ei îmi erau dragi acum că eram atât de departe de ea. Ca și tata, părea mai frământată de griji, mai mărunț, de parcă ar fi înaintat constant spre stadiul de păpușă.

— Amah! am spus, urmărind-o umblând de colo-colo.

Dar ea nu mă băgă în seamă; strângea hainele și făcea patul. Curăța măsuța de toaletă de pudră de față și puse deoparte borcanele de fard și agrafele de păr pe care le lăsase Fan. Colțurile gurii i se lăsară în jos, dezaprobatore, dar nu făcu niciun comentariu cu voce tare. Oare știa că e vorba de o impotografie? Speram din tot sufletul că da. Apoi mi-am amintit de altcineva care m-ar putea ajuta. Am pornit repede pe coridor după amah, dar abia am făcut doi pași că mă și cuprinse o nouă stare de slăbiciune. Cu mâinile tremurânde, m-am forțat să mă ridic în picioare, doar pentru a fi hipnotizată de lumina soarelui care intra pe fereastră. Acum, degetele mele erau complet transparente. Am scos un strigăt de disperare.

Nu știu cât am stat acolo, strângându-mi mâinile. Soarele se mișca deasupra, dar pentru mine timpul s-a oprit. Existența mea fusese redusă la un singur punct, un fir de praf care se întrezărea prin substanța dezintegrată a mâinii mele. În acel moment, nu mai conta dacă aveam sau nu un trecut sau cine îmi făcuse rău. Mă rodea doar faptul că nu mai aveam niciun viitor; spiritul meu se risipea ca un abur.

Trecu mult timp până mi-am revenit în simțiri, iar când am făcut-o, horcăind și tremurând, am fost îngrozită de cât timp pierdusem. Mi-am amintit de fantomele înfometate și de cum stăteau nemișcate ore sau chiar zile în șir. Singură, neîngropată, fără ritualuri funerare, pentru că nimeni nu știa că spiritul meu rățăcea, aveam să fiu pierdută pentru totdeauna, condamnată să plutesc în derivă până la sfârșitul veacurilor.

În cele din urmă, m-am scuturat. Numai gândul în sine a presupus un mare efort, dar până la urmă m-am târât pe coridor. Când am trecut prin sufragerie, am văzut-o pe Fan stând cu spatele la ușă într-un scaun de ratan. Amah ședea în apropiere și cosea ceva, cu buzele strânse deasupra aței. Șocată, am văzut că era bucata de batic pe care Yan Hong mi-o trimisese după ce câștigasem concursul de pus ață în ac ținut la conacul Lim și despre care aveam senzația că se întâmplase tare de mult. Acum părea că amah o transforma într-un *sarong* care să se asorteze cu o *kebaya*. Am prins finalul convorbirii cu Fan.

— Te-am rugat să o termini până azi și încă nu e gata.

— De ce te grăbești? Întrebă amah cu asprime. Încă nu ești în stare să ieși în oraș.

— Da, dar s-ar putea ca el să vină din nou. De fapt, sunt sigură că va veni astăzi.

Am încremenit, având o bănuială îngrozitoare. Fan oftă și își netezi obsesiv părul (părul *meu*), ca o femeie care mângâie blana unei pisici.

— Serios, am fost surprinsă de cât de atrăgător e.

— Surprinsă? spuse amah. Nu ai suspinat după el săptămâni întregi înainte să te îmbolnăvești?

— O... da, cred că da. Adu-mi o cană cu apă, te rog.

Amah se ridică ascultătoare. Am fost uimită de această consimțire docilă, dar la ușă se opri.

— Vrei apă caldă sau rece?

— Caldă, bineînțeles. Trebuie să am grijă de mine.

Nu îi vedeam fața lui Fan, dar îi intuiam expresia îngâmfată. Lui amah îi zvâcni un mușchi din obraz.

— Așa este, spuse ea. Întotdeauna preferi apa fierbinte.

Habar n-aveam ce o determinase pe amah să spună asta. Ea știa foarte bine că uram băuturile fierbinți și mă certase adesea, în copilărie, pentru că îmi răceam umorile din corp cu apă rece de la fântâna din curtea din spate sau pentru că sfărâmam bucățele de

gheață cumpărată de tata la ocazii rare. Amah coborî pe coridorul care ducea spre bucătărie, iar eu m-am luat după ea. Mai era o persoană pe care speram să o văd.

În bucătăria familiară și întunecată, cu ferestrele umbrite de arborele de carambola²⁸ de afară, Moș Wong stătea la masa aspră de lemn și curăța castane de apă. Amah se întinse spre ceainicul de lângă aragaz și îl pipăi cu dosul mâinii. Cu un mormăit, turnă puțină apă caldă într-o ceașcă de ceai.

— Ai greșit ceașca, spuse Moș Wong.

Era adevărat. Nu era ceașca pe care eram obișnuită să o folosesc, dar amah ridică din umeri și o puse pe o tăviță. Moș Wong ridică capul când trecu pe lângă el și atunci mă zări. La început păru uimit, apoi miji ochii, de parcă nu era pe deplin convins la ce se uita.

— Moș Wong, eu sunt! am strigat. Totuși, continuă să mă fixeze cu privirea ca și cum ar fi fost nedumerit. Nu mă vezi?

— Ce s-a întâmplat? întrebă în cele din urmă, apoi, spuse alarmat: Ai murit?

— Nu, nu am murit. Dar aceea nu sunt eu! Trebuie să le spui tuturor!

— Despre ce vorbești?

Mă bâlbâiam, rosteam cuvintele alandala din cauza nerăbdării. Moș Wong își încreți fruntea, în timp ce încerca să urmărească firul povestirii mele, ținând cuțitul de bucătărie suspendat în aer.

— Stai, stai, stai, spuse el. Vrei să spui că un alt spirit îți posedă trupul?

Când am încuviințat din cap, a scăpat cuțitul cu un zdrăngănit și și-a trântit mâna pe masa din bucătărie.

— *Aiya!* Domniță, ți-am spus să nu umbli aiurea! Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Și eram cu toții atât de fericiți că ți-ai revenit. *Sum liao!* E un lucru îngrozitor. Se frecă zdravăn pe față, tot mormăind în

²⁸ Arborele de carambola este un arbore mic, cu o înălțime cuprinsă între 3 și 5 metri, care crește în țările cu climă tropicală și subtropicală. Aparține familiei Oxalidaceae; crește sălbatic în unele zone din Sri Lanka, Malaysia, Filipine și India. Cultivarea acestor copaci a contribuit la aclimatizarea plantei, astfel că aceasta este cultivată în prezent în Australia, Israel, în unele țări din America de Sud și în Africa de Vest. Dar Malaysia rămâne lider în ceea ce privește randamentul și vânzările. De acolo, este livrat în Europa și Asia. Carambola se mai numește și fructul steluță (n. red.).

sinea lui, apoi mă certă până când am izbucnit în lacrimi. Ți-am spus eu! Te-am avertizat să nu pleci și să nu-ți părăsești corpul!

— Știu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Toate marile năzuințe pe care le avusesem în legătură cu salvarea mea se năruiră.

— Sincer, nu știu ce să fac, oftă Moș Wong. Aș putea să-i spun tatălui tău.

— Tata refuză să creadă în fantome, am spus eu necăjită.

— Însă amah a ta s-ar putea să mă creadă.

— Crezi?

— Se poartă ciudat de când ți-ai revenit. Nu că eu aș fi apucat să te văd prea mult în ultima săptămână. Am crezut că ești bolnavă și că de aceea nu ai venit la bucătărie. Dar acum, că mă gândesc mai bine, poate că ea bănuiește.

Speranța înflori în inima mea.

— Poți să-i spui?

— O să fac tot ce pot. Dar asta nu-ți rezolvă problema.

— Nu putem găsi un exorcist?

— Putem încerca. Dar spiritul tău nu pare să fie într-o formă prea bună.

Am aprobat din cap fără cuvinte. Era atât de evident chiar și pentru Moș Wong că îmi pierdusem substanța? Iar acum că nu mă mai puteam odihni în trupul meu, deteriorarea mea în această stare de moartă pe jumătate se accelera. Chiar dacă Moș Wong nu ar fi fost analfabet, mă îndoiam că ofrandele de mâncare aduse unei tăblițe a sufletului ar fi putut să o curme.

— De aceea am crezut că ai murit adineauri, îmi zise fără menajamente.

— Am fost pe Câmpiile Morților, am zis. Mi-am văzut mama.

Făcu ochii mari.

— Te-ai dus? Cum a fost acolo? apoi ridică mâna: Nu, nu-mi spune. Nu e bine pentru cei vii să afle prea multe despre morți. Cum te-a găsit spiritul ăsta?

Supărată, i-am explicat cum o condusesem pe Fan aici, fără să vreau.

— Mi s-a părut ciudat că primul lucru pe care l-ai făcut când ți-ai revenit a fost să ceri ca toate hârtiile galbene vrăjite să fie îndepărtate de la ferestre. Ei bine, probabil că și eu sunt vinovat. Oftă și își frecă capul cărunt. Când ai plecat, mi-a fost teamă că nu te vei putea

Întoarce, așa că am dat jos o hârtie de la fereastra cămării, în speranța că ai putea găsi o cale de intrare. A fost greșeala mea, din câte văd. Am crezut că pot supraveghea fereastra aceea, întrucât este în bucătărie, dar e clar că am dat greș.

Ochii i se umplură de lacrimi. Brusc, Moș Wong se lovi cu fruntea de masă.

— Și eu sunt de vină pentru situația asta!

— Ce se întâmplă?

Era Ah Chun, menajera noastră. Trebuie să fi fost plecată cu vreo treabă, pentru că într-o mână căra un bol emailat plin cu flori de mazăre albastră. Văzându-l pe Moș Wong că o privește încruntat, se bâlbâi:

— Nu am vrut să întârzii. M-am dus la familia Chan să culeg *bunga telang*. Știi că voiai să faci *pulut tai tai* pentru tânăra stăpână, dar am auzit cea mai uimitoare poveste!

Moș Wong continuă să se uite urât la ea ca năuc, dar vorbe mai departe.

— Au spus că această casă e bântuită! Eu am știut asta dintotdeauna!

Familia Chan erau vecinii noștri, la trei case mai jos. Zidul curții lor din spate era acoperit cu florile albastre agățătoare ale unui tip de mazăre. Acestea erau foarte căutate pentru prepararea prăjiturilor de orez cleios cu *kaya*. Lui Ah Chun îi plăcea să meargă la ei, deoarece bucătăreasa lor era o mare bârfitoare.

— *Cheh!* spuse Moș Wong. Ar trebui să încetezi să mai ascuți asemenea prostii.

Dar Ah Chun observase semnul roșu de pe fruntea lui Moș Wong.

— De ce te loveai cu capul de masă? Îl întrebă.

— A fost un accident, îi răspunse nervos.

— Dar vorbeai cu cineva. Te-am auzit de pe culoar.

El se încruntă atât de hidos, că o făcu să clipească, dar apoi continuă:

— În fine, au spus că cineva a văzut spirite intrând și ieșind din casa noastră!

— Ce fel de spirite?

— Niște grozăvii cu capete de vacă și dinți de câine. Și, pe lângă ele, o femeie cu un aer răutăcios. Nu mai vreau să stau aici!

— Întreb-o cine era femeia aceea! i-am spus lui Moș Wong. În

inima mea, simţeam o teamă cumplită că era vorba de mine.

— Nu vorbeau despre domnişoară noastră, nu-i așa? spuse Moş Wong.

— O, nu! Au spus că e vorba despre altcineva. Cu faţa trasă, ca un cadavru. Bucătăreasa a auzit asta de la un vânzător ambulant care pretinde că vede spirite.

Mi-am amintit de aspectul mumificat pe care îl avea Fan când am întâlnit-o prima oară, ca şi cum pielea i se desprinsese de pe oase.

— Ea este! i-am spus lui Moş Wong.

— Despre ce vorbeşti? mormăi el.

— Eu îţi spun doar ce am auzit, mai zise Ah Chun cu un aer de martiră. Dar bineînţeles că nu mă crezi. Vreau să mă duc acasă.

— Aşteaptă, spuse Moş Wong. Poate că ai dreptate. Ar trebui să-i spui lui amah. Şi stăpânului.

Ah Chun se holbă la el de parcă i-ar fi crescut o coadă.

— Să-i spun stăpânului?

— Îi voi spune şi eu, zise Moş Wong. Dacă tot vom avea o nuntă, poate că ar trebui să facem mai întâi o exorcizare.

— Eşti nebun? spuse ea. Ăsta este ultimul lucru pe care vrea să-l audă cineva înainte de o nuntă!

— Şi ce dacă? Spune-le şi gata.

— Şi să-mi pierd slujba?

— Parcă spuneai că vrei să te întorci în satul tău.

Ah Chun se uită urât la el.

— Nu-mi pune cuvinte în gură.

Se îndepărtă pe coridor, uitând bolul de flori pe masă.

— Ei bine, are dreptate, spuse Moş Wong. Nimeni nu va dori să facă o exorcizare cu atât de puţin timp înainte de o nuntă.

— Ce contează? am întrebat eu. Să anuleze nunta.

— Chiar asta vrei?

Moş Wong mă ţintui cu o privire curios de compătimitoare.

— Nu vreau ca ea să se mărite cu el!

Moş Wong oftă.

— Domniţă, dacă se anulează nunta, crezi că te mai poţi căsători tu cu el?

Cuvintele lui mă arseră ca un fier încins. Mi-am plecat capul ruşinată. Era adevărat că păstrasem în inima mea acest vis copilăresc cu Tian Bai. Şi încă nu ştiam nici măcar dacă e un criminal. Uneori mă

Întrebam de ce îmi ocupă atât de mult gândurile; nici măcar nu puteam spune dacă e vorba despre dragoste. Dintr-un motiv sau altul, îmi veni în minte imaginea lui Er Lang. În ultima vreme, mă trezeam adesea că fac tot felul de comentarii imaginare în fața lui. Astfel de gânduri mă consolau în singurătatea mea, deși poate că aceasta era doar o dovadă în plus că spiritul meu fragil se destrăma. În cazul de față, Er Lang din mintea mea se mulțumea să ridice o sprânceană nevăzută, după care se îndepărta. Nu îmi era de niciun ajutor. Dar Moș Wong grăi din nou.

— Știu că sună dur, dar cum îți vei recupera corpul? Nu am auzit niciodată de un caz ca al tău, în care spiritul să fi fost separat fără voia lui de trup. De obicei, acest lucru se întâmplă pentru că spiritul nu dorește să se întoarcă.

— Crezi că am fost blestemată?

— Ți-am spus că nu mă pricep prea bine la astfel de lucruri. Am încercat să le evit toată viața.

— Îmi pare rău.

Nu le-am cauzat decât probleme oamenilor din jurul meu. Chiar și Er Lang a pierit de dragul meu. Cu fiecare clipă care trecea, mă disprețuiam tot mai mult.

— Nu mai face fața asta necăjită, spuse Moș Wong pe un ton aspru. Doar că nu vreau să fii nerealistă.

M-am uitat în jos, clipind din ochi pentru a-mi stăvili lacrimile.

— Am să-i spun chiar eu lui amah a ta.

— Spune-i să ia legătura cu mediumul! Cel de la templul Sam Poh Kung.

— Ești sigură că vrei să faci asta? Dacă vine un medium, s-ar putea să nu mai avem niciun cuvânt de spus cu privire la ce hotărăște să facă.

— Nu poți să-i spui tu?

— Un medium se ghidează după alte reguli. Noi, oamenii obișnuiți, nu știm ce fel de echilibru spiritual poate alege ea să mențină. În sfârșit, s-ar putea ca totul să fie spre binele tuturor până la urmă.

— Ce vrei să spui? am întrebat încet.

— Domniță, mediumul ar putea hotărî să te exorcizeze și pe tine.

CAPITOLUL 33

CUVINTELE LUI MOȘ WONG nu-mi dădeau pace în timp ce mă plimbam de colo-colo, observând ca paralizată diversele activități casnice care se desfășurau ca și cum eu nu aş fi plecat niciodată. Într-un fel, nu plecasem. Corpul meu era încă acolo, ocupat de Fan. Aceasta îşi petrecea exagerat de mult timp alegând haine, dându-se cu pudră şi fard şi cerându-le diverse lucruri servitorilor. Nu mai încăpea nicio îndoială că avea o predispoziție înăscută de a fi nevasta unui om bogat. Am încercat să vorbesc cu ea, să o implor, să negociez şi să o rog, dar m-a ignorat. I-a fost destul de uşor, dat fiind că nu-mi putea auzi vocea.

Nu se mai întâmplă nimic în timpul zilei, în afară de faptul că am suferit un alt atac dureros şi debilitant, în urma căruia am fost aşa de slăbită, încât nu am putut decât să mă chircesc într-un colţ. Moș Wong avea dreptate; corpul meu spiritual se stinge cu iuţea. Nu ştiam dacă îşi găsisese timp să vorbească cu amah şi am cugetat la cele spuse de el. Oare, în adâncul inimii mele, nu-mi dorisem cu adevărat să mă întorc la sinele meu fizic şi din cauza asta fusesem despărţită de el? Gândul mă umplu de nelinişte, ca şi dispariția demonilor cu cap de bou, deşi era posibil ca Lim Tian Ching să-i fi chemat când mă ţinuse prizonieră pe Câmpiile Morţilor.

La apusul soarelui, m-am strecurat iar afară din casă. Nu mai suportam să stau lângă Fan. Îmi dădeam seama acum cât de puţin îmi apreciasem corpul cât timp îl avusesem, gândindu-mă rareori la el, în afară de a-mi împleti părul sau de a-mi schimba hainele în grabă. Fan, pe de altă parte, îşi petrecea ore întregi rujându-se şi privind-se în oglindă, ţuguindu-şi buzele şi testând diverse ipostaze seducătoare. În ciuda dispreţului meu, nu m-am putut abţine să nu remarc cât de atrăgătoare arăta. Poate că şi eu ar fi trebuit să-mi petrec mai mult timp aplicându-mi pe ten pudră de orez, în straturi subţiri. Dar atunci încă nu îl cunoscusem pe Tian Bai. Gândul la el, la Fan apăsându-şi buzele pe ale lui, îmi făcea sângele să fiarbă. Eram atât de furioasă, încât aproape că îmi doream ca el să fie, într-adevăr, un criminal. Dacă o sugruma, ei bine, aşa îi trebuia! Dar astfel de gânduri mă umpleau de vinovăție. Amah se ferea întotdeauna să dea glas nenorocirilor, temându-se că astfel s-ar transforma în realitate. Mi-am spus că nu

cred în astfel de superstiții, deși, oricum, aproape tot ceea ce ar fi putut merge prost în situația mea se petrecuse deja. Mi-am apăsât mâinile în orbitele ochilor, observând deznădăjduită că strălucirea slabă pe care forma mea spirituală o emitea în amurg se întetise. Sigur puteam să am încredere în Tian Bai. Uimirea lui fusese atât de justă, atât de plauzibilă, încât ar fi trebuit să nu mă mai îndoiesc de el. Poate că Lim Tian Ching murise pur și simplu de febră. Și chiar dacă nu ar fi fost așa, Yan Hong avusese, în aceeași măsură, un motiv și o oportunitate. De fapt, dacă ar fi fost vinovată, bănuiam că Tian Bai ar fi protejat-o, căci păreau atât de apropiati.

Chiar în timp ce mă gândeam la asta, am fost surprinsă de sosirea unei ricșe. Nu-mi puteam imagina cine ar putea veni în vizită la ora asta, când mi-am dat seama că era nimeni altul decât Tian Bai. Amah deschise ușa și, strângând din buze, arătă spre camera din față. Era cât pe ce să-l însoțesc înăuntru, dar, dat fiind că Fan mă putea vedea, m-am răzgândit. Mâinile îmi tremurau când m-am lipit de fereastră, ascunzându-mă în structura peretelui. El, mai presus de toți oamenii, trebuia să-și dea seama că e o impotografie. Dacă mă cunoștea cu adevărat, trebuia să știe. Nu suportam să nu bănuiască nimic. Fan sosi repezitor. Schiță un zâmbet sfios și, spre groaza mea, alergă direct în brațele lui Tian Bai cu un aer de familiaritate. Văzând-o pe amah încă în picioare în colțul camerei, se încruntă și îi spuse să plece.

— Li Lan, zise Tian Bai cu o oarecare jenă. Nu trebuie să fii atât de nerăbdătoare.

— Baba aia băgăcioasă!

— E amah a ta, nu mi-ai spus că ea te-a crescut?

Fan își întoarse fața într-o parte și se bosumflă, astfel că buzele ei semănau cu un boboc de floare. Numai eu știam cât timp îi luase să perfecționeze această expresie facială.

— Mi-ai adus un cadou?

Tian Bai scoase din buzunar un pachetel de hârtie roz, cu un surâs îngăduitor. Ea îl rupse și îl desfăcu, chițâind:

— Un colier de aur!

Am fost atât de copleșită de gelozie, încât mi se întunecă vederea. Oare Tian Bai nu observase că ea nu eram eu? Cum putea fi atât de prost! În timp ce mă uitam, ea se întoarse cu spatele și își dezveli ceafa.

— Pune-mi-l!

Mâinile lui Tian Bai îi puseră colierul în jurul grumazului, zăbovind

pe pielea catifelată. Nu-i puteam citi expresia, căci era cu fața întoarsă, dar degetele lui îi urmăreau rotunjimea gâtului. Avea părul prins sus, într-o coafură sofisticată, spre deosebire de împletiturile de școlăriță cu care eram eu obișnuită. El i-l ridică cu degetele, desfăcând și revărsând șuvițele. Tian Bai își îngropă fața în părul ei, așa cum făcuse cu mine în vis. Distrusă, mi-am acoperit ochii. Aveam o durere aprigă în piept. Am vrut să strig, să-l smulg din brațele ei. Să mă uit la ei era un chin pentru mine, mai rău decât torturile iadului. Dar, în timp ce mă frecam la ochi, l-am auzit vorbind încet.

— Te-am visat ieri.

Când Fan își încolăci brațele în jurul lui, am încremenit. Ea înțelegea mai bine decât oricine ce însemna să fii vizitat de un spirit în vis.

— Ce s-a întâmplat? gânduri.

— Ai spus niște lucruri ciudate.

— Zău? Tonul ei era mai tăios. Ce fel de lucruri?

Tian Bai își răsuci pe deget o șuviță din părul ei.

— Doar niște lucruri bizare. Despre vărul meu.

Fan își miji ochii.

— M-am comportat diferit? Ți-am spus să nu ai încredere în mine?

— E ciudat să spui asta, zise Tian Bai. De ce crezi că s-ar fi putut întâmpla așa ceva?

Tonul lui părea tensionat, dar îmi era greu să-mi dau seama fără să-i văd fața.

Ochii lui Fan se rotiră acuzator prin cameră, căutând forma mea spirituală. Eram bucuroasă că mă ascunsesem bine.

— Nu știu, spuse ea. Pari tulburat. Hai, spune-mi.

Îl mângâie pe braț.

— Vreau să-mi povestești totul.

— De ce?

Poate că era doar închipuirea mea, dar Tian Bai părea rece.

— Pentru că visele te pot păcăli. Pot fi mâna unor spirite rele care te mint.

— Chiar crezi asta?

— Nu trebuie să subestimezi astfel de creaturi. Deci nu vrei să-mi spui despre ce a fost visul tău?

— În visul meu mi-ai pus o întrebare ciudată.

Fan era în alertă acum și corpul ei era mai degrabă încordat decât seducător.

— Zău?

— M-ai întrebat dacă sunt un criminal, spuse Tian Bai încet.

Indiferent la ce se aștepta, nu era asta. Fan se holbă la el, dar el îi susținu privirea cu vigilență. Îmi venea să izbucnesc într-un râs isteric.

Fan își reveni prima.

— Ei bine! spuse ea. Mă bucur că a fost doar un vis. Își frecă fața de umărul lui ca o pisică. Probabil că este un spirit malefic. O să-ți dau un talisman ca să-l ții la distanță.

Expresia lui Tian Bai era impenetrabilă.

— Știi că nu cred în farmece.

— Nu fi prostuț! Vom merge împreună la templu și vom lua unul. Și poate ni se va prezice și o zi norocoasă de nuntă.

Mi-am ținut răsuflarea. Ea nu știa că el e catolic, dar exact când mă gândeam la asta, Fan îi zâmbi fermecător. Cum de nu-mi dădusem seama niciodată ce armă poate fi un zâmbet? Însă felul în care o privea, aproape iscoditor, mă făcu să mă simt incomod. La urma urmei, din câte știa el, eu eram ea. Îi înclină fața cu o mână și o examinează.

— Li Lan, dacă te căsătorești cu mine, vreau să știi că mă aștept ca soția mea să mă susțină.

— Bineînțeles că am încredere în tine!

Râse stingerită. El nu spuse nimic, dar după un timp își lăsă mâna în jos. Ea continuă să-l lingusească, dar privirea fulgerătoare pe care i-am surprins-o în ochi mă neliniști. Întotdeauna îl asociasem pe Tian Bai cu buna dispoziție. Într-adevăr, mina lui deschisă și plăcută era unul dintre farmecele sale principale. Însă, în stare de repaus, fața lui era ca o carte închisă.

Nu am mai putut rămâne mult timp după aceea. Stăteau împreună în camera din față, ca orice cuplu de îndrăgostiți, vorbind despre lucruri mărunte. Poate că nu aveau cum să-și spună prea multe pentru că amah reapăru în tăcere și stătea chiar în fața ușii. Fan avea grijă să se sprijine de el, mângâindu-i brațul cu orice ocazie, smulgându-i prin asta și prin multe întrebări admirative un zâmbet îngăduitor. Cu măiestrie, își puse în evidență rotunjimile corpului pe care eu nu îl apreciasem îndeajuns. Eu aș fi stat nemișcată, ca o școlăriță, în apropierea lui, dar ea nu avea astfel de inhibiții. La un moment dat, când amah s-a îndepărtat, Fan s-a apropiat de el cu fața în sus și buzele întredeschise, o invitație căreia el nu i-a putut rezista. Am văzut cum

Tian Bai i-a furat un sărut și cum i-a zâmbit ea, trecându-și rapid limba peste buze. Era mult mai experimentată decât mine. Eram atât de supărată, încât nu-mi mai dădeam seama dacă îmi imaginam anumite insinuări și dedesubturi. În cele din urmă, m-am forțat să-mi întorc spatele. Odată ieșită în stradă, am chemat-o pe Chendana, simțind o urmă de remușcare pentru că o lăsasem afară atât de mult timp. Micuța mea iapă îmi atinse mâna cu botul ei moale și, pentru o vreme, m-am lipit de ea.

Am vrut să aștept și să-l urmăresc pe Tian Bai până când avea să adoarmă. Dar, în timp ce stăteam amărâtă în pragul ușii, m-am întrebat dacă e corect să continui să-l urmăresc, să-i invaderez și să-i modific visele. Dacă aș fi făcut-o, nu aș fi fost cu nimic mai bună decât Lim Tian Ching. Ce bine era dacă i-aș fi spus lui Tian Bai despre starea mea când am avut ocazia. Să-i explic lucrurile acum era ciudat, mai ales că îl acuzasem de crimă ultima dată.

În schimb, m-am hotărât să caut mediumul de la templul Sam Poh Kung. Nu puteam suporta să aștept afară în timp ce Fan își apăsă coapsa de a lui. Chiar dacă vorbele lui Moș Wong despre exorcizare mă tulburau, orice era mai bun decât această semi-existență. Cuprinzându-mi genunchii cu brațele, m-am gândit cum mă ținuse Er Lang de mână în tăcere pe Câmpiile Morților și cum strângerea lui atenuase teroarea pe care o simțisem atunci. Să mor acum mi se părea de o singurătate de nedescris. Oare îl voi mai vedea vreodată pe el sau pe mama sau îmi voi pierde mințile odată cu substanța, devenind un strigoi neîngropat precum fantomele înfometate? M-am întrebat dacă recente mele crize de neatenție erau simptome ale acestei schimbări și dacă, în cele din urmă, voi fi redusă la un vârtej de emoții reziduale. Totuși, tremuram la gândul de a părăsi această lume. Lăsasem prea multe lucruri neterminate – sufletul meu era plin de dorințe și de năzuințe neîmplinite.

Noaptea devenea tot mai întunecată și începură să-și facă apariția luminile spiritelor. Una câte una, își aprindeau focul palid și fantomatic. Unele erau albe, altele roșii sau portocalii, iar multe erau de același verde sinistru care o caracterizase pe Fan. Apariția lor tăcută, ca un foc spectral de artificii, mi-a ridicat părul de pe ceafă, chiar dacă abia mă întorsesem de pe Câmpiile Morților. Se vedea că aceste spirite erau diferite de cele pe care le întâlнисem acolo. Este adevărat, printre ele rătăceau și fantome omenești, dar unele erau

creaturi ciudate pe care nu le văzusem niciodată. Erau forme de copaci și de plante, făpturi minuscule și iuți și capete neînsuflețite, care târau după ele șuvițe lungi de păr. Unele aveau coarne și ochi bulbucăți, iar altele erau pur și simplu ceață sau vaporii. Nu mă băgau în seamă, dar îmi era teamă că în curând, foarte curând, aveau să mă observe.

Am părăsit orașul fără incidente și am început să ne croim drum printre cimitire către Bukit China și templul Sam Poh Kong. În întuneric, mormintele se ridicau în jurul nostru ca niște căsuțe goale. Îngrozită că aveam să întâlnesc stafii înfometate sau chiar ceva mai rău, am regretat graba cu care plecasem de acasă. Dacă s-ar fi năpustit ceva asupra mea, așa slăbită cum eram, aș fi fost complet lipsită de apărare. Cu toate acestea, nu am văzut nici urmă de lumină a spiritelor printre movilele tăcute. Eram prea departe de oraș și toți cei care fuseseră înmormântați cu o astfel de ceremonie plecaseră de mult pe Câmpiile Morților. Și totuși, această singurătate mă înfioră până în măduva oaselor. Singură în întuneric, am rătăcit o veșnicie printre morminte. Cu amărăciune, m-am gândit la nemulțumirile mele și la felul în care eu și Fan făcuserăm schimb de locuri. Existau atât de multe paralele ciudate între lumea celor vii și cea a morților. Oare câte fantome simțiseră asta până atunci? M-am cutremurat la gândul că intrasem în rândul lor.

Răsări luna. Lumina ei argintie și tremurătoare strălucea pe mormintele tăcute, punând în evidență numele celor morți de mult. Mai bine să fiu exorcizată, m-am gândit. Atât eu, cât și Fan, trebuia să rupem legăturile cu această viață. Dar îmi era teamă, în ciuda hotărârii mele. Chendana înainta cu pași fermi, urmând drumul îngust care se desfășura ca o panglică de lumină selenară. În acel moment, mă cuprinse durerea, aceeași agonie care mă sfâșiasse și mai înainte. Atacurile deveneau din ce în ce mai frecvente, iar durata lor mai lungă. Niciodată însă nu mai avusesem unul atât de nemilos. Abia puteam să gândesc. O slăbiciune paralizantă puse stăpânire pe mine, așa că am alunecat de pe spatele Chendanei și m-am prăbușit în iarba înaltă de lângă cărare. În timp ce zăceam acolo, ceva ascuțit mi s-a înfipt în coastă. După multă vreme, mi-am adunat forțele și l-am scos. Solzul de la Er Lang. Strălucea în lumina lunii, deși nu îmi dădeam seama dacă era doar o reflexie. L-am dus la buze și, cu o răsuflare firavă, am suflat în el fără nicio speranță.

CAPITOLUL 34

ADIA VÂNTUL. Un vânt care zgâlțâia frunzele și făcea ca iarba elefantului să fluture ca niște stegulețe fantomatice. Cădeau stropi de ploaie. M-am întrebat fără vlagă dacă nu cumva se apropia un muson și dacă devenisem atât de efemeră încât urma să fiu suflată până în Marea Chinei de Sud.

— Dacă nu te ridici, o să te sufle vântul.

Am deschis ochii în fața unor picioare elegante.

— Er Lang?

Se aplecă, iar pălăria enormă de bambus aproape că acoperea cerul nopții. Eram atât de fericită să-l văd, încât nu puteam vorbi.

— Te bucuri să mă vezi sau ești îngrozită?

Glasul lui frumos chiar părea curios.

— Bineînțeles că mă bucur să te văd! am spus cu voce stinsă. Prostule! Am crezut că ai murit.

El râse.

— Nu sunt atât de ușor de ucis. Deși a fost cât pe ce.

— Arăți bine.

M-am chinuit să mă ridic. Într-adevăr, așa era. Arăta exact ca atunci când îl întâlnisem prima oară; nici hainele lui nu mai erau sfâșiate și arse, așa cum fuseseră pe Câmpiile Morților.

— Acesta este corpul meu fizic, spuse el. Dar tu ești într-o stare foarte proastă.

Mi-am ridicat mâinile. Erau complet transparente acum.

— Sunt pe ducă.

— Da. Vocea lui era calmă.

Mă cuprinse o pace curioasă acum că ajunsesem la capătul drumului. M-am întrebat dacă era un efect secundar al morții sau se datora faptului că Er Lang era aici și nu mă mai simțeam neliniștită.

— Unde te-ai dus? am șoptit. Te-am chemat, dar nu ai venit.

— A durat ceva timp până mi-am revenit. Apoi, bineînțeles, m-am dus să-mi prezint raportul.

— Și ce au spus?

— Cazul este în curs de desfășurare, dar acum avem o serie de dovezi, datorită scrisorii pe care ai obținut-o. Au început demersurile împotriva Maestrului Awyong și a familiei Lim.

— Mă bucur, deși până la urmă mi-a părut rău pentru Lim Tian Ching. Îl foloseau ca pe o unealtă pentru treburile lor murdare.

— Foarte frumos din partea ta, având în vedere că tu urma să fii despăgubirea lui.

Am sesizat ironia din vocea lui Er Lang, dar eram prea slăbită pentru a-i da o replică. În plus, aveam alte lucruri pe cap.

— A spus ceva despre înaintarea unei acuzații de crimă împotriva lui Tian Bai. Este un caz legitim?

Er Lang făcu o pauză.

— Nu este sub jurisdicția mea. Vrei să mă interesez?

— Te rog.

— De ce ești atât de docilă dintr-odată? Întrebă el.

— Sunt pe moarte, de-aia! Am deschis din nou ochii, iritată. Nu poți să mă lași să mor cu un strop de demnitate?

— Nu înțeleg de ce nu te-ai întors în corpul tău, în loc să hoinărești printr-un cimitir.

— A, nu ți-am spus. Altcineva îmi posedă corpul.

— Ce?

Nu mai era nimic de făcut decât să-i spun toată povestea nefericită. Am văzut cum clătina din cap înainte să termin.

— De o prostie fără margini, murmură el.

— Tu mi-ai spus să mă duc pe Câmpiile Morților!

Nu mai aveam putere să strig la el.

— Nu tu, eu.

— De ce?

Alunecasem, neputând să mă țin pe picioare. Mi-am sprijinit capul pe genunchiul lui. Ciudat că putea să-mi susțină forma spirituală, dar erau o mulțime de lucruri stranii la Er Lang.

Scoase un sunet care îi trăda supărarea.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la această posibilitate. Dar am crezut că demonii cu cap de bou îți păzeau corpul.

— Ei bine, acum e prea târziu.

— Da, așa este.

O vreme, nu mai scoaserăm nicio vorbă. Era o noapte blândă, înmiresmată de adierea dulce a copacilor. Iarba înaltă se înălța în jurul nostru, iar dărele plâpânde ale licuricilor se amestecau cu stelele care atârnavă în josul cerului. Deși nu-i puteam vedea fața, părea adâncit în gânduri.

— Vrei să faci ceva pentru mine? am spus în cele din urmă. După ce mor, te rog să ai grijă de familia mea. Vezi ca Fan să nu le creeze probleme. Eventual, exorcizeaz-o, dacă poți.

I-am văzut dinții licărind sub pălărie.

— De ce nu?

— Și încă un lucru.

— Pari să ai cam multe cerințe pentru o muribundă.

Nu părea deloc să ia în serios pieirea mea, ceea ce mă durea. La urma urmei, eu îi dusesem dorul cu disperare, plângând și îndurând chinurile vinovăției atunci când credeam că murise. Dacă aș fi fost mai puternică, i-aș fi atras atenția, dar era prea târziu să mă cert cu el.

— Dă-ți jos pălăria.

— De ce?

— Vreau să văd un dragon față în față.

— Ți-e frică?

— Se presupune că aduce noroc să vezi un dragon. Mi-ar plăcea să am noroc în viața următoare.

Tăcu o bucată de vreme. Apoi își scoase pălăria.

Lumina lunii îi strălucea pe chip. Nu știu la ce mă așteptasem – poate la capul bestiei mărețe pe care o zărisem pe Câmpiile Morților –, dar ar fi trebuit să mă gândesc că avea și formă omenească. Pentru că era chipeș dincolo de orice închipuire. Frumos, chiar. Privindu-i chipul pur și pătrunzător, am fost atât de tulburată, încât nu-mi puteam lua ochii de la el. De la ochii alungiți și aristocratici, de la sprâncenele ascuțite ca niște săbii. Vederea mi se umpluse de contururile elegante ale feței lui și de contrastul de lumină și umbră a pielii deschise și a părului negru. Dar privirea lui era cea care mă captiva. Ochii aceia care, la adăpostul genelor, erau deopotrivă firoși și tandri, de o limpezime mistuitoare. Pentru o clipă, am înțeles profunzimea caracterului său neomenesc, acea noblețe monstruoasă care îl plasa cu mult mai presus de mine. Nu mă puteam ascunde în fața ei. Am vrut să stau acolo, vrăjită, ca o molie atrasă de lună.

Apoi strică totul, spunând:

— Ei bine, poți să mori fericită acum?

Amintindu-mi brusc de nerușinarea lui, nu m-am putut stăpâni.

— De asta crezi că ești irezistibil pentru femeii?

Er Lang zâmbi. Era un zâmbet năucitor care îmi tăie respirația.

— Eu întotdeauna spun adevărul.

Mi-am întors fața de la el. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i arăt că am aceeași reacție pe care toate femeile trebuie să o fi avut când i-au văzut chipul. Nu e de mirare că avea o părere atât de bună despre el însuși, m-am gândit, chit că propria mea inimă trădătoare galopa ca un cal fugar. Nu așa plănuisem să mor, dar fie. Nu mă puteam aștepta să câștig de fiecare dată. De fapt, pierdusem deja în această viață. Dar Er Lang mă zgâlțâi.

— Chiar ești moartă?

— Cum se face că mă poți atinge?

— Ești un spirit. Eu am jurisdicție asupra spiritelor prin natura funcției mele.

— Credeam că ești doar un funcționar guvernamental mărunț.

— Nu și după ce cazul acesta va fi soluționat.

— Bravo!

Am închis ochii. Puterea se scurgea din mine ca apa care ți se prelinge printre degete, dar el mă zgâlțâi iar.

— Ce e?

— Nu poți să mori. Încă. S-ar putea să am nevoie de tine ca martor.

— E prea târziu pentru mine.

O slăbiciune copleșitoare îmi măcina membrele. Forma mea se estompa vizibil. Er Lang mă privi tăios.

— Există o altă cale. Ești aproape o fantomă înfometată acum. Nu știi că te poți hrăni cu *qi*-ul altuia?

M-am cutremurat. Asta făcuse Fan ani la rând, secătându-i viața iubitului ei.

— Nu aș putea să-i fac asta lui Tian Bai. Mai bine mor.

Privirea lui Er Lang era indescifrabilă.

— Îl iubești atât de mult? În orice caz, nu asta îți propuneam. Ar fi ilegal.

Nu puteam să mă uit prea mult timp la el. Frumusețea lui era tulburătoare, aproape nefirească.

— Ce propui, atunci?

— Ceva pentru care împărații au făcut moarte de om.

Eram prea slăbită ca să-mi dau ochii peste cap.

— Și ce ar fi asta?

— Păi, forța mea vitală, bineînțeles.

Abia înțelegeam despre ce vorbea. Ceva despre nereguli procedurale, documente și susținerea unui martor. Mi-am pierdut pentru scurt timp cunoștința, deși aveam sentimentul ciudat că încerca să se convingă pe sine însuși la fel de mult ca pe mine.

— ...te-ar schimba, desigur.

— Ce? am spus cu glas stins.

— Ești pe moarte, zise brusc. Repede! Alege!

M-am chinuit să-mi revin.

— Ce să aleg?

I-am zărit un spasm în colțul gurii.

— Dacă îmi vrei răsuflarea sau sângele.

Se spunea că vrăjitorii își hrănesc cunoștii printr-o gaură în picior, dar chiar și în starea mea șubredă, nu puteam concepe să-i beau sângele. Dacă aș fi făcut asta, nu aș fi fost cu nimic mai brează decât un strigoi malefic, sau un *pontianak* – o stafie în toată regula, cu toate ororile aferente.

— Răsuflarea, am spus în cele din urmă.

— Atunci grăbește-te!

Prea mândră că să-mi arăt temerile, am căzut în brațele lui. Era aproape, prea aproape. Am strâns din ochi. Buzele lui le-au atins pe ale mele, la început scurt, ca și cum ar fi stat pe gânduri. Un fior îmi trecu pe șira spinării. Am crezut că e pe cale să spună ceva. Apoi a expirat.

Respirația lui era fierbinte și curată, o adiere care pătrunse prin mine și mă topi într-o clipită. Lumea se învărtea, iar stelele de pe cer se scurgeau ca niște lumânări. Nu mai știam decât de strânsoarea brațului său și de căldura gurii sale. Simțeam o arsură oriunde mă atingeau pielea lui, pe obraz, pe gât. Fortându-mi buzele să se deschidă mai mult, își apăsă cu putere gura pe a mea. Răsuflarea lui pătrunse în mine, impregnând fiecare fibră a ființei mele, până când nu am mai putut s-o stăpânesc. Voiam să-l mușc, să țip. Limba îi pătrunse în gura mea, rapidă și alunecoasă ca un țipar. Tremurând, mi-am înfipt degetele în spatele lui până când am început să gâfâi de durere. Pieptul mi se strânse, un fior îmi zgudui corpul. De departe, l-am auzit gemând puternic, dar nu i-am dat drumul. Iată, așadar, cum putea o fantomă să fure viața cuiva. Mă simțeam febrilă și o lânzezeală ciudată mă învăluia. Apoi el mă scutură ușor.

— Ajunge!

Am deschis ochii fără tragere de inimă. Ne prăbușiserăm amândoi împleticiți. Pentru o clipă înfiorătoare, am crezut că murise. Apoi i-am simțit pieptul ridicându-se și coborând sub mine. Luna transformase totul în argint, ca și cum am fi locuit într-o lume în nuanțe de gri și negru. Mi-am apăsât fața pe pieptul lui. Veșmintele lui ciudate din epoca Han nu-i puteau ascunde grația suplă a trupului, nici abdomenul plat și ferm. Îi auzeam bătăile inimii, curgerea lentă a sângelui prin vene. Mă simțeam profund vie, ca și cum aș fi putut să zbor până la lună sau să mă scufund în adâncurile oceanului. Dar el rămase nemișcat atât de mult timp, încât mă cuprinse frica. În lumina lunii, fața lui era trasă și istovită. În timp ce-l priveam, deschise ochii.

Lumina palidă răpise toate culorile, așa că acum erau de nepătruns, ca marea în timpul nopții. Mi-a fost teamă că uitase unde se află sau că își regreta decizia. Apoi, Er Lang se uită la mine mâhnit.

— Mi-ai luat cel puțin cincizeci de ani din viață!

Asta mă duru, nu glumă.

— Ia-i înapoi!

— Nu pot. Dar, din fericire, durata vieții mele este mult mai mare decât a ta.

— Cât trăiește un dragon?

— O mie de ani, dacă este norocos. Dar nu toți suntem, firește.

Ridică din sprâncene.

— Îmi pare rău.

Nu am putut să mă uit în ochii lui. În schimb, privirea îmi fu atrasă de linia puternică a gâtului. Dacă mi-ar fi dat sânge, l-aș fi ucis cu siguranță. Dar Er Lang se chinuia să se ridice.

— Ar fi trebuit să te opresc mai devreme. Deși acum înțeleg de ce oamenii cad pradă fantomelor.

Vorbea pe un ton lejer, dar mie îmi ardeau urechile de rușine.

— Tu ți-ai băgat limba în gura mea! Îmi scăpă fără să vreau, dar mi-am regretat pe loc vorbele.

Să vorbesc despre limbile altora era cel mai groaznic lucru, întrucât îmi dezvăluiam profunzimea lipsei de experiență. Și totuși, amintirea lui mă făcea să tremur și să ard, ca și cum aș fi avut febră. Nu fusese așa cu Tian Bai; era ușor de înțeles unde mă situam cu el. Dar el îmi făcuse curte, pe când Er Lang era cu totul altă mâncare de pește. Noi nu aveam genul acela de relație, mi-am reamintit.

Însă îmi aruncă doar o privire ironică.

— M-am lăsat dus de val un pic.

— Mulțumesc, am spus în cele din urmă.

Mi-am dat seama că era prima dată când îi mulțumeam în mod formal.

— Mă tem că te-ai schimbat din mai multe puncte de vedere.

— Cum așa?

— Nu îmi dau seama acum. Nu obișnuiesc să împart *qi* oamenilor în stânga și în dreapta.

M-am uitat în jos la mine. Transparența care mă afectase dispăruse. Păream solidă, aproape vie, cu excepția luminii slabe de spirit din jurul meu. Și aceasta se estompase atât de mult, încât devenise doar o strălucire palidă. Er Lang își puse mâna pe fața mea. Am tresărit ca și cum m-ar fi ars.

— Ai pământ pe obraz, îmi zise cu răceală.

Mi-am frecat fața, stânjenită, dar el nu spuse nimic. Norii lunecau peste lună, astfel că noaptea își pierdu luminozitatea. Vremea se schimbase, aerul se simțea greoi, că înainte de furtună.

— Și-acum ce vei face? am întrebat.

— Eram în drum spre un consiliu, de fapt, când m-ai chemat. Cu siguranță vor fi destul de supărați, pentru că mandatele vor fi amânate.

— Deci Lim Tian Ching este încă liber?

— Da, dar eu mi-aș face mai multe griji în privința Maestrului Awyoung.

Er Lang ridică brusc capul, în stare de alertă.

— Trebuie să plec.

— De ce?

— Niște demoni cu cap de bou sunt în mișcare. Nu pot spune ce companie de pază.

— Ia-mă cu tine!

— Sigur că nu! Nu vreau să-mi fie vătămat martorul.

Am încercat să țip la el, dar o rafală de vânt îmi suflă cuvintele în față. Bețe și frunze se împrăștiară ca un vârtej, după care el dispăru. Am rămas singură pe drumul pustiu.

CAPITOLUL 35

ÎN CIUDA HOTĂRÂRII MELE de mai devreme de a-l căuta pe medium, o neliniște sporită mă împinse să o mân pe Chendana spre casă. Ceva se întâmpla în lumea spiritelor, iar eu mă temeam pentru familia mea. Cu siguranță Er Lang nu ar fi fost de acord, dar nu-mi păsa. Îmi simțeam corpul puternic, sângele îmi susura prin vene. Chendana traversă în goană cimitirul, biciuindu-mi fața cu coamă. Cerul nopții, atât de senin mai devreme, era acum învăluit de nori. Luna își ascunsese fața.

Eram la marginea orașului Malacca când exaltarea care mă cuprinsese se scurse, ca un val ce se sparge pe țărm. Mă cuprinse un sentiment de dezolare. Er Lang plecase atât de brusc, încât mă simțeam de parcă îmi fusese smulsă o parte din mine. Mi-am alungat aceste gânduri, întrebându-mă în schimb ce se întâmplase cu demonii cu cap de bou. Lipseau de atât de multă vreme, încât nici nu știam dacă Fan știuse vreodată că îmi păziseră casa. Altfel, poate că nu ar fi îndepărtat toate hârtiile fermecate de la ferestre. Cel mai probabil, făcuse asta în beneficiul ei, gândindu-se că îi va fi mai ușor să vină și să plece după bunul plac. Când am pătruns în oraș, cerul căpătase un aspect posomorât. Chiar și luminile spiritelor de pe străzi erau estompate și împrăștiate. Aproape că nimeni și nimic nu era în jur, și totuși simțeam furnicături pe piele. Când am ajuns în dreptul casei, am văzut imediat că ceva nu era în regulă.

Deși ora era destul de târzie, luminile străluceau la toate ferestrele. Am descălecat de pe Chendana, spunându-i să mă aștepte. A fost surprinzător de greu să trec prin ușa din față. Un semn bun, dar nu am avut timp să îl apreciez. Am alergat prin toate camerele căutând-o pe amah sau pe tata. Nu mi-a fost greu să îi găsesc. Tot ce trebuia să fac era să urmăresc țipletele.

Fan stătea în sufragerie, strângându-l în brațe pe tatăl meu ca pe un scut. I se vedea doar albul ochilor, așa că părea nebună. Obiectul de care se ferea nu era altceva decât o infuzie de ierburi pe o tavă.

— Luați-o de aici! strigă ea.

Amah apucă vasul smălțuit și se îndreptă spre ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Dar Fan a scos un țipăt, de parcă i s-ar fi oferit un scorpion.

— Spune-i să plece din casa asta!

— Li Lan, ce ai pățit? Întrebă și tata.

Era năucit, iar pupilele îi erau nefiresc de dilatate. Mi-am dat seama că iar fumase opiu.

— Și-a pierdut mințile, spuse amah. Apoi mai făcu un pas spre Fan. Ești încă bolnavă, îi zise ea împăciuitoare. Asta te va face să te simți mai bine.

Eram pe punctul de a țâșni în față, dar m-am oprit, amintindu-mi că nimeni în afară de Fan nu mă putea vedea. Așa că m-am ascuns în perete. Cu o repeziciune care mă surprinse, Fan smulse oala din mâna lui amah. Se sparse pe podeaua de gresie și tatăl meu scoase un strigăt îndurerat. Făcea parte dintr-un set din zestrea mamei.

Fan sări în lături, evitând să se atingă de lichidul din ea.

— Baba asta vrea să mă otrăvească! îi spuse tatei. Ea este cea care mi-a provocat boala. M-a blestemat!

— Este adevărat? Întrebă tata.

Amah clătină din cap, dar supărarea ei o făcea să arate ca o bătrână senilă.

— Eu n-aș face niciodată...

Dar Fan o întrerupse.

— Spune-i să-și întoarcă buzunarele pe dos, zise ea. Atunci vei vedea ce farmece îmi face.

Tatăl meu își încleștă gura. Știam cât de mult detestă superstițiile și știam și de recente sale divergențe cu amah în legătură cu boala mea.

— Arată-mi!

Amah plângea. Cu mâinile tremurânde, scoase mai multe pliculețe de ierburi, precum și câteva hârtii galbene vrăjite.

— Cum îndrăznești să aduci astfel de lucruri în casa mea? spuse tata. Nu îți permit să o superi pe Li Lan în felul acesta! Ar fi trebuit să te opresc cu ani în urmă.

— Astea nu sunt împotriva lui Li Lan! Sunt pentru a alunga demonii și spiritele rele. Moș Wong a spus...

Dar tata o întrerupse.

— Despre ce prostii vorbești?

Ridicând grămăjoara jalnică de farmece, deschise ușa curții și le aruncă afară în noapte. Îmi doream să sar ca să o apăr pe amah, dar nu îndrăzneam s-o las pe Fan să mă vadă. Din câte știa ea, mă transformasem deja într-o stafie.

Fan își încrucișă brațele.

— Afară! zise ea. O vreau afară din casa asta chiar azi!

Și arată spre ușa deschisă cu o licărire triumfătoare. Apoi, fața i se schimonosi brusc.

Am simțit mirosul înainte să-l văd; mirosul acela de hoit ars pe care nu am putut să-l uit niciodată. Mi se strânse pielea de pe spate. Neîndrăznind să întorc capul, mi-am ațintit privirea pe o umbră monstruoasă care își croia drum pe podea. Cel care o crease intra pe ușa deschisă. Se apropia din ce în ce mai tare, colții feroși proiectându-și propriile forme încovoiate pe podeaua de gresie. Fan se uita cu ochi mari și sticloși. În ciuda ascunzătorii mele în perete, mă cuprinsese o spaimă nebună. În cele din urmă, nemaiputând să o îndur, m-am răsucit. Era un demon cu cap de bou.

— Ești Li Lan, din familia Pan? Vocea guturală zgudui pereții.

Duhoarea umplu aerul; în aceste încăperi închise, inducea o panică animalică. Abia mi-am controlat impulsul de a o lua la fugă. Fan nu putea decât să bolborosească de groază. Tata și amah se uitau la ea uimiți și mi-am dat seama că ei nu îl vedeau.

— Am întrebat: tu Ești Li Lan?

Fan clipi frenetic.

— Ce vrei?

— A înnebunit! spuse tata.

Amah alergă lângă ea, dar ochii lui Fan erau ațintiți asupra demonului.

— Am fost trimis să o aduc pe fiica acestei case, glăsui el.

— Nu... o, nu! Eu nu sunt Li Lan!

— Te potrivești descrierii ce mi-a fost dată.

— E o greșală! bâigui Fan. Eu nu sunt ea. Eu doar... am grijă de corpul ei.

Tata și amah erau tulburați acum, crezând că își pierduse mințile. Demonul își miji ochii spre ea. Gura cavernoasă, înțesată cu dinți, se deschise. Aproape că simțeam căldura respirației lui pestilențiale.

— Am primit ordin să te duc înapoi la conacul Lim, spuse el.

— Nu! Fan se dădu în spate. Cunosc legile lumii de dincolo. Nu ai voie să iei o persoană vie!

Făcu o pauză, ca și cum ar fi cumpănit asupra acestui aspect. Mi-am dat seama că s-ar putea ca ea să aibă dreptate. O scânteie sfidătoare îi lucea în ochi.

— Acesta e trupul meu acum.

Amah se năpusti ca și cum ar fi luat brusc o hotărâre. Cu mâna dreaptă, plesni o hârtie vrăjită pe fruntea lui Fan. Efectul apăru instantaneu. Fan își dădu ochii peste cap și se prăbuși ca o păpușă de hârtie. Tatăl meu scoase un strigăt de disperare. Dar eu vedeam ceea ce ei nu puteau să vadă. Spiritul lui Fan fusese alungat pe loc din corpul meu. Șocată, ea se clătină în față. În acea clipă, demonul sări și puse gheara pe ea. I-am văzut fața albă, îngrozită, cu gura deschisă într-un țipăt tăcut. Apoi, cu o singură mișcare, o trase după el în noapte.

Amah și tata se îngrămădiră în jurul trupului meu doborât. Amah se tânguia:

— N-ar fi trebuit să fac asta! Mediumul a spus să n-o folosesc. Ar putea rupe toate legăturile.

Însă eu am simțit o durere puternică în piept. Mă trăgea ca o frânghie care se încorda și mă strângea tare. Gâfâind, am alergat spre corpul meu și m-am prăbușit pe el.

CAPITOLUL 36

O RAZĂ DE SOARE SOLITARĂ lumina piciorul patului. Ciripitul porumbeilor și hârșâitul cadențat al lui Moș Wong, care mătura curtea, se auzeau prin fereastra deschisă. Era o dimineață absolut obișnuită, cu excepția faptului că mă aflam din nou în trupul meu. Amah îngenunchease iar la marginea patului, unde adormise la datorie. Cu blândețe, i-am atins părul rar și cărunț.

— Amah, am spus.

— Ești chiar tu?

Îmbătrânise, deși tot era mai tânără decât păruse mama pe Câmpiile Morților.

— Da.

— O, Li Lan! Fetița mea! Mă mângâie pe față. Unde ai fost?

— Altceineva mi-a luat corpul, am spus.

— Știu. Știam că nu erai tu.

Ne-am ținut în brațe multă vreme. Mai târziu aveam să-i povestesc câte ceva despre peripețiile mele. Dar nu prea mult. Am ținut cont de îndemnurile lui Moș Wong. Nu voiam să o necăjesc pe amah, știind cât de superstițioasă era. Despre mama am spus doar că o văzusem și că mă ajutase. Amah avea ochii înlăcrimați. Nu i-am povestit despre cum îmbătrânise, nici despre viața pe care o ducea ca servitoare pe Câmpiile Morților. Tatălui meu nu i-am spus nimic altceva decât că îmi revenisem în urma unei inflamații cerebrale. El părea să accepte informația, la fel cum acceptase și evenimentele ciudate din noaptea precedentă. Fără îndoială că opiul îi afectase discernământul.

Era ciudat să mă întorc în corpul meu. Mi-am petrecut ceva timp examinându-mi unghiile, pulsul albastru de la încheieturile mâinilor și ligamentele firave ale genunchilor și gleznelor. Erau o minune pentru mine, dar complet banale totodată. În câteva zile, aveam să uit complet de ele. Cu toate acestea, eram recunoscătoare. În cele din urmă, trupul meu chiar mă chemase, așa cum spusese doctorul. Neliniștită, m-am gândit dacă nu cumva abia după ce Fan îmi luase corpul și îmi arătase cât de fermecător și de seducător putea fi, mi l-am dorit înapoi cu atâta ardoare. Sau poate era vorba de vreo particularitate a *qi*-ului lui Er Lang, care era capabil să-și schimbe forma. O dată sau de două ori m-am trezit că mă uitam în oglindă, țuguindu-mi buzele sau privind dintr-

o parte cu genele plecate și am sărit ca arsă. Dacă acestea erau obiceiuri pe care le dobândise corpul meu, va trebui să fiu atentă.

Simțeam o oarecare slăbiciune în picioare și în brațe, cauzată de săptămânile în care stătusem la pat. Amah îmi masase zilnic membrele, ceea ce mă ajutase, dar Fan nu făcuse nimic pentru a le îmbunătăți starea. Pe ea o interesase doar să arate frumoasă. Totuși, oricât de mult îmi plăcea, nici măcar ea nu merită o asemenea soartă. Nu puteam să uit teroarea vădită de pe chipul ei în acele ultime clipe. Mă înspăimânta gândul că astfel de creaturi mă căutau. Nu puteam decât să presupun că fusese un ultim plan disperat al lui Lim Tian Ching sau al Maestrului Awyong înainte de arestare și mă întrebam din nou ce se întâmplase în lumea spiritelor. Pentru că îmi lipsea. Deși îmi petrecusem atât de mult timp încercând să mă întorc în pielea mea, mă simțeam agitată și neliniștită, tânjind după libertatea de a rătăci prin locuri necunoscute. Să fiu pe jumătate moartă, în ciuda neplăcerilor cauzate, fusese mult mai interesant decât să fiu îngrădită în cercul meu social limitat. Cuprinsă de remușcări, am încercat să-mi alung din minte astfel de gânduri. Eram recunoscătoare, foarte recunoscătoare că mă întorsesem. Totuși, mă deranjau restricțiile mele. Poate că acest contact cu lumea spiritelor chiar îmi dăunase, așa cum mă avertizase Moș Wong. El spusese că era un viciu, nu un har; și o melancolie sumbră mă cuprinsese când m-am gândit cât de asemănătoare erau cuvintele lui cu cele ale mediumului de la templul Sam Poh Kung. Pielea mă furnica în momente ciudate, iar umbrele mă speriau, deși nu mai vedeam nimic. Cu toate acestea, simțeam prezența necunoscutului, atingerea fină a unor vapori care se învolburau prin unghere întunecate. Îmi trecu prin minte că aceste senzații erau provocate de spirite și că ele pluteau, translucide ca niște meduze, chiar în aerul pe care îl străbăteam. Cunoscușem un tărâm ascuns, care, deși înfricoșător, fusese și un izvor de reală fascinație. Întinsă în patul meu familiar, mi-am amintit de luminile spiritelor, care înfloreau în întuneric ca niște focuri de artificii reci și tăcute; de creaturile mistice care se adunau pe străzile din Malacca și care poate că își desfășurau chiar acum straniile activități nocturne. Și mi-am amintit de un chip nemaipomenit de frumos, pe care l-am văzut cândva la lumina lunii.

Nimic nu mă mai încânta că înainte, nici măcar Tian Bai. Venea să mă vadă aproape în fiecare zi, la fel de fermecător și plăcut ca

întotdeauna. Dar eu nu mai eram aceeași fată care fusese atât de impresionată de experiența și călătoriile lui. Într-o după-amiază, am stat împreună în camera de la intrare, așa cum stătuse el cu Fan. Era ca o umbră între noi. Deși dispăruse, găseam încă dovezi ale ei la tot pasul: agrafele de păr pe care le lăsase, rochiile noi pe care le făcuse la comandă. Fan acumulasese o colecție destul de mare de bijuterii în scurtă vreme în care îmi posedase trupul, cele mai multe dintre ele fiind cadouri de la Tian Bai, fără îndoială. În mod bizar, le ascunsese peste tot prin casă, de parcă nu prea avea încredere în norocul ei și le dosise pentru cazuri de urgență. Îmi părea rău pentru ea de fiecare dată când dădeam peste una dintre aceste ascunzători, chiar dacă mă condamnase de bunăvoie la soarta unei fantome înfometate.

— La ce te gândești? întrebă Tian Bai.

Îmi adusese în acea zi o brățară subțire de jad, marmorată în verde și alb ca scoarța unui copac din junglă. Mă deranja că nu părea să-și dea seama că nu mai eram aceeași fată care râvnea la astfel de cadouri. Dar Tian Bai mi-o prezentase cu atâta entuziasm, arătându-și grogița din obrazul stâng în timp ce mi-o strecura pe încheietura mâinii, că nu puteam să-i port pică.

— Nu mă simt prea bine, i-am spus.

Încă o dată, am regretat că nu i-am spus niciodată că fusesem depozitată de corpul meu. Dacă i-aș fi spus de la bun început, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Cu toate acestea, mă ajutase chiar și fără să știe. Mi-o dăduse pe Chendana, pe care nu o mai puteam vedea sau găsi. Îmi făceam griji pentru ea, neliniștită la gândul că încă aștepta răbdătoare pe strada din fața casei noastre.

— În ultima vreme nu prea pari în apele tale. Te frământă ceva?

Uneori mă întrebam de ce nu i-am spus, dar mă temeam că avea să mă creadă nebună. Există un oarecare stigmat din cauza presupusei mele afecțiuni cerebrale. El nu a spus-o, dar am auzit de la servitori că familia Lim încă se gândea să anuleze căsătoria dacă mă dovedeam incompetentă. Dacă se întâmpla asta, ce s-ar fi ales de datoriile tatălui meu? Iar eu îl iubeam pe Tian Bai, nu-i așa? Totuși, nu puteam nega că eram mai rece cu el. L-am lăsat să-mi mângâie părul și să mă îmbrățișeze. Chiar m-a sărutat, cu blândețe și cu multă tandrețe. Dar Fan era mereu acolo, între noi. Nu puteam să uit cât de liberă fusese cu trupul meu și, într-un fel, mă simțeam violată. Mi-aș fi dorit să știu dacă observase că am făcut schimb de locuri sau, mai rău, dacă o

preferă pe ea în detrimentul meu. Ea fusese mult mai afectuoasă, sorbindu-i fiecare cuvânt cu o mină cochetă. În schimb, eu eram melancolică și deseori retrasă.

Gândurile mele se întorceau la nesfârșit la acuzația de crimă a lui Lim Tian Ching. În ciuda explicațiilor lui Tian Bai, simțeam răvășita suspiciunii din inima mea, ca o ciupercă ce se răspândește cu repeziciune, dacă nu este ținută sub control. Tian Bai era răbdător. Nu făcu niciun comentariu cu privire la reținerea mea și nici nu-mi ceru mai mult decât aș fi vrut să-i dau. Îmi doream să pot risipi această îndoială, care fusese un dar de nuntă sumbru din partea lui Lim Tian Ching.

— Am auzit ceva despre tine, am spus în cele din urmă.

— Zău?

Colțurile ochilor i se încrețiră.

— Poate că e doar un zvon. Dar am vrut să te întreb personal.

Își trecu degetul pe ceafa mea, același gest pe care îl făcuse cu Fan.

— Asta este ceea ce te frământă? Bănuiesc că ar fi corect să știi, din moment ce urmează să ne căsătorim.

Am așteptat cu inima la gură. El se îndreptă spre fereastra din față.

— Sunt mai în vârstă decât tine, Li Lan. Nu voi nega că am avut și alte relații. A existat o femeie pe care am iubit-o în Hong Kong.

— Isabel, am spus, neputând să mă stăpânesc. El păru surprins.

— Deci, ai auzit bârfele. Dar era o relație imposibilă din ambele părți.

— A existat și un copil? am întrebat, urându-mă pentru că eram atât de băgăcioasă.

— Nu. Nu a existat niciun copil. Ea s-a căsătorit cu altcineva, și acesta este și motivul pentru care nu te-am căutat și nu te-am luat de soție de îndată ce m-am întors din Hong Kong. Probabil te-a surprins faptul că eram logodiți de atâta vreme, chiar de dinainte de moartea vărului meu. Dar cred că a fost mai bine așa. Vezi tu, pe atunci nu te cunoșteam.

Îmi zâmbi, același zâmbet dezinteresat și seducător care mă captivase de la bun început. Nu m-am putut abține. M-am apropiat de el și l-am cuprins în brațe. Mă sărută, un sărut prelung care îmi încinse obraji.

— Arăți ca o școlăriță, a spus Tian Bai, trăgându-mă de codițe. Trebuie să-ți prinzi părul sus după ce ne căsătorim.

Mai târziu, m-am dojenit că nu am insistat cu privire la moartea vărului său. Când eram împreună, mi se părea o suspiciune prostească, dar când eram singură, se întorcea să mă bântuie. Tot așa, mă întrebam ce expresie avea când nu-i vedeam fața. Nu puteam să uit privirea aceea rece, aproape iscoditoare, pe care Tian Bai i-o aruncase fugitiv lui Fan când era încă în corpul meu, și m-am întrebat din nou dacă realmente nu observase că făcusem schimb de locuri.

Scotoceam prin casă, așa cum îmi era obiceiul acum. O răscolisem încă de când mă întorsesem și așa descoperisem micile comori ale lui Fan. Dar pe mine nu mă interesau bijuteriile. Căutam solzul lui Er Lang. Asemenea Chendanei, și acesta dispăruse imediat ce m-am întors în corpul meu și, oricât am încercat, nu l-am putut găsi. Mi-a fost teamă că îl lăsasem pe Bukit China, printre morminte, și chiar am convins-o pe amah să ne întoarcem la templul Sam Poh Kong – pentru a-mi aduce omagiile, am spus. Tot drumul până acolo și înapoi, am cercetat neliniștită drumul din ricșă, dar nu se vedea nimic. Nu eram sigură nici măcar de locul în care căzusem de pe Chendana și în care Er Lang îmi oferise o parte din viața lui.

Căci, mai presus de toate, voiam să-l revăd pe Er Lang. Să-i văd pălăria exagerat de mare, să-i aud remarcile insolente. Să-l cert pentru că mă părăsise atât de multă vreme fără niciun cuvânt. Mi-am spus că întotdeauna se întorsese pentru mine, chiar și din pragul morții. Neîndoielnic avea să revină, însă mă temeam că nu mai avea niciun motiv să o facă. Mai aveam încă unele întrebări. Oare Lim Tian Ching chiar îl dăduse în judecată pe Tian Bai în lumea spiritelor pentru crimă, așa cum se lăudase că intenționa să facă? Era nevoie de mine ca martor împotriva Maestrului Awyoung și a Bătrânului Stăpân? Doar Er Lang putea să-mi spună aceste lucruri. Însă ultimele lui cuvinte nu făcuseră decât să sublinieze faptul că voia să mă mențină în viață pentru dosarele lui. Mă învălui o tristețe de nedescris. Mi-aș fi dorit să nu-i fi văzut niciodată chipul, dar acesta îmi rămăsese întipărit în memorie. Doar mă avertizase să nu mă uit la el. De ce nu l-am ascultat?

În poveștile Chinei pe care le citisem, interacțiunile dintre spirite și oameni rămâneau adesea nerezolvate. Planta nimfei crizantemelor a fost tăiată, prințesa albinelor s-a întors în stup și chiar și fericirea văcarului cu mireasa lui cerească a fost de scurtă durată. Cu toate acestea, de fiecare dată când vântul sufla suficient de tare încât să

zguduie obloanele sau când o ploaie puternică biciuia casa, alergam la ferestre. Dar Er Lang nu mai veni.

CAPITOLUL 37

URMA SĂ MĂ CĂSĂTORESC cu Tian Bai peste două luni. Am încercat să amân nunta, invocând boala și faptul că anul de doliu pentru Lim Tian Ching nu se încheiase încă. Tian Bai îmi spuse că va lua în considerare propunerea. Între timp, amah și cu mine coseam trusoul. Amah era fericită. În sfârșit, aveam să mă mărit, deși aniversarea mea de 18 ani trecuse neobservată în timpul presupusei mele boli. Era încununarea aspirațiilor ei de a mă vedea ca prima soție într-o casă mare. Tatăl meu hoinărea de colo-colo, de parcă i se luase o mare povară de pe umeri. Chiar și Moș Wong era mulțumit de mine, deși nu se putea abține să nu mă certe din când în când. Dar, uneori, când lumina lunii se strecură prin fereastra dormitorului, simțeam lacrimile înțepându-mi ochii. Și uneori, când Tian Bai stătea cu mine, mi se părea că abia îl puteam privi în ochi.

Ploile au fost foarte abundente în anul acela. Musonul veni mai devreme, iar străzile se transformară în noroaie. Hainele atârinate la uscat rămâneau jilave din cauza umezelii. Amah suspină și spuse că nu vom reuși niciodată să terminăm trusoul la timp. Alte fete își petrecuseră cea mai mare parte a copilăriei pregătind un cufăr cu materiale brodate migălos, de la șervețele la draperii de pat, dar eu nu aveam prea multe de etalat la acest capitol. În cele din urmă, renunță la speranța firavă că vom reuși împreună să coasem trusoul înainte de nuntă și hotărî să angajeze o croitoreasă. Cu toate acestea, amah se simțea cumplit de rușinată că nu aveau să fie expuse lucrurile făcute de mâna mea, în ziua aceea.

— Mama ta a făcut totul singură, îmi zise. A făcut chiar și cinci perechi de papuci cu mărgelile!

Văzusem papucii aceia, brodați cu mărgelile atât de mici, de ți se încrucișau ochii. Era inutil să mă gândesc că aș fi putut să-i reproduc, chiar dacă amah se plângea că tata îmi irosise timpul cu studiile. În sinea mea, mă gândeam că, dacă nu m-ar fi învățat să citesc, nu aș fi fost niciodată în stare să descifrez scrisoarea pe care unchiul lui Lim Tian Ching o ținuse în mână pe Câmpiile Morților. Dar nu asta era lumea în care trăiam, deși uneori tremuram la gândul că, dacă mă căsătoream cu Tian Bai, aș fi fost condamnată să reintru în saloanele fantomatice ale conacului Lim după moarte. În orice caz, alte lucruri

îmi solicitau atenția. Trebuia să mă căsătoresc, să fiu soție și, speram, mamă. Prietenii și vecinii îl felicitară pe tata pentru o asemenea partidă fericită. Eram foarte norocoasă, spuneau ei. Cea mai norocoasă fată din Malacca. Speram că aceste pregătiri îmi vor da ocazia să o văd pe Yan Hong. Voiam să o întreb multe lucruri, îndeosebi despre ceașca de ceai pe care o ascunsese în camera ei. Tian Bai părea încântat că verișoara lui îmi plăcuse atât de mult, dar nu era dispus să aranjeze o vizită la conacul Lim.

— După ce ne căsătorim, va fi casa ta. Nu e nevoie să ne grăbim. Mătușa mea nu se simte bine.

M-am întrebat, cu rea-credință, dacă încerca să mă protejeze de respingerea mătușii lui sau să mă împiedice să aflu mai multe despre familia lui. Sau chiar, mai sinistru, dacă nu cumva spiritul lui Lim Tian Ching încă mai zăbovea în casa lor, în ciuda promisiunilor de arestare ale lui Er Lang. Dar, cu cât mă descuraja mai blând, cu atât eram mai hotărâtă să vorbesc cu Yan Hong.

Așa că, atunci când Moș Wong menționează că vrea să returneze niște forme de prăjituri împrumutate de la familia Lim, am spus că voi merge cu el. Dintre toți, el îmi înțelegea cel mai bine grijile, deși nu îndrăzneam să-i spun toate detaliile. Pufăi vădit iritat.

— Domniță, în sfârșit, lucrurile merg bine. Chiar trebuie să scormonești mai mult?

Fără să-l privesc în ochi, am dat din cap.

— Ei bine, se pare că știi ce faci în ultima vreme, remarcă el și, în mod surprinzător, nu mai spuse nimic în privința asta.

Am intrat în casa Lim prin camera servitorilor. Cum eram îmbrăcată într-un *sam foo* simplu, angajații casei nu mă băgară prea mult în seamă, luându-mă drept asistenta lui Moș Wong. Însă mie îmi păru bine. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să stau prin vreun salon la taclale politicoase cu diverse rude ale familiei Lim și să pierd ocazia de a discuta în privat cu Yan Hong. Anonimatul era reconfortant și în alte privințe, amintindu-mi de timpul petrecut în bucătăriile celui alt conac Lim, cel fantomatic. Pentru a suta oară, mă întrebam cum se simte mama și dacă aveam să ne mai întâlnim vreodată în această viață.

— Yan Hong este aici? am întrebat o servitoare.

— E în grădină.

Nu mai trecusem niciodată prin grădina exterioară și nu aș fi putut să o găsesc dacă servitoarea nu m-ar fi ghidat. Mi se păru un drum

lung, în timp ce ne învârteam printre alei și foișoare și traversam peluze largi. Acestea erau amenajate în stil englezesc, cu iarba presată de role grele și tunsă astfel încât să semene cu blana scurtă de pe spatele unei pisici. Ca și în cazul celorlalte vile mari de pe Klebang Road, terenurile întinse dădeau spre mare. Un zid scund acoperit cu o tufă aprinsă de bougainvillea era tot ce o despărțea de panta abruptă de jos. Yan Hong părea încântată, deși surprinsă, să mă vadă, cu toate că avea fața buhăită și ternă.

— Am vrut să te vizitez, îmi spuse, dar mama mea vitregă e bolnavă.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

Era un loc izolat, departe de casa principală și acoperit de desișuri de copaci.

— Inspectez zidul. Ploile au fost atât de abundente în ultima vreme, încât au avut loc mai multe alunecări de teren. Uite ce s-a întâmplat aici.

M-am dus lângă ea și am văzut cum o fisură se căscase larg în pământul desprins. Se sfârșea într-un puț îngust, atât de adânc, încât nu-i puteam vedea fundul din locul în care mă aflam. Laturile erau ciudat de regulate și mi-am dat seama că era o fântână scoasă din uz. Alunecarea de teren distrusese partea superioară, astfel că semăna cu o pâlnie strâmbă care cobora abrupt în puțul vechi.

— Cu mult timp în urmă, pe vremea bunicului meu, aici era o casă, la o jumătate de milă de coastă. Dar marea a erodat totul până nu a mai rămas nimic, spuse Yan Hong. În curând și partea aceasta va dispărea.

Am fost surprinsă că exista o fântână atât de aproape de mare, dar clima noastră era așa de umedă și toridă, încât se găseau numeroase izvoare subterane care curgeau spre ocean. Nu era dificil să sapi o fântână oriunde, deși aceasta secase de mult. M-am întrebat unde fusese casa veche și ce se întâmplase cu locatarii ei. Oare renăscuseră sau era posibil ca pe Câmpiile Morților să mai existe o astfel de casă pe malul mării? Mi se furnică pielea și, încă o dată, mi-am amintit că aveam să mă tot gândesc la astfel de lucruri tot restul vieții.

Yan Hong o lasă să plece pe servitoare, după o serie de instrucțiuni, în timp ce eu contemplam priveliștea. Contrastul dintre pământul surpat și peluzele îngrijite de dincolo de desișul copacilor era izbitor.

— Obişnuiam să ne jucăm aici când eram copii, spuse Yan Hong, cu ochii pironiți într-o amintire îndepărtată. Era locul nostru secret.

Bineînțeles, fântâna nu era așa pe atunci. Avea un acoperiș propriu-zis și un capac. Spuneam că era bântuită și că o femeie se aruncase în ea.

— Era adevărat? am întrebat-o.

Acum, că văzusem spiritele morților, îmi puteam imagina cu ușurință o fantomă înfometată, numai piele și os, cu pletele lăptoase, agățată de fântâna veche.

— Bineînțeles că nu. Dar ne plăcea să ne speriem unii pe alții. Eu spuneam că femeia murise din dragoste, dar Tian Bai pretindea că era o vrăjitoare care încă mai trăia în adâncuri.

— Și Tian Ching? am întrebat, dornică să descopăr mai multe despre relațiile lor.

— O, el era un plângăcios și un pârâcios! Totuși, era mult mai mic decât noi. Odată, l-am păcălit. L-am spus că era un pasaj secret aici și că, dacă ne așteaptă, avem să-i arătăm unde se află. Dar noi am fugit înapoi în casă. Tian Bai a vrut să se întoarcă și să-l aducă, dar era ora cinei și am uitat.

Mi l-am imaginat pe Lim Tian Ching, un copil grasuț și speriat, tremurând lângă fântâna veche în întunericul tot mai adânc. Poate că aceasta era doar una dintre numeroasele nemulțumiri pe care le avea la adresa lui Yan Hong și a lui Tian Bai.

— Asta a fost destul de crud, am spus.

— Cred că da. Ne-a părut rău, dar el ne-a pârât și ne-a pedepsit tata. Eu am scăpat mai ușor, dar Tian Bai a fost bătut atât de crunt, încât nu a putut sta jos timp de două zile.

Vorbea cu nonșalanță, mult mai sincer decât mă așteptam. Dar poate că asta se datora faptului că acum eram logodnica lui Tian Bai și mă considera o aliată. Habar n-avea că intrasem în această casă ca spirit, umblând de colo-colo și spionând-o. Rușinată, îmi era și mai greu să o interoghez în legătură cu moartea lui Lim Tian Ching.

— Ce veți face cu fântâna asta?

— Acum că a fost distrusă în asemenea hal, va trebui să îngrădăm zona asta. Trebuie să-i spun lui Tian Bai. Este plecat acum, dar ar trebui să se întoarcă foarte curând. Ce-ar fi să îl așteptăm?

În sinea mea, am fost ușurată că el nu era prin preajmă. Era destul de ciudat să o iau la întrebări; de câteva ori am început să spun ceva, dar m-am oprit. Însă eram pe deplin conștientă că timpul se scurge. Putea fi ultima mea șansă de a vorbi cu ea înainte de nuntă. Ultima mea șansă înainte de a mă înhăma la o viață întreagă sub vălul suspiciunii.

Și astfel, ținându-mi răsuflarea, am început să povestesc cum am fost tulburată de un vis. Un vis cu Lim Tian Ching, care spunea că fusese ucis. Era destul de vag și, oricum, în mare parte adevărat. Am urmărit-o cu atenție pe Yan Hong, dar, deși s-a albit ușor la față, expresia ei nu s-a schimbat prea mult.

— Crezi în astfel de lucruri? Întrebă ea, atingând cu degetul o floare de bougainvillea subțire ca o foiță de hârtie.

— Nu știu, am spus eu. Era supărat, totuși. Și foarte nervos pe Tian Bai.

Ea se încruntă.

— Dacă era cu adevărat spiritul lui, nu m-ar mira că vrea să ne facă necazuri. Întotdeauna a fost așa.

— Dar a spus că tu i-ai păstrat ceașca de ceai.

Păru surprinsă, apoi straniu de sfidătoare.

— M-a acuzat și pe mine?

— Ai ceașca?

Pulsul mi s-a accelerat. Dacă mințea, atunci știam că nu pot să am încredere în ea.

— Da, o am.

Îmi aruncă o privire iscoditoare.

— A făcut parte din zestrea mamei mele. Lui i-a plăcut, așa că i-a dat-o. Când a murit, am luat-o înapoi. Nu ar fi trebuit niciodată să ajungă în posesia lui.

În vocea ei se simțea o mare ranchiună și mi-am amintit privirea plină de resentimente pe care i-o aruncase doamnei Lim pe scări.

— Tian Bai a pus ceva în ea?

Cuvintele pluteau între noi ca niște flori otrăvitoare. Odată rostite, nu le mai puteam lua vreodată înapoi.

Îmi răspunse disprețuitoare:

— Tian Bai nu ar face niciodată așa ceva! Știi măcar tot ce a făcut pentru tine? A plătit deja datoriile tatălui tău. Dacă îl poți acuza în felul ăsta, nu meriți să te măriți cu el!

— Atunci ai pus tu ceva în ea? am insistat, conștientă că nu îmi mai lăsam nicio cale de întoarcere.

După această discuție, ea nu mă va mai privi niciodată ca pe o prietenă. Gândul era dureros, însă voiam cu disperare să știu adevărul. Privirea ei era aprinsă și tăioasă.

— Dacă ți-aș spune că da, te-ar crede cineva? Dar să presupunem că

eu chiar îi purtam pică. Că, din copilărie, eu și mama a trebuit să-l slugărim și să-i suportăm toate pretențiile și umilințele, pentru că era fiul primei soții. Și să presupunem că într-o bună zi s-a prefăcut că e bolnav și am vrut să-l pedepsesc. Aș fi putut foarte bine să-i pun ceva în ceai. Dar astea sunt pure speculații, desigur.

Trecu pe lângă mine, apoi se opri.

— Dacă mai vezi fantoma lui Lim Tian Ching, poți să-i spui că mă bucur că a murit.

Cu gura căscată, mă uitam cum Yan Hong înainta fără să mai scoată un cuvânt, dar nu făcuse mai mult de zece pași când o siluetă se ivi dintre copaci. Yan Hong se opri brusc, chiar dacă făptura o ignora. Pentru o clipă mi-am ținut răsuflarea, convinsă că era o fantomă înfometată. Fantoma femeii despre care Yan Hong a spus că murise în fântână. Apoi mi-am dat seama că fața trasa și părul rar și vâlvoi îi aparțineau doamnei Lim.

Obrajii ei cândva plinuți se lăsaseră și silueta ei elegantă se micșorase într-atât, încât nu mai rămăseseră din ea decât niște oase zăngănind într-un sac de piele. *Kebaya* scumpă fusese înlocuită de o rochie fără formă, cu gulerul pătat de mâncare. Auzisem că era bolnavă, dar era o schimbare cruntă față de femeia stăpână pe sine care mă invitase să jucăm mahjong cu câteva luni în urmă. Se târî până în fața mea și îmi prinse încheietura mâinii cu o strânsoare surprinzător de puternică. Am tresărit, dar nu am îndrăznit să îmi trag mâna.

— Așadar, până la urmă te vei căsători cu cineva din casa asta. Privirea îi rătăcea dincolo de mine.

— Nu e cel care trebuie, spuse ea. Nu cu el trebuie.

— Ce vrei să spui, tanti?

În starea în care era, nu m-am mai mirat că Tian Bai încercase să mă țină departe de casă.

— Am spus că te căsătorești cu cine nu trebuie! Trebuia să te măriți cu fiul meu. Dar fiul meu nu mai este.

Bocetul ei avea o notă sinistră, tulburătoare.

— S-a dus de tot. Nu mai vine la mine în vis.

O fixam cu privirea, amintindu-mi cum Lim Tian Ching se lăudase cu influența lui asupra mamei sale. Fără îndoială că asta se terminase atunci când Er Lang provocase arestările din lumea spiritelor.

— E mai bine așa, am spus cât de blând am putut. Lasă-l să treacă mai departe.

— Cum aş putea, când a fost ucis? Te-am auzit vorbind cu Yan Hong adineauri. Ai spus că l-ai văzut și tu!

Alarmată, m-am uitat la Yan Hong, care stătea încremenită în spatele ei.

— A fost doar un vis. Vorbeam despre vise, atât.

Dar doamna Lim mormăia și dădea din cap.

— A spus-o cu gura ei! Ea l-a ucis și probabil că Tian Bai a ajutat-o.

— Nu ai auzit ce a spus Yan Hong? Tian Bai nu a avut nimic de-a face cu asta.

— Minciuni! Numai minciuni!

Îmi dădu drumul la mână și se repezi înainte, apropiindu-se periculos de marginea surpată a puțului dezafectat. Instinctiv, Yan Hong întinse o mână spre ea, iar ea a apucat-o. Prea târziu, am surprins licărirea din ochii ei. Cu o forță surprinzătoare, doamna Lim o îmbrânci pe Yan Hong. Țipând, își pierdu echilibrul și, când m-am întins să o apuc, ne-am clătinat nebunește și am căzut în gol.

CAPITOLUL 38

ALUNECAM, MĂ PRĂBUȘEAM. Disperată, m-am agățat cu degetele, încercând să mă opresc din cădere, dar pământul surpat se desprindea sub mâinile mele. Pietricelele zornăiau și îmi tăiau fața. Aveam mâinile însângerate și jupuite când m-am apucat de margini, răsuflând ușurată când am găsit un punct de sprijin. Deasupra mea, Yan Hong se opri și ea. Ca două șopârle, ne-am lipit de panta abruptă, în timp ce, mai jos, puțul întunecat al fântânii se deschidea ca o rană. Privind în sus, am văzut fața albă a doamnei Lim, care se uita peste margine.

— Proastelor! spuse ea. Dacă nu ați fi fost voi, fiul meu ar fi fost încă aici. Amândouă i-ați provocat atâta suferință.

O piatră mă lovi, apoi încă una. Am auzit-o pe Yan Hong scoțând un strigăt ascuțit.

— Mamă! spuse ea. Te rog!

— Să nu îndrăznești să-mi spui „mamă”! Mama ta adevărată a fost o sinucigașă. Voi spune tuturor că și tu ai făcut același lucru și că ai târât-o și pe Li Lan. Iar acum, voi face ceea ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă.

Chipul ei dispăru și, deși am țipat și am urlat amândouă, nu reapăru.

După ecoul pietrelor care cădeau, fântâna nu era foarte adâncă. Doar cât să ne rupă gâtul dacă am fi căzut. Deși băjbâiam orbește cu picioarele, nu am îndrăznit să cobor mai jos. Am închis ochii de spaimă. Deasupra mea, o auzeam pe Yan Hong plângând.

— Poți să urci? am strigat.

— Nu pot. Am rău de înălțime.

Uitându-mă în sus, am văzut că nu eram atât de departe de margine, deși panta pâlniei era periculos de abruptă. Dacă ar putea să se cațäre câțiva metri, ar reuși să iasă.

— Pipăie cu mâinile! i-am spus. Încearcă să te tragi în sus. Te ajut eu să-ți potrivești picioarele.

Am găsit un punct de sprijin pietros și, susținându-i glezna, am ghidat-o spre el. În felul acesta, tremurând și cu opriri frecvente, Yan Hong reuși să urce mai sus. Cu înfrigurare, m-am tras și eu după ea. Inima îmi bătea cu putere, iar palmele îmi erau mânjite de sudoare și sânge. Dacă mă uitam în jos, în întuneric, eram pierdută.

Când ajunse aproape sus, Yan Hong începu să plângă din nou.

— Nu pot! Pur și simplu nu pot! Piatra se desprinde aici.

Am văzut că avea dreptate. O piatră mare, dislocată de alunecarea de teren, ieșea în afară, deasupra ei. I-ar fi fost foarte greu să urce ultima porțiune. Ignorând durerea din brațe, m-am forțat să urc puțin mai sus, până când am găsit un prag îngust pe care să-mi pun picioarele.

— Calcă pe umerii mei, am strigat.

Plângând, Yan Hong întinse o mână și se prinse de piatră. I-am așezat piciorul pe umărul meu și m-am încordat, iar ea și-a lăsat greutatea pe mine. În timp ce ea se chinuia să se prindă cu mâinile de un alt punct de sprijin, eu am întins brațul.

— Pune-ți celălalt picior pe palma mea!

Efortul de a o susține mă făcu să gâfâi.

— Grăbește-te!

Yan Hong era cât pe ce să treacă peste piatra ieșită în afară, însă alunecă. Picioarele i se zbăteau nebunește în timp ce încerca să se agațe de ceva. Cu toată puterea mea, am împins-o în sus. Ea reuși să treacă, dar eu mi-am pierdut echilibrul și am alunecat neputincioasă în jos, atât de îngrozită, încât nici măcar nu am putut să țip. Urma să mor acum, cu gâtul rupt pe fundul fântânii. Deasupra mea, am auzit urletul disperat al lui Yan Hong.

— Li Lan!

Căderea mea vertiginoasă fu curmată de o cornișă de care m-am agățat. Era o piatră prelucrată, rămasă din puțul care se prăbușise în urma alunecării de teren. Disperată, am dat din picioare în aer, apoi mâinile îmi alunecară și am căzut în întuneric. Am aterizat pe o suprafață moale și umedă, fundul fântânii. Când m-am uitat în sus, am văzut fața înspăimântată a lui Yan Hong cu mult deasupra mea.

— Sunt bine! am strigat la ea. Du-te și oprește-o pe doamna Lim! Eu pot să aștept!

Yan Hong aprobă frenetic din cap, apoi dispăru.

După ce a plecat, timp de câteva minute nu m-am putut gândi decât la cât de mult mi-a luat să parcurg terenul întins de la casa principală până aici. Să fi durat un sfert de oră sau chiar mai mult? În orice caz, va trebui să aștept o vreme. Și dacă doamna Lim plănuise altceva pentru Tian Bai? Yan Hong spusese că el urma să se întoarcă în orice moment,

dar ea putea pur și simplu să mă abandoneze. La urma urmei, dacă într-adevăr îl otrăvisese pe Lim Tian Ching, avea toate motivele să mă reducă și pe mine la tăcere. Poate că fusese o prostie să o ajut, dar nu aveam altă opțiune. După ce ochii mi se obișnuiră cu întunericul, am explorat fundul fântânii. Noroiul îmi amortizase căderea și mă crușase de răni grave, dar pereții de piatră prelucrată se ridicau abrupt din toate părțile. Erau umezi și alunecoși din cauza mușchiului și, oricât de mult aș fi încercat, nu puteam să-i escaladez.

În timp ce mă afundam în noroi până la glezne, am călcat pe ceva tare și lung, cam de dimensiunea unui femur de om. O suspiciune îngrozitoare mă făcu să încremenesc, gândindu-mă la femeia despre care Yan Hong a spus că se sinucisese. Dar acelea erau doar povești pentru copii, mi-am spus, refuzând să mă gândesc că, dacă Yan Hong m-ar fi abandonat, aș fi devenit eu fantoma înfometată din această fântână. Întinzând mâna în jos, am fost ușurată să pescuiesc coada ruptă a unei mături. Mai erau și alte resturi: un capăt de topor vechi, fundul ruginit al unei oale. Dar nimic care să mă ajute să mă cațăr la suprafață. M-am uitat în sus și am văzut că cerul devenise de un cenușiu sumbru, prevestind o altă furtună care amenința să se abată dinspre coastă. Aerul mirosea a umed și rece.

Mă lovi un șuvoi puternic de stropi de ploaie. Tânjeam după corpul meu ușor de spirit, care ar fi putut escalada cu ușurință pereții. Tânjeam după tovărășia căluțului meu dulce. Dar, mai presus de toate, tânjeam după Er Lang. Dacă aș mai fi avut solzul, l-aș fi putut chema. Dar era o prăpastie imensă între poziția lui și a mea; nu aveam dreptul să mă aștept la mai mult. Strângând din dinți, mi-am spus că nu l-aș fi chemat nici dacă aș fi putut. Eram prea mândră că să fac asta; aveam să mă salvez singură.

Am încercat din nou și din nou să-mi escaladez închisoarea. De câteva ori, am urcat câțiva metri chinuitori, ca apoi să nu mă mai pot prinde de piatră alunecoasă. Mi se rupseseră unghiile și sângerau, iar eu respiram sacadat. Sprijinindu-mă de perete, mă gândeam cu amărăciune la cât de slab era acest trup fizic. Moartea era mereu aproape și, în ciuda scurtei mele desprinderi din ghearele ei, avea să mă ceară din nou în curând. Scăpasem o dată de pe Câmpiile Morților, dar nu fusesem singură, și poate că, în fond, era o aroganță din partea mea să afirm că nu am nevoie de nimeni.

— Er Lang! am strigat. Er Lang! Unde ești?

Mă dureau brațele din cauza efortului de a mă sprijini de puț; picioarele îmi tremurau de slăbiciune. Lumina se estompa. Lacrimile îmi curgeau pe față, amestecându-se cu ploaia torențială care se întetise amarnic. Epuizată, simțeam cum forțele mi se scurgeau odată cu ploaia rece care îmi răpea căldura din corp. Deși îmi doream să mă așez, mă temeam de noroi și de conținutul lui necunoscut. Strigam după ajutor din când în când, dar proprietatea era atât de vastă, încât nu speram să mă audă cineva, mai ales pe un asemenea potop. Chiar era de tot râsul să mor tocmai acum, după ce mă străduisem atât de mult să-mi recuperez trupul. Moș Wong avea dreptate, eram o neghioabă băgăcioasă, care își irosea șansa la fericire, șansa de a se căsători cu Tian Bai și de a fi soție și mamă. Cât timp trecuse? Ore sau doar câteva minute? Dinții îmi clănțăneau; gândurile îmi deveneau din ce în ce mai dezordonate. M-am rugat la Zheng He, amiralul care navigase pe aceste ape cu aproape cinci sute de ani în urmă, și la mama mea, oriunde s-ar fi aflat ea pe Câmpiile Morților. Rugăciuni bolborosite, cu făgăduința de a fi cuminte, de a nu mai face niciodată așa ceva, dacă Er Lang avea să vină. O singură dată și atât.

— Er Lang! am strigat din nou. Aveam vocea răgușită. Er Lang, neghiobule! Ți-ai încălcat promisiunea!

— Țista e stilul tău de a cere ajutor? Și iată-l acolo, privindu-mă de sus. Ploaia se scurgea de pe pălăria lui de bambus ca o pânză de ace argintii. Ce tot faci?

Ușurarea de a-l vedea îmi înmuie genunchii. M-am întrebat preț de o clipă dacă nu cumva era un miraj desprins din perdeaua strălucitoare a ploii, dar exasperarea din vocea lui era prea convingătoare. Incoerentă, am început să-i explic situația dificilă în care mă aflam, dar el clătină din cap.

— Îmi povestești mai târziu.

Spre groaza mea, sări în puț.

— Ce-ai făcut? De ce nu ai luat o frânghie? Copleșită, aproape că am izbucnit în lacrimi. Tu... creatură nebună! Cum o să mai ieșim de aici?

Er Lang își examinează cu năduf pantofii.

— Ar fi trebuit să-mi spui că e noroi aici.

— Atât ai de zis?

Dar eram bucuroasă, atât de bucuroasă să-l văd, încât l-am strâns tare în brațe. În ciuda îngrijorării lui cu privire la pantofi, nu părea să-l

deranjeze că-mi apăsasem fața murdară de umărul lui.

— Ultima dată un cimitir, iar acum fundul unei fântâni, remarcă el. Ce făceai aici, de fapt?

În timp ce îi explicam, tonul lui deveni glacial.

— Așadar, ai salvat o criminală și te-ai lăsat abandonată. Tu vrei să mori cu tot dinadinsul?

— De ce ești nervos?

Dându-i pălăria pe spate, i-am cercetat fața. A fost o greșeală, căci în fața frumuseții lui năucitoare, nu am putut decât să-mi plec ochii.

— Puteai să-ți rupi gâtul. De ce nu poți lăsa treburile astea în seama autorităților competente?

— Nu am făcut-o intenționat. Incredibil, ne certăm din nou. Dar tu unde ai fost în tot acest timp? Ai fi putut să-mi trimiți un mesaj!

— Cum puteam să fac asta când tu nu ieși niciodată singură din casă?

— Dar ai fi putut veni oricând. Te-am așteptat!

Er Lang era revoltat:

— Asta e mulțumirea pe care o primesc?

Dacă aș fi chibzuit pe îndelete, nu aș fi făcut-o niciodată. Însă i-am apucat gulerul robei și i-am tras fața spre mine.

— Mulțumesc, i-am spus, și l-am sărutat.

Am vrut să mă desprind imediat, dar el mă prinse cu mâna de după ceafă.

— Ai de gând să te plângi și de asta? Întrebă.

Fără să spun nimic, am scuturat din cap. M-am înroșit la față, amintindu-mi de comentariile mele ciudate despre limbi de data trecută. Probabil că și el își aminti de ele, pentru că îmi aruncă o privire de nepătruns.

— Deschide gura, atunci.

— De ce?

— O să-mi bag limba în ea.

Era incredibil că putea să glumească într-un asemenea moment. Totuși, în ciuda indignării mele, m-am aruncat în brațele lui. Pe jumătate râzând, pe jumătate furioasă, mi-am apăsat puternic gura de a lui. El mă lipi de zidul fântânii. Piatra îmi îngheța spatele prin hainele ude, dar pielea îmi ardea acolo unde mă ținea de încheieturi. Gâfâind, îi simțeam căldura în timp ce limba lui se strecura înăuntru. Pulsul mi se accelera; corpul îmi tremura necontrolat. Nu mai exista decât apăsarea

puternică a gurii lui, împunsătura alunecoasă a limbii lui. Am vrut să plâng, dar nu mi-au dat lacrimile. Un râu se topea în mine, inima mi se dizolva precum ceara în brațele lui. Urechile îmi bâzâiau, nu auzeam decât susurul răsuflărilor noastre, bătăile inimii mele. Un geamăt înăbușit îmi scăpă de pe buze. El oftă prelung și se desprinsese.

— Nu te măriți luna viitoare?

Aveam fața roșie, mâinile îmi tremurau.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fac asta.

— Felicitări, atunci. Probabil că ești foarte fericită.

Nici nu știam încotro să mă întorc în spațiul acela strâmt. Nici Er Lang nu se uita la mine. În schimb, își îndreptă privirea spre fâșia îngustă de cer, înțesată de nori de ploaie.

— Ar trebui să ieșim de aici.

Tonul lui era sobru. Eu nu mai aveam cuvinte.

Cu o minimă efort, mă aruncă pe umărul lui și începu să urce. Nu știam cum găsea puncte de sprijin pentru picioare și mâini în puțul alunecos, dar urcă cu ușurință. Corpul lui era ușor și puternic, mult mai puternic decât al oricărui bărbat obișnuit, după cum bănuiam de mult. Amețită, m-am agățat de el, simțindu-mă ca un sac de orez. Dacă deschideam ochii, nu vedeam decât întunericul de dedesubt. Pulsul îmi zvâcnea în gât. Cu fiecare mișcare, îi simțeam mușchii spatelui contractându-se și destinzându-se sub degetele mele. Când am ajuns în vârf, mă lăsă jos. Epuizată, mi-am strâns protector mâinile rănite. Mă îngrozea gândul că avea să mă părăsească iar.

— Ce s-a întâmplat cu Lim Tian Ching și cu Maestrul Awyong? am întrebat, după o tăcere încordată.

— Ei bine, spuse el, în parte datorită dovezilor tale, s-au făcut mai multe arestări, inclusiv a fostului tău pretendent. Au fost trimiși în fața instanțelor de judecată.

— Și Fan? Un demon cu cap de bou a spus că o duce la conacul Lim.

— Nu a ajuns niciodată. Mă tem că nu există nici urmă de ea.

Am rămas tăcută, reflectând la cele auzite. Fan a avut un sfârșit îngrozitor. Er Lang nu făcu niciun comentariu, dar mă studia cu atenție.

— Ți-am făcut un deserviciu, spuse el în cele din urmă. Mi se pare corect să te informez că nu vei avea o durată de viață normală.

Mi-am mușcat buza.

— Ai venit să-mi iei sufletul, atunci?

— Ți-am spus că asta nu intră în jurisdicția mea. Dar nu vei muri prea curând. De fapt, vei trăi mult timp de acum încolo, mult mai mult decât am crezut inițial, mă tem. Și nici nu vei îmbătrâni normal.

— Pentru că ți-am luat *qi*-ul?

El își înclină capul.

— Ar fi trebuit să te opresc mai devreme.

M-am gândit la anii goi care se întindeau în fața mea, ani de singurătate mult timp după ce toți cei pe care îi iubeam vor fi murit. Cu toate că aș fi putut avea copii sau nepoți. Dar era posibil ca ei să comenteze cu privire la tinerețea mea ciudată și să mă respingă, considerându-mă anormală. Să șuşotească despre vrăjitorie, comparându-mă cu acele femei javaneze care își băgau ace de aur în față și mâncau copii. În tradiția chineză, nimic nu era mai frumos decât să mori bătrân și încărcat de ani, o comoară în sânul familiei tale. Să trăiești mai mult decât urmașii tăi și să înduri o lungă perioadă de văduvie nu era considerat un noroc. Mi se umplură ochii de lacrimi și, dintr-un motiv sau altul, acest lucru păru să-l agite pe Er Lang, căci se întoarse cu spatele. Din profil, era și mai chipeș, dacă era posibil așa ceva, deși eram aproape sigură că era conștient de asta.

— Nu este neapărat un lucru bun, dar vei vedea tot veacul următor și cred că va fi unul interesant.

— Asta a spus și Tian Bai, am spus cu amărăciune. Cât voi mai trăi după moartea lui?

— Destul de mult, spuse el. Apoi, mai blând: Totuși, s-ar putea să aveți o căsnicie fericită.

— Nu mă gândeam la el, am spus. Mă gândeam la mama. Când voi muri eu, ea va fi plecat de mult la curțile de judecată pentru reîncarnare. Nu o voi mai vedea niciodată.

Am izbucnit în hohote de plâns, conștientizând cât de mult mă agătasem de acea speranță, în ciuda faptului că ar fi fost mai bine pentru mama să plece din Câmpiile Morților. Dar asta însemna că nu ne vom mai întâlni niciodată în această viață. Amintirile ei vor fi șterse și spiritul ei va fi pierdut pentru mine în forma aceasta.

— Nu plânge.

Am simțit cum mă cuprinde cu brațele și mi-am îngropat fața în pieptul lui. Ploaia începu să cadă din nou, atât de deasă, încât era ca o cortină în jurul nostru. Cu toate acestea, nu m-am udat.

— Ascultă, spuse el. Când toți cei din jurul tău vor fi murit și va fi prea greu să te mai prefaci, voi veni după tine.

— Vorbești serios?

O fericire ciudată răsări în mine, încolăcindu-se și strângându-se în jurul inimii mele.

— Nu te-am mințit niciodată.

— Nu pot să vin cu tine acum?

Dădu din cap în semn că nu.

— Nu te măriți? În plus, întotdeauna am preferat femeile mai în vârstă. Peste vreo cincizeci de ani, ar trebui să fii numai bună.

M-am uitat urât la el.

— Și dacă aș prefera să nu aștept?

Își miji ochii.

— Vrei să spui că nu vrei să te măriți cu Tian Bai?

Mi-am plecat privirea.

— Dacă vii cu mine, nu-ți va fi ușor, spuse el în semn de avertisment. Vei fi mai aproape de lumea spiritelor și nu vei putea duce o viață normală. Munca mea este incognito, așa că nu îți voi putea oferi o viață pe picior mare. Doar o căsuță în vreun oraș necunoscut. Nu voi fi cu tine în cea mai mare parte a timpului, iar tu va trebui să fii pregătită să te muți dintr-o clipă în alta.

Am ascultat din ce în ce mai nedumerită.

— Îmi ceri să fiu amanta ta sau o servitoare înrobită?

Colțurile gurii îi tremurau.

— Eu nu am amante, e un deranj prea mare. Îți propun să ne căsătorim, deși s-ar putea să regret. Și dacă ai impresia că familia Lim a fost o piedică în calea mariajului tău, stai să o cunoști pe a mea.

Mi-am strâns brațele în jurul taliei lui.

— În sfârșit, te-am lăsat fără glas, spuse Er Lang. Gândește-te la opțiunile tale. Sincer, dacă aș fi femeie, aș alege-o pe prima. N-aș subestima importanța familiei.

— Dar tu ce ai face timp de cincizeci de ani?

Era pe punctul să spună ceva când am auzit un strigăt slab și, prin ploaia torențială, am văzut silueta încețoșată a lui Yan Hong ieșind dintre copaci și pe Tian Bai alergând alături de ea.

— Aștept răspunsul tău peste două săptămâni, spuse Er Lang. Apoi se făcu nevăzut.

CAPITOLUL 39

TIAN BAI MĂ DUSE ACASĂ cu ricșa în ziua aceea. Era palid și nu vorbea prea mult; mă întrebă doar dacă sunt bine. Tremuram în hainele mele ude, dar am refuzat orice invitație de a intra în casă să mă schimb. Inima îmi era prea plină; gândurile mele erau o furtună de petice de hârtie. Conacul Lim părea să se încrunte la mine chiar mai mult decât de obicei în ziua aceea, iar streășina plângea în timp ce ploaia se scurgea neîncetat de pe acoperiș. În toată casa era o mare agitație. Nimeni nu se interesă prea mult cum ieșisem din fântână. Am presupus că brațele mele zgâriate și mâinile tăiate îi făcură să își imagineze că mă târâsem singură la suprafață. Nu a fost nimeni care să insiste să-mi schimb hainele sau să mă certe că aveam să răcesc, așa cum ar fi făcut cu siguranță amah. Numai Tian Bai își așeză tăcut și cu mișcări ușoare haina de bumbac pe umerii mei. Mai târziu am aflat că doamna Lim îl atacase când se întorsese acasă, deși am auzit toată povestea abia când Moș Wong se întoarse acasă în seara aceea.

— Îl aștepta cu un cuțit de bucătărie, ne spuse el mai târziu. Nu știu cum a făcut rost de el, dar a încercat să-l înjunghie.

Din fericire, fragilitatea ei îi veni de hac și Tian Bai scăpă doar cu o tăietură urâtă pe braț. Pe aceasta am văzut-o, bandajată lejer cu tifon, când m-a dus acasă în ziua aceea. Alarmată, protestasem că nu e nevoie să mă însoțească, dar Tian Bai scuturase din cap. Arăta secătuit, total extenuat, și m-am întrebat dacă faptul că m-a trimis acasă era o scuză pentru a scăpa de isteria din casa aceea. În timpul scurtului nostru drum spre casă, mi-am aruncat din când în când privirea spre el. Inflexiunile sinistre pe care i le atribuisem anterior păreau să se fi evaporat odată cu suspiciunile mele de crimă. Avea riduri sub ochi și o pată de cerneală pe manșeta stângă. Era doar un om a cărui familie se destrăma. Un om bun, dacă era să-i dau crezare lui Yan Hong. O tandrețe neașteptată mă cuprinse, chiar dacă gura mea afectată îmi amintea de altul.

Ultimul subiect abordat de Tian Bai, în timp ce mă ajuta să cobor din ricșă, a fost rugămintea de a păstra tăcerea în privința doamnei Lim. Am încuviințat din cap, știind că era de datoria mea și că nicio urmă de scandal nu trebuia să atingă familia Lim. Se gândeau să o trimită la un ospiciu, deși rușinea s-ar fi reflectat negativ asupra lor.

— Ar fi mai bine să o ținem acasă, dar are nevoie de supraveghere permanentă.

Tian Bai îmi aruncă o privire vinovată.

— Te deranjează dacă amânăm nunta?

Nu mă deranja deloc, cu toate că nu puteam să-i spun asta. M-a luat de mână.

— Li Lan, mă bucur că ești aici.

De teamă că m-ar putea săruta, mi-am întors ușor fața. De îndată ce am făcut-o, m-a cuprins un sentiment de vinovăție, însă el și-a întărit strânsoarea.

— Îmi pare rău, am spus, deși nu prea știam pentru ce îmi ceream scuze.

— Pentru ce? spuse el. Yan Hong mi-a spus că ai salvat-o.

Tian Bai îmi atinse fugitiv părul. Calmul lui, abilitatea de a face față situațiilor dificile, toate acestea erau calități pe care le admiram. Ar fi fost un soț bun, echilibrat și de încredere. În toiul nebuniei, se gândise totuși să-mi acopere umerii uzi cu haina lui. Amintindu-mi de acest mic gest de bunătate, nu m-am putut abține să nu-mi pun cealaltă mână pe fața lui. Dacă îi aparțineam lui, eu și familia mea am fi avut cu siguranță o viață bună.

Spre surprinderea mea, am primit un flux constant de vizitatori și cadouri din partea familiei Lim în următoarele câteva zile. Aș fi crezut că eram ultima persoană pe care ar fi dorit să o vadă, din moment ce eram la curent cu faptul că doamna Lim încercase să ne ucidă mai întâi pe mine și pe Yan Hong, iar apoi pe Tian Bai. În a treia zi, unchiul lui Tian Bai, Lim Teck Kiong în persoană, veni în mod expres să mă vadă. Amah alergă să mă anunțe de sosirea lui, apucându-mă de braț și prinzându-mi în grabă părul.

— Hainele tale! șuieră ea. Nu poți să-l primești așa.

Se încruntă la *baju panjang*-ul meu simplu, dar era prea târziu pentru astfel de finețuri. În plus, bănuiam că el avea alte lucruri pe cap decât rochia viitoare sale nepoate prin alianță. Când am intrat în salonul din față, ședea cu tatăl meu ca și cum prietenia lor nu suferise nicio ruptură. L-am studiat cu ochi noi, gândindu-mă la cea de-a treia concubină din Câmpiile Morților și întrebându-mă cum de fusese el amantul care o împinsese la atâta ranchiună și răutate. Dar el era același ca întotdeauna, corpolent și plin de sine, imaginea tipică a unui

om de afaceri înstărit.

Ochii lui mici și strălucitori, atât de asemănători cu ai lui Lim Tian Ching, se opriră asupra mea și, după ce se interesă pe ocolite de sănătatea mea, începu să vorbească despre datoriile tatălui meu. Acestea, după cum știam de la Yan Hong, fuseseră deja achitate de Tian Bai, dar acum unchiul său le dădea o tușă nouă, spunând că, întrucât urma să fim rude în curând, reinvestise restul capitalului tatălui meu pentru a-i asigura un venit modest, dar stabil. Apoi adăugă că mă admiră enorm și că auzise multe despre erudiția mea. La această afirmație, tatăl meu a fost atât de flatat, încât, în ciuda protestelor mele, s-a dus să aducă din birou o mostră din caligrafia mea ca să i-o arate. În timp ce era plecat, Lim Teck Kiong m-a întrebat dacă m-am gândit vreodată să studiez în străinătate.

— O fată ca tine ar avea de câștigat de pe urma unei educații formale, spuse el. Mai ales în Anglia, unde există colegii pentru domnișoare. Ce părere ai?

În altă vreme și în alt loc, aș fi acceptat cu entuziasm această sugestie, dar acum mi se strânse stomacul.

— Dar cum rămâne cu căsătoria? am întrebat.

— Tian Bai ar aștepta până când te-ai întoarce. Nu e nicio grabă, sunteți amândoi tineri.

Am auzit un pufnit slab din partea lui amah, care se ascunsese în spatele ușii. Tineri, ce mai! În mintea ei, ar fi trebuit să fiu măritată de mult, dar nu-mi permiteam să-l jignesc pe acest bărbat.

— Unchiule, Anglia pare foarte departe și cred că mi-ar fi dor de familia mea și de Tian Bai.

— Zău așa! Bine, dacă așa simți, atunci poate că ar fi indicat să facem nunta mai repede. Dar nu uita, dacă vei dori vreodată să studiezi sau să călătorești, nu trebuie să-ți faci griji pentru bunăstarea familiei tale. Mi-ar face plăcere să te finanțez.

M-am uitat la el, gândindu-mă la spusele lui Yan Hong despre cum îl bătuse acest om pe Tian Bai, de nu a mai putut să stea în șezut timp de două zile. Și totuși, în cele din urmă, Tian Bai ajunsese mult mai bine decât propriul său fiu răsfățat. Dar îl înțelegeam foarte bine. Având în vedere toate detaliile sordide pe care le cunoșteam, ar fi preferat să nu fac parte din familia lui. Dacă autoritățile britanice ar fi aflat despre tentativele de crimă, s-ar fi putut folosi de ele ca de o scuză pentru a le oferi tuturor o învățătură de minte prin intermediul familiei lui. În cel

mai bun caz, s-ar fi creat un scandal care trebuia explicat. Totuși, dacă nu putea scăpa de mine, cel mai bun lucru era să mă țină sub observația lui permanentă. Dar aveam eu ac de jocul lui, m-am gândit, uitând complet de propria mea ezitare în privința căsătoriei cu Tian Bai. M-am aplecat în față și i-am oferit un zâmbet fermecător, unul pe care îl învățasem observând-o pe Fan.

— Ești foarte bun cu mine, unchiule. Și cu tata. Îți sunt foarte recunoscătoare.

Deși continuă să mă studieze, am observat o schimbare subtilă. Ochii i se făcură mari și un zâmbet uimit îi flutura pe față. Fan spusese odată că nu știam cum să mă folosesc de față și de corpul meu, că erau o risipă în cazul meu, iar acum îmi dădeam seama că avusese dreptate. Era ciudat să mă gândesc că, în această lume, puterea aparținea bărbaților bătrâni și femeilor tinere. Totuși, am simțit un amestec de rușine și triumf după ce a plecat. Ar fi fost o cale dificilă, dar credeam că puteam face față unei căsnicii în mijlocul familiei Lim.

Era greu de crezut că trecusem de la nicio ofertă de căsătorie la două, deși niciuna din ele nu putea fi considerată ideală. Eram fericită – adică simțeam că, în mod obiectiv, ar trebui să fiu fericită – dar, în realitate, eram foarte necăjită. Amah mă antrenase bine. În comunitatea noastră de chinezi născuți în Strâmtori, căsătoria era o propunere cu greutate, o tranzacție care căuta să echilibreze datoria filială și avantajul economic. În acest sens, propunerea lui Er Lang ieșea cu totul din discuție. De fapt, eram încă în stare de șoc din cauza ei.

Știam foarte puține lucruri despre el. Mult mai puține decât despre familia Lim, cu toate intrigile ei, însă Er Lang mă avertizase că familia lui ar fi și mai rea. Cât de „mai rea” nu-mi puteam imagina. Dar el nu mă mințise niciodată. Asta era cu siguranță una dintre calitățile lui neomenești. Să-l urmez pe Er Lang ar fi fost un salt în necunoscut, apogeul tuturor dorințelor și spaimelor mele. Nu eram sigură că sunt suficient de curajoasă pentru a acționa cu aceeași siguranță impulsivă pe care o avusese el când își riscase viața pentru mine pe Câmpiile Morților. Eram prea diferiți; era imposibil.

Mintea îmi rătăcea în toate direcțiile, abia puteam să croiesc un drum drept. Mi-aș fi dorit să pot vorbi din nou cu mama. Dintre toți oamenii, îmi lipseau sfaturile ei, dat fiind că ea avea experiență atât în

lumea celor vii, cât și într-a celor morți. Însă eram pe cont propriu, neavând pe nimeni în care să am încredere. Orice aș fi ales, aveam de plătit un preț mare. Dacă mergeam cu Er Lang, aveam să duc o semi-viață ciudată, rătăcind la periferia unui ținut populat de fantome și spirite, deși mă agățam de speranța că aș putea să o întâlnesc din nou pe mama. Dar nici măcar nu era clar dacă voi avea eu însămi copii, deși îmi aminteam că împărații chinezi pretindeau că descind din dragoni și mă întrebam dacă mi s-ar acorda și mie o asemenea onoare sau dacă aș da naștere unei monstrozități.

Dacă rămâneam cu Tian Bai, aș fi avut parte de siguranța unei căsnicii bune și de confortul intim al familiei mele. Dar asta însemna totodată să trăiesc cu moștenirea nebuniei și a crimei din familia Lim. În afară de unchiul lui Tian Bai, mai trebuia să rivalizez și cu celelalte soții și concubine. Trebuia să mă călesc, să învăț cum să mă descurc cu ele, așa cum o făcuse doamna Lim sau chiar Yan Hong. Într-un fel, am fost surprinsă că Yan Hong chiar se întorsese după mine. Ar fi fost mult mai convenabil pentru ea dacă aș fi pierit în fântână. Însă a venit să mă vadă la câteva zile după vizita lui Lim Teck Kiong.

Când a sosit Yan Hong, eram în curtea din spate și curățam cotețul găinilor. Moș Wong ținea întotdeauna câteva găini, pe care le îngreșă timp de o lună înainte de a le sacrifica, nepermițându-le să părăsească țarcurile până când nu ajungeau grăsuțe și succulente. Într-o gospodărie mare precum cea a familiei Lim, o fiică a casei nu ar fi îndeplinit niciodată o astfel de sarcină, dar Ah Chun susținea că penele o fac să strănute, așa că Moș Wong îmi înmânase grebla în dimineața aceea cu un mârâit. Am tresărit vinovată când am văzut-o pe Yan Hong sosind împreună cu amah, de parcă ni s-ar fi inversat pozițiile. În mod surprinzător, amah nu mă împinse să îmi schimb hainele. Pur și simplu părea mulțumită și am înțeles brusc că asta se datora faptului că, spre deosebire de unchiul lui Tian Bai, care prețuia femeile frumoase, era important că femeilor din casa Lim să le las impresia că aș fi fost o noră cuminte și harnică. Amah spuse că se duce să servească tortul *kuih lapis* cu mai multe straturi pe care îl făcusem eu (o invenție curată) și că noi, doamnele, ar trebui să intrăm să bem un ceai.

— Îți sunt datoare, spuse Yan Hong de îndată ce am rămas singure. Pentru că m-ai salvat.

Neștiind ce să spun, am tăcut.

— Nu am vrut să-l omor, continuă ea. A fost un accident, fie că mă crezi sau nu.

Își frământa mâinile.

— Întotdeauna se prefăcea că e bolnav; se folosea de asta ca să ne pedepsească dacă se simțea neglijat. În seara aceea, eram la capătul răbdării. Îmi fusese prescris la un moment dat niște *ma huang*. Auzisem că o doză mai mare i-ar da dureri de cap și l-ar face să vomite, dar nu credeam că va face un atac de apoplexie.

Ma huang era plantă stimulantă derivată din tulpinile ramificate de efedră. Infuzată în ceai, ameliora tusea și dizolva flegma din plămâni, dar chiar și eu știam câte ceva despre proprietățile sale periculoase și nu-mi venea să cred că Yan Hong fusese atât de neștiutoare cu privire la efectele ei secundare.

— Ai de gând să spui cuiva? mă întrebă, mușcându-și buzele. Era același gest nervos la care fusesem martoră când rătăcisem prin conacul Lim ca spirit fără trup.

Am clătinat din cap că nu. Cine eram eu să o judec sau să știu exact ce se întâmplase în seara aceea? Yan Hong își întoarse privirea cu un amestec de rușine și ușurare.

— Mă bucur că te măriți cu Tian Bai, spuse ea în cele din urmă. Este norocos să te aibă. Cineva trebuie să se ocupe de gospodăria Lim.

— De ce nu poți s-o faci tu?

— Soțul meu are interese de familie și de afaceri în Singapore. I-am spus că aș prefera să mă mut acolo.

Își îndreptă spatele, ocolindu-mi privirea.

— Va fi mai bine pentru tine și pentru Tian Bai fără așa o povară. Ai grijă de el, da? Nu i-a fost ușor în familia noastră.

— El știe despre moartea lui Lim Tian Ching? am întrebat.

— Nu, deși e posibil să fi bănuț. Aproape că i-am spus la vremea respectivă, așa eram de îngrozită de ceea ce se întâmplase. Uneori îmi doresc să-i fi spus.

— Nu-i spune, i-am zis.

Știam amândouă că Tian Bai ar fi încercat să o protejeze. Era mai bine să duc eu povara acestei informații decât el.

— Mulțumesc, spuse ea.

Ne-am întors spre casă în tăcere. Nu mă puteam abține să nu-mi doresc ca lucrurile să fi stat altfel. Căci, în ciuda a tot ce făcuse, încă o plăceam.

CAPITOLUL 40

IAR ACUM ZILELE SE SCURG prea repede, una după alta. Cele două săptămâni sunt pe sfârșite. Abia pot dormi, gândurile și regretele mă apasă foarte tare. Râd prea mult la glumele lui Moș Wong și plâng pe ascuns din cauza papucilor pe care amah îi brodează cu mare grijă pentru mine. Cel mai simplu lucru pe care l-aș putea face ar fi să mă căsătoresc cu Tian Bai și să îmi petrec anii alături de el și de familia mea, ascunzându-mi strania tinerețe. Iar la final, să-l aștept pe Er Lang, dacă își va mai aminti de promisiunea făcută. Dar asta era calea lașității.

Cred că știam deja ce vreau cu mult timp în urmă. Poate că totul a început atunci când m-a ținut de mână pe Câmpiile Morților, unde nu existau alte ființe vii în afară de noi doi. Sau, dacă e să fiu sinceră, când i-am văzut prima dată chipul. Este posibil ca sămânța să fi fost plantată chiar mai de mult, atunci când mediumul de la templul Sam Poh Kong mi-a spus să ard bani funerari pentru mine. Oare ea știa deja că urmă să-mi rup parțial legătura cu această lume și că nu aveam să mă mai integrez niciodată cu adevărat? Poate chiar ar fi trebuit să mor atunci.

Pentru că toți cei care au văzut fantome și spirite sunt însemnați și, mult mai mult decât Moș Wong, eu am călcat acolo unde niciun om în viață nu ar fi trebuit să pășească. Am vorbit cu morții, am servit în casele lor și am mâncat ofrande ale spiritelor. Cele două lumi ale mele se întrepătrund ca niște geamuri deformate. Chinuită, mă irită mediul restrâns al petrecerilor de mahjong, pe care le consideram cândva atât de încântătoare, și mă uit peste umăr după vânt și umbre, tânjind după lucruri interzise.

Unchiul lui Tian Bai îmi promisese că va avea grijă de tata, de amah și Moș Wong, dacă voi pleca într-o călătorie lungă. Nu-i va păsa unde mă duc, numai să fie cât mai departe de bunul renume al familiei Lim. Va trebui să îl silesc cumva să își ia un angajament și să verific ce mai fac ai mei din când în când, dacă îmi va fi îngăduit, deși nu sunt sigură unde și nici măcar când voi pleca. Poate că vor crede că am plecat la studii sau poate că voi dispărea pur și simplu într-o noapte cu lună, ca în poveștile acelea cu fantome și spirite. Sper doar să mă întorc să îi vizitez, fie chiar și ca un simplu fior în vânt. Și dacă vor muri înaintea mea, așa cum sigur se va întâmpla, îi voi aștepta ca să îi conduc spre

Câmpiile Morților.

Cât despre Tian Bai, nu știu cum să dau ochii cu el. Va fi dezamăgit de mine. Deși, atunci când va veni momentul, mi-e teamă că voi șovăi și voi alege calea cea mai ușoară. Am mai pățit-o și înainte, să amuțesc în fața lui și să nu-i pot mărturisi adevărul. În ciuda bunătății sale, nu m-a înțeles niciodată cu adevărat, și nici eu pe el. Dacă cineva mi-ar fi spus că opera pe care am ascultat-o la conacul Lim, cu atât de mult timp în urmă, ar fi exprimat sentimentele mele pentru el, aș fi râs, crezând că eram meniți să ne iubim. Însă între noi stă un râu, precum Calea Lactee, care desparte Văcarul de Țesătoare. Și oricât de mult aș urla și aș striga, nu-l voi traversa niciodată. El va zâmbi la metehnele mele și mă va consola cu daruri. Ochii lui sunt ațintiți asupra altcuiva, nu asupra mea.

Dar vreau să-l văd pe Er Lang. Nu vreau să aștept cincizeci de ani sau să-l amăgesc pe Tian Bai cu o dragoste de care nu se va bucura niciodată. În întunericul a o mie de suflete ofilite, eu am căutat mâna lui Er Lang și am tânjit să-i aud glasul. Poate că este egoist din partea mea, dar un viitor incert alături de el, cu toate răsetele și certurile lui, este mai bun decât să fiu lăsată în urmă. Deși, având în vedere cât de mult m-am împotrivit să devin soția-fantomă a lui Lim Tian Ching, nu e deloc amuzant că sunt dispusă să-mi părăsesc familia pentru un bărbat care nu este om. Când Er Lang va veni să-și afle răspunsul, îi voi spune că dintotdeauna l-am crezut un monstru. Și că vreau să fiu mireasa lui.

NOTE

CĂSĂTORIILE FANTOMĂ

Tradiția populară a căsătoriilor cu fantome sau între fantome avea loc, de obicei, pentru a liniști spiritele sau pentru a potoli bântuirea. Există o serie de aluzii la ea în literatura chineză, dar rădăcinile sale par să se regăsească în cultul strămoșilor. Uneori se făceau perechi între două persoane decedate, iar familiile din ambele tabere recunoșteau căsătoria ca pe o legătură între ele. Cu toate acestea, au existat și cazuri în care o persoană în viață se căsătorea cu un mort. În principal, acestea îmbrăcau forma unei persoane în viață care îndeplinea dorința unui iubit muribund, sau pentru a oferi rangul de soție unei amante sau concubine care adusese pe lume un moștenitor. Uneori, o fată săracă era luată într-o gospodărie ca văduvă pentru a îndeplini ritualurile strămoșești pentru un bărbat care murise fără soție sau descendenți, aceasta fiind și situația lui Li Lan. Într-un astfel de caz, se oficia o ceremonie nupțială veritabilă, în care un cocoș ținea locul mirelui mort.

Ocazional, și cei vii erau păcăliți. Dacă o familie auzea de la un exorcist sau de la un ghicitor că un membru decedat dorea să se căsătorească, puneă uneori pe drum un plic roșu (*hong bao*), folosit de obicei pentru cadouri în bani. Cel care era îndeajuns de ghinionist încât să îl ridice, presupunând în mod eronat că acesta conținea bani, era desemnat drept soțul sau soția fantomei. Este interesant de remarcat faptul că astfel de povești despre căsătorii fantomă par să se rezume mai ales la comunitățile chineze de peste hotare, în special din Asia de Sud-Est și Taiwan, și nici chiar acolo nu sunt foarte răspândite. Am fost surprinsă să constat că mulți chinezi de pe continent nu auziseră niciodată de astfel de practici și nu am putut decât să presupun că acest lucru se datora influenței comuniste, care descurajase comportamentul superstițios vreme de zeci de ani.

CONCEPȚIILE CHINEZEȘTI CU PRIVIRE LA VIAȚA DE APOI

Concepțiile chinezești cu privire la viața de apoi par a fi un amalgam de budism, taoism, cultul strămoșilor și credințe populare. În ciuda

faptului că împrumută conceptul budist al reîncarnării, în care sufletele caută să scape de ciclul nesfârșit renunțând la toate dorințele pentru a pătrunde într-o stare de neant, ele susțin totodată existența mai multor raiuri conduse de diverși paznici și zeități. Această contradicție este complicată și mai mult de către credințele taoiste, cum ar fi dobândirea vieții veșnice, magia, levitația, artele marțiale etc.

Există, de asemenea, o tradiție literară chineză a povestirilor supranaturale care descriu o viață de apoi birocratică, construită după modelul birocrăției oficiale tradiționale. Astfel, în multe istorisiri, iadul este guvernat de funcționari corupți și incompetenți care comit fărâdelegi și iau mită. Diferite zeități cerești sunt apoi însărcinate cu rezolvarea cazurilor și înfăptuirea dreptății. Er Lang este o astfel de divinitate minoră care apare în diferite povești. În unele cazuri, el este un om care a devenit zeitate datorită virtuții sale filiale. În *Călătorie spre Vest*, povestea clasică a lui Wu Cheng En despre Regele Maimuță, el este nepotul împăratului de Jad însărcinat cu reținerea maimuței nesăbuite. Er Lang este, de asemenea, asociat cu apa, ca inginer care a învins un dragon pentru a preveni inundațiile. Eu mi-am permis să îl fac chiar pe el dragon, deoarece aceștia erau cunoscuți pentru abilitățile lor de a-și schimba forma și de a aduce ploaia.

Câmpiile Morților sunt, de asemenea, o invenție personală, deși reflectă o credință chinezească răspândită într-o viață de apoi populată de fantome și de ofrandele lor funerare din hârtie arsă. Nu era pe deplin clar cum se leagă această idee de conceptele budiste despre reîncarnare, așa că, pentru subiectul cărții de față, am creat o legătură mai substanțială între ele.

MALAYA

Malaya este denumirea istorică a Malaysiei înainte de independență. Malaya britanică a fost un ansamblu de state, printre care și Singapore, care s-a aflat sub dominație britanică într-o măsură sau alta din 1771 până în 1948. Malaya a fost extrem de profitabilă pentru Imperiul Britanic, fiind cel mai mare producător de staniu și cauciuc din lume, iar statele aflate de-a lungul Strâmtoarei, Penang, Malacca și Singapore au fost principalele sale porturi comerciale.

CHINEZI NĂSCUȚI ÎN STRÂMTOARE

Primii emigranți chinezi care s-au stabilit în Asia de Sud-Est, în secolele XV-XVIII, au fost, într-o majoritate covârșitoare, bărbați singuri care s-au căsătorit cu femei din partea locului și ai căror descendenți au format comunități unice de chinezi peste hotare, cunoscuți sub denumirea de chinezi Peranakan. De fapt, termenul se referă strict la copiii rezultați din căsătoriile mixte dintre băștinași și străini. Un Peranakan nu era neapărat chinez; existau și Peranakan olandezi, arabi, indieni etc., dar cea mai mare comunitate din Malaya era cea a chinezilor Peranakan. Aceștia și-au însușit o serie de practici culturale malaysiene, cum ar fi vorbirea limbii malaeze creole²⁹, purtarea veșmintelor malaysiene și consumul preparatelor din bucătăria locală. De cele mai multe ori, fiii născuți în urma unor astfel de uniuni erau trimiși înapoi în China pentru a primi o educație chinezească, în timp ce fiicele rămăneau în Malaya, dar nu aveau voie să se căsătorească decât cu bărbați chinezi. În acest fel, comunitatea a păstrat un puternic caracter chinezesc.

Începând cu anii 1800, s-a înregistrat o creștere bruscă a numărului de emigrante chinezoaice, iar comunitățile au devenit aproape în totalitate chinezești, deși au păstrat o mare parte din cultura locală, iar chinezii care au emigrat mai târziu au adoptat și ei aceste obiceiuri. Familia lui Li Lan ar fi un exemplu în acest sens, dat fiind că a venit din China mai recent, dar a asimilat obiceiurile locale, cum ar fi îmbrăcămintea și mâncarea. În cadrul comunității, existau distincții mai subtile între cei care aveau rădăcini mai vechi și cei sosiți mai recent. Cu toate acestea, dacă se născuseră în așezările din Strâmtori, adică în Penang, Malacca sau Singapore, erau supuși britanici care se autoidentificau drept chinezi născuți în Strâmtori.

În Malacca, în secolele al XIX-lea și al XX-lea, aceștia s-au impus ca elită dominantă în mediul de afaceri, învățând rapid limba engleză și fiind anglicizați în multe privințe. Destul de mulți tineri, precum Tian Bai, studiau în Marea Britanie sau în Colonia Coroanei Britanice Hong Kong.

²⁹ O limbă creolă se naște dintr-un amestec de mai multe limbi diferite. Limba este stabilă și naturală și dispune de un sistem complet dezvoltat de gramatică și vocabular. Aproape o sută de limbi creole s-au dezvoltat încă de la 1500, majoritatea fiind bazate pe limbi europene, inclusiv spaniolă, engleză, portugheză, precum și franceză (n. red.).

ORTOGRAFIA MALAEZĂ

Această carte folosește regulile ortografice coloniale ale cuvintelor malaeze pentru a reflecta perioada de timp respectivă și a ușura pronunția acelor care nu sunt familiarizați cu reformele de ortografie malaeze romanizate din 1972. Astfel, „Melaka” și-a păstrat ortografia istorică „Malacca”, la fel ca alte cuvinte precum „Bukit China” și „chendana”, care, în ciuda faptului că nu se schimbă pronunția, astăzi ar fi scrise „Bukit Cina” și „cendana” astăzi.

DIALECTE CHINEZEȘTI

În Malaysia se vorbea și se vorbește încă o mare varietate de dialecte chinezești, deși majoritatea provin din sudul Chinei, care a cunoscut cel mai mare număr de imigranți din Asia de Sud-Est. Chinezii de peste ocean aveau legături puternice cu clanurile și satele lor strămoșești și se distingeau unii de alții chiar și după ce se stabiliseră în Malaya de mai multe generații. Cele mai întâlnite dialecte sunt cantoneza, hokkien, teochew, hakka și hainaneza. Variația mare a dialectelor vorbite însemna că mulți chinezi nu se puteau înțelege între ei, deși limba scrisă, pentru cei care știau să scrie și să citească, a rămas aceeași.

Multe profesii urmau adesea structura clanurilor, deoarece oamenii aveau obiceiul de a-și aduce rudele să muncească în același domeniu. De exemplu, existau o serie de amah cantoneze, precum și bucătari hainanezi, pe care i-am avut în vedere pentru personajele amah și Moș Wong.

NUMELE CHINEZEȘTI

În realizarea acestei cărți, m-am gândit la standardizarea numelor în Pinyin, dar am ales să nu o fac, pentru a reflecta diversitatea epocii. Pronunția unui anumit nume ar fi variat în funcție de dialectul și clanul persoanei respective. De exemplu, numele de familie „Lin” din mandarină poate fi pronunțat „Lim” în hokkien sau „Lum” în cantoneză. Chiar și în cadrul unui dialect, se aplicau ortografiile ciudate și arbitrare, în funcție de persoana care înregistra numele și de felul în

care se hotăra să îl scrie. Există multe exemple de nume chinezești care au fost schimonosite de către funcționarii care le-au înregistrat și care, din neatenție, au ajuns să aibă înțelesuri neobișnuite.

În mod tradițional, numele de familie este trecut primul, că în cazul lui Lim Tian Ching . M-am referit la el cu numele întreg pe tot parcursul cărții pentru a face mai ușor distincția dintre el și Tian Bai. Tian Bai și Tian Ching au nume asemănătoare pentru că sunt amândoi bărbați din aceeași generație. În mod obișnuit, există un nume generațional dictat de poemul familiei. Fiecare generație ia câte un caracter succesiv din poem ca parte a numelui său, astfel încât, recitând poemul, se poate spune imediat dacă cineva face parte dintr-o generație mai veche sau mai tânără a familiei.

SEMNIFICAȚIA NUMELOR

Li Lan – Orhidee frumoasă

Tian Bai – Cer senin

Lim – Nume de familie care înseamnă „dumbravă”

Lim Tian Ching – Cer etern

Fan – Parfum

Yan Hong – Rândunică roșie

Lim Teck Kiong – Principii morale puternice

Er Lang – Al doilea fiu. După cum vă puteți da seama, probabil că acesta nu este numele său adevărat. Chinezii au tradiția de a adopta mai multe nume diferite pentru a corespunde diferitelor etape ale vieții. De exemplu, un cărturar poate avea un nume în copilărie, un nume oficial și, mai târziu, un nume literar, dacă devine celebru. La bătrânețe, poate alege un alt nume pentru a semnifica retragerea sa din lume.

MIREASA FANTOMA

Mireasa fantomă / The Ghost Bride: A Novel de Yangsze Choo este un roman de ficțiune istorică extrem de original, care îi va acapara încă de la prima pagină pe iubitorii acestui gen. Fascinația va fi cu atât mai mare pentru publicul european, care se va familiariza pe această cale cu folclorul chinezesc referitor la viața de apoi, care abundă în superstiții și legende pline de mister.

Yangsze Choo este o autoare malaeziană de origine chineză, stabilită în California împreună cu soțul ei și cu cei doi copii ai lor. După ce a absolvit Universitatea Harvard, a fost pentru o perioadă consultant în management, după care a debutat ca scriitoare cu romanul fantasy de mare succes „Mireasa fantomă”/ „The Ghost Bride” – devenit în scurt timp bestseller New York Times. Romanul a fost ecranizat de compania americană de streaming video Netflix în seria originală „Mireasă în viața de apoi”.

